

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΟΙΝΙΚΩΝ
ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ
ΤΟΥ
ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1845.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΔΟΥΚΑ.

1846.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΠΟΙΝΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

του ἔτους 1845.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ I.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπρόεδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτη, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Β. Κουρουσοπούλου, Ἐμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 Δεκεμβρίου 1844 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπὲρ τοῦ Νόμου αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως.

Ὁ Δημήτριος Κουκαλίνας κατεμηνύθη εἰς τὸν παρὰ ταῖς ἐν Μεσολογίῳ Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέα, ὅτι κατὰ τὴν 12 τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου εἰς Μεσολόγγιον ἔπραξεν αὐτοδικίαν κατὰ τοῦ Νικολάου Κωστάκη. Γενομένης ἀνακρίσεως, υπεβλήθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἐν Μεσολογίῳ δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν μὴ ἐμφανισθέντων δὲ εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν κλητευθέντων πρὸς ὑποσῆριξιν τῆς κατηγορίας μαρτύρων, ἐκτὸς εἰδὸς μόνου, ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς ὁ καταμηνυτῆς, εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀντὶ τῶν μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων· ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἀντέτεινε καὶ τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 190 ἀποφάσεώς του ἀπέβριψε τὴν πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως. Περαιωθείσης τῆς συζητήσεως, τὸ μνησθὲν δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 192 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐκήρυξεν ἀθῶον τὸν κατηγορούμενον. Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησεν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ Νόμου τῆς προμνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 190 παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Μεσολογίῳ Πλημμελειοδικῶν ἀποφανθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς μετὰ τὴν

κλήτευτιν τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας (ἄρθρ. 163 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας), ἢ τοῦλάχιστον μετὰ τὴν εἰς τὸν Πρόεδρον παράδοσιν τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων (ἄρθρ. 377 τῆς αὐτῆς Δικονομίας) δὲν δύναται πλέον νὰ προτείνῃ μάρτυρας τῆς κατηγορίας, παρημέγηυσε τὰ εἰρημένα ἄρθρα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰτηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόστου καὶ τὸν Εἰταγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἄρθρων 161—164 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τὰ ὁποῖα κανονίζουσι τὸν τρόπον τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀπ' εὐθείας κλητεύσεως τῶν τε κατηγορουμένων καὶ τῶν μαρτύρων, ἐξάγεται, ὅτι οἱ μάρτυρες πρέπει νὰ κλητεύωνται εἰκοσιτέσσαρας ὥρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς δικασίμου ἡμέρας, ἢ μὴ τήρησις δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαδικασίας, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἐδικάσθη κατ' ἐρήμην, ἢ ἐμφανισθεὶς διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς περαιτέρω διαδικασίας καὶ μόνον τοῦτο ἐδικάσθη· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀντιτείναντος τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ νὰ μὴν ἐξετασθῆ ὡς μάρτυς τῆς κατηγορίας ὁ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τυχαίως εὑρεθεὶς Νικόλαος Κωστάκης, χωρὶς νὰ προσηγηθῆ ἢ προσήκουσα κλήτευσις, ἢ αἴτησις τοῦ αὐτῆ ἤτον νόμιμος. Παραδεχθέντες δὲ αὐτὴν οἱ ἐν Μεσολογγίῳ Πλημμελειοδίκαι διὰ τῆς ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 190 ἀποφάσεώς των, ἐφῆρμσαν ὀρθῶς τὰς ῥηθείας διατάξεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, οὐδὲ παρεβίασαν παντάπασιν τὸ ἄρθρον 76 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, τὸ ὁποῖον ἂν καὶ ἐπιτρέπη τὴν ἐξέτασιν νέων μαρτύρων κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν, δὲν ἐξαιρεῖ ὁμως τούτους τῶν περὶ κλητεύσεως τῶν μαρτύρων κανόνων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰταγγελέως, ἣτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 190 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ ἀπορασίξει τὰ ἔξοδα τῆς παραύσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν ὀγδόην Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 2.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόστου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, Κ. Πολυάδου δικηγόρου, κωλυομένων τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, καὶ τοῦ ἐτέρου Παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρυστοπούλου, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 Ἰαννουαρίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τῆς Αἰκατερίνης Ἀλκᾶ, παραπταθείσης διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος δικηγόρου Γ. Ἀθανασίου.

Ἡ Αἰκατερίνα Ἀλκᾶ, κατοικοῦσα εἰς Μόδι τῆς Μεδενίτζης, παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος τῶν ἐν Λαμία Πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον ὡς ὑπαίτιος φόνου ἐκ προμελέτης κατὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Δημητρίου Σურταγγιᾶ. Εἰσαχθείσης τῆς κατ' αὐτῆς κατηγορίας εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι Δικαστήριον τῶν Συνέδρων τοῦτο λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμολογίαν τῶν ἐνόρκων, ἔχουσαν οὕτω « *Ναί εἶναι ἔνοχος ἡ Αἰκατερίνα Ἀλκᾶ ἐτῶν 30—35 γεννηθεῖσα εἰς Μόδι καὶ κατοικοῦσα εἰς Μεδενίτζαν, ὅτι τὴν 23 Μαΐου ε. ε. περὶ τὸ δυτικὸν ἄκρον τοῦ χωρίου Μεδενίτζης, ἐκ προμελέτης ἀπεφάσιτε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ συζύγου της Δημητρίου Σურταγγιᾶ* » κατεδίκασεν αὐτὴν διὰ τῆς ἀπὸ 9 Νοεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 50 ἀποφάσεώς του εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ἡ καταδικασθεῖσα τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων παρὰ τὸν Νόμον ἔδωκεν εἰς τοὺς ἐνόρκους μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐγγράφων καὶ τὴν ἄκυρον ἔχθισιν τοῦ Παρέδρου, ὁ δὲ περιορισμὸς τοῦ Προέδρου τοῦ νὰ παραιτηθῇ ὁ δικηγόρος τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀναίρεσεως εἶναι ἀνίσχυρος, καθότι 1, Εἰς ποινικὰς δίκας τοιοῦτος συμβιβασμὸς δὲν γίνεται καὶ εἶναι ἀπαράδεκτος· 2, Γίνεται περιορισμὸς τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως, καθότι ἐκ τοῦ ἐγγράφου τούτου ὁ συνήγορος συνήγαγε συμπεράσματα περὶ τοῦ ἀνυποστάτου τῆς κατηγορίας, ἐντεῦθεν δὲ παρεβιάσθη ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 431 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθισιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Μ. Ρενιέρη τὸν δικηγόρον τῆς ἀναίρεσειούσης καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεσεύουσα δὲν προτέβηλεν ἐνώπιον τῶν Συνέδρων ὡς ἄκυρον τὴν ἀπὸ 24 Μαΐου 1844 ἀνακριτικὴν ἔκθεσιν τοῦ Δημαρχικοῦ παρῆδρου Θερμοφυλῶν, ἀλλὰ μάλιστα ἀπεδέχθη αὐτὴν διὰ τοῦ συνηγόρου τῆς, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συζητήσεως, ἐπομένως εἶναι ἤδη ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ 458 ἀριθ. τῆς Ποιν. Δικονομίας νὰ προτείνῃ ἀκυρώτητας λαβούσας χώραν εἰς τὴν ἀνάκρισιν καὶ μὴ προταθείσας ἐνώπιον τῶν συνέδρων, ἐκτὸς δὲ τούτου δὲν ὀρίζει καὶ εἰς τι συνίσταται ἡ ἀκυρότης τῆς πράξεως ταύτης.

Ἐπειδὴ ἂν ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων, ἄνευ οὐδεμιᾶς περὶ τούτου προτάσεως ἀνέφερον εἰς τὸ ἀκροατήριον ὅτι ἡ ἔκθεσις αὕτη ἦτον ἄκυρος, ἡ γνώμη αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ αὐτὴν πραγματικῶς ἄκυρον, ὥστε νὰ ἦναι ἀνάγκη ν' ἀφαιρεθῇ ἐκ τῶν πρὸς τοὺς ἐνόρκους παραδιδομένων ἐγγράφων, διότι μόνον τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἠδύνατο δι' αἰτιολογημένης ἀποφάσεως ν' ἀποφανθῇ τὴν ἀκύρωσιν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Πρόεδρος ἐπέτρεψεν εἰς τὸν συνηγόρον τῆς κατηγορουμένης νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ἀνωτέρω ἐκθέσεως, ἐπομένως δὲν περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεσεύουσα ἐκηρύχθη διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἐνόχος ὅτι ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε, καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ συζύγου τῆς Δημητρίου Σურταγγιᾶ, ἐπομένως ὀρθῶς ἐφηρμόσθη εἰς τὴν πράξιν ταύτην τὸ ἀρθ. 288 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον ὡς φονεὺς τιμωρεῖται μὲ θάνατον, ὅστις ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισεν ἢ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσε τὴν παρ' αὐτοῦ πραχθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Αἰκατερίνης Ἀλκᾶ κατοίκου Μεδενίτζης τῆς Λοκρίδος, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Νοεμβρίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 50 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Χαλκίδι ἐκτάκτου δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὴν αἰτήσαν τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμᾶς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Ἰαννουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 3.

Το Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουτοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 15 Ἰαννουαρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἰωάννου Τομαροπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος δικηγόρου Γ. Ἀθανασίου.

Ὁ Ἰωάννης Τομαρόπουλος, κάτοικος νέων Πατρῶν, διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Ἰουλίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 4,613 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Αθήναις Πλημμελειοδικῶν, παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικάσῃ ἐπὶ κλοπῇπραχθείσῃ εἰς κατοικημένον κτήριον δι' ἐξωτερικῆς ῥήξεως. Κλητευθεὶς πρὸς ἐμφάνισιν ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν Κακουργιοδικῶν, καὶ συζητήσεως γενομένης τὴν 10 Ἰβρίου 1844 οἱ ἔνορχοι διὰ τῆς ἐξῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐξέφρασαν «Ναί, εἶναι ἔνοχος ὁ Ἰωάν. Δ. Τομαρόπουλος γεννηθεὶς εἰς Ζαγόρι τῶν Ἰωαννίνων, κατοικῶν εἰς Πάτρας, ἐτῶν 34, χριστιανὸς ἔμπορος ζώων, ὅτι ὁμοῦ μὲ ἄλλον ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, καὶ συναποφασίσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν τὴν νύκτα τῆς 29 Φεβρουαρίου πρὸς τὴν πρώτην Μαρτίου ε. ε. εἰσῆλθον εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Σπύρου Κ. Λόγου, καὶ ἀφῆρσαν ἐξ αὐτῆς λαβόντες εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ἐν γνώσει αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα ἐν κιβώτιον περιέχον διάφορα πράγματα καὶ χρήματα τοῦ Σπύρου Κ. Λόγου, διὰ νὰ τὰ ἔχωσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν. Ναί, ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη εἰς κατοικημένον κτήριον δι' ἐξωτερικῆς ῥήξεως. Ναί ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων πραγμάτων καὶ χρημάτων ὑπερβαίνει τὰς εἰκοσι δραχμάς. Ναί, ἡ κλοπὴ αὕτη ἐγένετο ἐν καιρῷ νυκτός. » Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, δυνάμει τῶν ἀριθ. 57, 37, 374 καὶ 376 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, κατεδίκασε τὸν ῥηθέντα Ἰωάννην Δ. Τομαρόπουλον εἰς ὀκτὼ ἐτῶν εἰρκτῆν, καὶ ἐπέβαλεν αὐτὸν εἰς δεκαπέντε ἐτῶν ἀτυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἀποπληρώσεως τῆς ἀνωτέρω ποινῆς. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἀκολούθους λόγους.

1, Διότι ἐπεριορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· καὶ 2, Διότι ἐσφαλμένως ἐρμηνεύθησαν οἱ Νόμοι.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Στ. Γαλάτου, τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσείουτος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ οὔτε εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς ἀναιρέσεως γενομένην ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τῶν ἐν Χαλκίδι Κακουργιοδικῶν, ὁ ἀναιρεσείων αὐτὸς ὥρισε κατὰ τι περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως οὔτε ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπρότεινέ τι ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ δὲν ἠκούσθη, ἢ ὅτι περιορίσθη κατὰ τι εἰς τὴν ὑπεράσπισίν του, ἐπομένως ὁ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ὁ ἀναιρεσείων Ἰω. Τομαρόπουλος ἐκηρύχθη ἔνοχος κλοπῆς πραχθείσης εἰς κατοικημένον κτήριον δι' ἐξωτερικῆς ῥήξεως ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐκ συστάσεως ὁμοῦ μὲ ἄλλον, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 374 ἀριθ. 3 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἡ κλοπὴ τιμωρεῖται μὲ εἰρκτὴν ἐὰν γείνη εἰς κατοικημένα κτήρια, δι' ἐξωτερικῆς ἢ ἐσωτερικῆς ῥήξεως, ὡς ἰδιαιτέρα δὲ ἐπιβαρύνουσα αἰτία θεωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 376 ἀριθ. 7, ἐὰν ἡ κλοπὴ πραχθῇ ἐν καιρῷ νυκτὸς, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων καταδικάσαν τὸν ἀναιρεσείουτα εἰς ὀκτῶ ἐτῶν εἰρκτὴν, καλῶς ἤρμήνευσε τὰ μνημονευθέντα ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐπομένως καὶ ὁ δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἐφηρμόσθη ἐσφαλμένως ὁ Νόμος εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰωάννου Τομαροπούλου, κατοίκου Πατρῶν, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1845 ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι Συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δρ. 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ὀγδόην Ἰαννουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 4.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἄ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτη, Μ. Ρενιέρη Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμά-

του, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντας
χρῆν Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουτοπούλου καὶ τοῦ Γραμ-
ματέως Ἰω. Δ. Φέσια.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 Ἰαννουαρίου ε. ε. διὰ
τὴν δικάστη τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωργίου Κιούτη Λά-
σκαρη, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος δικη-
γόρου Γ. Ἀθνασίου.

Ὁ Γεώργιος Κιούσης Λάσκαρης, ποιμὴν, ἐτῶν 18 καὶ κάτοικος
Μενιδίου, παρεπέμφθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4,600 τῆς 10 Ἰουλίου
π. ε. βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδι-
κῶν, κατηγορούμενος ἐπὶ βιασμῶ ἐνώπιον τοῦ τῆς περιφέρειᾶς τῶν
αὐτόθι Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου, καὶ κατεδικάσθη ὡς βιαστής μὲν
εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31 τῆς 31 Ὀκτωβρίου
π. ε. ἀποφάσεως τοῦ ἐν Χαλκίδι ἐκτάκτου δικαστηρίου τῶν Συνέ-
δρων, εἰς διετῆ δὲ φυλάκισιν διὰ τῆς αὐθημέρου ἀποφάσεως τοῦ αὐ-
τοῦ δικαστηρίου ὑπ' ἀριθ. 32 ὡς ἐξυβρίσας εἰς δημοσίαν συνεδρία-
σιν τὸ αὐτὸ δικαστήριον. Τῶν ἀποφάσεων τούτων ὁ καταδικασθεὶς
ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1, Διότι τὸ δικαστή-
ριον τῶν Συνέδρων διακόψαν τὴν δημοσίαν συζήτησιν ἀπὸ τῆς ἐκ-
φωνήσεως τῶν ὀνομάτων τῶν μαρτύρων δὲν ἐπέτρεψεν αὐτὴν, εἰμὴ
μετὰ τὴν ἐξοδὸν τῶν ἐνόρκων ἀπὸ τὸ τῆς διατκέψεως δωμάτιον καὶ
οὕτω παρεβίασεν οὐσιώδη Νόμον, τὸν τῆς δημοσιότητος, καὶ ταῦτα καὶ
ἀποφάσεως ἀδημοσιεύτως ἀναγνωσθείσης ἐν τῷ μεταξύ. 2, Διότι
κακῶς ἠρμήνευσε τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων τὸν ὄρισμὸν τῆς ὑ-
βρεως, καθότι ὑβρις ὑπὸ ὄρον δὲν ὑπάρχει, καὶ ἐνταῦθα οὔτε φλύ-
λιν τινα ἰδέαν ἐξέφρασεν ὁ κηρυχθεὶς ἔνοχος, οὔτε οἱ Σύεδροι ἐκῆ-
ρυξαν αὐτὸν ἔνοχον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰ. Γ. Ν. Μαυρομμά-
του, τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπὶ τοῦ λόγου τοῦ ἀφροῶντος τὴν ὑπ' ἀριθ. 31 ἀπόρασιν περὶ
παραβιάσεως τῆς δημοσιότητος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 77 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἢ ἐπὶ ἀ-
κροατηρίου συζήτησις γίνεται δημοσίᾳ εἰς ὅλα τὰ Ποινικὰ δικαστή-
ρια, ἢ δὲ παραβιάσις τῆς δημοσιότητος ἐπιφέρει ρητῶς ἀκύρωσιν
τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὰ ἄρθρα 860 § 3, 407 § 5 καὶ 458 § 8
τῆς αὐτῆς Δικονομίας, κατ' ἐξαιρέσιν δὲ ἢ τῆς δημοσίας τάξεως
αὕτη διάταξις περιορίζεται, ὅταν ἤθελεν ἦναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν
κοινὴν εὐταξίαν καὶ τὰ χρηστὰ ἦθη κατὰ τὸ ἄρθρον 78 τῆς αὐτῆς

Δικονομίας καὶ τὸ ἄρθρον 90 τοῦ Συντάγματος, περιορίζεται δὲ μόνον ἢ δημοσιότης καθόσον διαρκεῖ ἢ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως, ἢτοι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτῆς μέχρι τέλους σύμφωνα μὲ τὰ ἄρθρα 424 καὶ 427 τῆς αὐτῆς Δικονομίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ πρακτικῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι αἱ θύραι τοῦ ἀκροατηρίου κλεισθεῖσαι εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὴν ἀπαγγελθεῖσαν κατηγορίαν, δὲν ἠνεώχθησαν οὔτε ὅταν ὁ Πρόεδρος ἐκήρυξε τὴν συζήτησιν τελειωμένην καὶ ἀνεκεφαλαίωσεν αὐτήν, οὔτε εἰς τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων, καθ' ἣν ἔλαβε χώραν καὶ συζήτησις καὶ προσετέθη ζήτημα ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλ' ἠνεώχθησαν αἱ θύραι μόνον ὅτε προσεκλήθη ὁ κατηγορούμενος, πρὸς ὃν ἐκοινοποίησεν ὁ Γραμματεὺς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων· ἐπομένως παρεβιάσθη ἢ δημοσιότης ὡς μὴ περιορισθεῖσα ἐντὸς τῆς κυρίας συζητήσεως τῶν διαγραφομένων ῥητῶς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 78, 424 καὶ 427 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὁ δὲ περιορισμὸς οὗτος φέρει ἀναίρεσιν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 458 § 8 τῆς αὐτῆς Δικονομίας.

Ἐπὶ τοῦ λόγου τοῦ ἀφορῶντος τὴν ὑπ' ἀριθ. 32 ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τῆς ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀφορᾷ πρᾶξιν πλημμελήματος ὅλως ἀνεξάρτητον τῆς προηγουμένης ἐπὶ βιασμῶ, διὰ τὴν ὁποίαν ὤφειλεν ὁ ἀναιρεσείων νὰ προκαταβάλῃ συγχρόνως μὲ τὴν αἴτησίν του περὶ ἀναίρεσεως καὶ τὸ πρόστιμον δραχμῶν πενήτηκοντα, ἄλλως καθίσταται αὕτη ἀπαράδεκτος, σύμφωνα μὲ τὰ ἄρθρα 485 § 1 καὶ 483 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἔχον ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἄρθρον 498 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ παραδεχόμενον τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Γεωργίου Κιούση Λάτκαρη, κατοίκου Μενιδίου, κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31 καὶ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1844 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Χαλκίδι ἐκτάκτου δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, ἀναίρει τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, παραπέμπει τὸν εἰρημένον Γ. Κιούσην Λάτκαρην εἰς δικασθῆ ἐκ νέου ἐφ' ᾧ κατηγορεῖται βιασμῶ ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν νέαν σύνοδον συστηθημένου Κακουργιοδικείου ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐρετῶν, ἐπιβάλλει μόνον τὰ ἐξόδα τῆς δίκης ταύτης εἰς βᾶρος τοῦ Δημοσίου καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος· ἀπορρίπτει δὲ ὡς ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ αὐτοῦ Γ. Κιούση Λάτκαρη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 32 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Συνέδρων καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς πρόστιμον δραχμῶν πενήτηκοντα καὶ εἰς τὰ γενόμενα τέλη τῆς σημάσεως ἐνώπιον τοῦ ἀνωτέρω δικαστηρίου τῶν Συνέδρων ἀναφορικῶς ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ὀγδόην Ἰαννουαρίου τοῦ χιλιοσοῦ ὀκτακοσιοσοῦ τεσσαρακοσοῦ πέμπτου ἔτους. Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 5.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Ν. Μαυροματάου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπιγίτου Κ. Δρ. Ν. Δρότου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουτοπούλου, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστια.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Ἰαννουρίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Χρήστου Τζομάκη καὶ Δημητρίου Κοτζῆ, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν δικηγόρων Χρ. Κρατσᾶ καὶ Ν. Βαλσαμάκη.

Ὁ Χρῆστος Τζομάκης καὶ Δημήτριος Κοτζῆς, κάτοικοι Καστροβολᾶ, παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 100 Βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν συστηθησομένου Κακουργιοδικείου, διὰ τὴν δικάσασθαι ὅτι τὴν 15 Αὐγούστου τοῦ 1843, εἰς Γραμματευσούσης τοῦ χωρίου Καστροβολᾶ, ἐκ συστάσεως ἔπραξαν δι' ἀναβάσεως ἔξωθεν δύο κλοπὰς εἰς κατοικημένα κτήρια, ἧτοι τὴν μὲν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δημητρίου Γεωργιάδου λαβόντες ἐν γνώσει εἰς τὴν κατοχὴν τους, αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτῆτου χρήματα καὶ πράγματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχμάς οὐχὶ δὲ καὶ τὰς χιλίας, διὰ τὴν τὰ ἔχουσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν τους, τὴν δὲ ἑτέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σταμάτη Δημητράκη, λαβόντες ἐν γνώσει εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτῆτου χρήματα καὶ πράγματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὑπερβαίνει μὲν τὰς 20 δραχμάς οὐχὶ δὲ καὶ τὰς τετρακοσίας διὰ τὴν τὰ ἔχουσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν των. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλευμάτος τούτου, προτεκλήθησαν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν συστηθέντος Κακουργιοδικείου ἐν Χαλκίδι, ὅπου ἐμφανισθέντες αὐτοπροσώπως ἐδικάσθησαν τὴν 20 Ὀκτωβρίου π. ε. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἐκήρυξεν αὐτοὺς

ἐνόχους διὰ τῆς ἐξῆς ἐτυμηγορίας του. « Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Χρῆ-
 στος Τζομάκης ἐτῶν 28 ἢ 30 κάτοικος Καστροβολάρι, γεωργός,
 ὅτι τὴν 15 Αὐγούστου 1843, ἔπραξεν κλοπὴν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
 Δημητρίου Γεωργιάδου, κειμένην εἰς Γραμματεῦσαν τοῦ χωρίου
 Καστροβολᾶ, λαβὼν ἐν γνώσει εἰς τὴν κατοχὴν του αὐτογνομόνως
 καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτῆτου, διὰ τὰ ἐξῆ παρα-
 νόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του, χρήματα καὶ πράγματα ἢ ἀξία τῶν
 πραγμάτων αὐτῶν καὶ χρημάτων δὲν ὑπερβαίνει τὴν ἀξίαν τῶν
 400 δραχμῶν· ἢ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη δι' ἀναδίσεως ἐξωθεν εἰς
 κατοικημένον κτήριον, ἢ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη δι' ἐξωτερικῆς ῥή-
 ξεως. Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Χρῆστος Τζομάκης καὶ Δημήτριος Κοτζῆς
 ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, συναπεράσισαν τὴν ἐκτέλε-
 σιν τῆς εἰρημένης κλοπῆς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δημητρίου Γεωργιάδου,
 καὶ ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως συνωμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους
 ἀμοιβαίαν συνδρομὴν. Μετὰ ταῦτα τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων
 λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, κατεδίκασε τὸν Χρῆστον
 Τζομάκην καὶ Δημήτριον Κοτζῆν εἰς πέντε ἐτῶν καὶ τριῶν ἡμερῶν
 εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 11 ἐκδοθείσης τὴν 20
 Ὀκτωβρίου 1844, οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ
 τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι περαιωθείσης τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν
 διαδικασίας, καὶ διατάξαντος τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων διακοπὴν
 πρὸς στιγμιαίαν ἀναψυχὴν, οἱ ἐνόρκοι δὲν ἠδύναντο ν' ἀποχωρήσουν
 καὶ νὰ λάβουν συγκοινωνίαν ἐξωθεν ἀπαγορευομένην παρὰ τοῦ Νό-
 μου. 2, Διότι τεθέντων τῶν ζητημάτων παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν
 Συνέδρων εἰς τοὺς ἐνόρκους, δὲν ἠδύνατο μετὰ τὴν παρὰ τοῦ προϋ-
 σταμένου τῶν ἐνόρκων ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας των, νὰ διορ-
 θώσῃ ὁ πρόεδρος τῶν Συνέδρων τὸ ὄνομα καὶ ἐπίθετον τοῦ παθόν-
 τος τῆς δευτέρας κλοπῆς, εὐρισκόμενον εἰς ἀνίφασιν μὲ τὴν ἐτυ-
 μηγορίαν, καὶ νὰ παραπέμψῃ αὐτοὺς εἰς νέαν διάσκεψιν. 3, Διότι
 περαιωθείσης τῆς συζητήσεως, καὶ ἀποχωρησάντων τῶν ἐνόρκων
 εἰς διάσκεψιν, ἢ ἐπανάληψις δὲν ἄρχεται, εἰμὴ ὅταν ἡ ἐτυμηγορία
 τῶν ἐνόρκων ἀπαγγελθῇ εἰς τοὺς κατηγορουμένους, καὶ χορηγήτῃ
 ὁ Πρόεδρος τὸν λόγον πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα περὶ τῆς ἐφαρμογῆς
 τῆς ποινῆς, ὁ δὲ Εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν λόγον περὶ διορθώσεως
 τῆς ἀσαφοῦς καὶ ἀντιφατικῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, παρεδίκατε
 τὰς περὶ συζητήσεων διατάξεις. 4, Διότι διατάξαντος τοῦ Προέδρου
 τὴν ἐπάνοδον τῶν ἐνόρκων πρὸς διορθώσιν τῆς ἀσαφοῦς ἐτυμηγο-
 ρίας των, καὶ ὑπαγορεύσαντος ὀριστικῶς τι ν' ἀναφέρουν ἐν αὐτῇ,
 ἔπραξεν ὑπέρβασιν καθηκόντων. 5, Διότι ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων
 δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν τύχην τῶν κατηγορουμένων, ἀπε-

ναντίας τοῦ ἐγκλητηρίου τῆς κατηγορίας, καὶ νὰ θέσῃ ζήτημα περὶ ἐξωτερικῆς ῥήξεως, ἐνῶ ὅλαι ἐν γένει αἱ ἀνακριτικαὶ ἐκθέσεις ἀνεφερον ὅτι δὲν ἔγεινε ῥῆξις, οὔτε ἐξωτερικὴ, οὔτε ἐσωτερικὴ, καὶ οὔτε ἔχνος τοιοῦτων περιστάσεων ἐνδεικνύεται, πολὺ δὲ περισσότερον, ἀφοῦ οἱ κατηγορούμενοι διὰ τῶν συνηγόρων των ἔζητήσαν τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ τοιοῦτου ζητήματος. 6, Διότι οἱ ἐνόρχοι μὴ ἀποφανθέντες ὅτι ἡ κλοπὴ ὑπερβαίνει τὰς εἴκοσι δραχμάς, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ὤφειλε νὰ κηρύξῃ αὐτοὺς ἀθώους, ἀφοῦ πᾶσα ἀτάφεια τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρχων θεωρεῖται ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων. 7, Διότι διημερεύοντος τοῦ Δημητρίου Γεωργιάδου οἰκογενειακῶς εἰς τὴν πανηγυριν τῆς Θεοτόκου κατὰ τὴν συνοικίαν τοῦ Καστροβολᾶ Μελεκάνας, καὶ ἔχοντος κεκλεισμένην τὴν ἐν Γραμματευσούσῃ οἰκίαν τοῦ ἀνευ οὐδενὸς ἀτόμου κατοικοῦντος ἐν αὐτῇ, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς οἰκία κατοικημένη κατὰ τὸ ἄρθρον 380 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἀφοῦ δὲν κατόχουν ἐν αὐτῇ τῶνόντι ἄνθρωποι. 8, Διότι τὸ ζήτημα δὲν ὥρισε ῥητῶς καὶ ἀδιτάκτως, ὅτι ἡ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένη συνεννόησις ἀποβλέπει αὐτὰς ἐκεῖνας τὰς κλοπὰς περὶ τῶν ὁποίων ἐκατηγοροῦντο οἱ ὑπόδικοι, καὶ οὕτω δὲν ἐδικάσθη παρὰ τῶν ἐνόρχων, ἀν' ἡ κλοπὴ ἔγεινεν ἐκ συστάσεως κτλ. τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων καταδικάσαν τοὺς ἀναιρεσεύοντας ὡς συστασιαστὰς, ἔπραξεν ὑπέρβασιν κατηκόντων, ἐπεμβάν εἰς τὸ πραγματικὸν μέρος τῆς κατηγορίας, καὶ παρεβίασε τὸ ἄρθρ. 420 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. 9, Διότι τὸ ζήτημα β' καὶ γ' πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀθωωτικόν, ἀφοῦ οἱ ἐνόρχοι δὲν ἀπεφάνθησαν καταφατικῶς, ἡ δὲ κατάφασις αὕτη δὲν εἶναι ἀποχρώντως ἐκπεφρασμένη διὰ τοῦ *Ναί*, οὔτε προηγεῖται τῆς ἀποφάσεως. 10, Διότι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ὤφειλε νὰ κηρύξῃ μάλιστα ἀθῶον τὸν Δημήτριον Κοτζῆν, ἀφοῦ οἱ ἐνόρχοι δὲν ἐκήρυξαν αὐτὸν ἐνοχον εἰς οὐδεμίαν κυρίαν πρᾶξιν, εἰμὴ τὸν Τζομάκην. Κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ ἀχροατηρίου συζήτησιν, οἱ πληρεξούσιοι τῶν ἀναιρεσεύοντων προσέθεσαν διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών των καὶ τοὺς ἐξῆς λόγους ἀναιρέσεως. 1, Διότι οὔτε ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὑπάρχει ἀντιγεγραμμένη, οὔτε εἰς τὸν φάκελλον τῶν ἐγγράφων εὐρίσκειται ἡ πρώτη ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρχων, τὴν ὁποίαν ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἐθεώρησεν ὡς ἐμπεριέχουσαν ἐλλείψεις καὶ ἀταξίας, καὶ κατὰ συνέπειαν διέταξε νὰ γίνῃ ἄλλη, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει βεβαιωμένον τὸ ἐλάττωμα ἐκεῖνο, ἐνεκα τοῦ ὁποίου ὁ Πρόεδρος διέταξε τὴν σύνταξιν νέας ἐτυμηγορίας. 2, Διότι ἰπροσέτι δὲν ἠδύνατο ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων νὰ βεβαιώσῃ μόνος οὔτε ἀτέλειαν οὔτε ἀτάφειαν οὐδ' ἄλλο τι ἐλάττωμα τῆς ἐτυμηγορίας, οὔτε νὰ διατάξῃ τὴν

σύνταξιν νέας, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον ὁλόκληρον ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο, ἐπομένως ὁ Πρόεδρος ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του. 3, Διότι ἡ ἐτυμηγορία δυνάμει τῆς ὁποίας ἔλαβε χώραν ἡ καταδίκη, εἶναι ἀτελής μὴ ἀπαντῶσα εἰς ὅλα τὰ ζητήματα τὰ παρὰ τοῦ Προέδρου τεθέντα· ἐπιβοηθητικῶς δὲ, διότι κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτὴν ὁ Κούτζης ἐκηρύχθη ἔνοχος πράξεως ἐπιφερούσης μόνον τὴν ποινὴν ἀποπέρας.

Ἄκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Στ. Γαλάτου, τοὺς πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 443 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἔχοντος οὕτω· « Κατὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἔνδικον μέσον εἰμὴ ἡ ἀναίρεσις. » συνάγεται, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀμετάκλητος, καὶ ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ διατάξῃ τοὺς ἐνόρκους νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεόν των πρὸς νέαν διάσκεψιν καὶ ἔκδοσιν νέας ἐτυμηγορίας, ἡ δὲ ἀρχὴ αὕτη δὲν ἐπιδέχεται ἐξαίρεσιν, εἰμὴ μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ πρώτη ἐτυμηγορία εἶναι συντεταγμένη εἰς τοιοῦτον ἀσαφῆ καὶ ἀτελῆ τρόπον, ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων δὲν δύναται νὰ λάβῃ αὐτὴν ὡς βάσιν πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ καταλλήλου ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἡ ὅταν αὕτη ἡ ἐτυμηγορία δὲν ἀπαντᾷ εἰς ὅλα τὰ ζητήματα καὶ οὕτω παραλείπει νὰ λύσῃ ὅλα τὰ κεφάλαια τῆς κατηγορίας.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ παρουσιασθέντων ἐγγράφων καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως προκύπτει ὅτι, ἀφοῦ μετὰ τὴν δημοσίαν συζήτησιν ἐπὶ τῆς δίκης τῶν ἀναιρεσειόντων Χρήστου Τζομάκη καὶ Δημητρίου Κοτζῆ ἐτέθησαν τὰ διάφορα ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους, καὶ οὗτοι συσχεφθέντες ἐν τῷ συμβουλίῳ συνέταξαν τὴν ἐτυμηγορίαν των, καὶ ἐπανελθόντες εἰς τὸ ἀκροατήριον ἀπήγγειλον αὐτὴν, ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων προτοῦ αὕτη ἀναγνωσθῆ ὑπὸ τοῦ Γραμματέως εἰς τοὺς κατηγορουμένους, παρατηρήσας, ὅτι ὑπῆρχον εἰς τὰ ζητήματα τὰ τεθέντα διάφορα λάθη, διορθώσας αὐτὰ διέταξε νὰ ἐπανέλθωσιν οἱ ἔνοργοι εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ νὰ ἐκδόσωσιν ἄλλην ἐτυμηγορίαν, ἀλλὰ πρὶν εἰσέτι ἀποχωρήσωσιν, ὁ Εἰσαγγελεὺς παρετήρησεν, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων πρέπει προσέτι νὰ διορθωθῆ καὶ ὡς πρὸς τὸ τρίτον κεφάλαιον, διότι ἀφοῦ εἰς τὸ δεύτερον λέγουσι, ὅτι δὲν εἶναι ἔνοχοι οἱ κατηγορούμενοι, εἰς τὸ τρίτον λέγουσι, ὅτι ἐπράξαν τὴν ἄνω κλοπὴν, ὥστε εἶναι ἀσαφῆ ἡ ἐτυμηγορία, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν

Συνέδρων παρεδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως ἐναντίον τῆς παρατηρήσεως τῶν συνηγῶρων τῶν κατηγορουμένων, ὅτι διὰ τοῦτο χειροτερεύει ἡ κατάστασις τῶν κατηγορουμένων διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἂν καὶ εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν δὲν ὑπάρχη ἀντίφασις, ὑπῆρχεν ὅμως ἀτάφεια, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν οἱ ἔνορχοι ἐπανελθόντες εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων των, συνέταξαν νέαν ἐτυμηγορίαν, καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς νέας ἐτυμηγορίας τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδοτο τὴν προσβαλλομένην ὑπ' ἀριθ. 11 τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1844 καταδικαστικὴν ἀπόφασίν του κατὰ τῶν Χρήστου Τζομάκη καὶ Δημητρίου Κοτζῆ.

Ἐπειδὴ ἡ πρώτη ἐτυμηγορία ὄχι μόνον δὲν παρουσιάζεται μετὰ ξὺ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐγγεγραμμένη εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως· ἐπομένως δὲν ὑπάρχει ἡ ἀπόδειξις, ὅτι αὐτὴ ἦτον ἀσαφὴς ἢ κατὰ τι ἐλλειπῆς, ἢ ἀμφίβολος· ἂν δὲ τὰ πρακτικὰ ἀναφέρουσιν, ὅτι ἐν αὐτῇ ὑπῆρχον γραφικὰ λάθη καὶ ὅτι τὸ δικαστήριον διέταξε τὴν σύνταξιν νέας ἐτυμηγορίας, ὅτι ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ ἀσάφεια, ὅμως ἐπειδὴ καὶ εἰς τὰ πρακτικὰ δὲν ἀναφέρεται αὐτολεξεὶ ἡ ἐτυμηγορία, δὲν ὑπάρχει καὶ ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐλαττώματος τούτου· τὸ δὲ νομικὸν τεκμήριον εἶναι, ὅτι ἡ πρώτη ἐτυμηγορία ἦτο τακτικὴ, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων μὴ ἐχόσασαν τὴν ποινικὴν ἀπόφασίν του ἐπ' αὐτῆς τῆς ἐτυμηγορίας, παρεβίασε τὸ ἄρθρον 443 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 11 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Χαλκίδι ἐκτάκτου δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν συστηθησόμετον Κακουργιοδικεῖον, ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ὀγδόην Ἰαννουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὄκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 6.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Δρ. Ν. Δρόσου Προεδρεύοντος, κωλυομένων τοῦ τε Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη καὶ τοῦ Ἀντι-

προέδρου Ἀ. Πολυζωΐδου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάτσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, Ἐρμ. Κοκκίνου Παρέδρου, Κ. Πολυάδου δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ ἑτέρου Παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Ἰαννουαρίου ε. ε. διὰ νὰ δικασθῇ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Λάμπρου Κουρούμαλου καὶ Ζώης Ἀθανασακοπούλου, παρασταθέντων διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος δικηγόρου Χ. Κρατσᾶ.

Ὁ Λάμπρος Κουρούμαλος καὶ Ζώης Ἀθανασακόπουλος κατηγορηθέντες ἕνεκα φόνου ἐκ προμελέτης, παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 259 καὶ ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1844 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Πάτραις Κακουργιοδικεῖου καὶ γενομένης συζητήσεως, τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων διὰ τῆς ἐτυμηγορίας του ἐκήρυξεν αὐτοὺς ἐνόχους καὶ ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 3 Ἰουνίου ὑπ' ἀριθ. 101 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τοὺς κατηγορουμένους εἰς θάνατον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καθὼς καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 97, 98 καὶ 99 προδικαστικῶν ἀποφάσεων, ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν. Τὸ δικαστήριον δὲ τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 3 Αὐγούστου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 36 ἀποφάσεώς του ἀνήρесе τὴν ὑπ' ἀριθ. 98 ἀπόφασιν καὶ τὰς προσβαλλομένας ὑπ' ἀριθ. 99 καὶ 101 καὶ ἀπεράνθη ἄκυρον ὅλην τὴν ἐπομένην διαδικασίαν, παρέπεμψε τὴν προκειμένην δίκην εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν συστηθησόμενον Κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν. Εἰσαχθείσης ἀκολούθως τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Τριπόλει Κακουργιοδικεῖου καὶ συζητήσεως γενομένης, οἱ ἐνόρκοι ἀπήγγειλον τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. «Ναί, εἶναι ἐνόχοι ὁ Λάμπρος Κουρούμαλος καὶ Ζώης Ἀθανασακόπουλος, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 14—15 Ἰαννουαρίου 1844 ἀπεφάσισαν ἐκ προμελέτης καὶ ἐφόνευσαν τὸν Κώτζον Τριγγλίδην εἰς θέσιν Γουργαράϊκα τοῦ χωρίου Κούρταγα.» Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων σκεφθὲν, ὅτι ἡ πρᾶξις, τῆς ὁποίας οἱ κατηγορούμενοι ἐκηρύχθησαν ἐνόχοι, προβλέπεται καὶ τιμωρεῖται ἀπὸ τὸ 288 ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς θάνατον διὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 95 ἀποφάσεώς του. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: I, Διότι κατὰ τὸ ἐφαρμοσθὲν 288 ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἀπαρτίζεται τὸ ἀξιόποιον

τοῦ φόνου διὰ δύο περιπτώσεων, τῆς προμελέτης καὶ τῆς ἐσκευ-
 μένης ἐκτελέσεως, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐφαρμόσαν τὴν
 ποινὴν τοῦ ρηθέντος ἄρθρου χωρὶς νὰ θέσῃ ζήτημα προηγουμένως
 περὶ τῆς ἐτέρας τῶν δύο περιπτώσεων, δηλαδὴ τῆς ἐσκευμμένης ἐκ-
 τελέσεως, διὰ νὰ ἀποφανθῶσι καὶ περὶ αὐτῆς οἱ ἔνορκοι, ἐδίκασεν
 ἐν μέρει τὸ πραγματικὸν τῆς ὑποθέσεως καὶ ἔπραξεν ὑπέρβασιν
 τῶν καθηκόντων του, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 477 καὶ 481 τῆς Ποι-
 νικῆς Δικονομίας εἶναι λόγος ἀναιρέσεως· 2, Διότι ὁ Πρόεδρος τῶν
 Συνέδρων ἐσυγχώρησε νὰ ἀναγνωσθῶσιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αἱ ἐνώ-
 πιον τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων ληφθεῖσαι μαρτυ-
 ρίαι τῆς Δημήτρως Παππαναστασοπούλας καὶ Χρυσοπούλας Πανα-
 γιωτακοπούλας χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ καμμία τῶν εἰς τὰ ἄρθ. 124 καὶ
 τὰ συνδυασμένα ἰούτῳ προβλεπομένων περιπτώσεων, οὐδὲ ἀπεδείχθη
 τοιαύτη ἢ παραδεχθεῖσα δι' ἀποφάσεως ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου
 τῶν Συνέδρων, ἐπομένως παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρα 384, 124, 420
 ἐδ. 2 καὶ 400 τῆς Ποιν. Δικον. ἡ δὲ παραβίασις αὕτη κατὰ τὸ ἄρθ.
 458, ἀριθ. 7, 17 καὶ 19 τῆς Ποιν. Δικον. εἶναι λόγος ἀναιρέσεως·
 3, Διότι ἐσυγχώρησεν ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων μόνος τὴν ἀνάγνω-
 σιν δύο ἐκθέσεων τοῦ Δημάρχου, αἵτινες ὡς ἄτακτοι καὶ ἄκυροι δὲν
 ἐπετρέπετο ἀπὸ τὸν Νόμον ν' ἀναγνωσθῶσιν καὶ οὕτω παρεβιάσθησαν
 τὰ ἄρθρα 420 ἐδ. 2, 400, 74 καὶ 134 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας,
 ἡ δὲ παραβίασις αὕτη εἶναι ἐπίσης λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὸ εἰ-
 ρημένον ἄρθρον 458· 4, Διότι προσδιορισθείσης ἄλλης ἡμέρας πρὸς
 ἐκδίκασιν τῆς κατ' αὐτῶν κατηγορίας, αὕτη ἐδικάσθη εἰς ἄλλην ἡ-
 μέραν μὴ ὄρισμένην οὔτε διὰ τῆς κλήσεως, οὔτε δι' ἀποφάσεως ὁ-
 λοκλήρου τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων καὶ οὕτως ἀπεμακρύνθη-
 σαν ἀφόβως καὶ ἀκινδύνως οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως αὐτῶν,
 ἀφοῦ παρευρισθέντες κατὰ τὴν ὄρισμένην δὲν ἐθεώρησαν ἑαυτοὺς
 ὑποχρέους δυνάμει τοῦ Νόμου νὰ διαμείνωσι, καθὸ μὴ ὑποβαλλο-
 μένους εἰς νόμιμόν τινα συνέπειαν ἀφ' ἑνός, οἱ δὲ ἀναιρεσεῖοντες
 ἐνδεεῖς ὄντες δὲν ἠδύναντο νὰ τοὺς ἀποζημιώσωσι διὰ νὰ διαμείνω-
 σιν, οὕτω δὲ περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως αὐτῶν,
 τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπίσης λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 458 τῆς
 Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Ν. Μαυρομμάτου,
 τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 496 τῆς Ποιν. Δικον. συνδυασμένον καὶ
 μὲ τὸ ἄρθρ. 510 τῆς αὐτῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεώς τινος, εἰάν εἰς
 τὴν νέαν συζήτησιν δὲν ἦναι δυνατὸν νὰ προσαχθῶσι πλέον οἱ πρό-

τερον ἐξετασθέντες μάρτυρες, ἀναγινώσκονται καὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας αἱ τῶν μαρτύρων ἐκθέσεις, ἐκ δὲ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, ὅτι δυνατῆς οὔσης τῆς προσαγωγῆς, πρέπει οἱ μάρτυρες νὰ προσκαλῶνται καὶ νὰ ἐξετάζωνται ἐπὶ ἀκροατηρίου σύμφωνα μὲ τὰ ἄρθρα 112, 121, 384 καὶ 431 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἄλλως ἢ παραβίασις τῶν διατάξεων τούτων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένων, ἐπιφέρει ἀναίρεσιν δυνάμει τοῦ ἁρθρου 458 § 17 τῆς αὐτῆς Δικονομίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 36 π. ε. ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναιρεθείσης κατ' αἴτησιν τῶν ἤδη ἀναιρεσειόντων τῆς ὑπ' ἀριθ. 101 καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Συνέδρων καὶ παραπεμφθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς νέαν συζήτησιν, ἔπρεπε κατὰ τὰ μνησθέντα ἄρθρα νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες ἐπὶ ἀκροατηρίου καὶ οὐχὶ νὰ ἀναγνωσθῶσιν αἱ ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Συνέδρων ληφθεῖσαι καταθέσεις ἐπτὰ μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως καὶ δύο τῆς κατηγορίας, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν χωρὶς καὶ νὰ προταθῇ λόγος τις περὶ τῆς ἀδυνατοῦ προσαγωγῆς τῶν μαρτύρων αὐτῶν, ὅπως ρητῶς ἀπαιτεῖ τὸ μνησθέν ἄρθρον 510 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἂν δὲ εἰς τὰ πρακτικὰ ἀναφέρηται, ὅτι συνήνεσαν τὰ μέρη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐκθέσεων αὐτῶν, ἢ συναίνεσις αὕτη δὲν ἰσχύει πρὸς ν' ἀνατρέψῃ τὰς ρητάς τοῦ Νόμου διατάξεις περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, τὰς ἀφορώσας τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένας· ὅθεν ἀναγνωσθεισῶν τῶν ἐκθέσεων αὐτῶν καὶ ληφθεισῶν ὑπ' ὄψιν χωρὶς ν' ἀποδεικνύεται τὸ ἀδύνατον τῆς προσαγωγῆς τῶν μαρτύρων, παρεδιάσθησαν τὰ εἰρημένα ἄρθρα 510, 112 καὶ 121 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἢ δὲ παραβίασις αὕτη ἐπιφέρει ἀναίρεσιν δυνάμει τοῦ ἁρθρου 458 § 17 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 95 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει Συνέδρων, καὶ παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν συστηθησόμενον Κακουργιοδικεῖον, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Ἰαννουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 7.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάτσωτος, Ἰω. Ν. Μαυρομμάτου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουτοπούλου, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 Ἰαννουαρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἐμ. Κολοζούμη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ν. Ἰωαννίδου.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Κολοζούμης κατεμηνύθη ὅτι κατὰ τὴν 2 Ἰουνίου 1844, θέσας πῦρ εἰς τὸν κατὰ τὴν θέσιν Βαρικὸν καὶ Λιοφύτιστα ἀγρόν του, διὰ νὰ προφυλάξῃ τὰς θεμωνίας του, ἐξ ἀμελείας αὐτοῦ διεδόθη καὶ εἰς τὸ παρακείμενον δάσος καὶ κατέκαυσε αὐτὸ γενομένης ἀνακρίσεως καὶ ὑποβληθείσης εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, τοῦτο ἐξέδωκε βούλευμα, δι' οὗ παρέπεμψε τὸν εἰρημένον Ἐμμ. Κολοζούμην εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι ἐξ ἀμελείας του διεδόθη πῦρ εἰς τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημοσίου διαφιλονεικούμενον δάσος. Ὁ Ἐμ. Κολοζούμης ἀνέκοψε τὸ βούλευμα τοῦτο ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἀλλ' ἀπερρίφθη ἡ ἀνακοπή του, διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 1031, βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν αὐτῶν Ἐφετῶν, τοῦ ὁποίου ὁ κατηγορούμενος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. α. Διότι ὁ Νόμος τιμωρεῖ τὸν ἐξ ἀμελείας ἐμπρησμόν, ὅστις λαμβάνει χώραν εἰς ξένην ἰδιοκτησίαν· τοῦτο δὲ εἶναι τόσον πλέον βέβαιον, καθόσον εἶναι πασίγνωστον τὸ ἀξίωμα, ὅτι ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της ἡ κυριότης εἶναι ἀπεριόριστος καὶ ἀποκλειστικὴ, περιλαμβάνουσα ἐν ἑαυτῇ τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτῃ τις καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον τὴν ἰδιοκτησίαν του. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὰ δύο βουλευμάτα, ἐξ ὧν τὸ τελευταῖον ἐπεκύρωσε τὸ πρῶτον φέρουσι ῥητῶς, ὅτι ἔκαυσε τὸ προκείμενον δάσος αὐτοῦ, διαφιλονεικούμενον ὑπὸ τοῦ δημοσίου. β'. διότι πρὶν ἀποφασισθῇ ἀπὸ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, εἰς τίνα ἀνήκει ἀποκλειστικῶς τοῦ δάτους ἡ ἰδιοκτησία, καταδίωξις δὲν ἠμπορεῖ νὰ λάβῃ χώραν κατὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὅστις κατέχει πρὸ πολλοῦ ὡς κύριος τὸ δάτος περὶ οὗ λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ δημόσιον προτείνει ἀξιώσεις.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰτηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τὸν

Εισαγγελέα ζητήσαντα διὰ τοῦ πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον ὑπ' ἀριθ. 8,422 ἐγγράφου του, τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ οὗ ὁ λόγος ἀναιρέσεως αἰτήσεως, δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 487 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀναιρεσειόντος εἰς τὸ πρόστιμον.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐξηγησάμενον τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τὴν παραδοχὴν τῆς ἀναιρέσεως αἰτήσεως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 485 ἀρθρ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, συνδυαζόμενον μὲ τὸν ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1836 Νόμον, ἡ ἀναιρέσεως αἰτήσεις εἶναι τότε παραδεκτὴ, ὅταν ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ὁ πολιτικὸς διάδικος, ἢ ὁ καταδικασθεὶς παρακαταθέτωσι συγχρόνως καὶ τὸ παρὰ τῶν εἰρημένων διατάξεων διαταττόμενον παράβολον· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Ἐμμ. Κολοζούμης, ὅστις παραπέμπεται εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν ὡς ὑπαίτιος ἐμπρησμοῦ, δὲν παρεκατέθεσε τὸ ρηθὲν παράβολον, οὐδὲ ἀπέδειξε προσέτι κατὰ τὸν Νόμον ὅτι εἶναι πένης.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὅτι ὁσάκις ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως ἀφορᾷ βουλευμάτα τῶν δικαστικῶν Συμβουλίων, ὁ ἀναιρεσειὼν δὲν εἶναι ὑπόχρεος νὰ παρακαταθέτῃ τὸ παράβολον, εἶναι ἀνυπόστατος, διότι τὸ ἀρθρ. 485 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τὸ ὁποῖον διατάττει τὴν προκαταβολὴν ταύτην, συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν, ἀφορᾷ πᾶσαν αἴτησιν ἀναιρέσεως ἄνευ τινὸς ἐξαίρεσεως, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ ἀκριβέστερον ἀπὸ τὰ προηγούμενα ἀρθρα τῆς αὐτῆς Δικονομίας, τὰ ὁποῖα συγκατατάττουσιν καὶ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τῶν δικαστικῶν βουλευμάτων εἰς τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν, τοῦ Ἐμμανουὴλ Κολοζούμη, κατοίκου Μεγάρων, ἡτις ἐγένετο κατὰ τοῦ ἀπὸ ἀ. Δεκεμβρίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 1,031 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήτην δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημερινῆς δραχμᾶς 26.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν πρώτην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 8.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματίου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 Φεβρουαρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Ἀντεισαγγελέως.

Ὁ Ζάχος Τζανόπουλος ἐκ τοῦ χωρίου Πλατυστόμου τῆς Φθιώτιδος, ἐξετασθεὶς ὡς μάρτυς ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκίδι Κακουργιοδικείου εἰς τὴν δίκην τοῦ Κωνσταντίνου Μπογιαντζῆ, κατηγορουμένου ἐπὶ ἀναιρέσει, ἀνήρесе τὰ εἰς τὴν ἀνάκρισίν του κατατεθέντα, ἐφ' ᾧ καὶ ἐξεδόθη κατ' αὐτοῦ ἐνιαλμα συλλήψεως ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων. Κατὰ συνέπειαν, ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς κατηγόρησεν ἐνώπιον τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν τὸν ρηθέντα μάρτυρα ὡς καταθέσαντα ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ τῶν ἐν Λαμῖα Πλημμελειοδικῶν ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Μπογιαντζῆ, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 161 καὶ ἀπὸ 3 Ὀκτωβρίου 1844 ἀποφασεῶς του ἐπὶ λόγοις, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔχει τὴν κατοικίαν του ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας τῶν ἐν Λαμῖα Πλημμελειοδικῶν, ὅπου καὶ ἀνεκρίθη, καὶ ὅτι ἡ ἐφήμερος διατριβὴ του εἰς Χαλκίδα, ὅπου προσεκλήθη ὡς μάρτυς ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου, δὲν καθιστᾷ ἀρμόδιον τὸ ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικεῖον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Ἀντεισαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν ἀπορηνάμενον ἑαυτὸ ἀναρμόδιον εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τοῦ Ζάχου Τζανοπούλου ἐπὶ ψευδομαρτυρία κατηγορίας, παρεβίασε τὴν ρητὴν καὶ οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθρου 29 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ κατηγορούμενος κατῴκει καὶ διέμεγεν εἰς Πλατύστομον, χωρίον τοῦ Δήμου Μακρυκόμης τῆς Διοικήσεως Φθιώτιδος, ἐνῶ ἡ πράξις, δι' ἣν ὁ εἰρημένος ἐκατηγορήθη, ἔλαβε τὴν ὑπαρξίν της ἐκεῖ, ὅπου ὁ κατηγορούμενος διέμενε κλητευθεὶς ὡς μάρτυς εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον.

έπομένως κατά τὴν ῥητὴν ἔκφρασιν τοῦ Νόμου, ἡ διαμονὴ του ἦτον εἰς Χαλκίδα, καὶ ἡ ἀποδιδομένη εἰς αὐτὸν πρᾶξις ἔλαβε τὴν ὑπαρξίν της εἰς τὸ ἴδιον μέρος καὶ οὐχὶ ὡς ἐσφαλμένως ἀπεφάνισε τὸ εἰρημένον Πλημμελειοδικεῖον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰ. Γ. Ν. Μαυρομμάτου καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 29 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἀρμόδιαι πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τῶν πλημμελημάτων καὶ κακούργημάτων εἶναι τόσον οἱ κατὰ τόπον, ὅπου ταῦτα συμβαίνουσι, καθεδρεύοντες ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ δικασταί, ὅσον καὶ οἱ τοῦ τόπου, ἔνθα κατοικεῖ ἢ διαμένει προσωρινῶς ὁ κατηγορούμενος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Ζάχος Τζανόπουλος, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀναίρεσιν ἀποφάσεως τὴν κατὰ τοῦ Κώστα Μπογιαντζῆ ψευδομαρτυρίαν, δι' ἣν ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, ἔπραξεν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ τῶν ἐν Λαμῖα Πλημμελειοδικῶν, καὶ τὴν κατοικίαν καὶ διαμονὴν του ἔχει εἰς χωρίον Πλατύστομον τοῦ Δήμου Μακρυκώμης τῆς Διοικήσεως Φθιώτιδος· ἂν δὲ ὁ εἰρημένος Ζάχος Τζανόπουλος κλητευθεὶς ὡς μάρτυς εἰς τὴν ἐπὶ ἀναιρέσει δίκην τοῦ Κώστα Μπογιαντζῆ μετέβη εἰς Χαλκίδα ἐξ ἀνάγκης, ἡ τοιαύτη ἀκούσιος αὐτόθι μετάβασίς του δὲν δύναται νὰ λογισθῆ ὡς προσωρινὴ διαμονὴ του, καθιστῶσα ἀρμοδίου τοὺς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικᾶς, ἵνα δικάσωσιν αὐτὸν ἕνεκα τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένης ψευδομαρτυρίας, ἀνακαλυφθείσης ἀπλῶς εἰς τὴν ἐξέτασίν του ἐνώπιον τῶν αὐτόθι Κακούργιοδικῶν καὶ οὐχὶ πραχθείσης αὐτόθι, ὡς οὐκ ὀρθῶς ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσείων, ἐπομένως ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως καθίσταται ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Ἀντεισαγγελέως, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 161 ἀποφάσεως τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δωδεκάτην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιεστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 9.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Ν. Μαυρομμάτου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου, καὶ τοῦ ὑπογραμματοῦ Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1 Φεβρουαρίου 1845, διὰ τὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Προκοπίου Μαγκανᾶ καὶ Ἰω. Κούτζικα, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Ἀ. Παΐκου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1844 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, οἱ Γεώργιος Καταραχιᾶς, Γεώργιος Γῶγος, Χρῆστος Ἰζαφίρας, Γεώργιος Δημητρίου Πάνου, Μῆτρος Καραμέτζος, Ἰωάν. Τριαντάφυλλος, Γεώργιος Μακατζᾶς φυγόδικοι, καὶ ὁ Προκόπιος Μαγκανᾶς καὶ Ἰωάννης Κούτζικας παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν Κακουργιοδικῶν, διὰ τὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ληστείαςπραχθείσης 1, κατὰ τὴν 23 Φεβρουαρίου 1844 εἰς τὸ χωρίον Βάρι τῆς Ἀττικῆς ἐνόπλιος. 2, ὅτι οἱ αὐτοὶ κατηγοροῦμενοι ἐκτὸς τοῦ Ἰω. Κούτζικα, τὴν 12 καὶ 13 τοῦ μηνὸς Μαρτίου 1844, κατὰ τὴν ἀπὸ Ἀθήνας εἰς Χαλκίδα δημοσίαν δόδον, ἔπραξαν ἐτέραν ληστείαν πρὸς διαφόρους πολίτας. Εἰσαχθείσης τῆς κατ' αὐτῶν κατηγορίας εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Χαλκίδι Κακουργιοδικῶν, ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὸν χωρισμὸν τῆς δίκης τῶν παρόντων κατηγορουμένων Π. Μαγκανᾶ καὶ Ἰω. Κούτζικα ἀπὸ τῆν τῶν ἀπόντων φυγοδικῶν· οἱ δὲ συνήγοροι τῶν κατηγορουμένων ἐπρότειναν ὅτι οἱ φυγόδικοι ἔλαβον ἀμνηστειάν, ἥτις πρέπει νὰ ἐπεκταθῆ καὶ εἰς τοὺς παρόντας· ὅτι ἀφοῦ ἅπαξ ἔγεινεν ἀμνηστειὰ τῶν πράξεων, περὶ ὧν κατηγοροῦνται οἱ πελάται των, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γείνη λόγος περὶ τῆς αὐτῆς πράξεως, διότι ἤθελε παραβιασθῆ τὸ διάταγμα τῆς ἀμνηστειας· ὅτι ἀφοῦ ἐδόθη ἀμνηστειὰ εἰς τοὺς λοιποὺς δὲν ὑπάρχει πλέον σύστασις· ὅτι ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τῶν λοιπῶν συγκατηγορουμένων, θέλουσι ὠφεληθῆ οἱ πελάται των, καὶ ἐξητήσαντο διὰ ταῦτα νὰ ἀπολύσῃ τὸ δικαστήριον τοὺς κατηγορουμένους ἢ νὰ ἀναβάλῃ τὴν δίκην. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 24 Νοεμβρίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 72 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τῶν κατηγορουμένων, καὶ διέταξε τὸν

χωρισμὸν τῆς δίκης τῶν ἐμφανισθέντων Π. Μαγκανᾶ καὶ Ἰω. Κούτζικα ἀπὸ τῶν μὴ ἐμφανισθέντων Γ. Καταραχιᾶ καὶ λοιπῶν. Ἀκολούθως συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως, οἱ ἑνορχοὶ ἐκήρυξαν ἐνόχους τοὺς κατηγορηθέντας, ὅτι ἐνωθέντες μετὰ τῆς ληστρικῆς συμμορίας συγχειμένης ἀπὸ πλείονας τῶν δύο, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἦτον ὁ Καταραχιᾶς, καὶ θέλοντες νὰ λάβωσιν αὐτογνωμόνως εἰς τὴν κατοχὴν τοὺς ξένην κινήτην περιουσίαν, διὰ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των, ἀπῆλθον μετ' αὐτῆς τὴν 23 Φεβρουαρίου ε. ε. εἰς τὸ χωρίον Βάρι τῆς Ἀττικῆς, καὶ προτέβαλον διὰ τῆς βίας τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου ἐκείνου ὅτι οἱ λησταὶ ἐβασάνισαν σωματικῶς τοὺς ληστευθέντας, διὰ ν' ἀναγκασθῶσιν οὔτοι ν' ἀνακαλύψουν εἰς αὐτοὺς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν των ὅτι ἔπραξαν τὴν ληστείαν ἐνόπλιως μὲ αἰκίας ἀλλ' ἄνευ σωματικῆς βλάβης· ὅτι δὲν ἠπέιλησαν τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν τῶν ληστευθέντων. Ἐκήρυξαν δὲ προσέτι ἑνοχον τὸν Π. Μαγκανᾶν, ὅτι ἐνωθεὶς μετὰ τῆς ληστρικῆς συμμορίας τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἦτον ὁ Γ. Καταραχιᾶς, ἐλήστευσαν διαφόρους ὁδοιπόρους κατὰ τὴν 13 Μαρτίου 1844, εἰς τὴν δημοσίαν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Χαλκίδα. Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας, ὁ μὲν Εἰσαγγελεὺς ἐξήτησατο νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου, οἱ δὲ τῶν κατηγορουμένων συνήγοροι ἐπανέλαβον τὴν περὶ ἀμνηστείας πρότασιν, ἐπιβεβλητικῶς δ' ἐζήτησαν νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς ἄλλην Σύνοδον, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 444, τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὡς προελθούσης τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἐξ ἀπάτης, καθότι δὲν εἶχον οὔτοι σκοπὸν νὰ καταδικάσωσιν εἰς θάνατον. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι Συνέδρων ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 25 9βρίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 74 ἀπόφασίνητου, δι' ἧς κατεδίκασε, δυνάμει τῶν ἄρθρων 66, 363, § 1. 364 § 1 365 § 4 καὶ 5, 366, § 1, 2, 4, 5, συνδυασμένα μὲ τὸ ἄρθρ. 109 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, τοὺς ῥηθέντας Π. Μαγκανᾶν καὶ Ἰω. Κούτζικαν εἰς θάνατον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ἐρμηνεύθησαν ἐσφαλμένως οἱ Νόμοι. 2, Διότι παρεβιάσθησαν οἱ τύποι. 3, Διότι οἱ ἐνορχοὶ ὑπέπεσαν εἰς πραγματικὴν ἀπάτην. 4, Διότι εἰς τὴν ληστείαν ἔνεκα τῆς ὁποίας κατεδίκασθησαν δὲν ὑπάρχει τὸ στοιχεῖον τῆς συττάσεως· ὁ συνήγορος δὲ τῶν ἀνααιρεσιόντων προσέθεσεν εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἦτο κακῶς συντεθειμένον, καθότι ὁ κατ' ἔτος συντασσόμενος ἀπὸ τοὺς Διοικητὰς κατάλογος τῶν ἐνόρκων δὲν ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς ἐφημερίδος, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1836, περὶ ἐκλογῆς τῶν ἐνόρκων

Νόμος 2, ὅτι ἐπίσης δὲν ἐγένετο ἢ ἀπὸ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων διαταττομένη δημοσίευσίς τῶν ὀνομάτων τῶν Συνέδρων καὶ τοῦ Γραμματέως, αἵτινες ἔμελλον νὰ συγχροτήσουν τὸ κατὰ τὸ 1844, συστηθὲν ἐν Χαλκίδι δικαστήριον τῶν Κακουργιοδικῶν 3, διότι ἐξετάσθη ὁ μάρτυς Δημήτριος Μυλωνᾶς, τοῦ ὀποίου τὸ ὄνομα δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς τοὺς ἀναιρεσεύοντας, ἕτερός τις δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα Πανοῦτος Δημητρίου Μυλωνᾶς, φαίνεται γεγραμμένος εἰς τὸν κοινοποιηθέντα εἰς αὐτοὺς κατάλογον τῶν μαρτύρων 4, διότι ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἔπραξε κακῶς ἐνώσαν τὸ ζήτημα τοῦ ἐπιβαρυντικοῦ περιστατικοῦ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, μὲ τὸ κύριον ζήτημα τῆς ληστείας, ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠναγκάσθησαν οἱ ἔνορχοι ἀποφανθέντες καταφατικῶς περὶ τῆς ληστείας, νὰ εἴπωσι ὅτι αὕτη ἐγένετο καὶ εἰς δημοσίαν ὁδὸν, καθότι δὲν ἐδύναντο οἴκοθεν νὰ διαιρέσωσι τὰ ζητήματα 5, ὅτι δὲν παρετέθησαν οὔτε ἀντεγράφησαν ὀλόκληρα τὰ ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Μ. Πενιέρη, τὴν προφορικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ συνηγόρου τοῦ ἀναιρεσεύοντων, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ν' ἀναιρεθῇ ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις. 1 Διότι κακῶς ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθ. 66 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καθότι ἡ ἐτυμηγορία δὲν ἀναφέρει διὰ ποῖον σκοπὸν ἠνώθησαν οἱ λησταί. 2, Διότι ἐπίσης κακῶς ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρ. 364. § 1, καθότι τὸ περὶ βατάνων ζήτημα ἐτέθη ἀόριστως παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων, χωρὶς νὰ ἐξάγεται ποῖοι τῶν ληστῶν ἐβασάνισαν. 3, Διότι ἐπίσης κακῶς ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρ. 366, § 2, καθότι οἱ ἔνορχοι ἀπεφάνθησαν μὲν ὅτι ἡ ληστεία ἐγένετο ἐνόπλιως, ὄχι ὁμοῦς μὲ ἀπειλὴν σώματος ἢ ζωῆς.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ἐγγράφῳ περιεχομένους λόγους.

Ἐπειδὴ ὁ μὲν λόγος ὅτι ἐρμηνεύθησαν ἐσφαλμένως οἱ Νόμοι, καὶ παρεβιάσθησαν οἱ τύποι εἶναι ἀόριστος, ὁ δὲ ὅτι οἱ ἔνορχοι ὑπέπεσαν εἰς πραγματικὴν ἀπάτην εἶναι πραγματικὸς, ὡς τοιοῦτος δὲ διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσεύοντες ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι ὅτι ἠνώθησαν μὲ συμμορίαν ληστῶν, ἡ δὲ συμμορία περιέχει ἀναγκαίως τὴν συστασιν, ὁ λόγος ἄρα ὅτι εἰς τὴν ληστείαν ἕνεκα τῆς ὀποίας κατεδικάσθησαν, λείπει τὸ στοιχεῖον τῆς συστάσεως, εἶναι ἀνυπόστατος.

Ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ προταθέντας λόγους.

Ἐπειδὴ οἱ κατάλογοι τῶν πολιτῶν τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα τοῦ ἐνόρχου, ἐδημοσιεύθησαν διὰ τοῦ ἀριθ. 33 τοῦ δικαστικοῦ πα-

ραρτήματος τοῦ Ἑλλ. Ταχυδρόμου, μετὰ δὲ τὴν παῦσιν αὐτοῦ διὰ τῆς ἐφημερίδος τοῦ Αἰῶνος, καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ 53 ἄρθρον τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, συνδυασμένον μετὸν ἀπὸ 2 Ὀκτωβρίου 1836 Νόμον, ἐκτὸς δὲ τούτου ἢ μὴ δημοσίευσίς αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διοικητῶν, δὲν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν, ὡς ἀφορῶσα ἐνέργειαν τῆς διοικητικῆς ἐξουσίας, τῆς ὁποίας τὰς πράξεις ἢ τὰς ἐλλείψεις, δὲν εἶναι ἀρμόδια τὰ δικαστήρια νὰ ἐπικρίνωσιν ἢ νὰ ἐπιδιορθώσωσιν.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 559, ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου 1844 φύλλου τῆς ἐφημερίδος τοῦ Αἰῶνος ἐδημοσιεύθησαν συμφώνως μετὸ 36 καὶ 61 ἄρθρον τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅτε κατάλογος τῶν παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν κληροθέντων 34 ἐνόρκων, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν διορισθέντων Συνέδρων.

Ἐπεὶ δὴ ἂν ὁ εἰς τὸν κατάλογον τῶν μαρτύρων ὡς προτελευταῖος σημειούμενος μάρτυς ὠνομάζετο Πανοῦσος Δημητρίου, τὸ ἐπάγγελμα Μυλωνᾶς, ὁ δὲ εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐξετασθεὶς, ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ ὀνόματός του ἀπεκρίθη ὅτι ὠνομάζεται Δημήτριος Μυλωνᾶς, μὴ γενομένης ὅμως κάμμιᾶς ἀντιρρήσεως περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ, ἔπεται, ὅτι ἡ διαφορὰ αὕτη πηγάζει ἀπὸ γραφικὸν λάθος, δὲν εἶναι ἐπομένως ἀληθὲς ὅτι ἐξετάσθη μάρτυς μὴ κοινοποιηθεὶς προηγουμένως εἰς τοὺς κατηγορούμενους.

Ἐπειδὴ ἡ Ποινικὴ Δικονομία δὲν ἀπαγορεύει, ἀλλὰ μάλιστα ἀπαιτεῖ ἐν τῷ 429 ἄρθρῳ αὐτῆς νὰ ἐρωτηθοῦν οἱ ἐνόρκοι δι' ἐνὸς ζητήματος ἂν ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἐνοχος τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένης κυρίας πράξεως ὑπὸ τὰς ἐπιβαρυνούσας ἢ ἐλαφροῦσας αὐτὴν περιστάσεις.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων ὑπάρχουν παρατεθειμένα καὶ ἀντιγραμμένα τὰ ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, τὰ ὁποία ἐφῆρμοσε τὸ δικαστήριον.

Ὡς πρὸς τοὺς παρὰ τοῦ Γεταγγελέως προταθέντας λόγους.

Ἐπειδὴ ἂν τὸ δικαστήριον ἐσφαλμένως παρέθεσε τὸ 2 ἐδάφιον τοῦ ἄρθρ. 366, τιμωροῦν μετὰ πρόσκαιρα δεσμὰ τὴν ληστείαν τὴν ἐνόπλωςπραχθεῖσαν μετὰ ἀπειλὴν σώματος ἢ ζωῆς, ἐνῶ οἱ κατηγορούμενοι ἐκηρύχθησαν ἐνοχοὶ ληστείας ἐνόπλως μὲν πραχθείσης, οὐχὶ δὲ μετὰ ἀπειλὴν σώματος ἢ ζωῆς, ἡ ἐσφαλμένη αὕτη παράθεσις δὲν ἔλαβεν ὅμως οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως, διότι τὸ περιστατικὸν τῶν βρασάνων τῶν ὁποίων ἐκηρύχθησαν ἐνοχοὶ οἱ κατηγορούμενοι, ἐπέσυρεν ἐπ' αὐτῶν τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία ἀναφέρει, ὅτι οἱ κατηγορηθέντες ἠνώθησαν

μέ τὴν ληστρικὴν συμμορίαν, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἦτον ὁ Γ. Καταραχιᾶς, διὰ νὰ λάβωσιν αὐτογνώμονως εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ξένην κινήτην περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν, ἐπομένως ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ διὰ ποῖον σκοπὸν ἠνώθησαν, καὶ ὀρθῶς ἐφηρμόσθη τὸ 66 ἄρθρ. τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ δὲν ἔπρεπε νὰ τεθῆ ὠρισμένως τὸ ζήτημα, ποῖοι τῶν ληστῶν ἐπροξένησαν τὰς βασάνους, ἀλλ' ἔφθανε πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου νὰ τεθῆ τὸ ζήτημα γενικόν, ὅπως ἐτέθη, διότι κατὰ τὰ ἄρθρα 66, 67 καὶ 58 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ὅποιος τῶν ληστῶν καὶ ἂν ἐβασάνισε σωματικῶς τοὺς ληστευθέντας διὰ ν' ἀναγκασθῶσιν οὗτοι ν' ἀνακαλύψωσι τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν τῶν, ἢ πρᾶξις αὕτη καταλογίζεται εἰς ἕκαστον συνεταῖρον τῆς συμμορίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Προκοπίου Μαγκανᾶ, γεννηθέντος εἰς Πουρνάρι καὶ κατοικοῦντος εἰς Χαρβάτι, καὶ Ἰωάννου Κούτζικα γεννηθέντος εἰς Μπουδουνίτζαν καὶ κατοικοῦντος εἰς Πουρνάρι τῆς διοικήσεως Ἀττικῆς, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ εἰκοστῆς πέμπτης Νοεμβρίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 74 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν, εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημαντέως δραχμᾶς τριάκοντα ὀκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοσιῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 10.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Ἐδ. Μάτσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομαμάτου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Φεβρουαρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἐλευθερίου Μαγκάκη, ἐμφανισθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος πληρεξούσιόν του δικηγόρον τὸν Ν. Βαλσαμάκη.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τὸν Εἰσαγγελέα προτείναντα τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀναίρεσεως αἰτήσεως, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1841 ὑπ' ἀριθ. 3 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Πόρῳ Ναυτοδικείου, δυνάμει τοῦ ἀρθρου 487 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐξηγητάμενον τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐνοστάσεως τοῦ Κ. Εἰσαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀρθρα 477 καὶ 478 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως τῶν Ναυτοδικῶν δι' ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων καὶ ἔνεκα ἀναρμοδιότητος γίνεται μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως ἐπομένως ἢ παρὰ τοῦ Ἐλευθερίου Μαγκάκη ζητουμένη ἀναίρεσις τῆς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1841 ὑπ' ἀριθ. 3 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Πόρῳ Ναυτοδικείου ἔνεκα ὑπερβάτεως καθηκόντων καὶ ἀναρμοδιότητος καὶ διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικάσαντος Ναυτοδικείου, δὲν δύναται γὰρ ἦναι δεκτὴ, ὡς γενομένη ἀπὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπεται τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀναίρεσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Ἐλευθερίου Μαγκάκη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1841 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Πόρῳ Ναυτοδικείου καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμᾶς

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ἐνάτην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 11.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάστωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, Ἐμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρυστοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 29 Ἰαννουαρίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τῆς Ἀγγέλωσ Π. Πούπου-

λα, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῆς δικηγόρου Ν. Σ. Βαλταμάκη.

Ἐπὶ τῇ μηνύσει τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Εὐσταθίου Ῥογκούλη ὁ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς ἐκλήτευσεν εἰς τὸ αὐτόθι δικαστήριον τὴν Ἀγγέλω σύζυγον τοῦ Πούλου Πούπουλα, κάτοικον Νησιῦ, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι τὴν 4 Αὐγούστου 1844 εἰς θέσιν Παλαομύλου τοῦ Νησιῦ ἐλθοῦσα εἰς λόγους μετὰ τοῦ Στάθη Ῥογκαβλοπούλου καὶ τῆς Ἀφροδίτης Ῥογκάβλη ἤκισε ταύτην διὰ λακτισμῶν εἰς τὴν κοιλίαν· ἐκ τούτου δὲ ἡ παθοῦσα ὑπέστη νόσον καὶ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητα, διαρκέσασαν πλέον μὲν τῶν τριῶν, ἤττον δὲ τῶν 30 ἡμερῶν, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 308 § 4 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ συζητήσεως γενομένης, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 399 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξε τὴν κατηγορουμένην ἔνοχον καὶ καταδίκασεν αὐτὴν εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡ καταδικασθεῖσα ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι τὸ Πλημμελειοδικεῖον δὲν ἦτο συνθεμένον προσηκόντως, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 363 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὡς ἐλλείποντος τοῦ ἀνακριτοῦ ἀπὸ τὴν σύνθεσιν ταύτην καὶ τῶν τακτικῶν δικαστῶν καὶ τῶν κατὰ τὴν σειρὰν τῆς ἀρχαιότητος Παρέδρων· 2, Διότι τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἐθεμελίωσε τὴν καταδικαστικὴν ἀποφασίν του εἰς μαρτυρίας δοθείσας ἄνευ ὄρκου· 3, Διότι ἐσφαλμένως ἐφήρμωσε καὶ ψευδῶς ἠρμήνευσε τὸ ἄρθρον 309 § 1 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καθότι οὐδαμῶς ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ τραῦμα ἐκεῖνο ἐπέφερε τὸν θάνατον· 4, Διότι ἀφοῦ τὸ Πλημμελειοδικεῖον παρεδέχθη, ὅτι ἡ ἐρέθισις ἔγινε διὰ χαλεπῶν ὄνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, ἔπρεπε νὰ παραδεχθῇ καὶ ὅτι αὐτὴ (ἡ καταδικασθεῖσα) καθὼ γυνὴ καὶ προσβληθεῖσα οὕτω πως, δὲν ἦτο πλέον κυρία τῆς χρήσεως τοῦ λογικοῦ της. Κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν ὁ πληρεξούσιος τῆς ἀναίρεσειούσης ἐπρόσθεσε τοὺς ἀκολούθους λόγους· 1, Διότι δὲν ὑπῆρξεν ἔγκλησις, καὶ ἔνεκα τούτου δὲν ἔπρεπε νὰ καταδιωχθῇ ἡ ἀναιρεσειούσα, κατὰ τὸν Νόμον, καὶ νὰ καταδικασθῇ· 2, Διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ὑπάρχει ἔγκλησις ἐν τῇ δικογραφίᾳ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου αὕτη δὲν ἔχει ἰσχὺν ὡς μὴ ὑπαργούσης ἐκθέσεως περὶ αὐτῆς, ὑπογεγραμμένης παρὰ τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου καὶ τοῦ Γραμματέως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Μ. Ρενιέρη, τὸν πληρεξούσιον τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὑπάρχει νόμιμον τεκμήριον, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαϊς Πλημμελειοδικῶν συνέκειτο κατὰ τὴν τετάρτην Δεκεμβρίου π. ε. ὅπως ἀναφέρουν τὰ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν πρακτικὰ καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου· τὸ τεκμήριον δὲ τοῦτο δὲν καταστρέφεται ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθ. 466 καὶ ὑπὸ χρονολογίαν 24 τοῦ παρελθόντος Ἰαννουαρίου ἔγγραφον τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργείου πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς ἀναιρεσειούσης, τὸ ὁποῖον περιγράφον τὸ κατὰ τὸν Δεκέμβριον μῆνα προσωπικὸν τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου, ἀναφέρει, ὅτι ὑπῆρχε δικαστὴς παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαϊς Πλημμελειοδίκαις ὁ Δ. Γ. Γεωργόπουλος, περὶ οὗ δὲν γίνεται μνεία εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, δὲν μνημονεύει δὲ τὸν Κ. Μαρούδη, ὅστις ἔλαβε μέρος εἰς αὐτὴν, διότι εἶναι ἐνδεχόμενον, ὅτι κατὰ τὴν 4 Δεκεμβρίου δὲν ἐκοινοποιήθησαν ἰδίως τὰ μεταβαλλόντα τὸ προσωπικὸν τοῦ δικαστηρίου διατάγματα· ἡ πίστις δὲ, ἡ ὀφειλομένη εἰς τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις, ἀπαιτεῖ νὰ ὑποτεθῆ μᾶλλον τοῦτο, ἢ ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαϊς Πλημμελειοδικῶν ἀναφέρει πράγματα ψευδῆ εἰς τὴν ἀπόφασίν του.

Ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἀπόφασις ἀναφέρει, ὅτι οἱ ἀρχαιότεροι Πάρεδροι ἐκωλύοντο, ὥστε ἡ ἔλλειψις αὐτῶν δὲν ἀπετέλει κακὴν σύνθεσιν δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὁ ἀνακριτὴς δικαστὴς δὲν συμπεριελήφθη, ὅπερ δὲν ἀποδεικνύεται, τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸν Νόμον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι δὲν ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ τραῦμα ἐπέφερε τὸν θάνατον, εἶναι πραγματικὸς καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἐκτιμηθῆ ἀπὸ τὸν Ἄρειον Πάγον.

Ἐπειδὴ ἂν τὸ δικαστήριον παρεδέχθη, ὅτι ἡ ἀναιρεσειούσα ἐρεθίσθη διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ποσῶς, ὅτι αὕτη δὲν ἦτο πλέον κυρία τῆς χρήσεως τοῦ λογικοῦ της.

Ἐπειδὴ οἱ ἀνωμοτὶ ἐξετασθέντες μάρτυρες εἶχον ἡλικίαν ἑνδεκά ἐτῶν· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 122 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἀνωμοτὶ ἐξετάζονται παῖδες νεώτεροι τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν.

Ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ προστεθέντας λόγους.

Ἐπειδὴ ἡ πράξις, ἕνεκα τῆς ὁποίας κατεδικάσθη ἡ ἀναιρεσειούσα δὲν εἶναι ἐκ τῶν κατ' ἐγκλησιν καταδιωκομένων, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ὑπάρχει εἰς τὴν δικογραφίαν ἡ ἀπὸ 5 Αὐγούστου 1844 ἐγκλησις τῆς παθούσης, καθ' ἧς δὲν ἐπρότεινεν ἡ ἀναιρεσειούσα ἑνστασίαν τινὰ ἀκυρότητος εἰς τὸ κατώτερον δικαστήριον καὶ δὲν εἶναι ἐπομένως δεκτὴ νὰ προτείνῃ τοιαύτην ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσέως αἴτησιν τῆς Ἀγγέλω; Π. Πούπουλα, κατοικοῦ Νησίου τῆς Μεσσηνίας, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 399 ἀποφάσεως τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὴν αἰτήσασαν τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν πενήτηκοντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένησα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ἐνάτην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 12.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτη, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάτου καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστια.

Συνηθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Φεβρουαρίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσέως τοῦ Γεωργαντᾶ Γιαμαρέλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ Π. Ἀργυροπούλου δικηγόρου.

Ὁ Γεωργαντᾶς Γιαμαρέλου, κάτοικος Κουτρολομετοχίου τῆς Εὐβοίας, διὰ βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἀπὸ 22 Αὐγούστου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 974, παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ τὴν δικάσῃ ὡς ὑπάιτιος ληστειίας,πραχθείσης ἐκ συστάσεως κατὰ τοῦ Καλλινίκου Ἀθανασίου μοναχοῦ, τὴν ἑσπέραν τῆς 21 Ἀπριλίου 1844, καὶ συνοδευθείσης μετὰ βατάνων πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς περιουσίας του. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλευμάτος τούτου εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Χαλκίδι ἐκτάκτου Κακουργιοδικείου, καὶ γενομένης συζητήσεως κατὰ τὴν 29 Νοεμβρίου π. ε. οἱ ἔνορκοι ἐξέδωκαν τὴν ἀκόλουθον ἐτυμηγορίαν. « Ναι, εἶναι ἔνοχος ὁ Γεωργαντᾶς Γιαμαρέλος, γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν εἰς τὸ Κουτρολομετόχι τῆς Εὐβοίας, ἑτῶν 28, ὑπηρέτης, ὅτι ἐκ συστάσεως ὁμοῦ μετ' ἄλλων ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος, καὶ συνομολογήσας ἀμοιβεῖαν συνδρομὴν τὴν ἑσπέραν τῆς 21 Ἀπριλίου 1844 εἰς τὴν θέσιν Πλατάνι τῆς Κύμης, θέλων τὴν λάβῃ εἰς τὴν κατα-

χήν του αὐτογνωμόνως τὰ κινητὰ πράγματα τοῦ Καλλινίκου Ἀθανασίου μοναχοῦ, διὰ νὰ τὰ ἔχη ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν του, ἐπέπεσε διὰ τῆς βίας κατ' αὐτοῦ (τοῦ Καλλινίκου) ἐν τῷ κελίῳ του. Ναι, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληστειᾶς αὐτῆς, οἱ αὐτουργοὶ ἐβασάνισαν αὐτὸν (τὸν Καλλινίκον) καὶ τὸν ὑπηρέτην του Δημήτριον Σταματίου Μπενιζέλον σωματικῶς, διὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν ν' ἀνακαλύψωσιν εἰς αὐτοὺς τὴν κεικρυμμένην περιουσίαν τοῦ αὐτοῦ Καλλινίκου μοναχοῦ. « Ναι, οἱ αὐτοὶ λησταὶ ἐβλάψαν τὸν Καλλινίκον Ἀθανασίου μοναχόν, καὶ τὸν ὑπηρέτην του Δημήτριον Σταματίου Μπενιζέλου ὄχι κυρίως, καὶ ἠπέιλησαν τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐνόπλως. » Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην, ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 29 Νοεμβρίου π. ε. ἀποφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Γεωργαντᾶν Γιαμαρέλον εἰς θάνατον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων παρεδέχθη τὸν Δημήτριον Σταματίου Μπενιζέλον, μὴ ὄντα δεκατεσσάρων ἐτῶν, νὰ δοκισθῆ ἐνόρκως, ἐναντίον τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ συνηγόρου τοῦ καταδικασθέντος αὐτοῦ Γεωργαντᾶ Γιαμαρέλου, καὶ οὕτω παρεβιάσθη τὸ ἄρθρ. 114 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐπομένως ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρεταία. 2, Διότι δὲν ἐδόθη τελευταῖον εἰς τὸν καταδικασθέντα ὁ λόγος ἂν ἔχη νὰ προσθέσῃ ἄλλο τι. 3, Διότι δὲν ἐφυλάχθησιν οἱ τύποι καθ' ὅλην τὴν διαδικασίαν. Κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν, ὁ δικηγόρος τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐπρόσθεσεν καὶ τοὺς ἐξῆς λόγους ἀναιρέσεως. 1, Διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἦτο κακῶς συντεθειμένον, καθότι ὁ κατ' ἔτος συντασσόμενος ὑπὸ τῶν διοικητῶν κατάλογος τῶν ἐνόρκων δὲν ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς ἐφημερίδος κατὰ τὸν ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1836, περὶ ἐκλογῆς τῶν ἐνόρκων Νόμον.

Ἀκοῦσαν σὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Στ. Γαλάτου, τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ὡς πρὸς τὸν πρῶτον λόγον τῆς ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ μάρτυς Δημήτριος Σταματίου Μπενιζέλος, κατὰ τὴν προανάκρισιν ὡμολόγησεν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ὅτι εἶχεν ἤδη δεκαπέντε ἔτη, κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου εἶπεν ἀπλῶς, ὅτι δὲν γνωρίζει πόσων ἐτῶν εἶναι, ἀλλὰ δὲν ἐβεβαίωσεν, ὅτι εἶχεν ὀλιγώτερα τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν, καὶ ὁ συνηγόρος τοῦ κατηγορουμένου δὲν ἀπέδειξεν ὅτι ὁ μάρτυς πραγματικῶς δὲν εἶχε συμπληρώσει

τὸ 14 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐπομένως τὸ δικαστήριον παραδεχθὲν τὴν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ὁμολογίαν του, ὡς σύμφωνον μὲ τὴν ἀλήθειαν, καθ' ὅσον καὶ ἡ ὄψις του τοιοῦτον τὸν ἀπεδείκνυε, καὶ ἐξετάσαν αὐτὸν ἐνόρκως δὲν παρεβίασε τὸ ἄρθρον 114 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ὡς πρὸς τὸν δεύτερον λόγον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς Συνεδριάσεως προκύπτει, ὅτι καὶ μετὰ τὴν δευτέραν ἀγόρευσιν τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου, πρὶν ὁ Πρόεδρος κλείσῃ τὴν συζήτησιν, ἐπροσκάλεσε τὸν κατηγορούμενον νὰ προσθέσῃ ἂν ἔχη τι πρὸς ὑπεράσπισίν του, καὶ οὗτος ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἔχει νὰ προσθέσῃ τι, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐρωτήθη ὁ κατηγορούμενος τελευταῖον ἂν ἔχη νὰ προσθέσῃ τι εἶναι ψευδής.

Ὡς πρὸς τὸν τρίτον λόγον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος οὗτος, ἦτοι ὅτι δὲν ἐφυλάχθησαν οἱ τύποι καθ' ὅλην τὴν συζήτησιν, εἶναι ἔλωσ ἀόριστος, ἐνταυτῷ δὲ καὶ ἀνυπόστατος.

Ὡς πρὸς τὸν λόγον τὸν προταθέντα ὑπὸ τοῦ συνηγόρου κατὰ τὴν ἐπὶ ἀχροατηρίου συζήτησιν.

Ἐπειδὴ οἱ κατάλογοι τῶν πολιτῶν τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα τοῦ ἐνόρκου ἐδημοσιεύθησαν διὰ τοῦ 33 ἀριθ. τοῦ δικαστικοῦ παραρτήματος τοῦ Ἑλλ. Ταχυδρόμου, μετὰ δὲ τὴν παῦσιν αὐτοῦ διὰ τῆς ἐφημερίδος τοῦ Αἰῶνος, καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ 53 ἄρθρ. τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ συνδυασμένον μὲ τὸν ἀπὸ 2 Ὀκτωβρίου 1836 Νόμον. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ μὴ δημοσίευσίς αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Διοικητῶν δὲν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν, ὡς ἀφορῶσα ἐνέργειαν τῆς διοικητικῆς ἐξουσίας, τῆς ὁποίας τὰς πράξεις καὶ τὰς ἐλλείψεις δὲν εἶναι ἀρμόδια τὰ δικαστήρια νὰ ἐπικρίνωσιν ἢ νὰ διορθώσωσιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσιν τοῦ Γεωργαντᾶ Γιαμαρέλου, κατοικοῦ Κουτρολομετοχίου τῆς Εὐβοίας, τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 29 Νοεμβρίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 81 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Χαλκίδι ἐκτάκτου δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίχης τέλη τῆς σημάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ἐνάτην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 13.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάτου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρευσοπούλου, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 Φεβρουαρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Σκιαθῶν δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Θεόδωρος Κωνσταντινίδης τελωνιακὸς ὑπάλληλος ἐνεκάλεσε τὸν Εὐαγγελινὸν Πατακίδην βοηθὸν τοῦ Β. λιμεναρχείου τοῦ Γ'. παραλίου τμήματος, κάτοικον Σκιαθῶν, ὡς ἐξυβρίσαντα αὐτὸν διὰ λόγου ἐντὸς τοῦ Δημαρχικοῦ καταστήματος. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Σκιαθῶν Πταισματοδικεῖον καὶ γενομένης συζητήσεως, ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 6 ἀπὸ 8 9βρίου 1844 ἀπόφασις τοῦ ῥηθέντος Πταισματοδικεῖου, διὰ τῆς ὁποίας τοῦτο ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον τοῦ νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ μνησθέντι Πταισματοδικεῖῳ δημοσίος κατήγορος διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ Εὐαγγελινὸς Πατακίδης βοηθὸς τοῦ λιμεναρχείου τοῦ Γ'. παραλίου τμήματος, κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἐξυβρίσει, δὲν ὑπάγεται εἰς ἰδιόζουσαν δικαιοδοσίαν, διότι ἐκεῖνα τὰ πλημμελήματα καὶ πταίσματα δικάζονται ἀπὸ τὸ Ναυτοδικεῖον, ὅσα πράττονται περὶ τὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ τὸ πταῖσμα, δι' οὗ κατηγορεῖται ὁ ῥηθείς Πατακίδης, ἐπράχθη ἐκτὸς τοῦ λιμενικοῦ καταστήματος· ὅθεν κακῶς ἐφαρμόσαν τὸ Πταισματοδικεῖον εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 6 ἀπόφασίν του καὶ ἀπὸ 8 0βρίου π. μ. τὰ ἄρθρα 36 καὶ 39 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 39 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἰδιόζουσαν δικαιοδοσίαν ἔχουσιν οἱ ἀξιωματικοὶ ναῦται καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας διὰ τὰ κακουργήματα, πλημμελήματα καὶ πταίσματα, τὰ ὁποῖα πράττονται παρ' αὐτῶν ἐντὸς τοῦ πλοίου εἰς λιμένα ἢ εἰς ναυπηγεῖον· ὁ δὲ Εὐαγγέλης Πατακίδης βοηθὸς τοῦ ἐν Σκιαθῶν λιμερνάρχου δὲν ἀπεδείχθη, ὅτι εἶναι μῆτε ἀξιωματικὸς,

μήτε ναύτης, ἀλλ' οὔτε ὑπάλληλος τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας, ὥστε νὰ ὑπάγῃται εἰς τὴν ἰδιάζουσαν ταύτην δικαιοδοσίαν, ἐπομένως τὸ Πταισματοδικεῖον Σκιαθῶ ἠρμήνευσε ψευδῶς τὸ 39 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ κακῶς ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον τοῦ νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην κατὰ τοῦ αὐτοῦ Εὐαγγέλη Πατακίδου περὶ ἐξυβρίσεως κατηγορίαν.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 8 Νοεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 6 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Σκιαθῶ Πταισματοδικείου, καὶ παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ αὐτὸ Πταισματοδικεῖον πρὸς συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, διατάττει νὰ γραφῇ ἢ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος καὶ νὰ λογισθῶσι τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης εἰς βᾶρος τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν πέμπτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 14.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάου καὶ τῶν Παρέδρων Ἐμ. Κοκκίνου καὶ Π. Τυπάλδου, κωλυομένων τῶν δικαστῶν Μ. Ῥενιέρη καὶ Β. Κουρουσοπούλου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Μαρτίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν τοῦ Εὐστρατίου Ἀγγελάκου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Λ. Μελά.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Σεπτεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 297 βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδικῶν ὁ Εὐστράτιος Π. Ἀγγελάκος παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικάσθῃ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι ἰδιοποιήθη δραχμ. 274 καὶ 26 0|0, ἀνηκούσας εἰς τὸ Δημόσιον καὶ διαπιστευθείσας εἰς αὐτὸν ὡς εἰς δημόσιον ὑπάλληλον, ἥτοι Δημαρχικὸν Γραμματέα τοῦ Δήμου Κροκεῶν, πρὸς φύλαξιν ἀπὸ τὸν Ἀνδρέαν Σπυρίδωνος Παντελάκη, Δημόσιον ἐπιστάτην τοῦ ἐπὶ τῶν ζώων φόρου (ἄρθρ. 394 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου). Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ῥηθέντων Πλημμελειοδικῶν, τὸ δικαστήριον τοῦ-

το διά τῆς ἀπὸ 9 Μαρτίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 43 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξε τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον τοῦ ὅτι ἐκ τῶν 1,500 δραχμῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν τὸν διεπιστεύθησαν μὲν χάριν τοῦ Δημοσίου χαρακτῆρός του ἀπὸ τὸν Ἀνδρέαν Παντιελάκη, κχιώρθωσεν ὁμως νὰ τὰς λάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του δυνάμει αὐτοῦ τοῦ χαρακτῆρός του, ὑπεξαίρεσεν ἐπὶ σκοπῷ ἀντικατστάσεως δραχ. 272 26 0|0, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 395 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καὶ ἐπομένως διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεώς του κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς φυλάκισιν ἡμερῶν δεκαπέντε, διέταξε δὲ καὶ τὴν ἀποβολὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ἐνεργεῖ ὑπηρεσίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι τὸ δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν μετέβαλε τὸν χαρακτῆρα τῆς πράξεως, καθότι, ἐνῶ διὰ τοῦ βουλευματος παρεπέμθη νὰ δικασθῆ, ὅτι ἰδιοποιήθη χρήματα ἀνήκοντα εἰς τὸ Δημόσιον ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 394 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, κατεδικάσθη μόνον τοῦτο ὡς ἔνοχος ὑπεξαίρεσεως ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 395 τοῦ αὐτοῦ Νόμου· 2, Διότι παρελήφθη εἰς τὴν ἀπόφασιν ἡ παράθεσις τῶν ἄρθρων 388 καὶ 24 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, κατὰ τὰ ὁποῖα τὸ ἄρθρον 395, τὸ μόνον παρατεθὲν ἐν τῇ ἀποφάσει, τιμωρεῖ τοὺς παραβαίνοντας αὐτὸ, οὐδ' ἀπεφῆγατο περὶ τῆς προσκαίρου ἀνικανότητος εἰς ἀνάκτησιν ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τῆς προσκαίρου διαρκείας ταύτης, τὸ ὁποῖον ἀπῆρτεῖτο, ἂν ἦτον ἔνοχος τῷ ὄντι· 3, Διότι τὸ δικάσαν Πλημμελειοδικεῖον ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ψευδῶς ἠρμήνευσε τὸ ἄρθρον 395 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καθόσον διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου τιμωρεῖται ὁ ἔνοχος ὑπεξαίρεσεως πραγμάτων, ἡ δὲ ὑπεξαίρεσις ὀριζομένη ἀπὸ ἄρθρον 385 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, συνίσταται εἰς τὴν κατανάλωσιν ἄλλοτρίου πράγματος μὲ σκοπὸν ἀποστερήσεως αὐτοῦ ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην, ὥστε πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ὑπεξαίρεσεως εἶναι ἀναγκαῖα, ὡς χαρακτῆρ οὐσιώδης, ἡ συνδρομὴ τῆς δολίας προαιρέσεως, τοῦ νὰ ἀποστερήτῃ τις τὸν ἰδιοκτῆμονα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδὲ ὑπῆρξε παντάπασι δόλος τοιοῦτος, οὐδὲ παραμικρὰ ἐνδείξεις παρουσιάσθη, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις ὑποτίθητιν ἀνάλωσιν μὲ σκοπὸν ἀντικαταστάσεως, πραγματοποιηθεῖσαν καὶ ταύτην προτοῦ γίνῃ ἡ παραμικρὰ ἀπαίτησις ἀπὸ τὸ Δημόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουν τὰ χρήματα, ὥστε κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 386 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ τοῦ ἄρθρου 113 τοῦ αὐτοῦ, οὐδὲ σκοπὸς ἀξιόποινος ὑπεξαίρεσεως ἔλαβε παντάπασι χώραν, κακῶς δ' ἠρμηνεύθη καὶ ἐφηρμόσθη καὶ τὸ ἄρθρον 395 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐνῶ ἄλλως θεωρουμένης τῆς πράξεως κατὰ τὴν πραγματικὴν ὑπαρξίν της, ὡς ἀτάκτου παρακαταθήκης μεταξὺ ἰδιω-

των, καὶ κατὰ τὸ πολιτικὸν δίκαιον ἦτον ὑπεύθυνος ἕνεκα δόλου ἢ μεγάλου ἁμαρτήματος, ἐκ τῶν ἀληθῶς δὲ προκυψάντων κατὰ τὴν πράξιν, ἐκ τῶν προηγουμένων καὶ τῶν ἐπομένων αὐτῆς, οὐδὲ να ἐπινοηθῆ δύναται δόλος τις, εἰμὴ ἀμέλεια τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ αὐτῆ ὡς ἐκ τῆς ἐνασχολήσεώς του εἰς τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐν ταῖς βουλευτικαῖς ἐκλογαῖς διαπληκτισμῶν καὶ τὴν διατήρησιν τῆς ἡσυχίας τοῦ τόπου. Ὁ πληρεξούσιος δὲ τοῦ ἀναιρεσεύοντος διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων του προσέθεσε καὶ τὸν ἐξῆς λόγον ἀναιρέσεως· Ὅτι ἡ πράξις, τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ Εὐστράτιος Ἀγγελάκου, δὲν ἀποτελεῖ ἀξιόποινον πράξιν, ἐσφαλμένως δ' ἐχαρακτήρισθη καὶ ἐτιμωρήθη ὡς ὑπεξαίρεσις, καθόσον τὸ ἐφαρμοσθὲν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἄρθρ. 395, ἀναφέρον ὑπεξαίρεσιν, ἐννοεῖ βεβαίως ὡς ὑπεξαίρεσιν τὴν παρὰ τοῦ ἄρθρου 385 ὀριζομένην πράξιν, ἣτις διὰ ν' ἀποτελέσῃ ὑπεξαίρεσιν ἀπαιτεῖ σκοπὸν ἀποστερήσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ Πλημμελειοδίκαι ἀντὶ σκοποῦ ἀποστερήσεως, εὖρον σκοπὸν ἀντικαταστάσεως, ὅστις ἀποκλείει κατὰ τὰ ἄρθρα 385 καὶ 386 τὴν ἰδέαν τῆς ὑπεξαίρέσεως, ὥστε ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθησαν τὰ μνημονευόμενα ἄρθρα, ἡ δὲ ἀπόφασις καθίσταται ἀναιρετέα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὰ περὶ ὑπεξαίρέσεως ἄρθρα 394 καὶ 395 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἀφορῶσι μόνους τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ ἐφαρμόζονται κατὰ μόνων αὐτῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐξ αὐτοῦ τοῦ εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἀναφερομένου ἐγγράφου τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1844 ἀποδεικνύεται, ὅτι οὗτος παρέλαβε τὰ εἰς αὐτὸν παρακατατεθέντα χρήματα ὡς Δημαρχικὸς Γραμματεὺς, οἱ δὲ Γραμματεῖς τῶν Δημάρχων δὲν χαρακτηρίζονται ὡς Δημόσιοι ὑπάλληλοι, οὔτε ἀπὸ τὸν περὶ Δήμων Νόμον, οὔτε ἀπὸ τὰ ἄρθρα 492 τοῦ Ποινικοῦ, καὶ 17, 72 καὶ 329 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐπομένως κακῶς ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρον 395 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου κατὰ τοῦ ἀναιρεσεύοντος ὡς δημοσίου ὑπαλλήλου.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσεύων ἐκηρύχθη ἀπλῶς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἔνοχος ὑπεξαίρέσεως δραγμῶν 272 66 0|0 ἐπὶ σκοπῷ ἀντικαταστάσεως, τοιαύτη δὲ πράξις δὲν εἶναι ἀξιόποινος, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 385 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἔνοχος ὑπεξαίρέσεως εἶναι ὅστις διακατέχει ἢ φυλάττει ξένον κινητὸν πρᾶγμα, καὶ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποστερήσῃ τούτου τὸν ἰδιοκτῆμονα, χωρὶς ἀποζημιώ-

σεως τὸ κατακρατεῖ, τὸ ἀναλίσκει ὅλον ἢ ἐν μέρει κτλ. εἰς δὲ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν δὲν ὑπῆρξεν ὁ κύριος ὄρος τῆς ὑπεξαίρεσεως, ἦτοι ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστερήσεως τοῦ πράγματος ἀνευ ἀποζημιώσεως τοῦ ἰδιοκτήμονος.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου 1845 ὑπ' ἀριθ. 43 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδικῶν, ἀπολύει ἐντελῶς τὸν Εὐστράτιον Ἀγγελάκον, διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ κατατεθὲν παράβολον τῶν πενήκοντα δραχμῶν εἰς τὸν ἀναιρετέοντα, νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος, ἐπιβάλλει δὲ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης εἰς βᾶρος τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ἕκτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 15.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάτσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν Συνεδρίασιν τὴν 15 Ἰαννουαρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Μήτρου Ῥαυτοπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος δικηγόρου Ν. Ἰωαννίδου.

Ὁ Μῆτρος Ῥαυτόπουλος διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Ἰουλίου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 215 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Μεσολογίῳ Πλημμελειοδικῶν, παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς υπαίτιος τοῦ ὅτι κατὰ τὴν 24 Μαΐου π. ε. ἐσκευμένως καὶ ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐφόρευσε διὰ πυροβόλου τινὸς ὄπλου (πιστόλας) τὴν Ἑλένην σύζυγον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀθανασίου Ῥαυτοπούλου, ἐκτὸς τῆς εἰς τὸ χωρίον Ἀράχovas πατρικῆς τῶν οἰκίας. Εἰσαχθεῖσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Μεσολογίῳ Κακουργιοδικείου, καὶ συζητήσεως γενομένης κατὰ τὴν 23 Νοεμβρίου π. ε. οἱ ἑνορχοὶ ἐκήρυξαν τὸν κατηγορούμενον ἑνοχον διὰ τῆς ἐξῆς ἐτυμηγορίας τῶν.

« Ναι, εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Μῆτρος 'Ραυτόπουλος, ὅτι τὴν 24 Μαΐου 1844, ἐσκεμμένως καὶ ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐφόνευσε δ' ἄ πυροβόλου ὄπλου, τὴν Ἑλένην σύζυγον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ 'Αθανασίου 'Ραυτοπούλου, ἐκτὸς τῆς εἰς τὸ χωρίον 'Αραχώθης πιτρικῆς τῶν οἰκίας, ἐκκενώσας τὸ εἰρημένον πυροβόλον ὄπλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς. Ὅχι, δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ κατηγορούμενος Μῆτρος 'Ραυτόπουλος, ἐξετέλεσε τὴν πράξιν τοῦ φόνου, ἔχων μὴ ἐντελῶς μὲν ἀποκλεισμένην τὴν ἐνέργειαν τοῦ λογικοῦ του, εἰς τοιοῦτον ὅμως βαθμὸν οὐτωδῶς τετραγαμμένην καὶ ἡλαττωμένην ἐκ βλακείας, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ κρίνη ὀρθῶς τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς του, καὶ νὰ κατανοήσῃ τὸ ἀξιοποιῶν αὐτῆς. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 29 Νοεμβρίου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 50 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τὸν εἰρημένον Μῆτρον 'Ραυτόπουλον εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἀκολουθοῦντες λόγους. 1, Διότι συμφώνως μὲ τὸν Νόμον δὲν τῷ ἐκοινοποιήθησαν πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν τὰ ὀνόματα τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων Κώστα Καραγιάννη καὶ Κώστα Καυτανοκώστα. 2, Διότι διὰ τοῦ β'. ζητήματος περὶ τῆς ἐλλείψεως τῆς λογικῆς ἐνεργείας τοῦ κατηγορουμένου, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων περιώρισε τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων εἶχε ν' ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ πραγματικοῦ τούτου περιστατικοῦ, καθόσον κατὰ τὸ τεθὲν ζήτημα δὲν ἠδύνατο οἱ ἔνορκοι ν' ἀποφασίσωσιν, ἐὰν οὐχὶ μόνον ἐκ βλακείας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλας ἠθικὰς ἐλλείψεις, δὲν εἶχε πλήρη τοῦ λογικοῦ του τὴν ἐνέργειαν ὁ κατηγορούμενος, καὶ καθόσον ὁ συνήγορος αὐτοῦ δὲν ἐτρέπεινε νὰ περιωρισθῇ μόνον τὸ τεθὲν ζήτημα ὡς πρὸς τὴν βλακείαν. 3, Διότι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, μὴ νομίμως ἠρνήθη νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα τῶν ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων, καὶ ἀφαιρέσῃ οὕτω τὴν ἐπ' αὐτοῦ κρίσιν καὶ ἀπόφασιν τῶν ἐνόρκων, παρεβίασε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως. 4, Διότι κατὰ Νόμον ὁ διοικητὴς εἶνα μόνον κατάλογον ὀφείλει νὰ πέμψῃ πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, διὰ συμπλήρωσιν τῶν τακτικῶν καὶ ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων· ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ὁ διοικητὴς ἔπεμψε δύο τοιοῦτους καταλόγους, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων κληρώσας κατὰ τάξιν τοὺς ἐλλείποντας πρῶτον ἐκ τοῦ πρώτου τούτων καταλόγου, καὶ ἐπομένως ἐκ τοῦ δευτέρου, συνέθεσε κακῶς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, καὶ εἰσήγαγε τάξιν μὴ προνοσμένην ἀπὸ τὸν Νόμον· τοῦτο δ' ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων ὅλων τῶν δικῶν τῆς παρούσης συνόδου. Κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν,

δ συνήγορος τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἐπρότεινε καὶ τοὺς ἑξῆς λόγους. 1, Διότι δὲν ἠρωτήθη κατὰ τὸν Νόμον ὁ κατηγορούμενος παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων ὡς πρὸς τοὺς ἐξετασθέντας μάρτυρας, ἵνα ἀπευθύνῃ πρὸς αὐτοὺς ἐρωτήσεις. 2, Διότι ἡ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 49 προδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Συνέδρων δὲν ἀπηγγέλθη δημοσίως, καθότι ἀποσυρθέντες οἱ Σύεδροι εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων, ἵνα ἀποφασίσωσιν ἐπὶ τῆς περὶ ζητημάτων εἰς τοὺς ἐνόρκους αἰτήσεως τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου, δὲν βεβαιοῦν ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀπηγγέλθη δημοσίως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος, τὸν συνηγόρον τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθησαν εἰς τὸν κατηγορούμενον τὰ ὀνόματα τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων Κώστα Καραγιάννη καὶ Κώστα Κουτανοκώστα πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν, δὲν εἶναι ἀληθῆς, διότι βεβαιοῦται ἐκ τοῦ ἀπὸ 14 Ὀκτωβρίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 278 ἀποδεικτικοῦ τοῦ Κλητῆρος, ὅτι ἐπέδόθη εἰς τὸν κατηγορούμενον, ὁ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1844 κατάλογος τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Ἐφέταις Ἀντεισαγγελέως, περὶ τῶν εἰς τὴν δίκην ταύτην κλητευθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας πρὸ εἴκοσι ἡμερῶν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως.

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον ζήτημα τὸ παρὰ τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου προταθὲν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, περὶ τοῦ ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε τὴν πράξιν τοῦ φόνου, ἔχων μὴ ἐντελῶς μὲν ἀποκλεισμένην τὴν ἐνέργειαν τοῦ λογικοῦ του, εἰς τοιοῦτον ὅμως βαθμὸν οὐσιωδῶς τεταραγμένην καὶ ἠλαττωμένην, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ κρίνῃ ὀρθῶς τὰς συνεπείας τῆς πράξεως αὐτοῦ, καὶ νὰ κατανοήσῃ τὸ ἀξιοποιῶν αὐτῆς, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων δὲν ἠδύνατο νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀόριστον ὅπως ἐπροτάθη, ἀλλ' ὤφειλε νὰ ὀρίσῃ τὴν ἠθικὴν αἰτίαν, ἐκ τῆς ὁποίας προήρχετο ἡ ἐλάττωσις τοῦ λογικοῦ, τοιαύτη δὲ ἠθικὴ αἰτία προταθεῖσα ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ἦτον ἡ βλακεία, ὡς ἐξήγαγε τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐκ τῆς ἐνώπιόν του γενομένης συζητήσεως, καὶ ὡς φαίνεται εἰς τὰ πρακτικά, καὶ κατὰ τοῦ οὕτω τεθέντος θέματος, δὲν ἐγένετο οὐδεμίᾳ παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀναγνωσεως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὸ παρὰ τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου προταθὲν δεῦτερον ζήτημα, περὶ τοῦ ἂν ὁ κατηγορού-

μενος ἐξετέλεσε τὴν πράξιν ὑπὸ ἐλαφρυντικᾶς περιστάσεις, εἶναι ἀόριστον, καὶ καθὸ τοιοῦτον δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη ἐπιβροήν εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, μὴ παραδεχθὲν τοῦ νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐπραξεν ὀρθῶς, καὶ δὲν παρεβίασε παντελῶς τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἐπειδὴ ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως διετηρήθησαν ἀκριβῶς τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 63 καὶ 58 τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων διατεταγμένα, ἐπομένως ὁ περὶ τῆς κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος καὶ ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ οἱ ἐπὶ ἀκροατηρίου προταθέντες λόγοι, 1, ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐρωτήθη παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων ὡς πρὸς τοὺς ἐξετασθέντας μάρτυρας, ἵνα ἀπευθύνῃ πρὸς αὐτοὺς ἐρωτήσεις· καὶ 2, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 49 προδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογίῳ Συνέδρων δὲν ἀπηγγέλθη δημοσίως, δὲν ἔχονται ἀληθείας· διότι καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὸν πρῶτον λόγον, ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως γίνεται δῆλον, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐρωτήθη παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων, ἐὰν ἤθελε ν' ἀπευθύνῃ ἐρωτήσεις εἰς τοὺς μάρτυρας· καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὸν δεῦτερον ἐκ τῶν αὐτῶν πρακτικῶν, βεβαιοῦται ὅτι ἡ συνεδρίασις ἀπ' ἀρχῆς ἐγένετο δημοσίως, καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀνωτέρω ἀπόφασις ἀπηγγέλθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ κατηγορουμένου μετὰ τοῦ συνηγόρου αὐτοῦ καὶ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Μήτρου Ῥαυτοπούλου κατοικοῦ Ἀραχόβης τοῦ δήμου Προσχίου, γενομένην κατὰ τῶν ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 49 καὶ 50 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογίῳ Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμᾶς εἰκοσιεννέα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ἕκτην Μαρτίου τοῦ χιλιοσοῦ ὀκτακοσιοσοῦ τεσσαρακοσοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 16.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Δρ. Ν. Δρόσου Προεδρεύοντος, κωλυομένων τοῦ τε Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη καὶ τοῦ Ἀντι-

προέδρου Κ. Ἀ. Πολυζωίδου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, Ἐμμ. Κοκκίνου καὶ Π. Τυπάλδου Παρέδρων, ἀπόντος τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Β. Κουρουτοπούλου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 15 Μαρτίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημητρίου Κουτζοβήτα, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ἀ. Διαμαντοπούλου.

Ὁ Δημήτριος Κουτζοβήτας κατηγορηθεὶς ὅτι τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1842 ἔβαλε πῦρ εἰς τὴν ἐν Ἐρετρῖα κατοικίαν τοῦ Νικολάου Χήρα καὶ τῆς συζύγου του, τὸ ὁποῖον ἐκραγὲν ἐνέπρησεν αὐτὴν, παρεπέμφθη διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Αὐγούστου 1843 καὶ ὑπ' ἀριθ. 139 βουλευμάτος τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακούργιοδικείου διὰ τὴν δικάσῃ ἐπὶ τῆς εἰρημένης ἐπὶ ἐμπρησμῶ κατηγορίας. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκίδι ἐκτάκου δικαστηρίου τῶν Κακούργιοδικῶν καὶ συζητήσεως γενομένης κατὰ τὴν 13 Δεκεμβρίου π. ε. ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἀπήγγειλε τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. « Ναὶ, ὁ Δημήτριος Κουτζοβήτας ἐτῶν 27, γεωργός, γεννηθεὶς εἰς Βασιλικὸν καὶ κατοικῶν εἰς Ἐρετρίαν εἶναι ἔνοχος, ὅτι τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1842 ἔβαλε πῦρ εἰς τὴν ἐν Ἐρετρῖα κατοικίαν τοῦ Νικολάου Ἰωάννου Χήρα, τὸ ὁποῖον ἐκραγὲν ἐνέπρησεν αὐτὴν. » Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 110 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Δημήτριον Κουτζοβήτα εἰς δεσμὰ διὰ βίου. Τῆς ἀποφάσεως ταυτῆς ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1, Διότι ἐφηρμόσθη ψευδῶς καὶ ἠρμηνεύθη ἐσφαλμένως ὁ Ποινικὸς Νόμος: 2, Διότι τοῦ συνηγόρου καὶ ὑπερασπιστοῦ τοῦ προτείναντος εἰς τὴν ἀγόρευσίν του περὶ τοῦ ὅτι ἡ οἰκία, ἡ ὁποία ἐνεπρήσθη δὲν ἠδύνατο κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην νὰ θεωρηθῇ καὶ κατοικημένη, καὶ ἐπομένως ὡς ὑπαγομένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 403 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ὤφειλεν ὁ Πρόεδρος νὰ θέτῃ ἰδιαίτερον περὶ τούτου ζήτημα, τὸ ὁποῖον παρέλειψε: 3, Διότι ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων δὲν εἶναι αἰτιολογημένη προσηκόντως, μὴ λαβὼν παντελῶς τὸ δικαστήριον ὑπ' ὄψιν καὶ μὴ σταθμίσαν τοὺς λόγους τῆς ὑπερασπίσεως περὶ τοῦ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 408 τοῦ μνησθέντος Νόμου. Κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν ὁ πληρεξούσιος τοῦ καταδικασθέντος ἐπρόσ-

θεσε καὶ τοὺς ἐξῆς λόγους ἀναιρέσεως· 1, Διότι δὲν ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ἡ ἀπόφασις, κατὰ τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις, ἐδημοσιεύθη ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει γεγонуῖα τῇ φωνῇ κτλ. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 454 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας· 2, Διότι ὑπάρχει ἀσυμφωνία ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ παθόντος καὶ ὡς πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος μεταξὺ τοῦ ἐπιλόγου τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου καὶ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων· 3, Διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀόριστος, μὴ ὑπάρχοντος εἰς αὐτὴν οὐδενὸς τῶν ὄρων καὶ τῶν προσδιωρισμένων περιπτώσεων, τὰς ὁποίας προβλέπει τὸ ἄρθρον 408 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Μ. Ρενιέρη, τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσείουτος καὶ τὸν Ἀντειταγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῇ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσει περιεχομένους λόγους.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι ψευδῶς ἐφηρμόσθη καὶ ἐσφαλμένως ἤρμη-νεύθη ὁ Ποινικὸς Νόμος εἶναι ἀόριστος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 408 καὶ 410 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἀποδεικνύεται, πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ποινῶν τοῦ πρώτου ἐκ τῶν ἄρθρων τούτων, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κατοικῆται τὸ κτήριον, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλει τις πῦρ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ ἐμπρησμοῦ, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ χρησιμεύῃ πρὸς κατοικῆσιν ἀνθρώπων· ἐπομένως ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων μὴ θέσας ἰδιαιτέρον εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα, ἂν ἡ ἐμπρησθεῖσα οἰκία ἦτο κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ ἐμπρησμοῦ κατοικημένη, ἀλλ' ἀπλῶς ἂν ὁ κατηγορούμενος ἦτον ἔνοχος, ὅτι ἔβαλε πῦρ εἰς τὴν ἐν Ἐρετρία κατοικίαν τοῦ Νικολάου Ἰωάννου Χήρα, συνεμῶρφώθη πληρέστατα μὲ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων στηριζομένη εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, δι' ἧς ὁ κατηγορούμενος ἐκηρύχθη ἔνοχος, ὅτι ἔβαλε πῦρ εἰς τὴν ἐν Ἐρετρία κατοικίαν τοῦ Νικολάου Ἰωάννου Χήρα, τὸ ὁποῖον ἐκραγὲν ἐνέπρησεν αὐτήν, καὶ εἰς τὸ 408 ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, τὸ ὁποῖον τιμωρεῖ τοὺς βάλλοντας πῦρ ὄχι μόνον εἰς κατοικίας ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀπλῶς εἰς κτήρια ἢ πράγματα προσεγγίζοντα εἰς κατασκευάσεις καὶ κατοικίας, εἶναι ἀρκούντως αἰτιολογημένη.

Ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ προστεθέντας λόγους.

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων βεβαιοῦσιν, ὅτι ἡ συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίως, καὶ ὅτι ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἀπηγγέλλθη ἐν τῇ συνεδριάσει, ὁ λόγος ἄρα, ὅτι ἡ ἀπόφασις δὲν ἐδημοσιεύθη ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει γεγонуῖα τῇ φωνῇ εἶναι ψευδής.

Ἐπειδὴ ἂν τὸ ἐγκλητήριον ἔγγραφον ἀναφέρει, ὅτι ἡ ἐμπρησθεῖσα οἰκία ἦτο τοῦ Νικολάου Χήρα καὶ τῆς συζύγου του, ἡ δὲ ἐτυμηγορία, ὅτι ἡ οἰκία αὕτη ἦτον ἡ τοῦ Νικολάου Ἰωάννου Χήρα, ἡ διαφορὰ αὕτη, ἣτις δὲν ἀποτελεῖ κἂν ἀσυμφωνίαν περὶ τὴν ταυτότητα τῆς οἰκίας ταύτης, δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν εἶναι ἀόριστος, ὡς περιέχουσα ὅλους τοὺς ὅρους τοὺς ἀπικιτουμένους πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ 408 ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, τοῦτέστιν, ὅτι ἡ ἐμπρησθεῖσα οἰκοδομὴ ἦτο κατοικία ἀνθρώπων καὶ ὅτι τὸ πῦρ ἐξεβρόαγη.

Διὰ ταῦτα ἀποβρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημητρίου Κουτζοβήτα, κατοίκου Ἐρετρίας τῆς Εὐβοίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 110 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Χαλκίδι ἐκτάκτου δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς εἴκοσι καὶ ἑννέα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ἕκτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 17.

Το Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, Β. Κουρουτοπούλου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 Μαρτίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτητὴν ἀναιρέσεως τοῦ Δημητρίου Σταθιά, δημαρχικοῦ Παρέδρου τοῦ δήμου Οἰνιάδος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Σπ. Τριανταφύλλη.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογίῳ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς, ἐκατηγόρητε τὸν δημαρχικὸν Πάρεδρον τοῦ δήμου Οἰνιάδος Δημήτριον Σταθ. ἂν ἐπὶ ἀρνήσει ὑπηρεσίας καθότι ἐκπληρῶν οὗτος χρέη δημάρχου, προτεκλήθη παρ' αὐτοῦ ἵνα ἐκτελέσῃ ἀνακριτικὰς τινας πράξεις, καὶ οὗτος ἠρνήθη τὴν ἐκπληρώσῃ τὰ δημόσια ταῦτα καθήκοντά του, καὶ τοι προτραπείς παρὰ τοῦ μνησθέντος Εἰσαγγελέως ἐπὶ προφάσεσιν ἀλόγοις. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ

δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογίῳ Πλημμελειοδικῶν, καὶ γενομένης συζητήσεως κατὰ τὴν 9 Ἰαννουαρίου ε. ε. τοῦτο ἐξέδωκε αὐθημερὸν τὴν ὑπ' ἀριθ. 5 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας κηρύξαν αὐτὸν ἔνοχον, τὸν κατεδίκασεν εἰς χρηματικὴν ποινὴν δραχμῶν διακοσίων, εἰς τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἔκπτωσιν αὐτοῦ, καὶ τὴν στέρησιν τῶν μετ' αὐτῆς δικαιωμάτων, καὶ εἰς πρόσκαιρον ἀνικανότητα πρὸς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίου ὑπηρεσίας ἐπὶ ἕξ μῆνας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησεν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. α'. Διότι ἡ πράξις δι' ἣν εἰσῆχθη εἰς δίκην καὶ κατεδικάσθη οὗτος, δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ἄρνησις ὑπηρεσίας, καθότι κατὰ τὸ ἄρθ. 380 τοῦ Π. Ν. διὰ νὰ χαρακτηρισθῆ ἄρνησις ὑπηρεσίας πράξις τις δημοσίου ὑπαλλήλου, ἀπαιτεῖται νὰ συντρέξωσι τὰ ἐξῆς δύο στοιχεῖα πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς. 1, Νὰ προσκληθῆ ὁ δημόσιος ὑπάλληλος παρὰ τῶν διαφερομένων πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του· καὶ 2, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως νὰ προτραπῆ ἢ παραγγελθῆ πρὸς τοῦτο παρὰ τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ, ὅστις δύναται νὰ ἐπιβάλῃ πειθαρχικὴν ποινὴν εἰς αὐτὸν, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρον 97 § 3 καὶ 4 τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων. β'. Διότι κακῶς τὸ δικαστήριον ἐχαρακτήρισεν τὸν Εἰσαγγελέα διαφερόμενον καὶ προϊστάμενον συγχρόνως τοῦ κατηγορουμένου, ἐρμηνεύσαν κακῶς καὶ ἐσφαλμένως καὶ τὴν γραμματικὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως διαφερόμενος, ἣτις ἐννοεῖ τὸν ἔχοντα διαφορὰν, ὁ δὲ Εἰσαγγελεὺς ἀπαθὲς ὄργανον τοῦ Νόμου ὑπάρχων, οὐδέποτε καὶ μὲ κανένα ἔχει διαφορὰς, ὡς διεκδικῶν τὸν Νόμον καὶ τὴν κοινὴν εὐταξίαν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρετέου καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ πράξις τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἀναιρετέου, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῶν ἐν Μεσολογίῳ Πλημμελειοδικῶν, ἦτο: ὅτι προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς αὐτοῖς Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, νὰ ἐκτελέσῃ ἀνακριτικὰς πράξεις, ἠρνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ δημόσια καθήκοντά του ὡς ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, καὶ τοι προτραπείσθε δεόντως παρὰ τοῦ μνησθέντος Εἰσαγγελέως, εἶναι ἀποποίησις ἐκ μέρους ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν παρὰ τοῦ προϊσταμένου του δοθεῖσαν διαταγὴν, ἣτις τιμωρεῖται πειθαρχικῶς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 97 τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων· τὸ δὲ ἄρθρ. 480 τοῦ Ποιν. Νόμου, τὸ ὁποῖον ἐφήρμοσαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ εἰρημένοι Πλημμελειοδίκαι, ἀπορᾷ δικαστικὸς καὶ διοικητικὸς ὑπαλλήλους οἵτινες ὑπ' ὁποιαδήποτε πρόβρατιν ἀρνοῦνται ν' ἀποφασίσωσι, καί τοι προσ-

κληθέντες παρά τῶν διαφορομένων, καὶ προτραπέντες ἢ παραγγε-
θέντες παρά τῶν ἀνωτέρων των, ἢ ἄλλως νὰ ἐνεργήσωσιν ὡς ἐκ
τῶν καθηκόντων των θρεΐλουσιν ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς αὐτοὺς
ἐκ μέρους τῶν διαφορομένων αἰτήσεων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προεκτεθέντων γίνεται δῆλον, ὅτι ἐσφαλμένως
ἐθεώρησαν οἱ ἐν Μεσολογγίῳ Πλημμελειοδίκαι, ὡς προβλεπομέ-
νην καὶ τιμωρουμένην παρά τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, τὴν πράξιν τοῦ
ἀναιρεσειόντος Δημητρίου Σταθιά, δημορχικοῦ Παρέδρου τοῦ δή-
μου Οἰνιάδος, καὶ ἐπομένως ἢ ἀπόφασις των εἶναι ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1845 ὑπ' ἀριθ. 5,
ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Πλημμελειοδικῶν,
ἀπαλλάττει ἐντελῶς τὸν Δημήτριον Σταθιὰν, δημορχικὸν Πάρεδρον
τοῦ δήμου Οἰνιάδος, τῆς διὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως ἐπιβληθείσης
εἰς αὐτὸν ποινῆς, ἀποφασίζει νὰ λογισθῶσι τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης
δίκης εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου. Διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀ-
ναιρεσειόντα τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν πενήντα δραχμῶν,
νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου
τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημε-
ρίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Ἀπριλίου τοῦ χι-
λιοστοῦ ὀκτατοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 18.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέ-
δρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόστου,
Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάστωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομ-
μάτου, Β. Κουρουσοπούλου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως
Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰωάννου Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Μαρτίου ε. ε. διὰ νὰ
δικάτῃ τὰς ἐξῆς ἀναιρέσεις αἰτήσεις.

Τὸ ἐν Λαμίᾳ δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ.
10 ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου ε. ε. ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν ἐνόχους
τὸν Δημήτριον Λεωνίδα καὶ Κωνσταντῖνον Χατζόπουλον ἢ Κρητι-
κὸν χωροφύλακας, ὅτι τὴν 21 Αὐγούστου 1843 εἰς Ἀμφισσαν ἀ-
προμελετητῶς εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς θέλοντες νὰ ἐμποδίσωσι

τὸν Νικόλαον Κικιγιαννάκην τοῦ γὰ οἰκοδομῆ τὴν οἰκίαν του, ἔτραυματίσαν αὐτὸν διὰ μαχαίρας καὶ ξύλου εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος, ὅστις ἐκ τῶν τραυμάτων ἐν γένει ὑπέστη νόσον καὶ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητα πλέον μὲν τῶν τριῶν ἡμερῶν, ἔλαττον δὲ τῶν τριάκοντα, ἐνῶ ἐξετέλουν τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας των. Κατὰ συνέπειαν τούτου κατεδίκαξε τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους εἰς πέντε ἡμερῶν φυλάκισιν, καὶ διέταξε τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς χωροφυλακῆς ἔκπτωσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἀνικανότητα πρὸς ἀνάκτησιν αὐτῆς ἢ ἄλλης ὑπηρεσίας ἐπὶ ἕξ μῆνας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν οἱ μὲν καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτῶν διαλαμβανομένους λόγους, ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐν Λαμία Πλημμελειοδικαῖς Εἰταγγελεὺς διὰ τοὺς ἐξῆς·

1, Διότι ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 99 π. ε. βουλευμάτος τοῦ δικαστικοῦ Συμβουλίου τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν οἱ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καταδικασθέντες χωροφύλακες παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν ὡς παραβάται τοῦ ἄρθρου 308 § 4 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καὶ κατὰ συνέπειαν προσεκλήθησαν ἵνα δικασθῶσι διὰ τοιαύτην πράξιν, αἱ δὲ αἰτίαι αἱ ἐπενεχθεῖσαι παρ' αὐτῶν εἰς τὸν Νικόλαον Κικιγιαννόπουλον ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς δὲν εἶναι ἐκ τῶν πράξεων ἐκείνων, περὶ ὧν προεῖδε τὸ ἄρθρον 24 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ κατ' αὐτῶν τὸ ἄρθρον τοῦτο·

2, Διότι καὶ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου οἱ εἰρημένοι χωροφύλακες ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι αἰκιῶν ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἐπενεχθεισῶν καὶ οὐχὶ ἄλλης τινὸς πράξεως ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀνάγονται εἰς τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν τῶν χωροφυλάκων, ἥτις ἠδύνατο νὰ συνεπιφέρῃ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ εἰρημένου ἄρθρου 24 τὴν ἔκπτωσιν αὐτῶν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν μετ' αὐτῆς συνημμένων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων, ὡς καὶ τὴν πρόσκαιρον ἀνικανότητα πρὸς ἀνάκτησιν ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας·

3, Διότι οὔτε γενικῆ, οὔτε εἰδικῆ διάταξις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἐπιτρέπει νὰ διατάττηται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἢ ἔκπτωσις ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας τῶν χωροφυλάκων ἐνόχων κηρυττομένων, πράξεως προνοουμένης καὶ τιμωρουμένης ἀπὸ τὸ ἄρθρον 308 § 4 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Ἐπίσης καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Ἀντεισαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 308 § 4 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καθότι αἰκίσαντες ἢ κακοποιήσαντες ὅπωςδήποτε οἱ καταδικασθέντες χωροφύλακες τὸν εἰς τὸν στρατῶνα φυλακισμένον Νικόλαον Κικιγιαννάκην, παρεβίασαν τὸ ἄρθρον 473 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου,

εἴτε ὡς ἀστυνομικοὶ ὑπηρετοῦνται, εἴτε ὡς στρατιωτικοὶ ἢ καὶ ἄλλοι δημόσιοι ὑπηρετοῦνται κατὰ τὰ ἄρθρα 489, 493 καὶ 494 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν ἀγορευῶν ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμῖα Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως, ἐπρότεινε καὶ τὸν λόγον, ὅτι εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δὲν παρέθεσε τὸ Πλημμελειοδικεῖον τὸ ἐφαρμοσθὲν 24 ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Μ. Ψενιέρη, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων χωροφυλάκων Π. Γαίταν δικηγόρον, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα προτείναντα τὸ ἀπράδεκτον τῆς ἀναίρεσεως αἰτήσεως τῶν εἰρημένων χωροφυλάκων Δημητρίου Λεωνίδα καὶ Κωνσταντίνου Χατζοπούλου ἢ Κρητικοῦ, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν προκατέβαλον τὸ νόμιμον παράβολον, οὐδὲ ἀπέδειξαν νομίμως ὅτι εἰσὶ πένητες, ὡς μὴ ὀρκισθέντες κατὰ τὸ ἄρθρ. 486 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τῶν καταδικασθέντων.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσειόντες δὲν παρεκατέθεσαν τὸ ἀπὸ τὸν Νόμον ἀπαιτούμενον παράβολον, ἀλλ' οὐδ' ἐβεβαίωσαν ἐνόρκως ἐνώπιον Εἰρηνοδίκου ἢ ἀνακριτοῦ τὰ περὶ τῆς πενίας αὐτῶν, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ 486 ἄρθρ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καὶ ἐπομένως ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἴτησις αὐτῶν εἶναι ἀπράδεκτος.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμῖα Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον ἐκήρυξεν ἐνόχους τοὺς κατηγορουμένους, ὅτι ἐνῶ ἐξετέλουν τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, θέλοντες νὰ ἐμποδίσωσι, καθ' ἣν εἶχον λάβει διαταγὴν, τὸν Νικόλαον Κικιγιαννάκη, τοῦ νὰ οἰκοδομῇ τὴν οἰκίαν του, ἤκισαν αὐτὸν, ἐπομένως ἀνεγνώρισεν ὅτι αἱ αἰκίαι ἐγένοντο περὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς ὑπηρεσίας των· ὀρθῶς ἄρα ἐφῆρμοσε τὴν διάταξιν τοῦ 24 ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ καταδίκη τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν, ἕνεκα πράξεως ἀναγομένης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των, ἐπιφέρει τὴν ἐξ αὐτῆς ἔκπτωσιν.

Ἐπειδὴ ὁμως τὸ δικαστήριον δὲν παρέθεσε τὸ εἰρημένον ἄρθρον εἰς τὴν ἀπόφασίν του, τοῦτο δὲ εἶναι λόγος ἀναίρεσεως κατὰ τὸ ἐδ. 10 τοῦ 407 ἄρθρ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 500 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐὰν ἕνεκα παραληφθείσης παραθέσεως ἢ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τῶν ἄρθρ. τοῦ Ποινικοῦ Νόμου γίνῃ ἀναίρεσις, ὁ Ἄρειος Πάγος ἐφαρμόζει ἢ

παρατίθῃσιν αὐτὸς οὗτος τὸ ἄρθρ. τοῦ Ποινικοῦ Νόμου· τὸ δὲ παρ-
 ραλειφθὲν ἄρθρον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔχει οὕτως· « ἡ καταδίκη
 τῶν ἐν τέλει ἢ ἄλλων δημοσίων ὑπηρετῶν, ἕνεκα πράξεως ἀναγο-
 μένης εἰς τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν των, καὶ τιμωρουμένης ὡς πλημ-
 μελήματος ἀπὸ τὸν παρόντα Ποινικὸν Νόμον, συνεπιφέρει τὴν ἀπὸ
 τῆς ὑπηρεσίας ἔκπτωσιν, καὶ τὴν στέρησιν ὅλων τῶν μετὰ τῆς ἀρ-
 χῆς ἢ ὑπηρεσίας συνημμένων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων,
 ὡς καὶ τὴν πρόσκαιρον ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης
 δημοσίας ὑπηρεσίας· περὶ τῆς προκαίρου ταύτης ἀνικανότητος προσ-
 διορίζει τὸ δικαστήριον εἰς τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν οὔτε μικροτέραν
 τῶν ἑξ μηνῶν διάρκειαν, οὔτε μείζονα τῶν ἑξ ἐτῶν.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ πα-
 ρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Ἀντισταγγελέως.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον δὲν ἀναφέρει εἰς τὸ διατακτικὸν τῆς ἀπο-
 φάσεως, ὅτι ὁ παρὰ τῶν χωροφυλάκων αἰκισθεὶς ἦτο φυλακισμέ-
 νος· ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ
 473 ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον τιμωροῦνται ἀνα-
 κριτικοὶ ἢ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι αἰκίζοντες τοὺς φυλακισμένους.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν
 τοῦ Δημητρίου Λεωνίδα καὶ Κωνσταντίνου Χατζοπούλου χωροφυ-
 λάκων, κατοίκων Ἀθηνῶν, ἧς ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἰαννουα-
 ρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 10 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Λαμῖα δικαστηρίου τῶν
 Πλημμελειοδικῶν καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν
 εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήκοντα δραχμῶν· ἀπορρίπτει τὴν ὑπὲρ
 τοῦ Νόμου ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγ-
 γελέως, γενομένην κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, καὶ ἀποφασίζει τὰ
 ἑξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρους τοῦ Δημοσίου.
 Ἀναιρεῖ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν διὰ μόνον τὸν λόγον τῆς μὴ γενομένης
 ἐν αὐτῇ παραθέσεως τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ
 καταδικάζει τοὺς εἰρημένους χωροφύλακας εἰς φυλάκισιν πέντε ἡμε-
 ρῶν, εἰς τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν ἔκπτωσιν, εἰς ἐξάμηνον ἀνι-
 κανότητα πρὸς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίου ὑπηρεσίας, καὶ
 εἰς τὰ ἐνώπιον τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου γενόμενα ἑξοδα· διατάτ-
 τει ἡ παροῦσα ἀπόφασις νὰ γραφῇ εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύ-
 που τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δευτέραν Ἀπριλίου τοῦ
 χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 19.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόστου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, Β. Κουρουσοπούλου καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κατσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Μαρτίου 1845 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς διὰ κλητηρίου ἐπικρίματος ἐκάλεσε τοὺς κατηγορουμένους Δημήτριον Παππαδούκαν, Ἰω. Κ. Παναγιώτου, Κωνσταντῖον Βασιλείου καὶ Γεώρ. Ἀ. Σταματίου νὰ ἐμφανισθῶσι τὴν 15 Ἰανουαρίου ε. ε. ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τραύματος ἐκ προμελέτης. Ὁ αὐτὸς Εἰσαγγελεὺς δι' ἐτέρου κλητηρίου ἐπικρίματος ἐκάλεσε τὸν Ἰωάννην Τζαμοῦλον νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς 15 Ἰανουαρίου ε. ε. ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ἐξυβρίσεως ἀρχῆς. Εἰσαχθεῖσῶν τῶν ὑποθέσεων εἰς τὸ ἀκροατήριον. τῶν δὲ κατηγορουμένων μὴ ἐμφανισθέντων ὁ ἐκπληρῶν ἔργα Εἰσαγγελέως δικηγόρος ἐζήτησε τὴν πρόοδον τῆς δίκης κατ' ἐρήμην, διότι οἱ κατηγορούμενοι προσκληθέντες προσηκόντως δὲν ἐνεφανίσθησαν, τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 6 καὶ 8 ἀποφάσεων τοῦ τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας ἀπέβριψε τὴν αἴτησιν τοῦ Εἰσαγγελέως διὰ τὸν λόγον, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι δὲν ἐκλητεύθησαν προσηκόντως. Τῶν ἀποφάσεων τούτων ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν παρεβίασε τὸ ἄρθρον 75 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ, ὥστε τὰ εἰς δημοσίαν τοιχοκόλλησιν προσδιωρισμένα ἔγγραφα νὰ τοιχοκολλῶνται εἰς τοὺς ἐπὶ τούτῳ προωρισμένους τόπους παρὰ Δημάρχων, καὶ οὐχὶ παρὰ Δημαρχικῶν κλητῆρων· εἶναι δὲ ἀδιάφορον, εἴαν ἡ τοιχοκόλλησις γίνεται παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Δημάρχου, ἢ παρὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διωρισμένου Δημαρχικοῦ κλητῆρος, ἀρκεῖ μόνον νὰ βεβαιοῦται ἡ τοιχοκόλλησις παρὰ τοῦ Δημάρχου διὰ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς ὑπογραφῆς τοῦ κλητῆρος, ὡς ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου· ὅτι δὲ ἡ ἐννοια τοῦ Νόμου εἶναι νὰ τοιχοκολλῶνται τὰ ἔγγραφα ταῦτα παρὰ τῶν Δημάρχων, γίνεται κατάδηλον καὶ ἐκ τῶν δια-

τάξεων τοῦ ἄρθρου 53 τῆς αὐτῆς διατιμήσεως, καθ' ἃς οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες δὲν λαμβάνουν δικαιώματα τοιχοκολλήσεως διὰ τὰ κλητήρια ἐπίκριματα τοῦ Εἰσαγγελέως, περὶ ὧν προβλέπουν τὰ ἄρθρα 460 καὶ ἐπόμενα τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Στ. Γαλάτου καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ὡς πρὸς τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 6 ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν συνδυασμένων ἄρθρων 460, 461 καὶ 463 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας προκύπτει ὅτι, διὰ τὰ δικαστῆ ἐρήμην κατηγορούμενός τις ἐπὶ πλημμελήματι, ὅστις δὲν εἶναι παρὼν καὶ ἀγνοεῖται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς του, πρέπει νὰ ἐκδοθῆ κατ' αὐτοῦ καὶ δεύτερον κλητήριο ἐπίκριμα, τὸ ὁποῖον τοιχοκολλᾶται τρεῖς μῆνας τοῦλάχιστον πρὶν τῆς ἐν τῷ κλητηρίῳ θεσπίσματος πρὸς ἐμφάνισιν ὠρισμένης δικασίμου δημοσίως εἰς τε τὴν τελευταίαν κατοικίαν τοῦ κατηγορουμένου καὶ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ ἐκτὸς τούτου δημοσιεύεται εἰς ἓν ἢ πλείονα δημόσια φύλλα.

Ἐπειδὴ ἡ δημοσία τοιχοκόλλησις αὕτη ἐπέχει τόπον ἐπιδόσεως πρὸς τὸν ἀπόντα κατηγορούμενον, ἐπομένως κατὰ τὸ ἄρθρον 191 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ὁ τὴν τοιχοκόλλησιν ἐπιτετραμμένος πρέπει νὰ δίδῃ ἀποδεικτικὸν παρ' αὐτοῦ χρονολογημένον καὶ ὑπογεγραμμένον, ἐνῶ ὀφείλει νὰ δημοσιεύσῃ ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς τοιχοκολλήσεως καὶ τὸν τόπον, ὅπου ἐγένετο αὕτη, αἱ δὲ διατυπώσεις αὗται εἶναι οὐσιώδεις, διότι ἄνευ αὐτῶν δὲν ὑπάρχει ἡ νόμιμος ἀπόδειξις τῆς δημοσίας τοιχοκολλήσεως καὶ ἡ τήρησις τῶν διαγεγραμμένων τύπων.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπάρχει ἡ νόμιμος ἀπόδειξις, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 8,203 κλητήριο ἐπίκριμα τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως ἐκδοθὲν κατὰ τῶν ἀπόντων Δημητρίου Παππαδάκη, Ἰωάννου Κ. Παναγιώτου, Κωνσταντίνου Βασιλείου καὶ Γεωργίου Ἀ. Σταματίου κατηγορουμένων ἐπὶ τραύματι ἐκ προμελέτης ἐτοιχοκολλήθη εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, διότι τὸ πρὸς βεβαίωσιν τῆς τοιχοκολλήσεως παρουσιασθὲν ἀποδεικτικὸν τῆς 6 Ὀκτωβρίου 1844 δὲν εἶναι συντεταγμένον, οὔτε ὑπογεγραμμένον ἀπὸ τὸν ἐπιφορτισθέντα τὴν τοιχοκόλλησιν Ἰωάννην Σκουμπριάδην, ἀλλ' ἀπὸ τινος Κωνσ. Κωστάκη, ἐπομένως ἡ δίκη δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ ἐρήμην ὅθεν καὶ τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστήριο τῶν Πλημμελειοδικῶν

καλῶς ἀπεφάσιτεν, ἀπορρίψαν τὴν αἴτησιν τοῦ παρ' αὐτοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ νὰ προοδεύσῃ ἡ κατὰ τῶν κατηγορουμένων Δημητρίου Παππαδάκη, Ἰωάννου Κ. Παναγιώτου, Κωνσ. Βασιλείου καὶ Γ. Ἄ. Σταματίου ποινικὴ δίκη ἐρήμην.

Ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπάρχει ἡ νόμιμος ἀπόδειξις, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 8,201 κλητήριον ἐπίκριμα τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, ἐκδοθὲν κατὰ τοῦ ἀπόντος Ἰωάννου Ἰζαμούλα, κατηγορουμένου ἐπὶ ἐξυβρίσει ἀρχῆς, ἐτοιχοκολλήθη δημοσίως εἰς τὴν καθέδραν τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, διότι τὸ παρυσιασθὲν ἀποδεικτικὸν πρὸς βεβαίωσιν τῆς τοιχοκολλήσεως δὲν εἶναι οὔτε συντεταγμένον, οὔτε ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν τοιχοκόλλησιν Δημαρχικοῦ κλητῆρος Ἰωάννου Σκουμπριάδου, ἀλλὰ παρὰ τινος Κωνσ. Κωστάκη, ἐπομένως ἡ δίκη δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ ἐρήμην· ὅθεν καὶ τὸ δικαστήριον δι' αὐτὸν τὸν λόγον δὲν ἔπρεπε νὰ προοδεύσῃ εἰς τὴν ἐρήμην ἐκδίκασιν τῆς δίκης.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 15 Ἰαννουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 6 καὶ 8 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρους τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δευτέραν Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 20.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἄ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματίου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως Ἀρειοπαγίτου Κ. Β. Κουρουσοπούλου, κωλυμένου τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Χαραλάμπους Σακελλαριάδου, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως.

Κατ' ἔγκλησιν τοῦ Κ. Πέτρου Δελιγιάννη, διευθυντοῦ τοῦ ἐπὶ

τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου, ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος Ἀτίθασος, Ζαχαρίας Κωνσταντίνου καὶ ὁ Χαράλαμπος Σακελλαριάδης, παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 2 Ἰαννουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 4,909 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου διὰ νὰ δικασθῶσιν, ὅτι διὰ τῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 21 φύλλον τῆς εἰρημένης ἐφημερίδος ἐμπεριεχομένων ἐξυβριστικῶν λέξεων εἰς τὸ ἄρθρον, ἐπιγραφόμενον τὸ δικαστήριον τῆς κοινῆς γνώμης, ἐξύβρισαν τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου, διὰ τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας του καὶ πρὸς ἐκδίκησιν, ὁ μὲν ὡς καταχωρήσας καὶ δημοσιεύσας εἰς τὸ εἰρημένον φύλλον τῆς ἐφημερίδος, ὁ δὲ ὡς συντάξας ἰδιοχείρως τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐξυβριστικὸν ἄρθρον, ἦτοι ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθ. 21 καὶ 44 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου Νόμου. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ὁ Χαράλαμπος Σακελλαριάδης τὴν 5 Ἰαννουαρίου ε. ε. ἐξαιτούμενος τὴν μεταρρύθμισίν του, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ κηρυχθῆ ἀθῶος τῆς κατ' αὐτοῦ γενομένης κατηγορίας, ἐν περιπτώσει δὲ ἐναντία νὰ χαρακτηρισθῆ ἡ πράξις ὡς συκοφαντία, διὰ νὰ προσάξῃ ἐν καιρῷ τὰς ἀναγκαίας ἀποδείξεις. Τὸ συμβούλιον τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1052 βουλεύματός του τῆς 23 Ἰαννουαρίου ε. ε. ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Χαράλαμπος Σακελλαριάδου, παραδεχόμενον δὲ τὴν πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως μετερρύθμισε τὸ βούλευμα ὡς ἐφεξῆς. Ἀποφαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Χαράλαμπος Σακελλαριάδου γεννηθέντος εἰς Στεμνίτζαν τῆς Γόρτυνας, καὶ κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας ἐτῶν 31 ἄνευ ἐπαγγέλματος, καὶ Ζαχαρία Κωνσταντίνου γεννηθέντος εἰς Γαλατζίστα τῆς Μακεδονίας καὶ κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας ἐτῶν 30, ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος ὁ Ἀτίθασος, ὅτι διὰ τῶν περικοπῶν τοῦ ἄρθρου ἐπιγραφόμενου τὸ δικαστήριον τῆς κοινῆς γνώμης, καὶ καταχωρηθέντος εἰς τὸν ἀριθ. 21 τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1844, τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένης ἐφημερίδος ὁ Ἀτίθασος, σελ. 4, στήλ. 1, στίχ. 53—66, ἀπὸ τὰς λέξεις, *Ναι, ἐὰν τὸ ράπισμα ἐθεωρήθη ὡς Κακούρηγμα, ἕως ἔγγραφα ὑβριστικὰ καὶ ἀνάξια*, καὶ στήλ. 2 στίχ. 6—9 ἀπὸ τὰ λέξεις *μοδαυτὰ διατρεῖται εἰς τὴν θέσιν του, ἕως καὶ χρυσὰ σκεύη, καθύβρισαν δι' ὄνειδιστικῶν λέξεων, καὶ ἐλοιδόρησαν τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν κτλ. ὑπουργείου Πέτρον Δελιγιάννην, καθόσον ἀνάγεται ἐν γένει εἰς τὰ δημόσια καθήκοντά του, ὁ μὲν πρῶτος ὡς συγγραφεὺς τοῦ μνησθέντος ἀξιοκατακρίτου ἄρθρου, ὁ δὲ δεύτερος ὡς ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς ἐ-*

φημερίδος εἰς ἣν κατεχωρήθη αὐτὸ, καὶ παραπέμπει αὐτοὺς εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν ταύτην ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῶσι κατὰ τὸν Νόμον. Κατὰ τοῦ βουλευματος τούτου ὁ Χαράλαμπος Σακελλαριάδης ἐζήτησε ἀναίρεσιν ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν τὴν 13 Φεβρουαρίου ε. ε. διὰ τοὺς ἀκολούθους λόγους. 1, Διότι ὁ Νόμος ἐφηρμόσθη κακῶς. 2, Διότι τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα δὲν φέρουσι ποσῶς χαρακτῆρα ὕβρεως, ὡς ἀναγόμενα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κ. Π. Δελιγιάννη, ἐνδέχεται δὲ νὰ θεωρηθῶσιν ὡς συκοφαντίαι, ἀλλὰ καὶ αἱ συκοφαντίαι αὗται καταστρέφονται, ὅποτε συγχωρηθῆ ἢ τῆς ἀληθείας ἀπόδειξις.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Στ. Γαλάτου, τὸν ἀναιρεσεῖοντα καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 28 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου Νόμου, ἐνοχος συκοφαντίας εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις προσάπτει εἰς ἄλλον ἐν γνώσει δι' ἐξωδίκου διαφημίσεως, ἢ διαδόσεως ἐγγράφως, ἢ προφορικῶς, δημοσίως ἢ κρυφίως πρᾶξιν τινα, ἣτις ἐὰν ἀλήθευεν, ἤθελεν ἐκθέσει τὸν ἐνοχοποιούμενον εἰς ἀνάκρισιν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου διὰ τοῦ κατηγορουμένου ἄρθρου, καὶ ἰδίως διὰ τῶν ἐν τῷ προσβαλλομένῳ βουλευματι δημοσιευμένων περιχοπῶν, ὁ ἀναιρεσεῖων Χαράλαμπος Σακελλαριάδης δὲν προσάπτει εἰς τὸν Πέτρον Δελιγιάννην κάμμιαν ῥητὴν καὶ ὠριστημένην ἀξιόποιον πρᾶξιν, ἀλλ' ἀπλῶς καθυβρίζει αὐτὸν ἐγγράφως ὡς δημόσιον ὑπάλληλον, ἔνεκα τῶν δημοσίων καθηκόντων αὐτοῦ· ἐπομένως τὰ ἐν τῷ μνησθέντι ἄρθρῳ ἐνδιαλαμβανόμενα, δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν συκοφαντίαι, ἀλλ' ἐξύβρισις, ὡς καλῶς καὶ τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἐχαρακτήρισεν αὐτά.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως σίτησιν τοῦ Χαράλ. Σακελλαριάδου κατοίκου Ἀθηνῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 23 Ἰαννουαρίου 1845 ὑπ' ἀριθ. 1,052 βουλευματος τοῦ συμβουλίου τοῦ ἐν Ἀθήνας δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήτηκοντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς προύτης δίκης τέλη τῆς σημάσεως, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 30 Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 21.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου, κωλυομένου τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ τὴν ἀδικασίαν τὴν ἐξῆς αἰτήτιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Ἀντεισαγγελέως.

Ὁ Ταγματάρχης Κωνσταντῖνος Ζέρβας κατεμήνυσε τοὺς Βασίλειον Κοροπίσαν, Ναοὺμ ὑπρέτην τοῦ Ν. Γριζιώτου, Ἰωάννην Καραπαρίσσην ἱποκόμον αὐτοῦ, Μετούκια Βαταδαῖον καὶ Φραγκᾶ Φράγκον, ὅτι τὴν ἑσπέραν τῆς 6—7 Αὐγούστου 1844 ἀπελθόντες εἰς τὴν ἐν Βαθείᾳ οἰκίαν τοῦ Ἰωάννου Μήχου συνέλαβον καὶ μετέφερον αὐτὸν (τὸν μνηυτὴν) ἐνώπιον τοῦ ὑποστρατήγου Ν. Κριεζώτου, κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐποίου τὸν ἔδεσαν καὶ ἤκισεν αὐτὸν ὁ αὐτὸς Κριεζιώτης καὶ ἐξήτησατο νὰ καταδικασθῶσιν ὡς αὐτουργοὶ 1, Διαταράξεως τῆς κοινῆς εἰρήνης· 2, Τραυματισμοῦ ἐκ προμελέτης, ἐπενεγκόντος ἀνικανότητα, ὑπερβαίνουσαν τὰς τριάκοντα ἡμέρας καὶ 3, Ἀηστεύσεως ἰδιωτικῶν ἐγγράφων. Κατὰ συνέπειαν τῆς μνηύσεως ταύτης ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς εἰδοποίησε τὸν αὐτόθι ἀνακριτὴν, ἵνα ἐνεργήσῃ ἀνάκρισιν ἐπὶ παρανόμῳ κρατήσῃ, συνοδευομένη μετ' αἰκίας κτλ. ἀλλ' ἀκολούθως ὁ αὐτὸς Εἰσαγγελεὺς δι' ἐγγράφου του πρὸς τὸν Ἀνακριτὴν παρήγγειλε τὴν παῦσιν τῆς ἀνακρίσεως, καθόσον ἀφορᾷ τὴν πρᾶξιν ταύτην τῆς παρανόμου κρατήσεως, ὡς μὴ ὑπαρχούσης δῆθεν περὶ τούτου ἐγκλήσεως ἐκ μέρους τοῦ παθόντος· τοῦ δὲ ἀνακριτοῦ μὴ ἐνδόσαντος εἰς τὴν παραγγελίαν ταύτην τοῦ Εἰσαγγελέως, καθυπεβλήθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Ἰαννουαρίου 1845 ὑπ' ἀριθ. 1 βουλευματός του ἀπεφάνθη ἀπαράδεκτον τὴν πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ διέταξε ν' ἀπαγγελθῇ πρὸς ταῖς ἄλλαις πράξεις κατὰ τῶν καταμνησθέντων καὶ ἡ ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατήσῃ κατηγορία. Τοῦ βουλευματος τούτου ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Ἀντεισαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ διαλαμβανομένους λόγους.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰ. Γ. Ν. Μαυρομμάτου καὶ τὸν Εἰσαγγελέα προτείναντα τὸ ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος αἰτήσεως ἀναιρέσεως, διότι τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, καθὸ προδικαστικόν, δὲν ἠδύνατο νὰ προσβληθῆ δι' ἀναιρέσεως, παρὰ συγχρόνως μὲ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ὀριστικοῦ βουλεύματος.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 479, 263, 260 καὶ 251 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, αἰτήσις ἀναιρέσεως συγχωρεῖται μόνον κατὰ βουλευμάτων, ὀριστικῶς ἀποφαινομένων εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 251 § 1 καὶ 4 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καὶ οὐχὶ κατὰ τῶν πρὸ τούτων τυχόν ἐκδιδομένων προπαρασκευαστικῶν βουλευμάτων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος μὴ ὄντος ἐκ τῶν ὡς ἐρρέθη ἀποφαινομένων εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 251 § 1, 2 καὶ 4 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἀλλ' ἀφορῶντος ἀπλῶς τὸ ζήτημα, ἐὰν πρᾶξις τις κατεμνηνύθη ἢ ὄχι, καὶ ἂν πρέπη ἢ ὄχι νὰ γείνη ἐπ' αὐτῆς ἀνάκρισις καὶ κατηγορία, ἔπεται, ὅτι κατὰ τὰ μνησθέντα ἄρθρα, ἢ κατὰ τοιοῦτου βουλεύματος γενομένη αἰτήσις ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ παρὰ τοῖς Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Ἀντεισαγγελέως, ἧτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 3 Ἰαννουαρίου 1845 ὑπ' ἀριθ. 1 βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήνας τὴν τριακοστὴν Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 22.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόστου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Β. Κουρυσταπούλου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, κωλυομένου τοῦ δικαστοῦ Κ. Ἰω. Ν. Μαυρομμάτου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Νικολάου Ἀθ. Βλάχου, μὴ ἐμφανισθέντος οὐδὲ διὰ πληρεξουσίου του.

Διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Λαμία Πλημμελειοδικῶν, ἐκδοθέντος κατὰ τὸ ἔτος 1844, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον αὐτῶν, ἵνα δικασθῶσιν ὁ μὲν Παναγιώτης Ἀθ. Βλάχου ὡς αὐτουργός, οἱ δὲ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Νικόλαος καὶ Γεώργιος, ὡς συναίτιοι βιαίας ἀπαγωγῆς κατὰ τῆς Παναγοῦς Μήτρου Πολίτου, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἀρθρῶν 331 § 2, καὶ 56 § 2 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου· δικασθέντες δ' ἐρήμην οὗτοι παρὰ τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι τῆς ἀνωτέρω πράξεως, καὶ κατεδικάσθησαν διὰ τῆς ἀπὸ 18 Μαΐου 1844 ὑπ' ἀριθ. 68 ἀποφάσεως, εἰς τριῶν ἐτῶν φυλάκισιν, καὶ ἀλληλεγγύως εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης· πρὸς δὲ κατεδικάσθησαν ἀλληλεγγύως ἐπὶ προσωπικῇ κρατήσει τὰ πληρώσωσιν εἰς τὸν Δημήτριον Πολίτην, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς διακορευθείσης κόρης αὐτοῦ Παναγοῦς δραχμὰς δύο χιλιάδας, καὶ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης δραχμὰς τριάκοντα. Ἀνακοπίσεως τῆς ἀποφάσεως παρὰ πάντων, καὶ ἐμφανισθέντων μόνον τοῦ Γεωργίου καὶ Νικολάου, μὴ ἐμφανισθέντος δὲ τοῦ Παναγιώτου Ἀθανασίου Βλάχου, τοῦ ὡς αὐτουργοῦ παραπεμφθέντος, τὸ εἰρημένον δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν, διὰ τῆς ἀπὸ 23 Ἰαννουαρίου 1845, ὑπ' ἀριθ. 14 ἀποφάσεώς του, ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Παναγιώτου Ἀθανασίου Βλάχου, καὶ κηρύξαν ἔνοχον τὸν Νικόλαον Ἀθ. Βλάχου, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς διετῆ φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς Νικόλαος Ἀθ. Βλάχος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 68 τῆς 18 Μαΐου 1842 ἐρήμην ἀποφασίς, ἣτις ἠκυρώθη διὰ τῆς ἀνακοπῆς, καὶ οὕτω διεχωρίσθη ἡ δίκη μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ ἀναιρεσειόντος, καὶ τοῦ εἰρημένου συγκατηγορουμένου, ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 32 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, χωρὶς τὰ ὑπάρχουσιν ἰδιαίτεροι λόγοι, καὶ χωρὶς τὰ γείνη περὶ τούτου ἰδιαίτερα ἀπόφασις. 2, Διότι ὁ τοιοῦτος χωρισμὸς τῆς δίκης ἐγένετο χωρὶς τὰ δοθῆ λόγος εἰς τε τὸν Εἰσαγγελέα καὶ τὸν κατηγορούμενον, ἤδη ἀναιρεσειόντα. 3, Διότι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 81 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας δὲν αἰτιολόγησε παντάπασι, καὶ μῆτε ἔλαβεν ἐπομένως ὑπ' ὄψιν τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως ὡς πρὸς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ κατηγορουμένου· ἄ. ὅτι δὲν ἦτο μῆτε δύναται τὰ λογισθῆ συνηγός τῆς

κατηγορηθείσης πράξεως τῆς ἀπαγωγῆς· καὶ β'. ὅτι ἡ πράξις αὕτη ἐγένετο ἔκουσίως τῆς ἀπαγωγῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Β. Κουρουτοπούλου, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσείοντος Νικολάου Ἀθ. Βλάχου, καὶ τοι προσκληθέντος τακτικῶς καὶ προστηκόντως, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου ε. ε. ἀποδεικτικοῦ τοῦ κλητήρος Σ. Παππαδοπούλου, ὁ Ἄρειος Πάγος κατὰ τὸ ἄρθρ. 492 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἀκούσας τὸν Εἰσαγγελέα ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως, καὶ καταδικάζει τὸν ἠττηθέντα εἰς τὸ παράβολον καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων ἄνευ περαιτέρω ἄλλης συζητήσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Νικολάου Ἀθ. Βλάχου, κατοίκου Νεοχωρίου, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 23 Ἰαννουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 14 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Λαμῖα δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁμοίων ἀπαλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν τρίτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 23.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, Β. Κουρουτοπούλου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστια.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἐνωμοτάρχου Σπυρίδωνος Κωνσταντίνου, παρασταθέντος διὰ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Γ. Βέλλιου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, ὁ Ἐνωμοτάρχης Σπυρίδων Κωνσταντίνου παρεπέμφθη εἰς

τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἵνα δικασθῆ ἐπὶ δωροδοκία. Δικασθείσης τῆς ὑποθέσεως τὴν 26 Μαρτίου ε. ε. καὶ κηρυχθέντος ἐνόχου τοῦ κατηγορουμένου τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ πράξεως, κατεδικασθη δι' ἀποφάσεως εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν καὶ εἰς πρόσκαιρον ἀνικανότητα πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίου υπηρεσίας ἐπὶ ἕξ μῆνας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐκδοθείσης τὴν 26 Μαρτίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 80, 775, ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι διὰ τὴν ὑπάρχουσαν παράβασιν τοῦ ἀρθροῦ 457 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἀπαιτεῖται, ὥστε ἡ τετελεσμένη πράξις νὰ ᾖ ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀνάγονται εἰς τὰ καθήκοντα καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπαλλήλου· τοιαύτη δὲ δὲν ἦτον ἡ ἐνεργηθεῖσα πράξις τοῦ καταδικασθέντος τῷ τῷ, καθότι οὗτος, ὡς Ἐνωμοτάρχης, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα, οὔτε τὸ καθήκον νὰ συλλάβῃ ἢ νὰ συμπράξῃ εἰς τὴν σύλληψιν τῶν Ἀγγλων ναυτῶν, ἀνηκόντων εἰς ἐμπορικὸν ἰδιωτικὸν πλοῦν, οἵτινες ὅχι μόνον δὲν ἐπραξάν ἀξιόποιον ἢ τινα πρᾶξιν, ἀλλ' ἐξεναντίας πατήσαντες τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος, ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ περιφέρονται εἰς τὰς ἀγυῖας τῆς πόλεως Αἰγίου, ὥστε μόνον κατὰ χάριν ἐνέργησεν ὁ Ἐνωμοτάρχης τὴν σύλληψιν καὶ οὐχὶ καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ καθήκοντός του· 2, Διότι καὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν ἀναγνώρισαν τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπάρξεως τοῦ στοιχείου τούτου, πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς δωροδοκίας, ἐσφαλμένως ἐξέλαβεν, ὅτι ἡ χωροφυλακὴ ἔχει τὸ καθήκον νὰ ἐπιτηρῇ τὴν Ἀστυνομίαν τῶν λιμένων καὶ νὰ προλαμβάνῃ τὰς λειποταξίας τῶν ναυτῶν, καὶ ἐπομένως κακῶς ἡρμήνευσε τὴν ἀναφερομένην εἰς τὴν ἀπόφασίν του διάταξιν τοῦ κανονισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς, ἐνῶ οὔτε περὶ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ λιμένος Αἰγίου ἐπρόκειτο, οὔτε περὶ λειποταξίας ναυτῶν, μὴ δυναμένου νὰ ὑπάρχῃ τούτου ἐπὶ ναυτῶν ἐμπορικῶν ἰδιωτικῶν πλοίων, ἀλλ' ἐπὶ πολεμικῶν μόνον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Ἀ. Πολυζωΐδου, τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναιρετέου καὶ τὸν Ἀντεισταγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 168 ἀρθροῦ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς, οἱ εἰς τὰς παραλίους πόλεις, ἐνθα ὑπάρχουσι λιμένες, τοποθετημένοι χωροφύλακες ἐνεργοῦσιν ἰδίως τὴν Ἀστυνομίαν, ἐπαγρυπνοῦντες εἰς τὰς τῶν ναυτῶν πράξεις, ἐμποδίζοντες τὰς λειποταξίας αὐτῶν κτλ. ὥστε ἡ ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν ἐνέργεια αὐτῶν θεωρεῖται ὡς δημόσιον καθήκον, καὶ ἐπεκτείνεται οὐ μόνον εἰς τὰ πληρώματα τῶν ἐμπορικῶν πλοίων τοῦ ἡμετέρου Βασιλείου,

κατὰ τὸν περὶ ναυτιλίας Νόμον τῆς 15 Δεκεμβρίου τοῦ 1836, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τῶν ξένων ἐθνῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὑφίστανται ῥηταὶ συνθήκαι, ὁποῖα εἶναι πρὸς ταῖς ἄλλαις καὶ ἡ μετὰ τῆς Μ. Βρετανίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δ' Ἐνωμοτάρχης Σπυρίδων Κωνσταντίνου, νῦν ἀναιρεσεῖων, ὅστις σταθμεύων εἰς τὸν κατὰ τὸ Αἴγιον λιμένα, ἐπροσπάθησεν, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δηλοῦται, νὰ ἐμποδίσῃ τὴν λειποταξίαν τριῶν Ἀγγλῶν ναυτῶν, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ πλοιάρχου, ἐνήργησεν πράξιν ἐπίσημον τῆς ὑπηρεσίας του, ὑπὸ τοιοῦτον δὲ χαρακτῆρα ἐνεργήσας καὶ λαβὼν ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐξετέλεσε πράξεως ἀμοιβὴν παρὰ τοῦ πλοιάρχου ἐγένετο, ὡς ὀρθῶς τὸ ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικεῖον ἀπεφάνθη, ἕνοχος δωροδοκίας, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 457, 456 § 1, 489, 413—24 καὶ 460 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου· ἐπομένως ὁ προτεινόμενος παρ' αὐτοῦ ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι δὲν ἐνήργησε πράξιν ἐπίσημον ἀναγομένην εἰς τὰ καθήκοντά του καὶ τιμωρουμένην κατὰ τὸν Ποινικὸν Νόμον, εἶναι παντάπασιν ἀνίσχυρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ Σπυρίδωνος Κωνσταντίνου Ἐνωμοτάρχου τῆς χωροφυλακῆς, διαμένοντος εἰς Πύργον, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 26 Μαρτίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 80 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήκοντα δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάτεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 24.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ῥενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Ν. Μαυρομμάτου, Β. Κουρουσοπούλου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ

νά δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖω Πύλου δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Νικόλαος, Γεώργιος, καὶ Γεωργιάκης Μαρχαντίδης, κάτοικοι τοῦ χωρίου Παλιοβελῆ, ἐκλητεύθησαν ἐνώπιον τοῦ ἐν Πύλῳ Πταισματοδικεῖου, διὰ τὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, τοῦ ὅτι κατὰ τὴν 8 Ὀκτωβρίου 1844, ἔκλεψαν ἀπὸ τὰ κατὰ τὴν θέσιν Παλαιοχώριον τοῦ χωρίου Λαχανάδες ἐθνικὰ ἐλαιόδενδρα τρία πινάκια ἐλαίας, ἡ τιμὴ τῶν ὁποίων δὲν ὑπερβαίνει τὰς εἴκοσι δραχμάς, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρ. 693 καὶ 421 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ εἰρημένου Πταισματοδικεῖου, καὶ συζητήσεως γενομένης, ὁ δημόσιος κατήγορος ἐξητήσατο νὰ κηρυχθοῦν ἔνοχοι οἱ κατηγορούμενοι τῆς ἀποδοθείσης αὐτοῖς πράξεως, καὶ προσέτι ὅτι ἐκ προθέσεως ἐπέφερον βλάβην εἰς τὰ εἰρημένα ἐλαιόδενδρα, καὶ οὕτω νὰ καταδικασθῶσι δυνάμει τῶν ἄρθρ. 422—424 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καὶ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Νόμου, περὶ τῆς προξενουμένης εἰς τοὺς ἀγροὺς βλάβης· τῶν δὲ κατηγορουμένων ἐνισταμένων ὡς πρὸς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἐκλητεύθησαν περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ μόνον περὶ τῆς κλοπῆς, καὶ διατεινομένων ὅτι δὲν ὑπάρχουσιν ἀποδείξεις παντάπασιν δι' ἀμφοτέρας τὰς πράξεις, ὁ Πταισματοδίκης διὰ τῆς ἀπὸ 21 Μαρτίου 1845, ὑπ' ἀριθ. 12 ἀποφάσεώς του, ἐκήρυξεν ἀθώους τοὺς κατηγορουμένους καὶ δι' ἀμφοτέρας τὰς πράξεις. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ δημόσιος κατήγορος Πύλου ἐζήτησε τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσιν διὰ τοὺς διαλαμβανομένους ἐν τῇ ἐκθέσει λόγους. Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Ἀντεισαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν αἴτησιν ταύτην, ἐξητήσατο ν' ἀπορρίφθῃ ὡς ἀπαραδέκτος, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 487 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, διότι ὁ δημόσιος κατήγορος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ Νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Β. Κουρουσπούλου, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 480 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας διέγραψε ῥητῶς ποῖα πρόσωπα δύνανται καὶ εἰς ποίας περιπτώσεις, νὰ ζητήσουν ἀναίρεσιν κατὰ τῆς ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, μεταξὺ δὲ τῶν προσώπων τούτων δὲν συγκατατάττονται καὶ οἱ παρὰ τοῖς Πταισματοδικαῖς δημόσιοι κατήγοροι, ἀλλὰ μόνοι οἱ παρὰ τοῖς Πρωτοδικαῖς ἢ τοῖς Ἐφέταις Εἰσαγγελεῖς, οἱ ἰδιῶται κατήγοροι, καὶ οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες· ἐκτὸς δὲ τούτου κατὰ τὸ ἐπόμενον ἄρθρον 481 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, δὲν δύνανται νὰ ζητήσουν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσιν, καθότι εἰς μόνον τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέα ἐ-

δόθη τὸ δικαίωμα τοῦτο· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ αἰτήσας ὑπὲρ τοῦ Νόμου τὴν ἀναίρεσιν, κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12 ε. ε. ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικίου Πύλου, εἶναι ὁ δημοτικὸς Ἄσυνόμος Πύλου, ἐκπληρῶν ἔργα δημοσίου κατηγόρου, καὶ ἐπομένως κατὰ τὰς εἰρημένας διατάξεις δὲν εἶχε παρὰ τοῦ Νόμου τὸ τοιοῦτον δικαίωμα.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Πύλου δημοσίου κατηγόρου, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Μαρτίου 1845, ὑπ' ἀριθ. 12 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πταισματοδικείου, καὶ ἀποφατίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίτθη ἐν Ἀθήναις τὴν τετάρτην Μαΐου τοῦ χριστιανοῦ ὀκτακροστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 25.

Το Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, κωλυομένων τῶν Ἀρειοπαγιτῶν ΚΚ. Στ. Γαλάτου καὶ Β. Κουρουτοπούλου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηλθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Φεβρουαρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπὲρ τοῦ Νόμου αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν, ἐκδοθέντος τὴν πρώτην Ἰουνίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 431 καὶ ἐπικυρωθέντος δι' ἑτέρου τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ἀπὸ 27 Ἰουνίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 98, 1,042, ὁ Βασιλεὺς Οἰκονομίδης καὶ Παναγιώτης Κωστόπουλος παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικάσθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὁ μὲν Β. Οἰκονομίδης, ὅτι ἔλαβε παρὰ τοῦ Π. Κωστοπούλου δραχμὰς 40 διὰ νὰ παραλείψῃ πρᾶξιν ἀναγομένην μὲν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ὤφειλε κατὰ τα καθήκοντά του (ὡς ἐπιστάτης ἐπὶ τῆς πρὸς φορολογίαν ἀριθμῆσεως τῶν χοίρων

κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1842 ἔτους) νὰ μὴ παραλείψῃ, τοῦτέστι παραλείπων νὰ καταμηνύσῃ τὸν Π. Κωστόπουλον ἐπὶ ἀποκρύψει 58 χοίρων ἀπὸ τῆς φορολογικῆς ἀπαριθμήσεως, ὃ δὲ Π. Κωστόπουλος, ὅτι ἔδωκε τὰς ἀνωτέρω δραχμὰς εἰς τὸν διαληφθέντα ἐπιστάτην Βασίλειον Οἰκονομίδην διὰ νὰ μὴ τὸν καταμηνύσῃ ἕνεκα τῆς ἀνωτέρω ἀποκρύψεως τῶν 58 χοίρων ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 456, 459 καὶ 466 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν καὶ συζητήσεως γενομένης, τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 381 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν ἀθῶους τοὺς κατηγορουμένους τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτοὺς πράξεως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡρμηνεύθησαν κακῶς τὰ ἄρθρα 456 καὶ 459 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ παρὰ τοῦ Πλημμελειοδικείου παραδεχθὲν πραγματικὸν μέρος τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ὃ Β. Οἰκονομίδης ἐπιστάτης ἐπὶ τῆς ἀπαριθμήσεως τῶν χοίρων κατὰ τὸ 1842 ἔτος συνέλαβε 57 χοίρους τοῦ Π. Κωστοπούλου καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς χωρίον Λοῖ ἐπὶ λόγῳ, ὅτι δὲν ἦσαν καταμετρημένοι, ὅτι ὁ Κωστόπουλος ἀπήτει τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν ἐπὶ λόγῳ, ὅτι σκοπὸν δὲν εἶχε νὰ τοὺς ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὴν καταρίθμησην· ὅτι ὁ Οἰκονομίδης, μὴ πειθόμενος κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς λόγους τούτους, συνέταξε καταμήνυσιν κατὰ τοῦ Κωστοπούλου· ὅτι τέλος λαβὼν παρὰ τοῦ Κωστοπούλου δραχμὰς 100, παρέλιπε τὴν καταμήνυσιν, ἧτις ἄλλως δὲν ὑπεστηρίζετο.

Ἐπειδὴ ἡ παραδοχὴ τῶν χρημάτων πρὸς παράδοσιν τῶν χοίρων, πρᾶξιν τὴν ὁποίαν ὤφειλε νὰ ἐνεργήσῃ ὁ Οἰκονομίδης δυνάμει τῶν καθηκόντων του καὶ ἀνευ ἀμοιβῆς, ἅμα πεισθεὶς περὶ τοῦ μὴ βασίμου τῆς εἰς τὸν Κωστόπουλον γενομένης κατηγορίας, ἀπέτέλει δωροδοκίαν κατὰ τὸ ἄρθρον 456 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐπὶ δωροδοκίᾳ τιμωροῦνται οἱ ὑπάλληλοι, οἱ δεχόμενοι ὁποιοδήποτε κέρδος, διὰ νὰ ἐκτελέσουν πρᾶξιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των ἀναγομένην.

Ἐπειδὴ ἐπομένως τὸ δικάσαν Πλημμελειοδικεῖον παρεβίασε τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἀποφασίσαν ὅτι ὁ Οἰκονομίδης δὲν ἦτον ἔνοχος δωροδοκίας.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει ὑπὲρ τοῦ Νόμου τὴν ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 381 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Καλάμαις δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει, νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν τετάρτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 26.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰ. Γ. Ν. Μαυροματάου, Ἀ. Πάλμα, Ἐμμ. Κοκκίνου καὶ Π. Τυπάλδου Παρέδρων, ὡσαύτως καὶ Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, καὶ πορόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, κωλυομένου τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσσα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 31 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 30 Μαρτίου 1845, ὑπ' ἀριθ. 85 ἀπόφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου Οἰχαλίας αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγιώτου Κατσιμπάρου μὴ ἐμφανισθέντος οὔτε αὐτοπροσώπως, οὔδὲ διὰ πληρεξουσίου του.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάου, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα προτείναντα τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, διότι ὁ ἀναιρεσεῖων κλητευθεὶς προσηκόντως δὲν ἐνεφανίσθη.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀνάίρεσιν αἰτοῦντος, ὁ Ἀρειος Πάγος κατὰ τὸ ἄρθρον 492 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἀκούσας τὸν Εἰσαγγελέα, ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως, καὶ καταδικάζει τὸν ἀναιρεσεῖοντα εἰς τὸ παράβολον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσεῖων Παναγιώτης Κατσιμπάρος, προσκληθεὶς τακτικῶς καὶ προσηκόντως, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου ε. ε. ἀποδεικτικοῦ τοῦ κλητῆρος Κ. Π. Βουρνᾶ δὲν ἐνεφανίσθη οὔτε αὐτοπροσώπως, οὔτε διὰ πληρεξουσίου του.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγιώτου Κατζιμπάρου κατοικοῦ Σπανοχωρίου τοῦ δήμου Οἰχαλίας, ἣτις ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 30 Μαρτίου 1845, ὑπ' ἀριθ. 85 ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου Οἰχαλίας, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήτηντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμᾶς δέκα καὶ ἐξ ἀριθ. 16.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν ἐβδόμην Ἰουνίου τοῦ χριστιανοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 27.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, Γ. Βέλλιου, Ν. Βαλσαμάκη δικηγόρων, κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ τοῦ ἑτέρου Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου, κωλυομένου τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστηα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Ἰουνίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀθαν. Χ. Δήμου, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος δικηγόρου. Ν. Στεφανίδου.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Ἰουνίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 160 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Λαμίᾳ Πλημμελειοδικῶν, ὁ Ἀθ. Χ. Δήμου ποιμὴν, γεννηθεὶς εἰς Παγόνια τῆς Εὐβοίας, καὶ κατοικῶν εἰς Θήβας, παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ τὴν δικάσθῃ ὅτι τὴν 17 Νοεμβρίου τοῦ 1843 ἔτους, ἐν χωρίῳ Σφάκα τοῦ δήμου Ἐλατείας, ἐλήστευσε μετ' ἄλλων διάφορα χρήματα καὶ πράγματα, εἰσβαλὼν ἐνόπλως εἰς τὰς οἰκίας τοῦ Γεροχρηστοδούλου Μακροῦ, Γ. Τριανταφύλλου καὶ Ἀλεξίου, καὶ βατανίσας τὴν σύζυγον τοῦ Χρηστοδούλου Δημητρίου διὰ τὴν ἀναγκάσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν τῆς. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκρατήριον, καὶ συζητήσεως γενομένης τὴν 22 Μαΐου ε. ε. οἱ ἔνορκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐκήρυξαν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον τῆς ῥηθείσης ληστείας· ἐπο-

μένως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὑπ' ἀριθ. 30 ἀποφάσεώς του, καταδίκασεν τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον εἰς τὴν τοῦ θανάτου ποινὴν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τὸν Νόμον.

Ἄκουσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ παρὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος προτεινόμενος λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἠρμήνευτεν ἐσφαλμένως καὶ ἐφήρμοσε κακῶς τὸν Νόμον εἶναι ὅλως ἀρίστος, καὶ καθὼ τοιοῦτος ἀπαράδεκτος, ἄλλως οὔτε ἔγεται ἀληθείας· διότι καταρτισθείσης προσηκόντως τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, καὶ κηρυχθέντος τοῦ κατηγορουμένου ἐνόχου λητείας,πραχθείσης ἐνόπλως καὶ μὲ βατάνους, ὀρθῶς τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐφήρμοσε τὰ εἰς τὴν ποινικὴν ταύτην πράξιν ἀντιστοιχοῦντα ἄρθρα τοῦ Νόμου 363, 364 κτλ.

Διὰ ταῦτα ἀπρὸρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθανασίου Χ. Δήμου, κατοίκου Θεβῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 30 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχ. δεκαοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην τετάρτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοσοῦ ὀκτακοσιοσοῦ τεσσαρακοσοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 28.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάτσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, Β. Κουρουσπούλου, Ἀ. Πάλμα, καὶ παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Ἰουνίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀνδρέου Γεωργίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος δικηγόρου Ἀ. Παίκου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, ἐκδοθέντος τὴν 27 Ἰουνίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 4,565, ὁ Ἄνδρᾶς Γεωργίου παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον ἵνα δικασθῆ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος καὶ συναποφασίσας ἀμοιβαίαν συνδρομὴν μετ' ἄλλων ἀγγώστων εἰσέτι, εἰσῆλθε μετ' αὐτῶν δι' ἀναβάσεως καὶ ἐξωτερικῆς ῥήξεως τὴν νύκτα τῆς 8—9 Ἀπριλίου π. ε. εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰωάννου Νίκα, καὶ ἐπιπεσόντες ἐνόπλως κατὰ τοῦ εἰρημένου Νίκα καὶ τῆς συζύγου του Ἐλευθερίας ἠκείλησαν τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν δι' ὄπλων· καὶ ὅτι ῥήξαντες διὰ σιδηροῦ ἐργαλείου τὸ κιβώτιόν των ἀρῆεσαν διάφορα πράγματα καὶ χρήματα αὐτῶν, ἀξίζοντα ὑπὲρ τὰς 20, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400 δραχμὰς, διὰ νὰ τὰ ἔχωσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν των. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ γενομένης συζητήσεως, οἱ ἔνορκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἐκήρυξαν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον· κατὰ συνέπειαν δὲ τούτου τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαΐου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 8 ἀποφάσεώς του κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς δεσμὰ διὰ βίου κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἐγκαίρως διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι δὲν ἐτηρήθησαν οἱ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένοι τύποι· 2, Διότι παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· 3, Διότι ἡ πρᾶξις, ἣτις ἀπεδόθη εἰς αὐτὸν, δὲν ἐχαρακτηρίσθη ὀρθῶς· 4, Διότι τὰ ζητήματα δὲν ἐτέθησαν εὐκρινῶς· 5, Διότι οἱ κατάλογοι τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα ἐνόρκων, δὲν ἀπηρτίσθησαν τακτικῶς καὶ ἰδίως τινὲς ἐκ τῶν λαβόντων μέρος ἐνόρκων δὲν ἔχουν τὰ προσόντα, ἀλλ' οὕτε οἱ κατάλογοι συνετάχθησαν κατὰ τὸν Νόμον καὶ ἐδημοσιεύθησαν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι 1, 2, 3 καὶ 5 δὲν δρίζουν παντάπασι ὁποῖοι τύποι παρεβιάσθησαν ἢ κατὰ τί παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἢ πῶς δὲν ἐχαρακτηρίσθη καλῶς εἰς τὸν ἀναιρεσειόντα ἢ ἀποδοθεῖσα πρᾶξις, ἢ ποίαν ἔλλειψιν εἶχαν οἱ κατάλογοι τῶν ἐνόρκων, ἐπομένως καθίστανται ἀπαραδέκτοι διὰ τὸ ἀόριστον αὐτῶν.

Ἐπὶ τοῦ τετάρτου λόγου.

Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων τεθὲν ζήτημα ἂν καὶ περιέχῃ συνάμα μὲ τὸ περὶ ληστείας ζήτημα καὶ τὸ ζήτημα, ὅτι ἡ ληστεία αὕτη ἐπράχθη ἐκ συστάσεως καὶ ἐν καιρῷ

νυκτός, δὲν εἶναι διὰ τὸν σύνθετον τοῦτον τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ παριστᾷ τὴν παραμικρὰν ἀσάφειαν ἢ ἀμφιβολίαν, πρὸς δὲ τούτοις οὐδεὶς Νόμος διατάττει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὸ νὰ μὴ τίθενται τὰ ζητήματα σύνθετα.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀνδρέου Γεωργίου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαΐου 1845 ὑπ' ἀριθ. 8 ἀποράσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς δεκαοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην τετάρτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 29.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Εδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, Β. Κουρουτοπούλου, Ἀ. Πάλμα, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηλθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 7 Ἰουνίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Φωτίου Γιαλελι καὶ Ἰωάννου Κωστάκη, παρασταθέντων διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος δικηγόρου Ἀθ. Πετσάλη.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν ἀπὸ 26 Αὐγούστου 1844 ὑπ' ἀριθ. 447 ὁ Φώτιος Γιαλελιῆς, Γ. Ἰωάννης Κωστάκης Κρητικὸς καὶ Παναγιώτης Μπεναρδῆς παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς υπαίτιοι, ὅτι τὴν 12 Ἰουλίου 1844 ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι καὶ συναποφασίσαντες ἐπέπεσον ἐνόπλιως κατὰ τοῦ Ἀβραάμ Βχροῦχ Ἰουδαίου, διαβαίνοντος εἰς τὸν δημόσιον δρόμον, πλησίον τοῦ Ἀραποχωρίου, μετὰ τοῦ ὑπηρέτου του καὶ ἐνὸς ἀγωγιάτου, καὶ ἔλαβον εἰς τὴν κατοχὴν των διὰ τῆς βίας 178 δραχμὰς καὶ 74 λεπτὰ καὶ ἐν δέμμα, περιέχον διαφόρους πραγματείας, διὰ νὰ τὰ ἔχωσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν των ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 363 § 1, 366 § 1 καὶ 5 καὶ 57 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Εἰ-

σαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ συζητηθείσης κατὰ τὴν 7 Μαΐου ε. ε. οἱ ἑνορκοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐκήρυξαν ἐκ τῶν κατηγορουμένων τοὺς Φώτιον Γιαλελῆν καὶ Ἰωάννην Κωστάκην Κρητικὸν ἐνόχους τῆς ῥηθείσης πράξεως· ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδωκεν αὐθημερόν τὴν ὑπ' ἀριθ. 15 ἀπόφασιν, δι' ἧς κατεδικάσθησαν οἱ κηρυχθέντες ἑνοχοὶ εἰς δέκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ ἕκαστος κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἀκολούθους λόγους· 1, Διότι δὲν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν συνήγορον τῶν κατηγορουμένων ἢ εἰς αὐτοὺς δια νὰ κάμουν παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν τεθέντων ζητημάτων εἰς τοὺς ἐνόρκους, καὶ οὕτω παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως· 2, Διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀντιφαντικὴ, καθότι εἰς μὲν τὸ πρῶτον ζήτημα τὸ περιλαμβάνον τὴν σύστασιν καὶ τὴν ὑπαρξίν τῆς ληστείας καὶ τὴν ἐνοχίαν τῶν κατηγορουμένων ἀπεφάνθησαν οἱ ἑνορκοὶ ἀποφατικῶς χωρὶς τινὸς διακρίσεως, εἰς δὲ τὸ δεύτερον ζήτημα, τὸ ἀφορῶν τὴν κατὰ μέρος ἐνὸς ἑκάστου τῶν κατηγορουμένων ἐνοχίαν καὶ τὴν ὑπαρξίν τῆς ληστείας καταφατικῶς, ὥστε ὑπάρχει προφανὴς ἀντίφασις, ἣτις καθιστᾷ ἀναιρετέαν τὴν ἐτυμηγορίαν των. Κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν ὁ συνήγορος τῶν ἀναιρεσειόντων ἐπρόσθεσε τοὺς ἑξῆς λόγους· 1, Διότι τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν περιέχει ὠρισμένον τὸ ἔγκλημα, διὰ τὸ ὁποῖον κατεδικάσθησαν οἱ ἀναιρεσειόντες· 2, Διότι παρεβιάσθη τὸ πρῶτον ἄρθρον τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, δι' οὗ ἀπεκλείσθη τὸ στοιχείον τῆς συστάσεως καὶ οὕτω ἐφηρμόσθη κακῶς τὸ ἄρθρον 366 § 5 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ δὲν ἀποδεικνύεται παντάπασιν ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συζητήσεως τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ὅτι ὁ συνήγορος τῶν ἀναιρεσειόντων ἐζήτησε νὰ κάμῃ παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ζητημάτων καὶ δὲν ἐπετράπη εἰς αὐτὸν, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὡς περιορισθὲν διὰ τούτου τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως, καθ' ἃ οὗτοι διατείνονται.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς συμπαραβολῆς τοῦ πρώτου μετὰ τῶν ἐπομένων κεφαλαίων τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων δὲν προκύπτει καμμία ἀντίφασις, ὡς οἱ ἀναιρεσειόντες διίσχυρίζονται, διότι διὰ μὲν τοῦ πρώτου οἱ ἑνορκοὶ ἀπεφάνθησαν, ὅτι δὲν ἔγεινε προηγουμένως συμφωνία καὶ συνυπόσχεσις μεταξὺ τῶν τριῶν κατηγορουμένων διὰ νὰ

πράξωσι τὴν κατὰ τοῦ Ἀβραὰμ Βαρούχ κατὰ τὴν 12 Ἰουλίου 1844 γενομένην ληστείαν· διὰ δὲ τῶν ἐπομένων ἐκήρυξαν ἐνόχους δύο ἐκ τῶν κατηγορουμένων, ἤτοι τοὺς ἀναιρεσείοντας, ὡς πράξαντας τὴν ρηθεΐσαν ληστείαν, ἐκ τούτων δὲ γίνεται φανερόν, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον μέρος τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἔχει ὡς μόνον ἀντικείμενον τὴν περίστασιν τῆς συστάσεως, τὰ δὲ ἐπόμενα τὴν πρᾶξιν ἀπλῶς τῆς ληστείας.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀποφάσεως τῶν Συνέδρων, εἰς δὲ τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην ἐμπεριέχεται ἡ ἐκθέσις τοῦ ὠρισμένου ἐγκλήματος, καθὼς ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος, ἐπομένως εἶναι πάντῃ περιττὸν νὰ ἐπαναλαμβάνηται ἡ αὐτὴ ἐκθέσις καὶ εἰς τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως τῶν Συνέδρων, ἧς περιορίζεται εἰς μόνην τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου, ὃ δὲ προτεινόμενος ἀναιρέσεως λόγος διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ ὠρισμένου ἐγκλήματος ἀπὸ τοῦ διατακτικῶν μέρος τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ δὲν ἔγεινε κακὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀρθροῦ 366 § 5 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ὡς οἱ ἀναιρεσείοντες διατείνονται, διότι τὸ ἀρθρον τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖ τὴν περίστασιν τῆς συστάσεως, ἀλλὰ μόνον τοῦ νὰ πραχθῇ ἡ ληστεία ὑπὸ δύο ἢ πλείονων, καὶ τοῦτο ἐβεβαιώθη ἀρκούντως διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, οἵτινες ἐκήρυξαν τοὺς δύο ἀναιρεσείοντας ἐνόχους τῆς κατὰ τοὺς Ἀβραὰμ Βαρούχ ἀνευ προηγουμένης συνεννοήσεως πραχθείσης κατὰ τὴν 12 Ἰουλίου 1844 ληστείας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Φώτη Γιαλελῆ καὶ Ἰωάννου Κωστάκη, κατοίκων Λόγκας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 7 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 15 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίχης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς εἰκοσιεννέα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτατοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 30.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάκη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάστωνα, Ἰω.

Ν. Μαυρομάτου, Β. Κουρουσοπούλου, Α. Πάλμα, και παρόντων του Ἀντειταγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη και του ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανού.

Συνηθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Ἰουνίου 1845, διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Λάμπρου Κουρούμαλου καὶ Ζώης Ἀθανασακοπούλου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Α. Μελά ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Λάμπρος Κουρούμαλος καὶ Ζώης Ἀθανασακόπουλος, παρέμειναν διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 259 βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαϊς Πλημμελειοδικῶν εἰς τὰ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουριοδικεῖον, ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι τὴν νύκτα τῆς 14—15 Ἰαννουαρίου 1844 ἀπεφάσιταν ἐκ προμελέτης καὶ ἐφόρευταν τὸν Κότζον Τριγγλίδον. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν Κακουριοδικῶν, καὶ συζητήσεως γενομένης, τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἐξέδωκε τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. « Ναὶ εἶναι ἔνοχοι ὁ Λάμπρος Κουρούμαλος καὶ Ζώης Ἀθανασακόπουλος, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 14—15 Ἰαννουαρίου 1844, ἀπεφάσιταν ἐκ προμελέτης καὶ ἐφόρευταν τὸν Κότζον Τριγγλίδον εἰς θέσιν Γουργουρέϊκα τοῦ χωρίου Κούρταγα. » Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνεδριῶν κατεδίκασε τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδοθείσης τὴν 9 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 20 ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 428 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, δὲν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἐπὶ τῆς θεσεως τῶν ζητημάτων, πρὶν ἀπομακρυνθῶσιν οἱ ἔνοργοι ἐπομένως περιορίσθῃ ἢ υπεράσπισις, καὶ παρεβιάσθῃ τὸ περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος ἄρθρον. 2, Διότι κακῶς ἐτέθησαν τὰ ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους, καθότι παρελείφθη ὁ δρισμὸς τοῦ Νόμου, καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ ἔνοργοι υπέπεσαν εἰς πλάνην, διότι ἐνῶ ὁ Νόμος ὀρίζει φονέα ἐκεῖνον ὅστις ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσχεμμένως ἐξετέλεσε τὴν παρ' αὐτοῦ πραχθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν, τὸ ζήτημα λέγει, ἐκεῖνος ὅστις ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐφόρευσε, δηλ. ὁρισμὸς ἀκατάληπτος καὶ ἄνευ ἐννοίας, ὅστις βεβαίως ἐπλάνησε τὴν συνείδησιν τῶν ἐνόρκων, ἐτέθησαν δὲ κακῶς καὶ τὰ ζητήματα, διότι τὸ ἄρθρον 288 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, διακρίνει τὴν πραχθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν, καὶ τὴν ἐκ προμελέτης ἀπόφασιν, ἐπομένως τὸ ζήτημα ἔπρεπε νὰ χωρισθῇ καὶ νὰ τελεῖται πρῶτον τὸ τῆς ἀνθρωποκτονίας, καὶ δεύτερον τὸ τῆς προμελέτης, καθότι καθ' ὃν τρόπον ἐτέθησαν τὰ ζητήματα, οἱ ἔνοργοι ἐδεσμεύ-

θησαν ἢ νὰ ἀθωώσωσιν ἐντελῶς τοὺς κατηγορουμένους, ἢ νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι οὗτοι ἐπραξαν ἀνθρωποκτονίαν ἐκ προμελέτης.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος τῶν ἀναιρεσειόντων δὲν εἶναι ἀληθής, διότι ἐκ τῶν πρακτικῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν εἰς τοὺς ἐνόρκους τεθέντων ζητημάτων, ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων, ἠρώτησεν αὐτὸν ῥητῶς, εἰ ἔχει νὰ κάμῃ παρατήρησιν τινα κατὰ τῶν ζητημάτων, καὶ ὁ συνήγορος ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἔχει.

Ἐπειδὴ ὁ δεῦτερος λόγος τῶν ἀναιρεσειόντων δὲν εἶναι ἐπίσης βράσιμος, διότι τὸ πρὸς τοὺς ἐνόρκους ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων τεθὲν ζήτημα εἶναι πλήρες, καὶ περιέχει ὅλους τοὺς ὅρους τοῦ Νόμου, ὥστε ἐκ τῆς τοιαύτης θέσεώς του, δὲν ἐδύναντο οἱ ἔνορκοι νὰ ὑποπέσωσιν εἰς οὐδεμίαν πλάνην, ἂν δὲ ἀνιῇ τῆς φράσεως τοῦ Νόμου, ἐξετέλεσε τὴν παρ' αὐτοῦ πραχθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν, τὸ ζήτημα φέρει ἐφόρευσε, καὶ ἂν προσέτι ἐν τῷ αὐτῷ ζήτηματι περὶ τῆς ἀνθρωποκτονίας ἐτέθη συνάμα καὶ τὸ περιστατικὸν ὅτι ἐκ προμελέτης ἀπεφασίσθη, τοῦτο δὲν κατέστησεν ἀκατάληπτον τὸ ζήτημα, ὥστε νὰ πλανήσῃ ἢ δεσμεύσῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν των, οὔτε ἀπαγορεύεται ὑπὸ τινος Νόμου ἢ ἀλλαγὴ τῶν φράσεων, δι' ἄλλων φράσεων καταλλήλων καὶ συνειθεστέρων εἰς τὴν κοινὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἢ νὰ τίθενται αἱ ἐπιβαρυντικαὶ ἢ ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις συνάμα μὲ τὸ ζήτημα περὶ τῆς πράξεως καὶ τοῦ αὐτουργοῦ αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Ζώη Ἀθανασακοπούλου καὶ Λάμπρου Κουρουμάλου, κατοικούντων εἰς Διαβολίτζι τῆς διοικήσεως Μεσσηνίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Μαΐου 1845 ὑπ' ἀριθ. 20 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν, εἰς τὰ τῆς παρούσης δίχης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς εἰκοσιοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ὀγδόην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 31.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπρόεδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάττωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου Β. Κουρουτοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιῶδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγαλέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 Ἰουνίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνσταντίνου Κόττα ἢ Κοτοπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἑπαγγέλματος διορισθέντος δικηγόρου Π. Ἀργυροπούλου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, ἐκδοθέντος τὴν 30 Δεκεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 694, ὁ Κωνσταντῖνος Κόττας ἢ Κοτόπουλος, παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ τὴν δικάσῃ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι τὴν νύκτα τῆς 21—22 Ἰουλίου 1844, εἰς χωρίον Ἀλποχωρι, ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε, καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλετε τὴν παρ' αὐτοῦ πραχθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν, πυροβολήσας διὰ τοῦ πυροβόλου του κατὰ τοῦ Κώστα Σελαηδόπουλου, κειμένου εἰς τὸν κῆπον τῆς ἐν Ἀλποχωρι κειμένης οἰκίας του, καὶ πληγώσας αὐτὸν καιρίως κατὰ τὸ σῶμα, ἐκ τῶν ὁποίων πληγῶν μετ' ὀλίγον ὁ αὐτὸς Κ. Σελαηδόπουλος ἐτελεύτησε. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλεύματος τούτου εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ρηθέντος Κακουργιοδικεῖου, καὶ γενομένης συζητήσεως τὴν 15 Μαΐου ε. ε. ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἀνέγνωσε τὸ τεθὲν ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους· ὁ δὲ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἠτήσατο νὰ προστεθῇ ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους, περὶ τοῦ ἂν ἡ ἀποδιδόμενη εἰς τὸν πελάτην του πράξις τοῦ φόνου ἔλαβεν χώραν ἐνεκα τῶν ἐκλογῶν. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς αὐθημερὸν ἐκδοθείσης ἀποφάσεώς του, ὑπ' ἀριθ. 24, ἀπέρριψε τὴν πρότασιν τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου, καὶ ἀκολούθως οἱ ἐνόρκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των, ἐκήρυξαν τὸν κατηγορούμενον ἐνοχον τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ πράξεως. Μετὰ ταῦτα τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδωκε τὴν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν ὑπ' ἀριθ. 25 ἀπόφασίν του, δὲ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἐνοχον εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθὼς καὶ τῆς παρεμπιπτούσης ὑπ' ἀριθ. 24, ἐζήτησεν ὁ καιαδικασθεὶς τὴν ἀ-

ναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ἐνῶ εἰς τὴν κατάλογον τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως ἦτον ἐγγεγραμμένος καὶ ὁ Ἄντωνιος Κατζάνης, τὸν ὁποῖον μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ καταλόγου ἐτήρησαν εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ δωμάτιον, ὁ Πρόεδρος ἠρνήθη τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ, ὡς μὴ ὑπάρχοντος εἰς τὸν κατάλογον, καὶ οὕτω τὸ δικαστήριον παρεβίασε τὸ ἄρθρον 457 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. 2, Διότι ἐνῶ ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἐζήτησε τοῦ νὰ τεθῆ ζήτημα περὶ τοῦ ἂν ὁ ὁ φόνος ἐπράχθη ἕνεκα τῶν ἐκλογῶν, καὶ ἐνῶ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησατο ν' ἀποφανθῆ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, περὶ τοῦ ἂν ἦναι τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῶν τῶν Συνέδρων ν' ἀποφανθῶσι περὶ τοιοῦτου ζητήματος, ἢ τῶν ἐνόρκων, οἱ Σύνοδοι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24 ἀποφάσεώς των ἀπέρριψαν τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ οὕτω παρεβίασαν τὸ αὐτὸ ἄρθρ. 457 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Α. Πάλμα, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἂν ὁ Νόμος εἰς τὸ 430 ἀριθ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν Συνέδρων τὸ χρέος τοῦ νὰ θέτῃ ἰδιαιτέρον ζήτημα, ὅταν ὁ κατηγορούμενος ἀνέφερε περὶ ἑαυτοῦ πράγματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου ἔχουν ἐπιβρόχην εἰς τὸν καταλογισμόν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, κατὰ μείζονα λόγον πρέπει νὰ τίθενται ζητήματα, (καθ' ὅσον ἀνάγονται ταῦτα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐνόρκων), περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἔνστασιν ἀνατρεπτικὴν, δι' ἧς ἐξαλείφεται τὸ ἀξίοποιον, ὅταν γίνῃ πρότασις περὶ τούτου ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, ἢ ἤθελεν ἀναφανῆ κατὰ τὴν συζήτησιν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ περίστασις, περὶ τοῦ ὅτι ἡ πράξις, περὶ ἧς ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσειών, ὑπάγεται εἰς τὴν διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰαννουαρίου ε. ε. Β. διατάγματος χορηγηθεῖσαν ἀμνηστίαν, οὐ μόνον ἀνεφάνη ἀπὸ τὴν συζήτησιν, ὡς γίνεται φανερόν ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως, καθ' ἃ καὶ τινες μάρτυρες τῆς ἀνταποδείξεως κατέθεσαν, καὶ ὁ κατηγορούμενος ἀνέφερε ῥητῶς περὶ τούτου, καὶ ἀπὸ τὴν δικογραφίαν τῆς ὑποθέσεως ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς, ἐπρότεινεν εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ν' ἀποφανθῆ ὅτι ὑπάγεται εἰς τὴν μνησθεῖσαν ἀμνηστίαν ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος πράξις τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀλλὰ καὶ ὁ κατηγορούμενος ἐπρότεινε διὰ τοῦ συνηγόρου του νομίμως τὴν τοιαύτην ἔνστασιν, ὡς καὶ οἱ Σύνοδοι ἠμολογοῦν· ὅθεν τὸ δικαστήριον

τῶν ἐν Πάτραις Συνέδρων, μὴ παραδεχθὲν τὴν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, ὡς εἴρηται, προταθεῖσαν ἔνστασιν, ἣ ὁποῖα ἄλλως ὄφειλε νὰ προταθῆ καὶ οἰκοθεν, ὡς προκύπτουσιν ἀπὸ τὴν συζήτησιν, παρεβίασε προφανῶς τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἣ δὲ περίστασις αὕτη εἶδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὰς ἀπὸ 15 Μαΐου 1845, ὑπ' ἀριθ. 24 καὶ 25 ἀποφάσεις τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, παρὰ πέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν συστηθησόμενον Κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἡμερηίδος, ἐπιβιβλαί δὲ τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν πρώτῃν Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ἑκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 32.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάστωνα, Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάου, Β. Κουρυσσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντειταγγελέως Κ. Μ. Κατσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 Ἰουνίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀναστασίου Νικολάου, παρὰ σταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτοῦ δικηγόρων Μ. Κ. Μαρίνογλου καὶ Γ. Βέλλιου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, ἐκδοθέντος τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 510 καὶ ἐπικυρωθέντος δι' ἑτέρου τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ὑπ' ἀριθ. 130, ὁ Πέτρος Λιβέρης καὶ Ἀναστάσιος Νικολόπουλος παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖου διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπάιτιοι, ὅτι τὴν ἑσπέραν τῆς 9—10 Ἰουλίου π. ε. ἔξωθεν τοῦ εἰς τὴν ἄνω πόλιν Πατρῶν οἰκοπωλείου τοῦ Ἀναγνώστου Κολοβοῦ, ὁ μὲν πρῶτος ἔλθων εἰς φιλοικίαν καὶ συμπλοκὴν μετὰ τοῦ Νικο-

λάου Φραντζή ἀπρομελετήτως εἰς βραχυὴν ψυχικῆς ὀρμῆς ἐτραυματίσεν αὐτὸν διὰ μαχαιριδίου κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματός του, ἐκ τῶν ὁποίων τραυμάτων ἐστερήθη τῆς ζωῆς του· ὁ δὲ δεῦτερος ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεστήριξεν ἀμέσως διὰ τῆς συνδρομῆς του τὴν εἰρημένην πράξιν τοῦ πρώτου, χορηγήσας εἰς αὐτὸν τοιαύτην βοήθειαν, ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ Πέτρος Λίβερτος δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀνωτέρω πράξιν του κατὰ τὰς προκειμένας περιστάσεις, κρατῶν οὕτως αὐτὸν τὸν Ν. Φραντζῆν ἀπὸ τὰς ὤμοπλάτας διὰ νὰ τὸν τραυματίσῃ ὁ Π. Λίβερτος, τραυματίας καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν αὐτὸν Φραντζῆν κατὰ τὸ ὀπίσθεν μέρος τοῦ σώματός του. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Πάτραις Κακούργιοδικείου καὶ γενομένης συζητήσεως, οἱ ἑνορκοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἐκήρυξαν τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους τῆς ἀποδιδουμένης εἰς αὐτοὺς πράξεως. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 8 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 11 ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους εἰς ἑπτὰ ἐτῶν εἰρκτὴν ἕκαστον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς Ἀναστάσιος Νικολόπουλος διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι εἶς ἐκ τῶν ἐνόρκων ὁ Κ. Χαλαλάμης ἀνεχώρησεν ἄνευ ἀδείας καὶ ἐξηκολούθη ἢ συνεδρίατις ἀπόντος αὐτοῦ· 2, Διότι ἀνεγνώσθησαν ὅλαι αἱ ἐκθέσεις μετὰ τὴν ἀκρόασιν τῶν μαρτύρων, χωρὶς νὰ γίνῃ γνωστὸν εἰς τὸν κατηγορούμενον ὁποῖαι ἐκθέσεις εἶναι αὗται, ὥστε νὰ προσβάλλῃ αὐτὰς πρὸ τῆς ἀναγνώσεως· 3, Διότι ἀνεγνώσθη ἡ ἔκθεσις τοῦ Ἀστυνόμου ὑπὸ ἡμερομηνίαν 9 Ἰουλίου 1844, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπεριείχοντο ἐξετάσεις μαρτύρων, ληφθεῖσαι προανακριτικῶς, καὶ ἔλαβον ἐπομένως αὐτὴν ὑπ' ὄψιν των οἱ ἑνορκοὶ, ἐνῶ τοιαύτη ἔκθεσις ἦτον ἄκυρος καὶ πραγματικῶς ἠκυρώθη παρὰ τῶν Συνέδρων· 4, Διότι ἐξετάσθησαν ἐκ νέου οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως. Κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν οἱ πληρεξούσιοι τοῦ ἀνααιρεσιόντος ἐπρόσθεσαν καὶ τοὺς ἐξῆς δύο λόγους· 1, Διότι δὲν ἐπεδόθη εἰς τὸν κατηγορούμενον τὸ ἀπὸ 6 Νοεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 130, 1,254 βούλευμα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, τὸ ἀπορρίψαν τὴν ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου 1844 ἀνακοπὴν του κατὰ τοῦ βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πηηνμελειοδικῶν, ἡ δὲ μὴ παράδοσις αὐτῆ εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 458 § 2 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, λόγος ἀναίρεσεως καὶ ἂν δὲν ἐπροτάθη ἐνώπιον τῶν Κακούργιοδικῶν· 2, Διότι ἐνῶ διὰ τοῦ κατηγορητηρίου ἐγγράφου τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν εἰτάγεται εἰς δίκην ὁ Ἀναστάσιος Νικολόπου-

λος, " ὡς ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑποστηρίξας τὴν πράξιν τοῦ Πέτρου Λιμβέρου διὰ τῆς συνδρομῆς του κρατῶν τὸν Φρατζῆν ἐκ τῶν ὤμων, " ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ ἐγγειρισθὲν εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα καὶ τὰ ἐξῆς: « ἄνευ τῆς ὁποίας συνδρομῆς δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πράξιν, • καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι ἐξήχθη ἐκ τῆς συζητήσεως καὶ χωρὶς νὰ τεθῆ ὡς ἰδιαιτέρον ζήτημα, παρὰ τὰ ἄρθρα 429 καὶ 430 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, μεταβαλὼν οὕτω τὸν Ἀναστάσιον Νικολόπουλον ἀπὸ ἀπλοῦν συνεργὸν εἰς συνεργὸν ὅμοιον μὲ τὸν αὐτουργόν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου, τοὺς πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τῶν ἐν Πάτραις Κακουργιοδικῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἐνόρκος Κ. Χαραλάμπης ἀπεμακρύνθη μὲν τοῦ ἀκροατηρίου διὰ σωματικὴν του ἀνάγκην, ἀλλὰ συνωδευμένος παρὰ κλητῆρος καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του διεκόπη ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως καὶ δὲν ἐγένετο καμμία πράξις, ἐπομένως ὁ πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρεσεύοντος εἶναι ψευδής.

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει διάταξις τις εἰς τὴν Ποινικὴν Δικονομίαν, ὑποχρεοῦσα τὸ δικάζον δικαστήριον ἢ τὸν Πρόεδρον τῶν Συνέδρων νὰ γνωστοποιῆ τὸν κατηγορούμενον προηγουμένως ποῖα ἔγγραφα καὶ ἐκθέσεις θ' ἀναγνωσθῶσιν, ἀπ' ἐναντίας τὸ ἄρθρον 393 τῆς αὐτῆς Δικονομίας διατάττει ν' ἀναγινώσκωνται καὶ ὑποβάλλωνται εἰς τὸν κατηγορούμενον ὅλα τὰ ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο πειστήριον διὰ νὰ τὰ ἀναγνωρίσῃ οὗτος ἢ νὰ ἐξηγηθῆ περὶ αὐτῶν ὁ δὲ κατηγορούμενος καὶ ὁ συνήγορός του, οἵτινες κατὰ τὸ ἄρθρον 273 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἔχουν τὸ δικαίωμα μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς κατηγορίας νὰ λαμβάνουν γνώσιν ὅλων τῶν ἐγγράφων τῆς δικογραφίας, καὶ οἱ ὁποῖοι ὑποτίθεται ὡς ἐκ τούτου, ὅτι ἔχουν πᾶσαν γνώσιν περὶ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων, ἠδύνατο εἰς τὸν ἠθέλον νὰ προσβάλλουν τὸ κῦρος τῆς ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1844 ἐκθέσεως τοῦ Ἀστυνόμου Πατρῶν πρὸ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς εἰς ἐπήκοον τῶν ἐνόρκων, ἂν δ' ἀφήσαν καὶ ἀνεγνώσθη αὕτη, καὶ μετὰ ταῦτα ἐζήτησαν τὸ ἄκυρον αὐτῆς, ἢ παράλειψις αὕτη εἶναι εἰς βάρος των, καθότι τὸ δικαστήριον δὲν ἐδύνατο νὰ μὴ συμμορφωθῆ μὲ τὴν μνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἁρθρου 393, ἢ δὲ εἰρημένῃ ἔκθεσις, ἧτις μετὰ τὴν ἀνάγνωσίν της προσεβλήθη καὶ ἠκυρώθη, δὲν καθυπεβλήθη πλέον εἰς τοὺς ἐνόρκους, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν πρα-

κτικῶν, ὥστε ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος ὁ δεύτερος λόγος καὶ ὁ τρίτος τοῦ ἀναιρεσιόντος.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ τέταρτος λόγος καθίσταται ἐπίσης ἀνυπόστατος, καθότι ἐκ τῆς ῥητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 392 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ Πρόεδρος τῶν Συνόδων ἔχει τὸ δικαίωμα κατ' αἰτησιν τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ κατηγορουμένου, ἢ τοῦ συνηγόρου αὐτοῦ, ἢ καὶ ἀτεπαγγέλτως νὰ διατάξῃ ν' ἀποχωρήσωσι τινές ἢ ὅλοι οἱ μάρτυρες καὶ νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου, ἢτοι κατὰ μόνας ἢ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ ἄλλων μαρτύρων, πρὸς τοῦτο δὲ διαμένουσιν οἱ μάρτυρες εἰς τὸ ἀκροατήριον μέχρι τέλους τῶν συζητήσεων, καὶ οὐχὶ μόνον πρὸ τοῦ τέλους τῆς συζητήσεως δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου, ὡς ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν γενομένην παρὰ τοῦ Προέδρου ἀνακεραλαίωσιν, ἐὰν ἤθελεν ἀναφανῆ νέον τι περιστατικόν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἐπαναληφθῆ ἐκ νέου ἡ συζήτησις, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 364, 365, 378 καὶ 388 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καθ' ἃ πρέπει νὰ καταβάλλεται πᾶσα σπουδὴ ἐκ μέρους τοῦ Προέδρου πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας καὶ πρὸς ὀρθὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸν πρόσθετον λόγον τὸ ἄρθρον 274 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν παράδοσιν τοῦ ππραπομπῆς βουλεύματος δ' ἂν νὰ γνωρίσῃ ὁ κατηγορούμενος περὶ τίνος πράξεως κατηγορεῖται καὶ νὰ προπαρασκευάσῃ τὰ μέσα τῆς υπερασπίσεώς του, καὶ οὐχὶ τὴν τοῦ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, ὅταν τοῦτο μὴ μεταρρυθμίζον ποσῶς τὸ πρῶτον ταυτίζεται μὲ αὐτό· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ κοινοποίησις τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν ἐγένετο πρὸς τὸν ἀναιρεσιόντα κατὰ τὸν Νόμον, ἡ δὲ τοῦ ἐπικυρώσαντος τοῦτο βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, ἧτις ἄλλως συντελεῖ εἰς τὸν κατηγορούμενον διὰ νὰ κάμῃ χρῆσιν, ἂν ἤθελε, τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναιρέσεως καὶ ἐπὶ ὑποθέσει τοῦ ὅτι δὲν ἐγένετο εἰς τὸν ἀναιρεσιόντα, δὲν ἦτον οὐσιωδῶς ἀναγκασία καὶ δὲν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν, ἀφοῦ μάλιστα ἔλαβεν αὐτὸς γνῶσιν περὶ τούτου εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν Κακουργιοδικῶν καὶ δὲν ἔκαμε καμμίαν ἀντίρρησην, οὔτε ἐζήτησε τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης πρὸς κοινοποίησιν αὐτοῦ καὶ πρὸς χρῆσιν τοῦ κατ' αὐτοῦ ἐνδίκου μέσου, ὥστε καθίσταται ἀνίσχυρος καὶ ὁ λόγος οὗτος.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸν τελευταῖον λόγον ἡ γενομένη παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνόδων προσθήκη εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἐξῆς λέξεων, « ἄνευ τῆς ὁποίας συνδρομῆς δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν

πρᾶξιν, « ἂν δὲν ὑπάρχη εἰς τὸ κατηγορητήριον, ἐνδιαλαμβάνεται ὁμοῦς εἰς τὸ βούλευμα τῆς παραπομπῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ βᾶσις τῆς κατηγορίας, ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι καὶ ἐπουσιώδης, οὐδ' ἔχει καμμίαν ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν τῆς πράξεως καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, καθότι μόνη ἡ ἀπάντησις τῶν ἐνόρκων εἰς τὸ τεθὲν ζήτημα ἄνευ τῆς εἰρημένης προσθήκης, ὅτι τὴν ἐσπέραν τῆς ἐννάτης πρὸς τὴν δεκάτην Ἰουλίου 1844 ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεστήριξε τὴν πρᾶξιν τοῦ Πέτρου Λιβέρη διὰ τῆς συνδρομῆς του, κρατῶν τὸν Νικόλαον Φρατζῆν ἐκ τῶν ὤμων, περιέχει ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς συναιτιότητος, τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 56 § 2 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἡ δὲ ἔλλειψις μόνη τῆς λέξεως ἀμέσως, ἥτις καὶ αὕτη εἶναι ἀναγκαία, ὑπάρχει ἀναλελυμένως εἰς τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν καὶ ἀναπληροῦται διὰ τῶν λέξεων, « κρατῶν τὸν Νικόλαον Φρατζῆν ἐκ τῶν ὤμων, » καθότι ἡ λέξις αὕτη ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν σημαίνει ἄλλο, εἰμὴ τὴν αὐτοπερίσσωπον ἐνέργειαν τινὸς εἰς τὴν πρᾶξιν, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ λόγος εἶναι χωρὶς βᾶσιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀναστασίου Νικολάου ἢ Ἀθανάσιου, κατοικοῦ Πατρῶν, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 8 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. II ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Συνέδρων καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς τριάκοντα ἐννέα.

Ἐκρίθη καὶ ἀποφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν πρῶτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 33.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ τοῦ ἐτέρου Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρῆθι Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου, κωλυομένου τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κατσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Ἰουνίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωργίου Εὐαγγέλη Χατζῆ, παρασταθέντος διὰ τοῦ συνηγόρου του Α. Μελά, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Γεώργιος Εὐαγγέλης Χατζής, ὁ Γεώργιος Μαυρομιχάλης ἢ Καλαβράκος, ὁ Βασίλειος Μπόσπολας καὶ ὁ Ἰωάννης Ἀδάμ, κατηγορηθέντες οἱ μὲν δύο πρῶτοι ὡς αὐτουργοί, οἱ δὲ δύο ἄλλοι ὡς συνεργοὶ διαφόρων ληττειῶν πραχθειῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1844, ὑπ' ἀριθ. 4645 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτόθι Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῶσιν περὶ τῶν ἀποδοθειῶν αὐτοῖς πράξεων. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ μνηθέντος Κακουργιοδικεῖου, καὶ γενομένης συζητήσεως, οἱ ἑνορκοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των, ἐκήρυξαν τοὺς μὲν δύο πρῶτους ἐνόχους τῆς κατ' αὐτῶν γενομένης κατηγορίας, τοὺς δὲ δύο τελευταίους ἀθώους. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, οἱ Σύεδροι διὰ τῆς ἀπὸ 25 Μαΐου 1845, ὑπ' ἀριθ. 34 ἀποφάσεώς των, κατεδίκασαν τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους, τὸν μὲν Γεώργιον Εὐαγγέλη Χατζῆ εἰς ἕνδεκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ, τὸν δὲ Γεώργιον Μαυρομιχάλην ἢ Καλαβράκον εἰς ἕξ ἐτῶν καὶ ἕξ μηνῶν εἰρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς Γεώργιος Εὐαγγέλης Χατζῆς τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐσφαλμένως καὶ κακῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων τὸν Νόμον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἔκφρασις τοῦ ὅτι « ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμοσε τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων τὸν Νόμον » εἶναι τοσοῦτον γενικὴ καὶ ἀόριστος, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γνωσθῇ ποῖος εἶναι ὁ κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐσφαλμένως ἐρμηνευθεὶς καὶ κακῶς ἐφαρμοσθεὶς Νόμος, ἄλλως καὶ ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συζητήσεως, καὶ ἀπὸ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τῶν Συνέδρων, ἐξάγεται ὅτι ὁ Νόμος καλῶς ἐρμηνεύθη καὶ ὀρθῶς ἐφηρμόθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ὡς πρὸς τὴν παρατήρησιν τοῦ Εἰσαγγελέως.

Ἐπειδὴ ἡ διὰ βίας γενομένη ἀνοιξίς κεκλεισμένου τινὸς μέρους ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν λέξιν *ρήξιν* τὴν ὁποῖαν ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος, ἐπομένως ἀποφανθέντων τῶν ἐνόρκων, ὅτι ἡ κλοπὴ ἐπράχθη διὰ βιαίας ἀνοιξέως τοῦ κιβωτίου, οἱ ἑνορκοὶ ὀρθῶς ἐφήρμοσαν τὰς περὶ ῥήξεως διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργίου

Εὐαγγέλη Χατζῆ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἤτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ εἰκοσιπέντε Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 34 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς δεκαοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 28 Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 34.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, καὶ τῶν δικηγόρων Ἰω. Κόνιαρη καὶ Π. Γαίτα, κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ τῶν παρέδρων, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου, κωλυομένου τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 25 Ἰουνίου 1845, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Δημητρίου Ματζοῦκα, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ν. Βαλσαμάκη, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4,852 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1,054 τῶν αὐτόθι Ἐφετῶν, ὁ Δημήτριος Ματζοῦκας παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικάσθῃ ὡς ὑπαίτιος ὅτι τὴν 14—15 Νοεμβρίου 1844, ἐν καιρῷ νυκτὸς δι' ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ῥήξεως, εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ κατοικουμένην οἰκίαν τοῦ Θεοδώρου Σταθοπούλου, ἔλαβεν ἐν γνώσει εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα, χρήματα καὶ ἄλλα κινητὰ πράγματα, ὧν ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς 20 δραχμὰς καὶ οὐχὶ τὰς 400, διὰ νὰ τὰ ἔχη παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν Κακουργιοδικῶν, καὶ συζητήσεως γενομένης οἱ ἑνορκοὶ ἐκήρυξαν αὐτὸν ἑνοχον τῆς ῥηθείσης κλοπῆς. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων κατεδίκασε τὸν ῥηθέντα Δημήτριον Ματζοῦκαν εἰς πέντε ἐτῶν καὶ τριῶν μηνῶν εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐξή-

τησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι κακῶς ἐρμηνεύθη καὶ κακῶς ἐφηρμόσθη ὁ Νόμος. 2, Διότι ἡ κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἀναγνωσθεῖσα ἐκθέσις τοῦ ὑπομοιράρχου Γ. Κροκίδου περιέχει οὐσιώδεις ἐλλείψεις καὶ παραβιάσεις τύπων, καθότι α'. περιγράφονται εἰς αὐτὴν διαφοραὶ πράξεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἀπῆται σύνταξιν χωριστῆς πράξεως· β'. κάμνει μνείαν γεγονότων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔλαβον χώραν ἐνώπιον τοῦ συντάξαντος αὐτὴν ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου, οὔτε ἀναφέρει τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐφθασαν εἰς γνῶσιν τοῦ ὑπαλλήλου αὐτοῦ τὰ γεγονότα ταῦτα. 3, Διότι δὲν ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν ὅτι ἀνεγνώσθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους τεθέντα ζητήματα, ἡ ἐλλείψις δὲ αὕτη εἶναι λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, διότι μὴ ἀναγινωσκομένων τῶν ζητημάτων, δὲν δύναται ὁ κατηγορούμενος νὰ κάμῃ ἐπ' αὐτῶν παρατηρήσεις, καὶ οὕτω περιορίζεται τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθέσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Ἀ. Πολυζωίδου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀπλῶς ἐπὶ ἐσφαλμένη ἐρμηνείᾳ καὶ κακῇ ἐφαρμογῇ τοῦ Νόμου στηριζόμενος λόγος τοῦ ἀναιρεσείοντος εἶναι καθὸ ἀόριστος, ἀπαράδεκτος καὶ ἐκτὸς τούτου ἀνυπόστατος, διότι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἔχον ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, δι' ἧς ὁ κατηγορηθεὶς ἐκηρύχθη ἔνοχος κλοπῆς ὑπερβαινούσης τὰς 20 οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400 δραχμάς, καὶ πραχθείσης ἐν καιρῷ νυκτὸς δι' ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς ῥήξεως, ἐφήρμωσεν ὀρθότατα τὰ εἰς τὴν πράξιν ταύτην καὶ τὰς συνοδευούσας αὐτὴν περιστάσεις, ἀντιστοιχοῦντα ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου 371, 374 καὶ 376.

Ἐπειδὴ αἱ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου προτεινόμεναι παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐλλείψεις τῆς κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἀναγνωσθείσης ἀνακριτικῆς ἐκθέσεως, ἤγουν ἡ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ ἔνωσις πράξεων διαφόρων καὶ ἡ μνεία γεγονότων, τῶν ὁποίων δὲν ἀντιλήφθη αὐτὸς ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, καὶ ἀληθεῖς ἂν ὑποτεθῶσι δὲν δίδουσι χώραν εἰς ἀναίρεσιν, ὡς ἀφορῶσαι κυρίως τὴν προανάκρισιν, καὶ ἀποτελοῦσαι τοιαύτην τυπικὴν παραβίαν, ἣτις κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδ. τοῦ 458 ἄρθρ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, δύναται νὰ προσβληθῇ διαρκούσης μόνον τῆς ἐνώπιον τῶν Κακούργιοδικῶν συνεδριάσεως.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ τρίτος λόγος τῆς ἀναίρεσεως ὅτι δὲν ἀνεγνώσθησαν τὰ ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους εἶναι ἐπίσης ἀπαράδεκτος ὡς μὴ προταθεῖς διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως τῶν Κακούργιοδικῶν,

ἄλλως δὲ εἶναι καὶ ἀνίτηχοι, διότι ὑποτίθεται πάντοτε ὅτι τιθέμενα τὰ ζητήματα παρὰ τοῦ προέδρου τῶν Συνέδρων, παρόντων τοῦ τε κατηγορουμένου καὶ τοῦ συνηγόρου αὐτοῦ, καὶ ἐγχειριζόμενα πρὸς τοὺς ἐνόρκους, ἀναγινώσκονται συνάμα πρὸς αὐτοὺς, οὐδὲ φέρει τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου ὁ ἀναιρέσιον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημητρίου Ματζοῦκα κατοίκου Πειραιῶς, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1845, ὑπ' ἀριθ. 45 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς προύσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς εἰκοσιοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 28 Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἀθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 35.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Ν. Μαυροματίου, Β. Κουρουσοπούλου, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Ἰουνίου 1845 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Γ. Μαθιῶ, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Π. Πακπαρῆγοπούλου καὶ Σ. Τριανταφύλλη.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν ὑπ' ἀριθ. 449 ὁ Ἰω. Γ. Μαθιῶς, γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν εἰς Σπέτζας, ἐμποροπλοίαρχος, παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπάιτιος, ὅτι περὶ τὸ τέλος Ἰουλίου 1843 εἰς Μῆλον ἀποκρύψας εἰς τὰς ἐκεῖ ἀρμοδίους ἀρχὰς, ὅτι προήρχετο ἐκ Σφάξας τῆς Ἀφρικῆς, μέρος ὑπόπτου, καὶ συγχρόνως παρασιήτας, ὅτι προήρχετο ἐκ Μελίτης, μέρος ἀνυπόπτου, ἔλαβε τὴν ἄδειαν καὶ ἐλευθεροκοινώησθε τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου του, καὶ οὕτω παρεβίασε τὰ παρὰ τῆς ἀρχῆς διατεταγμένα καθαρτήρια. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν Κακουργιοδικῶν, οἱ ἐνόρκοι ἐκήρυξαν τὸν ῥηθέντα Ἰω. Μαθιῶν ἐνοχὸν τῆς ῥη-

θείτης πράξεως· τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων λαβὼν ὑπ' ἑλπίαν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, κατεδίκασε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 118 ἀποφάσεώς του τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Ἰω. Μαθθιοῦ εἰς πενταετῆ εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι κηρυχθεὶς ἔνοχος διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ὅτι ἐλευθεροκοινώνησεν ἀπλῶς, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι παρεβίασε καὶ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 318 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, τὸ ὁποῖον δὲν τιμωρεῖ τὴν ἐλευθέραν κοινωνίαν, ἀλλὰ τὴν παραβίασιν τῶν λοιμοκαθαρητῆριων, ἐπομένως κακῶς ἐφηρμόσθη τὸ ῥηθὲν ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου· 2, Διότι ἡ ἐτυμηγορία δὲν περιέχει σαφῶς καὶ ὠρισμένως τοὺς ὅρους τοῦ Νόμου, καθότι δὲν ἀναφέρει, ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων ἦλθεν ἀπὸ ὑποπτου τόπου, ἐνθα ὁ λοιμὸς εἶχεν ἐκραγῆ ἐν καιρῷ τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ ὡς ἐκ τούτου παρεβίασε τὰ ἐπὶ τούτῳ συστηθέντα λοιμοκαθαρτήρια.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τοὺς πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσεῖοντος καὶ τὸν Ἀντισταγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὰ καθαρτήρια τοῦ Κράτους εἶναι συστημένα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ εἰσέρχωνται εἰς αὐτὰ καὶ νὰ καθαρίζωνται οἱ ἐξωθεν τοῦ Κράτους ἀπὸ ὑποπτου μέρος ἐρχόμενοι εἰς αὐτὸ, ἐπομένως οἱ μὴ υποβαλλόμενοι εἰς τὸν διατεταγμένον καθαρισμόν, εἴτε μὴ παρουσιαζόμενοι παντελῶς εἰς τὸ καθαρτήριον, ἀλλ' εἰσερχόμενοι ἄλλοθεν εἰς τὸ Κράτος, εἴτε παρουσιαζόμενοι εἰς αὐτὰ ἀποκρύπτουσι, ὅτι ἔρχονται ἀπὸ τόπον ὑποπτου, εἴτε εἰσερχόμενοι εἰς τὸ καθαρτήριον δὲν ἐνδιατρίβουσι μέχρι τῆς διατεταγμένης προθεσμίας, παραβιάζουσι τὰς περὶ καθαρτηρίων διατάξεις τοῦ ἄρθρου 318 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, προβλέποντος καὶ τιμωροῦντος ῥητῶς τὸν καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον παραβιάζοντα τὰ παρὰ τῆς ἀρχῆς διατεταγμένα καθαρτήρια· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀφοῦ οἱ ἐνόρκοι ἐκήρυξαν τὸν ἀναιρεσεῖοντα ἔνοχον, ὅτι ἀποκρύψας εἰς τὰς ἐν Μήλω ἀρμοδίας ἀρχάς, ὅτι προήρχετο ἐκ Σφάξας τῆς Ἀφρικῆς, μέρος ὑποπτου καὶ υποκειμένου διὰ τοῦτο εἰς κάθαρσιν, δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὸν διατεταγμένον καθαρισμόν, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ὀρθῶς ἐφήρμωσε τὸ 318 ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἐπὶ τοῦ προστεθέντος ἐπὶ ἀκροατηρίου λόγου.

Ἐπειδὴ εἶναι πασίγνωστον, ὅτι τὸ Κράτος δὲν ἔχει ἄλλα ἐπὶ τοῦ παρόντος, παρὰ τὰ ὑφιστάμενα καθαρτήρια, τὰ ὁποῖα εἶναι συστημένα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ καθαρίζωνται εἰς αὐτὰ οἱ ἀπὸ ὑποπτα ἕνεκα λοιμοῦ μέρη ἐρχόμενοι, ἐπομένως ἢ ἀπὸ τὴν ἐτυμη-

γορίαν τῶν ἐνόρκων ἔλλειψις τῶν λέξεων, κατὰ τοῦ *Λοιμοῦ*, δὲν ἔχει καμμίαν ἐπιβροήν ἐπὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς πράξεως, τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἀναιρέσειων καὶ κατὰ τῆς ὁποίας ὀρθῶς ἐφηρμόσθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 318 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσειως αἴτησιν τοῦ Ἰωάννου Γ. Μαθιοῦ, κατοίκου Σπετζῶν, ἣτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 4 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 118 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς δεκαοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 36.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἄ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάστωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, Λ. Μελεᾶ δικηγόρου, κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ τοῦ ἐτέρου Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χροῆ Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσπούλου, κωλυομένου τοῦ Ἀντισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Ἰουνίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσειως τοῦ Ἀναστασίου Δημητρίου ἢ Νάσιου Καστρικιανοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου του Κ. Μ. Μαρίνογλου.

Ὁ Ἀθανάσιος Δημητρίου ἢ Νάσιος Καστρικιανὸς μετ' ἄλλων συγοδικῶν κατηγορηθεὶς ἐπὶ ληστεία παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν ὑπ' ἀριθ. 242 τῆς 30 Σεπτεμβρίου ε. ε. εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον ἵνα δικασθῆ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος πρὸς ἐκτέλεσιν ὄρισμένου κακουργήματος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου συνωμολόγησεν ἀμοιβαίαν συνδρομὴν καὶ θέλων τὴν λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν του αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν διὰ τὴν ἔχη ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν του, ἐπέπεσε τὴν νύκτα τῆς 26—27 Μαΐου 1844 ἐν τῇ Μονῇ Μάντζαρη τῆς Εὐβοίας κατὰ τοῦ ἡγουμένου Παρθενίου Νικολάου Ρούπα καὶ λοιπῶν, ἠπείλησαν αὐτὸν κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν ἐνόπλιως καὶ τὸν ἐβασάνισαν διὰ ἀναμμένων ἀνθράκων καὶ ζέοντος ἐλαίου διὰ τὴν

τὸν ἀναγκάστη νὰ τοῦ ἀνακαλύψῃ τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν τοῦ Ἀχολούθως εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικείου καὶ γενομένης συζητήσεως, οἱ ἑνόρκοι ἐξέδωκαν τὴν ἐτυμηγορίαν των ἔχουσαν οὕτω· «Ναί, εἶναι ἑνοχὸς ὁ κατηγορούμενος Ἀ. Δημητρίου ἢ Νάσιος Καστρικιανός, ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τόπον ἐξετέλεσεν ὁμοῦ μὲ ἄλλους τὴν ἀνω ἐκτεθεισαν ληστείαν· ὄχι, οἱ λησταὶ δὲν ἐβασάνισαν σωματικῶς τὸν ἡγούμενον Παρθένιον Ν. Ρούπαν δι' ἀναμμένων ἀνθρώπων καὶ ζέοντος ἐλαίου διὰ νὰ ἀναγκάσουν αὐτὸν νὰ τοῖς ἀνακαλύψῃ τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν τοῦ κτλ.» Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης οἱ σύεδροι διὰ τῆς ἀπὸ 18 Μαΐου 1845 ὑπ' ἀριθ. 26 ἀποφάσεώς των κατεδίκασαν τὸν κηρυχθέντα ἑνοχὸν Ἀθανάσιον Δημητρίου ἢ Νάσιον Καστρικιανὸν εἰς ἕνδεκα ἐτῶν δεσμὰ πρόσκαιρα κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἐγκαίρως διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι κακῶς συνετέθη τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων· 2, Διότι ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸν Νόμον· ὁ δὲ συνήγορος τοῦ ἀναιρεσείοντος προτέθηκε καὶ τὸν λόγον, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων θεωρῆσαν ἀτελεῖ τὴν ἐτυμηγορίαν ὥφειλε ν' ἀκυρώσῃ αὐτὴν καὶ ὄχι νὰ διατάξῃ τὴν συμπλήρωσίν της, καθότι τούτου γενομένου ἐπὶ τῇ ὑπόθεσι, ὅτι οἱ ἑνόρκοι εἶχον διάθεσιν ν' ἀποφασίσουν ἄλλως, παρ' ὅπως ἀπεφάσισαν διὰ τῆς πρώτης ἐτυμηγορίας, ἢ ν' ἀπολύσουν τοὺς κατηγορούμενους, δὲν ἐδύνατο νὰ τὸ πράξουν ὄντες δεσμευμένοι ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῶν Συνέδρων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Βίσηγητοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν Βίσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ μὲν πρῶτος λόγος μὴ ὀρίζων κατὰ τί συνετέθη κακῶς τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, εἶναι ἀπαράδεκτος, καθὸ ἀόριστος· ὁ δὲ δεῦτερος λόγος ἂν καὶ ἐπίσης ἀόριστος, ὡς μὴ ὀρίζων κατὰ τί ἠρμηνεύθη καὶ ἐφηρμόσθη κακῶς ὁ Νόμος, καὶ ἐπομένως ἀπαράδεκτος, δὲν εἶναι ὅμως μήτε ἀληθὴς, καθότι ὁ Νόμος ἠρμηνεύθη καὶ ἐφηρμόσθη ὀρθῶς, σύμφωνα μὲ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων· ὁ δὲ τρίτος λόγος, πρῶτον μὲν εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ αἰτηθείσης τῆς ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, δι' ἧς οὗτοι διέταξαν τοὺς ἐνόρκους νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ δωμάτιόν των πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐτυμηγορίας των· μὴ ἀπαντησάντων εἰς τὸ περὶ συστάσεως ζήτημα· καὶ δεῦτερον ὁ λόγος οὗτος δὲν εἶναι μήτε βᾶτιμος, διότι ἡ ἀτελεὴς ἐτυμηγορία τότε μό-

νον εἶναι ἄκυρος, ὅταν τὰ ἤδη ἐν αὐτῇ ἀποφασισθέντα ζητήματα ἦναι τοιοῦτοτρόπως ἔλλειπῆ, ὥστε δὲν χορηγοῦσιν ὅλα τὰ στοιχεῖα, ἐφ' ὧν νὰ στηριχθῆ ἀπόφασίς τις· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἐνόρκοι κηρύξαντες τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον ληστείας συνωδευμένης μὲ αἰκίας καὶ μὲ ἀπειλὴν σώματος καὶ ζωῆς καὶ ὡςπραχθείσης ὁμοῦ μὲ ἄλλους, ἂν καὶ παρέτρεξαν ν' ἀποφασίσωσι καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος περὶ τοῦ ἂν ἡ ληστεία αὕτη ἐπράχθη ἐκ συστάσεως, ἡ παραδρομὴ αὕτη δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν ἐτυμηγορίαν, ὡς περιέχουσιν τοὺς ἀπαιτούμενους ὅρους, ἐφ' ὧν ἠδύνατο νὰ στηριχθῆ ἀπόφασίς, ἀλλὰ καθιστᾷ αὐτὴν μόνον ἀτελεῆ, καθόσον διὰ τῆς καταφατικῆς ἢ ἀποφατικῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων εἰς τὸ περὶ συστάσεως ζήτημα ἤθελε προκύψει ἐν περιστατικὸν ἐπιβαρυντικὸν ἢ ἐλαφρυντικὸν διὰ τὸν ἀναιρέσειοντα.

Διὰ ταῦτα ἀποβρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθανασίου Δημητρίου ἢ Νάσιου Καστρικιανοῦ, κατοικοῦ Χαλκίδος, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 26 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικατηρίου τῶν Συνόδων καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμῶν εἰκοσιοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δευτέραν Ἰουλίου τοῦ χριστιανοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 37.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάτσωνος, Β. Κουρουσοπούλου, Α. Πάλμα, Π. Σπυλιάνου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν δύω Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγιώτου Κωνσταντινοπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ συνηγόρου του Χ. Κρατᾶ δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν ἐκδοθέντος τὴν 24 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 108, καὶ ἐπικυρωθέντος δι' ἐτέρου τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν,

ὁ Παναγιώτης Κωνσταντινόπουλος παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετιῶν Κακουργιοδικεῖον, ἵνα δικασθῆ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι τὴν 4 Ἰαννουαρίου 1845, εἰς θέσιν Στενόλακα τοῦ χωρίου Καστρία, ἐλθὼν εἰς λόγους μετὰ τοῦ συγχωρίου του Παναγιώτου Κωνστ. Παναγιωτοπούλου, ἕνεκα ἐνὸς αὐτόθι κειμένου ἀγροῦ, ἀπρομελετητῶς εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, ἀπεφάσισε καὶ ἐπήνεγκε διὰ μαχαίρας τραῦμα κατὰ τοῦ εἰρημένου Παναγιώτου Κωνστ. Παναγιωτοπούλου εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς ὠμοπλάτης αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου τραύματος παρήχθη ὁ θάνατος εἰς τὸν αὐτὸν Παναγιώτην Κωνστ. Παναγιωτόπουλον, ἤτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθρ. 308 § 1 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, συνδυασμένου μὲ τὸν § 1 τοῦ ἀρθρ. 307 τοῦ αὐτοῦ Νόμου. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Πάτραις ἐδρεύοντος Κακουργιοδικεῖου, καὶ γενομένης συζητήσεως, οἱ ἑνορχοὶ διὰ τοῦ προέξαμένου αὐτῶν ἀπήγγειλαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. « Ναι, εἶναι ἑνοχος ὁ Παναγιώτης Κωνσταντινόπουλος ἐτῶν 35, γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν εἰς Κατρία, τοῦ δήμου Κλειτορίας τῆς ἐπαρχίας Κυναΐθης, γεωργός, ὅτι τὴν 4 Ἰαννουαρίου 1845, εἰς θέσιν Στενόλακα τοῦ εἰρημένου χωρίου, ἀπρομελετητῶς καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, ἀπεφάσισε καὶ ἐπήνεγκε διὰ μαχαίρας τραῦμα κατὰ τοῦ Παναγιώτου Παναγιωτοπούλου, εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς ὠμοπλάτης, ὅπερ τραῦμα παρήγαγεν ἀμέσως, ὡς ἐνεργὸς αἰτία τὸν θάνατον τοῦ τραυματισθέντος Παναγιωτοπούλου. Ὅχι ὁ τραυματισθεὶς Παναγιώτης Κ. Παναγιωτόπουλος δὲν παρώξυνε τὸν κατηγορούμενον Παναγιώτην Κωνσταντινόπουλον, διὰ προηγουμένων χαλεπῶν ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, ἕνεκα τῶν ὁποίων οὗτος ὁ Π. Κωνσταντινόπουλος ἐπήνεγκε κατ' αὐτοῦ τὸ διὰ μαχαίρας τραῦμα κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς ὠμοπλάτης αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον τραῦμα παρήραγεν ἀμέσως ὡς ἐνεργὸς αἰτία τὸν θάνατον τοῦ τραυματισθέντος Παναγιωτοπούλου. Ὅχι ὁ τραυματισθεὶς Π. Κ. Παναγιωτόπουλος δὲν παρώξυνε τὸν Παναγιώτην Κωστόπουλον διὰ βαρειῶν αἰκιῶν, ἕνεκα τῶν ὁποίων, οὗτος ὁ Κωνσταντινόπουλος ἐπήνεγκε κατ' αὐτοῦ τὸ διὰ μαχαίρας τραῦμα κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς ὠμοπλάτης αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον τραῦμα παρήραγεν ἀμέσως ὡς ἐνεργὸς αἰτία τὸν θάνατον τοῦ τραυματισθέντος Π. Παναγιωτοπούλου. » Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 23 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 36 ἀποφάσεώς του, κτεδίδικατε τὸν κηρυχθέντα ἑνοχον εἰς ὀκτῶ ἐτῶν εἰρκτὴν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἐγκαίρως διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐνῶ

ἐκ τῆς καταθέσεως δικφόρων μαρτύρων καὶ τῆς ὁμολογίας τοῦ κατηγορουμένου, προέκυψεν ὅτι ὁ τραυματισθεὶς εἶχεν ἐρεθίσει τὸν ἀναιρεσίοντα διὰ βαρειῶν αἰκιδῶν καὶ χαλεπῶν ὄνειδισμῶν καὶ ὕβρεων τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, καὶ τοὶ γενομένης αἰτήσεως δὲν ἔθεσε τὸ περὶ τούτου ζήτημα, ἐνῶ κατὰ τὸν Νόμον διὰ πᾶν περιστατικὸν διίσχυρισθὲν παρὰ τοῦ κατηγορουμένου πρέπει νὰ τεθῇ ζήτημα· ὁ δὲ συνήγορος τοῦ ἀναιρεσίοντος προσέθετεν διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων του καὶ τὸν ἐξῆς λόγον· ὅτι ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων διέταξε τοὺς ἐνόρκους νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὸ δωμάτιόν των, χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἰδιαιτέρα περὶ τούτου ἀπόφασις τῶν Συνέδρων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσίοντος καὶ τὸν Ἀντειταγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὰ ἐπὶ τῆς συζητήσεως τῆς προκειμένης ὑποθέσεως πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τοῦ Κακουργιοδικείου, ἀπὸ τὰ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων ἐγγράφως τεθέντα ζητήματα καὶ ἀπὸ τὴν ἐπ' αὐτῶν γενομένην ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων χρονολογούμενα ταῦτα πάντα τὴν 23 Μαΐου 1845, ἀποδεικνύεται ὅτι γενομένης αἰτήσεως ὑπὸ τοῦ συνήγορου τοῦ κατηγορουμένου νῦν ἀναιρεσίοντος, ὁ διαληθθεὶς Πρόεδρος ἔθεσε τὸ κύριον ζήτημα καὶ δύο ἄλλα, συμφώνως μὲ τὴν αἴτησιν τοῦ εἰρημένου συνήγορου, « ἂν ὁ κατηγορούμενος παρωξύνθη προηγουμένως ὑπὸ τοῦ παθόντος διὰ χαλεπῶν ὄνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, ἢ διὰ βαρειῶν αἰκιδῶν, » καὶ οἱ ἑνορκοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἀπήντησαν εἰςίταυτα ἀποφατικῶς, τὰ δὲ ἀληθῆ ταῦτα γεγονότα ἀποκρούουσι τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσίοντος, ὅτι δὲν εἰσηκούσθη ἀπὸ τὸν Πρόεδρον νὰ θέσῃ τὰ δύο ὡς εἴρηται ζητήματα.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διαληφθέντων πρακτικῶν τοῦ Κακουργιοδικείου βεβαιοῦται ὅτι μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων γενομένην ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας, ὁ παρὰ τῷ Κακουργιοδικεῖῳ τούτῳ Εἰσαγγελεὺς παρετήρησεν ὅτι εἰς τὴν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας ἀπάντησιν τῶν ἐνόρκων ἐπὶ τῶν δύο ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἔθεσε κατ' αἴτησιν τοῦ συνήγορου τοῦ κατηγορουμένου, ἐνῶ ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἀρχὴν ἡ λέξις ὅχι, παρελήφθη νὰ σημειωθῇ καὶ ἡ λέξις δει, καὶ ὅτι ἀπαιτεῖται διὰ τὸ εὐκατάληπτον τῆς ἐτυμηγορίας νὰ τεθῇ καὶ ἡ παραλειφθεῖσα λέξις, παρόντος δὲ τοῦ συνήγορου τοῦ κατηγορουμένου καὶ μὴ ἀντειπόντος, ὁ Πρόεδρος συγκερθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν

Συνέδρων, προηγουμένως παρήγγειλε καὶ εἰσῆλθον οἱ ἑνορχοὶ εἰς τὸ δωμάτιόν των πρὸς τὸν εἰρημένον σκοπὸν, ἐκ τούτων ἄρα γίνεταί δῆλον, ὅτι δὲν διέταξεν ὁ Πρόεδρος οἴκοθεν νὰ ἐπανέλθουν οἱ ἑνορχοὶ εἰς τὸ δωμάτιόν των, ἀλλ' ὡς τὸ ἀρμόδιον τοῦ δικαστηρίου πρόσωπον ἀπήγγειλε τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου, ἣτις δὲν ἀπητείτο ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ γείνη ἰδιαίτερος, καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ συνηγόρου τοῦ ἀναιροσεύοντος, ἢ ἐγγράφως, διότι ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου δὲν ἔκαμεν ἀντίρρησην τινὰ εἰς τὴν τοῦ Βίσαγγελέως παρατήρησιν, ὥστε νὰ κατασταθῇ ἀντικείμενον συζητήσεως, διὰ νὰ ἀπαιτῆται ἰδιαίτερος ἔγγραφος ἀπόφασις.

Διὰ ταῦτα ἀποβρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγιώτου Κωνσταντινοπούλου, κατοικοῦντος εἰς Καστριά τῆς Κλειτορίας τῆς Κυναίθης, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 23 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 36 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρουσίας δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς εἰκοσιεννέα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 5 Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 38.

Το Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόστου, Ἐδ. Μάσσωνος, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα καὶ Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, κωλυομένου τοῦ δικαστοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάου καὶ παρόντων τοῦ δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιᾶδου ἐκπληροῦντος χρέη Βίσαγγελέως, κωλυομένου τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγιώτου Ἡλία Σερμαγιέ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Δ. Ζεγγελη, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Παναγιώτης Ἡλίας Σερμαγιέ παρεπέμφθη διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Ἰουλίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 183 βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν

Λαμία Πλημμελειοδικῶν καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 982 βουλευματος τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτόθι Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῆ ὡς ὑπαίτιος ληστείας συν-οδευθείσης μὲ κακώσεις καὶ βασάνους. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἐν Μετολογγγίῳ δικαστήριον τῶν Κακουργιοδικῶν καὶ συζητηθείσης, οἱ ἔνορκοι ἐκήρυξαν τὸν εἰρημένον Παναγιώτην Ἡλίαν Σερμαγιέ ἔνοχον τοῦ ὅτι κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς 7 Νοεμβρίου 1843 ὁμοῦ μὲ ἄλλους ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναποφασίσαντες καὶ συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, μετέβησαν εἰς τὸ χωρίον Σεργούνη τῆς Ἀμφίσσης καὶ θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ξένα κινητὰ πράγματα καὶ νὰ τὰ ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν, προσέβαλον διὰ τῆς βίας καὶ ἐπέπεσον κατὰ τῶν ἀδελφῶν Κώνστα, Γιάννη καὶ Ἀναγνώστου Κεραμιδοπούλων ἐντὸς τῆς οἰκίας αὐτῶν, καὶ τὸν μὲν Κώνσταν καὶ Γιάννην ἐφόνευσαν, τὸν δὲ Κεραμιδόπουλον Ἀναγνώστην ἐπλήγωσαν καιρίως· ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν τῆς 7 Σεπτεμβρίου 1843 ὁ αὐτὸς Παναγιώτης Ἡλίας Σερμαγιέ ὁμοῦ μὲ ἄλλους ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάτισαν καὶ συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, μετέβησαν εἰς τὸ χωρίον Σεργούνη τῆς Ἀμφίσσης καὶ θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ξένα κινητὰ πράγματα καὶ νὰ τὰ ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν, προσέβαλον διὰ τῆς βίας καὶ ἐπέπεσον κατὰ τοῦ Ἡλίου Σερμαγιέ καὶ τῆς συζύγου του καὶ ἐβασάνισαν σωματικῶς διὰ ζέοντος ἐλαίου καὶ ῥαχῆς τοὺς διαληθθέντας Ἡλίαν Σερμαγιέ καὶ τὴν σύζυγόν του διὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν ν' ἀνακαλύψουν εἰς αὐτοὺς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν τῶν, καὶ ὅτι ἐπλήγωσαν καιρίως ἀμφοτέρους θέσαντες αὐτοὺς εἰς κίνδυνον ζωῆς· ὅτι ὁ αὐτὸς κατηγορούμενος ὁμοῦ μὲ ἄλλους εἰσέβαλον διὰ ῥήξεως εἰς τὴν κατοικίαν τῶν διαληθθέντων Ἡλίου Σερμαγιέ καὶ τῆς συζύγου του. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαΐου 1845 ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀριθ. 8 τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Παναγιώτην Ἡλίαν Σερμαγιέ εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι ἐνῶ κατὰ τὸν Νόμον ἔπρεπε νὰ διευθύνῃ τὴν συζήτησιν ὁ ἀρχαιότερος Σύνεδρος Κ. Χρῆστος Φαταούλας, προέδρευεν ὁ νεώτερος Πέτρος Πανταζῆς, ἡ ἀρχαιότης δὲ αὕτη ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ διορισμοῦ ἀμφοτέρων, ἂν δὲ ὁ Κ. Πανταζῆς διωρίσθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ μετατεθέντος Κ. Γαλανοπούλου, τοῦτο δὲν δύναται νὰ χορηγήσῃ εἰς αὐτὸν δικαίωμα ἀρχαιότητος· ἡ ἀταξία δὲ αὕτη τῆς διευθύνσεως φέρει κακὴν σύθεσιν τοῦ

δικαστηρίου, υπέρβασιν καθηκόντων και παραβίασιν κανόνων αρμοδιότητος· 2, Διότι δὲν ἐξετάσθη ἡ μάρτυς Ἀσήμω Ἡλία Σερμαγιέ, ἀδελφὴ τοῦ κατηγορουμένου, ἐνῶ δὲν ἔγεινε καμμία ἀντιζήρησις ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης τοῦ Εἰσαγγελέως ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσείου-τος τοῦ νὰ ἐξετασθῇ ἡ μάρτυς αὕτη, καὶ ἐνῶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἠδύνατο νὰ ἐξετασθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 114 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐντεῦθεν δὲ περιορίσθη τὸ δικαίωμα τοῦ περὶ ἀμνηστίας διατάγματος, ἀφοῦ ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ταύτης Χαράλαμπος Παππαγγέλης θεωρηθεὶς ὡς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Γιαταγάνα διατελῶν ἀμνηστεύθη, ἔπρεπεν ὡς ἀμνηστευθέντων τῶν ὁπαδῶν τοῦ Παππαγγέλη νὰ μὴ ἐπιβληθῇ καμμία ποινὴ εἰς τὸν ἀναιρεσείου-τα· 4, Διότι ἀνατεθείτης τῆς ἐξαιρέσεως τῶν κατὰ Νόμον ἐνόρκων εἰς τοὺς δικηγόρους Σ. Μανολάτον καὶ Σ. Βουλπιώτην ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων δὲν ἐδόθη αὐτοῖς καὶ τὸ εἰδικὸν δικαίωμα τοῦ νὰ συμφωνήσουν ἰδίως τίς ἐξ αὐτῶν θέλει ἐξασκήσει τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐπομένως ἀνατεθέντος τῷ Σ. Μανολάτῳ ὑπὸ τοῦ Σ. Βουλπιώτου, περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως· 5, Διότι παραιτηθέντος τοῦ Εἰσαγγελέως ἐκ τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος μάρτυρος τῆς κατηγορίας Γιάννη Σκοτεροπούλου δὲν ἐξητήθη ἡ πρὸς τοῦτο συναίνεσις τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλ' ἐγένετο ἀπλῶς δεκτὴ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, ὥστε καὶ κατὰ τοῦτο περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως· 6, Διότι ἐπὶ τῆς περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζητήσεως δὲν ὑπῆρχε δικηγόρος εἰς τὸν ἀναιρεσείου-τα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Β. Κουρυστοπούλου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείου-τος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι ἐξαιρουμένου τοῦ Προέδρου ἀντὶ νὰ προεδρεύσῃ ὁ ἀρχαιότερος Σύεδρος Χρήστος Φαταούλας, ἐπροέδρευσε τοῦ ἐν Μεσολογίῳ Κακουργιοδικείου ὁ νώτερος Πέτρος Πανταζῆς, δὲν δύναται νὰ λογισθῇ οὔτε ὡς κακὴ σύνθεσις δικαστηρίου, καθότι τὸ δικαστήριον συνετέθη συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 413 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, οὔτε ὡς υπέρβασις καθηκόντων ἢ ὡς παραβίασις κανόνων αρμοδιότητος, καθότι δὲν παρέγειρεν ἐαυτὸ τὸ δικαστήριον εἰς ξένα καθήκοντα, ἀλλ' εἶναι παραδρομὴ τάξεως, καθόσον κατὰ τὸ ἄρθρον 27 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ δὲν ἐπροέδρευεν ὁ ἀρχαιότερος Σύεδρος, ἡ δὲ παραδρομὴ αὕτη δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν ὡς μὴ προβλεπομένη ἀπὸ τὸ ἄρθρον 458 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τὸ ὁποῖον ὀρίζει ρητῶς τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ζητεῖται ἀναίρεσις, οὔτε ἐπροτάθη διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἄρθρον 114 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τότε μόνον δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες οἱ συγγενεῖς τοῦ κατηγορουμένου, ἐὰν δὲν ἤθελεν ἀντιτεῖν ὁ Εἰσαγγελεὺς ἢ ὁ κατηγορούμενος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ ἕτερος κατηγορούμενος ὁ καὶ ἀθωωθείς Κωνσ. Κουκοϊμάμης ἐσυμφώνησαν εἰς τὸ νὰ μὴν ἐξετασθῇ ἡ δεκαετῆς μάρτυς Ἀσημίνα καὶ ἀδελφὴ τοῦ ἀναιρεσειόντος χωρὶς νὰ ἀντεῖπῃ καὶ οὗτος πρὸς τοῦτο, ἐπομένως καὶ αὐτὸς ὁ λόγος εἶναι ἀνυποστήρικτος.

Ἐπειδὴ ἡ ἀμνηστεία ὡς ἐξαιρετικὸν μέτρον πρέπει νὰ περιορίζεται στενωῶς ἐντὸς τῶν πράξεων καὶ τῶν προσώπων, εἰς τὰ ὁποῖα χορηγεῖται, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου χορηγηθείσης τῆς ἀμνηστείας διὰ τῶν ἀπὸ 30 Ὀκτωβρίου καὶ 21 Νοεμβρίου 1844 Βασιλικῶν διαταγμάτων εἰς πρόσωπα ὠρισμένα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν συμπεριλαμβάνεται καὶ ὁ ἀναιρεσειών, ὡς δηλοῦται καὶ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7 ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Μεσολογίῳ Συνέδρων καλῶς ἀπέρριψε διὰ τῆς ἀποφασέως του ταύτην τὴν αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὥστε καὶ ὁ περὶ τούτου λόγος καθίσταται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἠρώτησε τοὺς κατηγορουμένους ἂν θέλωσιν οἱ ἴδιοι νὰ κάμωσι χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαιρέσεως, ἢ οἱ συνήγοροί των, αὐτοὶ δὲ ἀπήντησαν ὅτι ἀναθέτουσι τὴν χρῆσιν αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος εἰς τοὺς συνηγόρους των, οἱ ὁποῖοι ἐπομένως συμφωνήσαντες μεταξύ των ἐδήλωσαν εἰς τὸν Πρόεδρον, παρόντων τῶν κατηγορουμένων, ὅτι θέλει κάμει τὰς ἐξαιρέσεις μόνον εἷς ἐξ αὐτῶν ὁ δικηγόρος Σπ. Μανολάτος, ὅθεν τούτων οὕτως ἐχόντων δὲν ἦτο πλέον ὑπόχρεος ὁ Πρόεδρος νὰ ἐρωτήσῃ ἐκ νέου τοὺς κατηγορουμένους, καὶ μάλιστα καθόσον δὲν ἔβλεπεν ἀντιρρῆσιν τινα ἢ ἀσυμφωνίαν αὐτῶν, ὅτε μόνον ἤθελε διατάξῃ τὴν τάξιν τῆς ἐξαιρέσεως διὰ κλήρου, καὶ καθόσον ἡ πράξις τοῦ συνηγόρου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἦτο πράξις τῶν ἰδίων κατηγορουμένων, ἀφοῦ ἅπαξ ἀνέθεσαν οὗτοι εἰς αὐτοὺς ἀπεριορίστως τὴν χρῆσιν τοῦ εἰρημέρου δικαιώματος, ὥστε καὶ ὁ λόγος οὗτος δὲν εἶναι βάσιμος.

Ἐπειδὴ παραιτηθέντος τοῦ Εἰσαγγελέως ἐκ τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος μάρτυρος τῆς κατηγορίας Γιάννη Σκοτεροπούλου, ὁ ἀναιρεσειών δὲν ἔκαμε κάμμίαν ἀντιρρῆσιν κατὰ τῆς παραιτήσεως ταύτης, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ἀλλ' ἐσιώπησεν, ἐνῶ ἂν ἐχρησίμειεν εἰς αὐτὰ ἡ μαρτυρία τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος μάρτυρος, ἠδύνατο ν' ἀντιτεῖν καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, διὰ νὰ προταχθῇ οὗτος διὰ τῆς βίας, καὶ τότε μόνον ἤθελε παραβιασθῇ τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἐὰν ἐγκντίον τοῦ Νόμου, τὸ δικαστήριον ἤ-

Θελεν ἀπορρίψῃ τὴν αἴτησιν αὐτοῦ, ὥστε καὶ ὁ λόγος οὗτος ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἐπίσης ἀνυπόστατος εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος λόγος, καθότι ὡς ἀποδεικνυεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὁ κατηγορούμενος εἶχε συνήγορον ἀπ' ἀρχῆς τῆς συζήτησεως τὸν δικηγόρον Μανολάτον, καὶ τότε μόνον ἀπειύρθη οὗτος τοῦ ἀκροατηρίου, ἀφοῦ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς, καὶ ὁ συνήγορος οὗτος ἐξητήσατο τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου, δυνάμει τοῦ περὶ ἀμνηστείας διατάγματος, ὥστε καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς ὑπερασπίσθη ὁ κατηγορούμενος ὑπὸ συνηγόρου, ἀλλ' ἐὰν δὲν παρευρέθη οὗτος εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀπορρίψασης τὴν ἐνστάσιν ἀποφάσεως, ὡς καὶ τῆς καταδικαστικῆς, εἶναι ἀδιάφορον καθόσον ὁ σκοπὸς τοῦ Νόμου, ὅστις δὲν εἶναι ἄλλος εἰμὴ τοῦ νὰ παρευρίσκηται ὁ συνήγορος εἰς τὴν συζήτησιν καὶ εἰς τὰ περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου ἐξεπληρώθη.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγιώτου Ἡλίου Σερμαγέ κατοίκου Ἀμφίσσης, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαΐου 1845, ὑπ' ἀριθ. 8 ἀποφάσεως τῶν ἐν Μετολογγίῳ Συνεδρῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς εἰκοσιοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν ἐνάτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 39.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Β. Κουρουσοπούλου, Α. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν ἐνάτην Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀναστασίου Διαμαντῆ.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 4 Μαΐου 1845, ὑπ' ἀριθ. 5,172 βουλευμάτος του, παρέπεμψε τὸν Ἀναστάσιον Διαμαντῆ εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν πε-

ριφέρειαν τῶν αὐτόθι Ἐφετῶν Κακουργιοδικίου, ἵνα δικασθῆ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 3 Δεκεμβρίου 1844, ἐρεθισθεὶς καὶ παροργισθεὶς ἐντὸς τοῦ ἐν Λεβαδία ξενοδοχείου τοῦ Ἰωάννου Κονδύλη ἀπὸ τὸν Εὐαγγέλην Τέλλιον ἢ Κόντζαν, ἀπεφάσισεν ἀπρομελετητῶς εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς νὰ ἐκτελέσῃ ἀνθρωποκτονίαν, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπεχείρησεν ἐξωτερικὴν πράξιν περιέχουσαν ἀρχὴν ἐκτελέσεως, ἥτοι ἐπυροβόλησε παραχρῆμα δι' ὄπλου κατὰ τοῦ ῥηθέντος Τέλλιου, ἀλλ' ἐκ τύχης ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος ἡ πράξις του αὐτῆ, διότι ἡ βολὴ τοῦ ὄπλου διεπέρασε μόνον τὴν καπὸταν τοῦ αὐτοῦ Τέλλιου χωρὶς νὰ πληγώτῃ αὐτὸν, καὶ ὅτι ἐνήργησεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς κατάστασιν μέθης, καθ' ἣν δὲν ἦτο μὲν ἐντελῶς ἀποκλεισμένη τοῦ λογικοῦ του ἡ ἐνέργεια, εἰς τοιοῦτον ὁμῶς βαθμὸν τεταραγμένη καὶ ἡλαττωμένη, ὥστε ἐξ αἰτίας ταύτης ἔλειπαν τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς τελείας καὶ παρὰ τοῦ Νόμου διατεταγμένης ποινῆς προαπαιτούμενα. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλεύματος τούτου εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐδρεύσαντος Κακουργιοδικείου, καὶ γενομένης συζητήσεως, οἱ ἑνορκοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἐκήρυξαν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον τῆς ῥηθείσης πράξεως· ἀκολούθως δὲ οἱ Σύεδροι ἐξέδωκαν τὴν ἀπὸ 2 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 104 ἀπόφασίν των, διὰ τῆς ὁποίας κατεδικάσθη ὁ κηρυχθεὶς ἔνοχος Ἀναττάσιος Διαμάντης εἰς δύο καὶ ἡμισυ ἐτῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει διαλαμβανομένους λόγους.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Β. Κουρουτοπούλου, τὸν Ἀντειταγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 329 ἐγγράφου του, δι' οὗ ἐξαίτεται τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος αἰτήσεως ὡς ἀπαράδεκτου, δυνάμει τοῦ ἀρθ. 485 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, διότι ὁ ἀναιρεσείων δὲν παρεκατέθεσε τὸ παρὰ τοῦ Νόμου διαταττόμενον παράβολον, οὐδὲ ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 485 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν τὸ νόμιμον παράβολον, ἀπηλλαγμένοι δὲ τῆς χρηματικῆς ταύτης παρακαταθέσεως εἶναι οἱ πένητες καὶ οἱ ἐπὶ κακουργήματι καταδικασθέντες, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσείων καταδικασθεὶς ἐπὶ πλημμελείᾳ, οὔτε τὸ παράβολον κατέθεσεν οὔτε ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀναστασίου Διαμαντῆ κατοικοῦ Λεβαδίας, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 104 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα Συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόσκιμον τῶν πενήκοντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς δεκαοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δωδεκάτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 40.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν τυνεδρίασιν τὴν 12 Ἰουλίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημητρίου Βαρδαλῆ, παρασταθέντος διὰ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντων συνηγόρων Δ. Ζέγγελη καὶ Γ. Ἀ. Ράλλη δικηγόρων.

Ὁ ῥηθεις Δημήτριος Βαρδαλῆς διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Ἰαννουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 13 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετιῶν Κακουργιοδικείου ἵνα δικασθῆ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι τὴν νύκτα τῆς 27—28 Δεκεμβρίου 1844 εἰς Ἐρμούπολιν ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν φονεύσας διὰ μαχαιρίου τὸν Λεωνάρδον Τζώτην. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικείου καὶ συζητήσεως γενομένης, οἱ ἔνορκοι διὰ τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν ἀπήγγειλαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν « *Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Δημήτριος Βαρδαλῆς, ἑτῶν 27, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 27—28 Δεκεμβρίου 1844 ἐν Ἐρμούπολει ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν φονεύσας διὰ μαχαιρίου τὸν Λεωνίδα Τζώτην. Ναὶ, εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς προεκτεθείσης πράξεως ὁ κατηγορούμενος Δημήτριος Βαρδαλῆς ἦτον ἐξ ἀναιτίου μέθης εἰς κατάστασιν συγχύ-*

σεως τῶν αἰσθήσεων, καθ' ἣν ἡ λογικὴ του ἐνέργεια ἦτο μὲν οὐσιωδῶς τεταραγμένη καὶ ἠλαττωμένη, ἀλλ' ὄχι ἐντελῶς ἀποκλεισμένη. » Κατὰ συνέπειαν δὲ τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τῶν ἐνόρκων, οἱ Σύεδροι διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰαννουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 72 ἀποφάσεως των κατεδίκασαν τὸν κηρυχθέντα ἐνορχον εἰς διὰ βίου δεσμὰ κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν ἐξῆς λόγον, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων δὲν αἰτιολογεῖ τὴν ἀπόρριψιν τῆς προτάσεως τοῦ συνηγόρου τοῦ ἀναιρεσειόντος, τοῦ νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις τῆς μεταξὺ τοῦ Βαρδαλή καὶ τῆς συζύγου τοῦ Λεονάρδου ἀναφερθείσης ἐρωτικῆς σχέσεως, τῆς μέχρι τοῦδε ἀνεπιλήπτου διαγωγῆς τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ ἀναιτιολογήτως ἀπεφάνθη, ὅτι δὲν ὑπάρχει, ἐκτὸς τῆς μέθης, ἄλλη ἐλαφρυντικὴ περίστασις, ἐνῶ ὤφειλε νὰ ἐκθέσῃ τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους τὰ περιστατικὰ ταῦτα κατὰ τὴν κρίσιν τῶν Συνέδρων δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις. Οἱ δὲ συνήγοροι τοῦ ἀναιρεσειόντος διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων των προσέθεσαν καὶ τοὺς ἀκολουθοῦς λόγους: 1, Διότι κακῶς ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἐθεώρησεν, ὅτι εἰς αὐτοὺς τούτους ἀνῆκεν ἡ λύσις τοῦ ζητήματος ἂν ὑπάρχουν ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις καὶ οὕτω δὲν τὸ ἔθεσαν εἰς τοὺς ἐνόρκους, μόνον ὅτι ἡ ὑπεράσπισις ἐπεκαλέσθη τὰς περιστάσεις ταύτας. 2, Διότι καὶ ἐπὶ ὑποθέσει, ὅτι εἰς αὐτοὺς ἀνῆκεν ἡ ἐκτίμησις αὕτη, ὤφειλον εἰς τὴν ἀπόφασίν των νὰ αἰτιολογήσουν τὴν ἀπόρριψιν τῆς ὑπάρξεως ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων, ὅθεν καὶ εἰς τὴν πρώτην καὶ εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν εἶναι ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασίς των ἐνεκα ἀναρμοδιότητος, παραβιάσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως καὶ ἰδίως διὰ παραβίασιν οὐσιωδῶν τύπων τοῦ ἄρθρου 420 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ τῆς ἀνάγκης νὰ αἰτιολογῶνται αἱ ἀποφάσεις τῶν τακτικῶν δικαστηρίων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἀ. Πάλμα, τοὺς συνηγόρους τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Ἀντισταγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ οὔτε ἐκ τῶν ἀπὸ 15 Ἰουνίου ε. ε. ἐπὶ τῆς συζητήσεως τῆς προκειμένης ὑποθέσεως πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ ἐνταῦθα Κακουργιοδικείου, οὔτε ἄλλοθεν ἀποδεικνύεται, ὅτι ὅτε ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἔθεσε τὰ ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους καὶ ἀνέγνωσε μάλιστα αὐτὰ ἐπὶ ἀχροατηρίου, ὡς τοῦτο βεβαιοῦται ἐκ τῶν εἰρημένων πρακτικῶν, ὁ κατηγορούμενος ἢ οἱ συνήγοροι αὐτοῦ ἐζήτησαν νὰ τεθοῦν ζητήματα ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων καὶ ὁ

Πρόεδρος ἢ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἀπέβριψε τὴν αἴτησίν των, ἀποδεικνύεται δὲ μόνον, ὅτι μετὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας καὶ ἀφοῦ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς κατὰ τοῦ κηρυχθέντος ἐνόχου Δημητρίου Βαρδαλῆ, ὁ συνήγορος τούτου ἐζήτησε νὰ καταδικασθῇ ὁ Βαρδαλῆς εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὑπάρχουν δύο ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις τῆς μέθης, τὴν ὁποίαν παρεδέχθησαν οἱ ἑνορκοὶ, καὶ ἡ τοῦ ἔρωτος, τὴν ὁποίαν ὁ συνήγορος εἶπεν, ὅτι δύναται νὰ λάβῃ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ὅθεν ὄχι ὀρθῶς ἰσχυρίζονται ἤδη οἱ τοῦ ἀναιρεσεῖοντες συνήγοροι, ὅτι ἐπεκαλέσθησαν ἐλαφρυντικὰς ὑπὲρ τοῦ πελάτου των περιστάσεις καὶ ὁ Πρόεδρος ἐθεώρησεν, ὅτι ἡ λύσις αὐτῶν ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων καὶ δὲν ἔθεσε περὶ αὐτῶν εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων σκεφθὲν διὰ τῆς μνησθείσης ἀποφάσεώς του, ὅτι ἐκτὸς τῆς μέθης, οὐδεμίᾳ ἄλλῃ ὑπάρχει ἐλαφρυντικὴ περίστασις, οὔτε ἔλυσεν αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἐὰν ὑπῆρχον ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις, οὔτε ἡ ἀπόφασίς του εἶναι πρὸς τοῦτο ἀναιτιολόγητος, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ συνήγοροι τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, διότι τὸ δικαστήριον ἰδὼν, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν ἀναφέρει ἄλλην ἐλαφρυντικὴν ἀπὸ τὴν μέθην περίστασιν, ἐσκέφθη ὀρθῶς εἰπὼν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐλαφρυντικὴ περίστασις καὶ περαιτέρω πρὸς τοῦτο αἰτιολογία δὲν ἦτο ἀναγκαία.

Ἐπειδὴ ἐκτὸς τούτων ἢ μετὰ τῆς συζύγου τοῦ φονευθέντος ἐρωτικὴ σχέσις τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, τὴν ὁποίαν οὗτος προκειμένου περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς, ἐπεκαλέσθη ὡς ἐλαφρυντικὴν περίστασιν, εἶναι μᾶλλον ἐπιβαρυντικὴ περίστασις, ὡς αἰτία τοῦ ἐκ προμελέτης γενομένου φόνου, ἢ δὲ ἑτέρα περίστασις τῆς μέχρι τῆς πράξεως ἀνεπιλήπτου δῆθεν διαγωγῆς του, δὲν ἦτο γεγονός τοῦ ἐγκλήματος διὰ νὰ τεθῇ περὶ τούτου ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους, οὔτε ἄλλως ἔχει ἐπιβρόχην τινα ὡς πρὸς τὴν μεταβολὴν τοῦ εἴδους τῆς ποινῆς.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσίν αἴτησιν τοῦ Δημητρίου Βαρδαλῆ, κατοίκου Σύρου, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουνίου ε. ὑπ' ἀριθ. 72 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τα τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς εἰκοσιεννέα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ἐνάτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 41.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσωνος, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, Γ. Βέλλιου καὶ Ν. Βαλσαμάκη δικηγόρων, κωλυομένων τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ τοῦ ἑτέρου Παρέδρου Π. Τυπάλδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος ἔργα Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Β. Κουρουσοπούλου, κωλυομένου τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κατσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν δευτέραν Ἰουλίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημητρίου Καρασταθοπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ συνηγόρου του Α. Μπαλάνου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, ἐκδοθέντος τὴν 24 Δεκεμβρίου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 4,851 μεταρρυθμισθέντος δὲ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1,065 βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν ἐν μέρει, ὁ Μιχαὴλ Συμεὼν καὶ Δημήτριος Καρασταθόπουλος παρεπέμφθησαν μετ' ἄλλων τινῶν φυγοδίκων εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον διὰ τὴν δικάσασιν, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναποφασίσαντες δι' ὠρισμένον κακούργημα, καὶ συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, θέλοντες δὲ τὴν λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν, τὴν νύκτα τῆς 1—2 Νοεμβρίου 1844, ἐν Κηφισίᾳ προσέβαλον διὰ τῆς βίας τοὺς Γεώργιον Μπογιατζῆν, Κότζον Κουτζόν, Μαρίαν σύζυγόν του, καὶ Σιδερεῆ πενθερὰν τοῦ τελευταίου, ἤκισαν αὐτοὺς, ἀλλ' ἄνευ σωματικῆς βλάβης, ἠπειλήσαν τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐνόπλως, καὶ εἰσεχώρησαν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν κατοικίαν τῶν. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐδρεύοντος Κακουργιοδικείου, καὶ γενομένης συζητήσεως οἱ ἔνορχοι διὰ τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν ἀπήγγειλαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. « *Ναὶ εἶναι ἔνοχοι οἱ κατηγορούμενοι Δημήτριος Καρασταθόπουλος καὶ Μιχαὴλ Συμεὼν ὅτι ὁμοῦ μετ' ἄλλους ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν τὴν ἐκτελέσωσιν ληστείαν, καὶ ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως ταύτης συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν κατὰ τὴν νύκτα τῆς 1—2 Νοεμβρίου 1844,*

ἐν Κηρισίᾳ προσέβαλον διὰ τῆς βίας τοὺς Γεώργιον Μπογιατζῆν, Κότζον Κουτζόν, τὴν σύζυγον αὐτοῦ Μαρίαν, καὶ τὴν πενθεράν του Σιδερῆν, θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ νὰ ἔχωσιν αὐτὴν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των. Ναί, ἤκισαν τοὺς εἰρημένους Γ. Μπογιατζῆν, Κότζον Κουτζόν, τὴν σύζυγον αὐτοῦ Μαρίαν καὶ τὴν πενθεράν του Σιδερῆν, ἄνευ σωματικῆς βλάβης ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ληστείας. Ναί, ἔπραξαν τὴν ληστείαν ταύτην ἀπειλήσαντες τοὺς ἰδίους ἐνόπλιως κατὰ τὸ σῶμα καὶ ὄχι κατὰ τὴν ζωὴν. Ναί, εἰτεχώρησαν οἱ λησταὶ κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν νύκτα εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Κότζου Κουτζοῦ. » Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 64 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους εἰς ἕνδεκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς Δημήτριος Καρασταθόπουλος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἐγκαίρως διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι δὲν ἐτηρήθησαν οἱ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένοι τύποι. 2, Διότι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη ἡ ποινὴ τοῦ Νόμου· καὶ 3, Διότι ἡ παράθεσις τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου δὲν ἔγεινεν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως ὅτι δὲν ἐτηρήθησαν οἱ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένοι τύποι εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ὅλως ἀόριστος, καὶ προσέτι ἀνυπόστατος, διότι δὲν συναίγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν οὐδεμίᾳ παραβίασις τύπου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ δεῦτερος λόγος, ὅτι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη ὁ Ποινικὸς Νόμος, εἶναι ὡσαύτως διὰ τὸ ἀόριστον ἀπαράδεκτος, καὶ πρὸς τούτοις μὴ ἀληθής, διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων ἐφῆρμωσε ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸν Ποινικὸν Νόμον ὀρθῶς.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ τρίτος καὶ ὁ τελευταῖος λόγος εἶναι ἀνυπόστατος, διότι ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν Συνέδρων δηλοῦται, ὅτι ἐγένετο ἡ παράθεσις τῶν ἀνήκοντων ἄρθρων τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημητρίου Καρασταθοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 64 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημανσεως δραχ. δεκαοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ἐνάτην Ἰου-
λίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 42.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωργίου Βεκέλη, παρασταθέντος δια τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Ἀ. Ράλλη δικηγόρου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, ἐκδοθέντος τὴν 1 Ἰουλίου 1843 καὶ ἐπικυρωθέντος δι' ἑτέρου τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ὁ Γεώργιος Βεκέλης παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου ἵνα δικάσῃ περὶ τοῦ ὅτι κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 1841 ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους ἀφῆρεσεν ἀπὸ τὸν εἰς τὸ πλοῖόν του φερτωμένον σῖτον, ἀνήκοντα εἰς ἄλλους, κοιλὰ 1,700 ἢ 1,800, ἀξίζοντα πλέον τῶν 400 δραχμῶν, ἐξ ὧν τὰ μὲν χίλια ἐπώλησεν εἰς τὸν Ἐμμ. Κοκκίνην, τὰ δὲ ἑπτακόσια ἢ ὀκτακόσια εἰς ἄλλους, καὶ ὅτι ἐν γνώσει ἀνήγγει-
λεν ἐνώπιον τοῦ ἐν Μελίττῃ ἐμπορικοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸν Ἰαννουάριον τοῦ 1842 καὶ ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Λιβόρνῳ Πρωτοδικῶν κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1842 ψευδῆ πράγματα, ἔτι δηλαδὴ ἀπέναντι τοῦ ἀκροατηρίου τῆς Σικελίας Σπαρταβέντο ἀναγκασθεὶς ἀπὸ τριχυμῖαν, ἔρριψε τὸν ἐλλείποντα σῖτον εἰς τὴν θάλασσαν. Κατὰ συνέπειαν τῶν βουλευμάτων τούτων, καὶ τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτίου 1845 περὶ ναυταπάτης Νόμου, ὁ ἔρθεὶς Βεκέλης ἐκλητεύθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν διὰ νὰ δικάσῃ περὶ τῶν ἀνωτέρω πράξεων· ἐμφανισθεὶς δὲ, ἤρξατο ἢ συζήτησις, τῆς ὁποίας ὁ κατηγορούμενος ἐπρότεινε τὴν ἀναβολὴν μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ μάρτυρος τῆς κατηγορίας Ἀποστόλου Γεωργίου Καλλιανοῦ, ὡς ὄντος ἐπιβάτου ἐπὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Γ. Βεκέλη διοικουμένου πλοίου ὁ ἔκτωρ καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀδιάφορος μάρ-

τυς, ὅστις θέλει καταθέσει πολλά πραγματικά περιστατικά συντε-
 λούντα ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του· τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 13
 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 2 ἀποφάσεώς του ἀπερρίψε τὴν περὶ ἀνα-
 βολῆς τῆς συζητήσεως τῆς δίκης αἰτήσιν καὶ προοδευτάτης αὐτῆς,
 ἐξέδωκεν αὐθμερὸν τὴν ὑπ' ἀριθ. 4 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐκήρυξε
 τὸν εἰρημενον Γεώργιον Βεκέλην ἔνοχον μὲν, ὅτι κατὰ τὸν Δεκέμ-
 βριον τοῦ 1841 ἐπὶ σκοπῶ ἀθεμίτου κέρδους ἀφήρσεν ἀπὸ τὸν εἰς
 τὸ πλοῖόν του φορτωμένον σῖτον ἀνήκοντα εἰς ἄλλους κοιλά τούλά-
 χιστον χίλια, ἀξίας πλέον τῶν 400 δραχμῶν, καὶ ἐπώλησεν αὐ-
 τὸν εἰς τὸν Ἑμμ. Κοκκίην· ἀθῶον δὲ τῆς γενομένης κατὰ τοῦ ἰδίου
 Γ. Βεκέλη κατηγορίας, ὅτι ἐν γνώσει ἀνήγγειλεν ἐνώπιον τοῦ ἐν
 Μελίττῃ ἐμπορικοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸν Ἰαννουάριον τοῦ 1842
 καὶ τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Λιβόρνῳ Πρωτοδικῶν κατὰ τὸν Ἀπρίλιον
 τοῦ 1842 ψευδῆ πράγματα, ὅτι δηλαδὴ ἀπέναντι τοῦ ἀκροτηρίου
 τῆς Σικελίας Σπαρταβέντο ἀναγκασθεὶς ἀπὸ τρικυμίαν, ἔρριψε τὸν
 ἐλλείποντα σῖτον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κατεδίκασεν ἐπομένως αὐτὸν
 εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως
 ταύτης, καθὼς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 παρεμπιπτούσης, ἐζήτησεν ὁ
 καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι περι-
 ωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καθόσον ἐκοινοποιήθη εἰς
 τὸν ἀναίρεσειοντα κατάλογος μαρτύρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο
 καὶ ὁ Ἀποστόλης Γεωρ. Μαλλιανός, ὅστις πραγματικῶς ἀπὸ τὸν
 Εἰσαγγελέα δὲν ἐκλητεύθη, καὶ ἐνῶ ἐζητήθη ἢ διὰ τοῦτον τὸν λό-
 γον ἀναβολὴ τῆς δίκης, διὰ νὰ δυνηθῆ τούλάχιστον ὁ κατηγορούμε-
 νος νὰ τὸν κλητεύσῃ, τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 ἀποφά-
 σεώς του ἀπερρίψε τὴν αἰτήσιν ταύτην· 2, Διότι τὸ δικαστήριον
 πρὶν τῆς συνεδριάσεως ἐκάλεσε πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἀπόντος δι-
 καστοῦ καὶ τοῦ κωλυομένου δευτέρου Παρέδρου τὸν δικηγόρον Γ.
 Βέλλιον, ἐνῶ κατὰ Νόμον ὄφειλε, πιστοποιουμένης ἐπὶ ἀκροατηρίου
 τῆς ἀπουσίας ἐνὸς δικαστοῦ, νὰ παραλάβῃ τὸν ἀρχαιότερον δικη-
 γόρον, ἢ τούλάχιστον ἓνα τῶν τυχαίως αὐτόθι παρευρισκομένων· 3,
 Διότι ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει ἐγείνε παράλειψις τῆς παρα-
 θέσεως τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου· 4, Διότι τὸ δι-
 καστήριον ἐνῶ ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σκαραμαγκᾶ,
 δὲν ἐξέδωκε περὶ τούτου ἀπόφασιν, καὶ ἐνῶ ἡ μαρτυρία αὕτη δὲν
 ἀνεγνώσθη ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου, ἐλήφθη ἀπὸ τὸ δικαστήριον ἐντὸς
 τοῦ δωματίου τῶν διασκέψεων, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν ἀπόντων μαρ-
 τύρων ἄρκτοι καταθέσεις· 5, Διότι ἐγείνε ψευδῆς ἐρμηνεία καὶ ἐ-
 σφαλμένη ἐφαρμογὴ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου· 6, Διότι παρέλειψε τὸ
 δικαστήριον ν' ἀναφέρῃ δυνάμει τίνος Νόμου ἐδίκασε τὴν περὶ ἧς ὁ

λόγος υπόθεσιν· ὁ δὲ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ ἀναιρεσεύοντος διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων προσέθεσε καὶ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι ἐν οὐσιώδεις μέρος τῆς δίκης ἐγένετο ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου ἐν ἀπουσία τοῦ ἐνὸς τῶν ὑπερασπιστῶν, τοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦντος, καὶ οὕτως ἀφοῦ ἡ ὑπεράσπιτις εἶχε κηρυχθῆ, ὅτι εἶναι διηρημένως ἀνατεθειμένη εἰς τοὺς δύο δικηγόρους, δὲν ὑπῆρξε τοιοῦτον ὡς πρὸς ἐν μέρος τῆς ὑπερασπίσεως καὶ παρεβιάσθη ὁ § 6 τοῦ 458 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας· 2, Διότι διὰ νὰ ἐφαρμοσθῆ ἡ ποινὴ τῆς ἀπάτης ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 396 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ὄχι μόνον νὰ γείνη ἡ προβλεπομένη πράξις ἐπὶ σκοπῶν νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος, ἀλλὰ νὰ ὠφεληθῆ οὗτος ὁ κατηγορούμενος ἢ νὰ βλαφθῆ ἄλλος τις, ἐν δὲ τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει τὸ Ἐφετεῖον δὲν βεβαιοῖ, εἴτε ὅτι ὠφελήθη ὁ Γ. Βεκέλης ἐκ τῆς πράξεώς του, εἴτε ὅτι ἐβλάφθη τις, ἐπομένως ἐλλείποντος τοῦ οὐσιώδους τούτου ὅρου, κακῶς ἐφηρμόσθη ἡ διάταξις τῶν ἄρθρων 396 καὶ 399 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καὶ τοῦτο κατὰ τὸν § 19 τοῦ 458 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 167 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ὁ κατηγορούμενος ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα, ὑπαρχόντων οὐσιωδῶν λόγων, νὰ προτείνῃ τὴν εἰς ἄλλην συνεδρίασιν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως, ἀλλ' εἰς τὸ δικαστήριον ἀνήκει νὰ ἐκτιμήτῃ τοὺς προτεινομένους λόγους καὶ νὰ παραδεχθῆ τὴν τῆς ἀναβολῆς πρότασιν, ἐὰν οἱ λόγοι οὗτοι ἦναι οὐσιώδεις, τὸναντίον δὲ νὰ τὴν ἀπορρίψῃ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου γενομένης ὑπὸ τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου προτάσεως ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως εἰς ἄλλην συνεδρίασιν μεχριτοῦ ἐμφανισθῆ ὁ τῆς κατηγορίας μάρτυς Ἀπόστολος Γεωργίου Καλλιανὸς ἐπὶ λόγῳ, ὅτι οὗτος γνωρίζει νὰ καταθέσῃ περιστατικὰ τείνοντα εἰς τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου, τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ἐξέτασε τὰ περιστατικὰ ταῦτα ὅπως εἰς τὴν ἀνάκρισιν κατετέθησαν ὑπὸ τοῦ μάρτυρος τούτου καὶ εὗρον, ὅτι ταῦτα δὲν εἶναι οὐσιώδη καὶ ὅτι δύνανται ν' ἀποδειχθῶσι καὶ διὰ τῶν λοιπῶν κλητευθέντων εἰς τὴν εἰκὴν μαρτύρων, ἀπέρριψε τὴν τῆς ἀναβολῆς πρότασιν· ἡ δὲ ἐκτίμησις τῶν πραγματικῶν τούτων περιστατικῶν, ἣτις κατέστησε μὴ ἀναγκαίαν τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως τῆς δίκης, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ καὶ ἀληθὲς ἂν θεωρηθῆ, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν

πρὸ τῆς ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως συνεδριάσεώς του προσεκάλεσεν εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἀπόντος δικαστοῦ Χ. Δεμάθα καὶ τοῦ κωλυομένου δευτέρου Παρέδρου τὸν δικηγόρον Γ. Βέλλιον, ἐνῶ ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐφετείου προσεκάλεσεν αὐτὸν, πάλιν δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου κακῆ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου ἢ καὶ ἀπλῶς ἀτιξία εἰς τὴν σύνθεσιν αὐτοῦ, διότι ἐκ τῶν ἀπὸ 13 Ἰουλίου 1845 πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ εἰρημένου Ἐφετείου ἀποδεικνύεται, ὅτι τότε ὁ μὲν τακτικὸς δικαστὴς Κ. Χ. Δεμάθας ἦτον ἀπὼν, ὁ δὲ δεῦτερος Παρέδρος ἐκωλύετο· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει τὸ δικαστήριον εἶχε τὸ δικαίωμα, δυνάμει τοῦ 278 ἄρθ. τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, νὰ προσλάβῃ δικηγόρον τινα κατ' ἐπικουρίαν εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐλλείποντος δικαστοῦ, ὅπως ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον τοῦτο χορηγοῦν δικαίωμα εἰς τὰ δικαστήρια νὰ προσλαμβάνουν δικηγόρον εἰς τὴν συνεδρίασιν κατ' ἐπικουρίαν πρὸς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ τινος κτλ. δὲν διατάσσει, ὥστε ὁ προσλαμβανόμενος νὰ ᾔηται ἀρχαιότερος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ τοιαύτη ἀν ὑποτεθῆ ἢ ἔννοια τοῦ Νόμου, πάλιν δὲν ὑπῆρξε κακῆ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, διότι κατὰ τὸ μνηθὲν ἄρθρον, πᾶν δικηγόρος δύναται νὰ προσλαμβάνηται κατ' ἐπικουρίαν εἰς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ, ἢ μὴ τήρησις δὲ τῆς ἀρχαιότητος εἰς τοὺς κατ' ἐπικουρίαν λαμβανομένους δικηγόρους, εἶναι μὲν παράλειψις τῆς τάξεως, ὅχι ὅμως οὐσιώδης ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν τοῦ δικαστηρίου, διὸ μὴ γενομένου λόγου περὶ τοιαύτης παραλείψεως ἐνώπιον τοῦ δικαστανοῦ τὴν ὑπόθεσιν δικαστηρίου, δὲν δύναται πλέον ὡς ἐκ ταύτης νὰ παράξῃ ὁ ἀναιρεσίωσις λόγον ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσίωσις ὑπ' ἀριθ. 4 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν ὑπάρχουν παραθεμένα τὸ 51 ἄρθρον τοῦ περὶ ναυτιλίας Νόμου καὶ τὰ 396 καὶ 399 § 10 ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, δυνάμει τῶν ὁποίων τὸ δικαστήριον αὐτὸ ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἀναιρεσίωσις τὴν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς.

Ἐπειδὴ τὸ διαληφθὲν ἄρθρον τοῦ περὶ ναυτιλίας Νόμου προβλέπον εἰδικῶς τὰς ὡς πρὸς τὸ πλοῖον ἢ τὸ φορτίον ἀπὸ πλοιάρχους ἢ κυβερνήτας γενομένας ἀξιοποίνους πράξεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ ἀφαίρεσις μέρους τοῦ φορτίου, δρίζει καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς ἐγκληματικότητος τῶν πράξεων τούτων διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων· « ὅστις ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους ἐκλέσει πλαστὰ ναυάγια κτλ. ἀφαιρέσει ἢ νοθεύσει μέρος τοῦ φορτίου κτλ. » ὥστε ὡσάκις πρόκειται περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου προβλεπομένων πράξεων, ὁ δικαστὴς ἐξετάζει ἐὰν ὑπάρχουν τὰ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀπαιτού-

μενα στοιχεῖα τῆς πράξεως καὶ οὐχὶ τὰ εἰς τὰ 396 κτλ. ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, διότι ταῦτα εἶναι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ποινῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκεινται οἱ παραίτιοι τῶν ἐν τῷ βῆθέντι 51 ἄρθρῳ διαλαμβανομένων πράξεων, ὅπως βῆτως τοῦτο ὀρίζει, ἂν δὲ μεταξὺ τῶν ἄρθρων τούτων τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἦναι καὶ τὸ 396, τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχει τὸν ὄρισμὸν τῆς ἀπάτης, τοῦτο ὑποδεικνύει, ὅτι οἱ παραίτιοι πράξεων τινῶν ἐκ τῶν ἐν τῷ διαληφθέντι 51 ἄρθρῳ διαλαμβανομένων τιμωροῦνται ὡς ἀπαταιῶνες· τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, τὸ Ἐφετεῖον κηρύξαν τὸν Γεώργιον Βεκέλην ναυτικὸν καὶ πλοίαρχον τοῦ ὑπὸ Ἑλληνικὴν σημαίαν ἐμπορικοῦ πλοίου ὁ Ἐκτωρ ἔνοχον, ὅτι κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1841 ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους ἀφήρεσεν ἀπὸ τὸν εἰς τὸ πλοῖόν του φορτωμένον σῖτον, ἀνήκοντα εἰς ἄλλους, κοιλὰ τοῦλάχιστον χίλια, ἀξίας πλεόν τῶν τετρακοσίων δραχμῶν, καὶ ἐπώλησεν αὐτὰ εἰς τὸν Ἑμ. Κοκκίνην, ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν ἄρθρως τὰ σημειωθέντα ἄρθρα 396 καὶ 399 § 10 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ Ἐφετείου ἀποδεικνύεται, ὅτι τοῦ παρὰ τῷ Ἐφετείῳ τούτῳ Ἀντεισαγγελέως προτεινάντος νὰ μὴ ἀναγνωσθῆ ἡ ἀπὸ τὸν ἐν Ταϊγανίῳ Ἑλληνικὸν Πρόξενον ληφθεῖσα ἔνορκος μαρτυρία τοῦ Παντιᾶ Πέτρου Σκαρμαγκᾶ, ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου δὲν ἀντεῖπε καὶ οὕτω δὲν ἀνεγνώσθη αὕτη ἐπὶ ἀκροατηρίου, πρὸς τοῦτο δὲ ἀπόφασις δὲν ἀπητεῖτο, διότι ἀμφισβητούμενον ἀντικείμενον δὲν ἦτο διὰ νὰ ἐκδώσῃ τὸ δικαστήριον περὶ αὐτοῦ ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ οὔτε ἐκ τῶν διαληφθέντων πρακτικῶν, οὔτε ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου ἢ ἄλλοθεν ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ Ἐφέται δικάζοντες τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὴν μὴ ἀναγνωσθεῖσαν ἐπὶ ἀκροατηρίου μαρτυρίαν τοῦ εἰρημένου Σκαρμαγκᾶ, ἢ ἄλλας ἄορκους μαρτυρίας, ἂν δὲ εἰς τινὰ σκέψιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ἀναφέρεται ὅτι ἐκ τῆς ἀνακρίσεως ἀπεδείχθη καὶ εἰς ἄλλην, ὅτι ἐκ τῆς ἀνακρίσεως τόσον τῆς ἐκτός, ὅσον καὶ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου γενομένης ἀποδεικνύεται κτλ. τοῦτο βεβαίως ἐννοεῖ (μὴ ὑπαρχούσης ἐναντίας ἀποδείξεως) ἀπὸ τῆν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ληφθεῖσαν ἔνορκον μαρτυρίαν τοῦ Τομάζη Πάλλη, ἧτις ἀνεγνώσθη ἐπὶ ἀκροατηρίου καὶ ἀπὸ τὰς λοιπὰς κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ληφθεῖσας ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων, οἵτινες ἐξετασθέντες ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐνόρκως, ἐβεβαίωσαν ὅσα εἰς τὴν ἀνάκρισιν, τὰ ὁποῖα ἐδύνατο καὶ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν μνησθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 4 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου

τῶν Ἐφετῶν ἀναφέρεται, ὅτι τοῦτο συνηλθεν εἰς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτίου 1845 περὶ ναυταπάτης Νόμου, καὶ ἂν δὲν ἀνεφέραιτο ἐν τῇ ἀποφάσει ὁ Νόμος, οὐδεὶς ὡς ἐκ τούτου λόγος ἀκυρότητος ὑπῆρχεν, ἀφοῦ ὁ Νόμος αὐτὸς προσηκόντως ἤδη δημοσιευμένος δίδει τὸ δικαίωμα εἰς τὰ Ἐφετεῖα νὰ δικάζουν τὰς τοιαύτης φύσεως ὑποθέσεις.

Ἐπειδὴ γαὶ μὲν εἰς τὰς ἐπὶ κακουργήματι δίκας ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ὑπάρχη συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἦναι καὶ πολλοὶ συνήγοροι, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶχεν εἰς τὸ Ἐφετεῖον συνήγορον μέχρι τέλους τῆς ἐκδίκασεως τῆς ὑποθέσεως, ἂν δὲ ὁ κατηγορούμενος εἶχε δύο συνηγόρους καὶ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν δὲν ἔμεινε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, τοῦτο δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, ἄλλως τε δὲν ὑπάρχει καμμία ἀπόδειξις, ὅτι διηρημένως εἶχον ἀναδεχθῆ οἱ συνήγοροι οὗτοι τὴν ὑπεράσπισιν τῆς κατηγορίας, καθὼς ἤδη ὁ ἀναιρεσίων ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ κατηγορούμενος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἐνὸς τῶν συνηγόρων τοῦ ἀπήτησε διὰ νὰ προσκληθῆ καὶ οὗτος καὶ τὸ δικαστήριον νὰ ἀπέβαλε τὴν αἴτησίν του, ὥστε σιωπήσαντος τοῦ κατηγορουμένου διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἐνὸς τῶν συνηγόρων του, ἐξάγεται ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἤρκεσθη εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ἐνὸς καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ παράξῃ λόγον ἀναιρέσεως, ὡς μὴ ὑπερασπισθεὶς καθ' ὅλην τὴν δίκην καὶ ἀπὸ τοὺς δύο συνηγόρους του.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργίου Βεκέλη, κατοίκου Χαλκίδος, γενομένην κατὰ τῶν ἀπὸ 13 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ 4 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀνάίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημανσεως δραχμᾶς πενήντα μίαν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ἐννάτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακισιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 43.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Β. Κουρουσοπούλου, Α. Πάλμα καὶ Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ

Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Ἰουλίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως τοῦ Κυριάκου Καραλῆ, Ἀγγελλῆ Λαμπροπούλου, Στάμου Μασσαοῦτα καὶ Μάρκου Δαρβελοπούλου, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν δικηγόρων Μ. Ρενιέρη καὶ Ν. Βαλσαμάκη.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, ἐκδοθέντος τὴν 5 Ἰαννουαρίου 1845, ὑπ' ἀριθ. 15, καὶ ἐπικυρωθέντος δι' ἐτέρου βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ὑπ' ἀριθ. 65, οἱ Κυριάκος Καραλῆς, Ἀγγελλῆς Λαμπρόπουλος, Στάμος Μασσαοῦτας, Κωνσταντῖνος Μασσαοῦτας, Μάρκος Δαρβαρόπουλος, Γιάννης Ζάρακλας ἢ Ἀντωνόπουλος, Γεώργιος Νικολόπουλος ἢ Βιτόπουλος, Γιάννης Τζαμπουκόπουλος καὶ Σπήλιος Σβαρνόπουλος, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακούργιοδικεῖον, διὰ τὴν δικάσθωσιν ὡς ὑπαίτιοι· α'. ὅτι τὴν 30 Ἰουλίου 1844, εἰς θέσιν Λαμποῦδι τοῦ χωρίου Λατζῶνι, ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, ἀπεφάσισαν καὶ ἐξετέλεσαν τραύματα κατὰ τοῦ Παναγιώτου Ντόγκα, αἰκίσαντες αὐτὸν διὰ βλάβων εἰς διάφορα τοῦ σώματος του μέρη, καὶ πληγώσαντες αὐτὸν διὰ μαχαϊριδίου κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὠμοπλάτην, ἐκ τῶν ὁποίων αἰκιῶν καὶ πληγῶν, οὗτος ἐσερήθη τῆς ζωῆς, ἤτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 308 § 1 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, συνδυασμένου μὲ τὸν ἀριθ. 1 τοῦ ἄρθρ. 307 τοῦ ἰδίου Νόμου, ὑπὸ τοὺς ἔρους τοῦ ἄρθρ. 311, ἀριθ. 1, ἐδάφιον τελευταῖον τοῦ αὐτοῦ Νόμου· β'. ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἤτοι τὴν 30 Ἰουλίου 1844, καταλαβόντες τὰς ὀχυράς θέσεις Κουλά καὶ Νικοβάνι, ἀνέστησαν δι' ἀπειλῶν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Χωροφυλακῆς Μ. Δελιγεώργην, θέλοντα νὰ συλλάβῃ αὐτοὺς ὡς ὑπαίτιους τοῦ εἰρημένου τραυματισμοῦ, ἐπὶ σκοπῷ νὰ τὸν ἀναγκάσωσι νὰ παραλείψῃ τὴν σύλληψιν των, καὶ τοὶ προσκληθέντες παρ' αὐτοῦ καὶ τῶν Στρατιωτῶν νὰ ὑπακούσουν εἰς τὰς διαταγὰς του καὶ νὰ παραδοθῶσιν εἰς αὐτὸν, ἤτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 169 § 2 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλεύματος τούτου, εἰσῆχθησαν οἱ κατηγορούμενοι εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Πάτραις Κακούργιοδικῶν, ἐκτός τῶν φυγοδίκων Κωνσταντῖνου Μασσαοῦτα, Γιάννη Ζάρακλα ἢ Ἀντωνοπούλου καὶ Γιάννη Τσιμποκοπούλου, κατὰ πρότασιν δὲ τοῦ παρὰ τῶ δικαστηρίῳ τῶν Κακούργιοδικῶν Εἰσαγγελέως, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διέταξε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 47 ἀποφάσεώς του τὸν διαχωρισμὸν τῆς δίκης τῶν παρόντων

κατηγορουμένων ἀπὸ τῆς τῶν μὴ ἐμφανισθέντων. Συζητηθείσης ἀκολούθως τῆς ὑποθέσεως οἱ ἑνόρκοι ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. α. Ναὶ εἶναι ἑνόρκος 1, ὁ Κυριάκος Καραλῆς. 2, Ἀγγελῆς Λαμπρόπουλος. 3, Στάμος Μασαούτας. 4, καὶ ὁ Μάρκος Δαβερόπουλος ὅτι τὴν 30 Ἰουλίου 1844 εἰς θέτιν Λαμποῦδι τοῦ χωρίου Λατζόνι, ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσε τραύματα κατὰ τοῦ Παναγιώτου Ντόγκα, αἰκίσας μετ' ἄλλων αὐτὸν διὰ ράβδου εἰς διάφορα τοῦ σώματός του μέρη, καὶ πληγώσας ἐπίσης μετ' ἄλλων αὐτὸν διὰ μαχαιριδίου κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὠμοπλάτην. 6. Ναὶ ἡ σύμπτωσις τῶν εἰρημένων τραυμάτων ἐπενεχθέντων διὰ ράβδων ὡς εἴρηται εἰς τὸν Παναγιώτην Ντόγκαν καὶ τῆς ἐπενεχθείσης αὐτῷ πληγῆς διὰ μαχαιριδίου, ἐπέφερον εἰς αὐτὸν τὸν Π. Ντόγκαν τὸν θάνατον. γ'. Ναὶ τὰ διὰ ξύλων τραύματα, ἐπέφερον τὸν θάνατον τοῦ ῥηθέντος Π. Ντόγκα. δ'. Ναὶ ἡ διὰ μαχαιρίου πληγὴ μόνη ἐπέφερον τὸν θάνατον τοῦ ῥηθέντος Π. Ντόγκα. ε. Ναὶ εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ Κυριάκος Καραλῆς, ὁ Ἀγγελῆς Λαμπρόπουλος, Στάμος Μασαούτας καὶ Μάρκος Δαβερόπουλος δὲν ἐπέφερον τὴν διὰ μαχαιριδίου θανατηφόρον πληγὴν εἰς τὸν Π. Ντόγκαν. ς'. Ὅχι δὲν εἶναι ἑνόρκος ὁ Γεώργιος Νικολόπουλος ἢ Βιτόπουλος, ὁ ῥηθείς Στάμος Μασαούτας καὶ Σπήλιος Σβαρνόπουλος, ὅτι κατὰ τὴν 30 Ἰουλίου 1844 καταλαβὼν τὰς ὀχυρὰς θέσεις Κούλα καὶ Νίκαβα, ἀντέστη δι' ἀπειλῶν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Χωροφυλακῆς τὸν Δελιγεώργην, θέλοντα νὰ συλλάβῃ τοὺς ὑπαιτίους τοῦ εἰρημένου τραυματισμοῦ, ἐπίσκοπῶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ παραλείψῃ τὴν σύλληψίν των, καὶ τοὶ προσκληθεῖς παρ' αὐτοῦ καὶ τῶν στρατιωτῶν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς διαταγὰς, καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς αὐτόν. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικατήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 29 Μαΐου 1845, ὑπ' ἀριθ. 50 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τοὺς κηρυχθέντας ἐνόρκους εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν ἕκαστον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες Κυριάκος Καραλῆς, Ἀγγ. Λαμπρόπουλος, Στάμος Μασαούτας καὶ Μάρκος Δαβερόπουλος, ἐζήτησαν ἐγκαίρως τὴν ἀαίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι εἰς ἀντίφασιν, ἐκ δὲ τῆς ἀντιράσεως ταύτης προκύπτει ἡ ἀθωότης τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτοὺς πράξεως. 2, Διότι κακῶς ἐπράξε τὸ δικαστήριον ν' ἀπορρίψῃ τὴν αἴτησιν τοῦ νὰ τεθῇ ζήτημα περὶ τῆς μίθης, ἀφ' οὗ τὸ περιστατικὸν τοῦτο προέκυψεν ἐκ τῆς ὁμολογίας τοῦ κατηγορουμένου Κυριακοῦ Καραλῆ, εἰπόντος ὅτι οἱ τραυματίσαντες τὸν Π. Ντόγκαν ἦσαν εἰς κατάστασιν μίθης. γ'. Διότι κακῶς ὡσαύτως ἐπράξε τὸ

δικαστήριον ν' απορρίψη και την αίτησιν τοῦ νὰ τεθῆ ζήτημα τοῦ ἂν ἡ πράξις ἔλαβε χώραν διὰ τὰς ἐκλογὰς και ἔνεκα αὐτῶν, ἀφοῦ τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀνακρίσεως και τῶν τῆς δικογραφίας ἐγγράφων. δ'. Διότι κακῶς ἀπεφάνθη τὸ δικαστήριον περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ὅτι ἡ πράξις ἔλαβε χώραν διὰ τὰς ἐκλογὰς, διότι ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ τούτου ζητήματος εἶναι μόνοι οἱ ἔνορκοι ἀρμόδιοι ν' ἀποφανθῶσι. ε'. Διότι ὑπαρξάσης τῆς ἀντιφάσεως ἐπὶ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, και παρατηρήσαντος τοῦ δικηγόρου τῶν κατηγορουμένων ταύτην, τὸ δικαστήριον ὄφειλε νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ συμβούλιον τῶν διασκέψεων πρὸς διόρθωσιν τῆς ἀντιφατικῆς ἐτυμηγορίας των. ς'. Διότι ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων, ἐνῶ παρετήρη ὁ δικηγόρος τὴν ἀντίφασιν τῆς ἐτυμηγορίας εἰς τὸ δικαστήριον, συνεφώνησεν εἰπὼν ἐπ' ὀνόματι τῶν ἐνόρκων, ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ γνώμη τῶν ἐνόρκων, τούτέστιν ὅτι μόνη ἡ διὰ μαχαιριδίου πληγὴ ἐπέφερε τὸν θάνατον εἰς τὸν Παναγιώτην Ντόγκαν, και ὅτι οἱ Κυριάκος Καραλῆς και λοιποὶ ἀναιρεσεῖοντες ἐπέφερον τὸ θανατηφόρον αὐτὸ τραῦμα, ἄρα εἶναι ἀθῶος. ζ'. Διότι δὲν ἐγένοντο αἱ ἀπαιτούμεναι κοινοποιήσεις τῶν κατηγορητηρίων μετὰ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος τῆς κλήσεως και τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων, ὡς ἀπαιτοῦν τὰ ἄρθρα 413, 274 και 275 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, πρὸς τοὺς Κυριάκον Καραλῆν και Ἀγγελὴν Λαμπρόπουλον, τοῦτο δὲ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρ. 458 τῆς αὐτῆς Δικονομίας. η'. Διότι τὰ πρακτικὰ δὲν βεβαιοῦντιν ὅτι οἱ μάρτυρες ὠρίσθησαν τὸν ἀπὸ τὸ ἄρθρ. 121 ἀπαιτούμενον ὄρκον. θ'. Διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπεποιήθη νὰ θέσῃ ζήτημα ἢ ν' ἀποφασίσῃ αὐτὸ τὸ ἴδιον ἂν ἡ πράξις τῶν κατηγορουμένων ὑπήγετο εἰς τὸ περὶ ἀμνηστείας διάταγμα, και ἐθεώρησε τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ὀριστικῶς και τελεσιδίκως δεδικασμένον διὰ τοῦ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, ἐνῶ τὰ βουλεύματα εἶναι ἀποφάσεις ἀπλῶς προπαρασκευαστικαί, τῶν ὁποίων ἡ ἰσχὺς ἐκπνέει ἅμα ἀρξαμένης τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Ποινικοῦ δικαστηρίου συζητήσεως, εἰς τρόπον ὥστε ὁ κατηγορούμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ ἐκ νέου ὅσα συντείνουσι πρὸς ἀθῶωσίν του, και τοὶ ἀπορρίφθέντα ἤδη διὰ τῶν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἐκδοθέντων βουλευμάτων. ι'. Διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων βεβαιοῦσα ἀφ' ἑνὸς μὲν, ὅτι μόνη ἡ διὰ μαχαιριδίου πληγὴ ἐπέφερε τὸν θάνατον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι τὰ διὰ ξύλων τραύματα ἐπέφεραν τὸν αὐτὸν θάνατον, βεβαιοῦσα προτετεῖ ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐπλήρωσαν διὰ μαχαιριδίου τὸν παθόντα, και ὅτι εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι οἱ αὐτοὶ κατηγορούμενοι δὲν ἐπέ-

φερον τὴν διὰ μαχαιριδίου θανατηφόρον πληγὴν ἦτον ἀντιφατικὴ, καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύτῃ πρὸς ἕκδοσιν καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. ιά. Διότι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων δὲν ἠδύνατο νὰ δώτῃ ἀκρόασιν εἰς προφορικὰς ἐξηγήσεις καὶ διασαφήσεις τῶν ἐνόρκων μετὰ τὴν ἕκδοσιν τῆς ἐτυμηγορίας των. ιβ'. Διότι προτείναντος τοῦ δικηγόρου τῶν κατηγορουμένων, ὅτι δυνάμει τῆς ἐτυμηγορίας ὅπως ὑπῆρχεν, ἔπρεπε ν' ἀπολυθοῦν οἱ κατηγορούμενοι, τὸ δικαστήριον δὲν ἀπεφάσισε τι περὶ τούτου, καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 50 ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι κατὰ τοῦτο ἀναιτιολόγητος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, τοὺς πληρεξουσίους τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Ἀντισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀποφαινομένη, ὅτι ὁ Κυριάκος Καραλῆς, Ἀγγελῆς Λαμπρόπουλος, ὁ Στάμος Μασαούτας, καὶ ὁ Μάρκος Δαρβερόπουλος εἶναι ἔνοχος, ὅτι τὴν 30 Ἰουλίου π. ε. εἰς θέσιν Λαμποῦτι τοῦ χωρίου Λαντσόνη, ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσε τραύματα κατὰ τοῦ Παναγιώτου Ντόγκα, αἰκίας μετ' ἄλλων αὐτὸν διὰ ράβδων, καὶ πληγώσας ἐπίσης μετ' ἄλλων αὐτὸν διὰ μαχαιριδίου, δὲν προσδιορίζει τις ἐκ τῶν εἰρημένων τεσσάρων, ἢ ἂν ἕκαστος αὐτῶν συμπράττων ἐπήνεγκε τὰς αἰκίας καὶ τὴν διὰ μαχαιριδίου θανατηφόρον πλήγωσιν εἰς τὸν Παναγιώτην Ντόγκαν, καθόσον δὲ ἡ πρᾶξις τῆς αἰκίας καὶ πληγώσεως δὲν ἀποδίδεται εἰς ἓνα ἕκαστον ῥητῶς ἢ εἰς ὅλους ὁμοῦ κοινῶς, οὐδεὶς αὐτῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ μετὰ βεβαιότητος ἔνοχος, ἐπομένως μὴ ὑπαρχούσης ῥητῆς ἔνοχῆς, δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ποινὴ εἰς οὐδένα.

Διὰ ταῦτα ἀναρεῖ τὴν ἀπὸ 29 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 5 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ ἀπολύει ἐντελῶς τοὺς Κυριάκον Καραλῆν, Ἀγγελῆν Λαμπρόπουλον, Στάμον Μασαούταν καὶ Μάρκον Νταρβερόπουλον τῆς κατ' αὐτῶν κατηγορίας. Ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς θάρος τοῦ δημοσίου. Διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀποφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ἐνάτην Ἰουνίου τοῦ χιλιεστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 44.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα καὶ Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Ἰουλίου 1845 διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀθανασίου Ἰωάννου, ἡ Καραγιάννη, Δημητρίου Ἰωάννου Σφίκα, ἐπονομαζομένου Σπανοῦ καὶ Γεωργίου Κίτζου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Λ. Μελά.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελοδικῶν ὑπ' ἀριθ. 246, 715, οἱ εἰρημένοι Ἀθανάσιος Ἰωάννου ἡ Καραγιάννης, Δημήτριος Ἰωάννου Σφίκα καὶ Γεώργιος Κίτζου παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον διὰ τὴν δικάσθωσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 17—18 Ἰαννουαρίου 1844 ἐκ προμελέτης καὶ ἐκ συστάσεως ἀπεφάσισαν καὶ ἐσχεμμένως ἐφόνευσαν διὰ μαχαιρῶν τὸν Πανάγον Μπαλωμένον καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ συζῶσαν γυναῖκα ὀνόματι Βαμβακοῦ ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου των, καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα ἔκλεψαν ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκίας χρήματά τινα ἀνήκοντα εἰς τὸν Μπαλωμένον, ὑπερβαίνοντα τὴν ποσότητα τῶν 400 δραχμῶν. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἐν Πάτραις δικαστήριον τῶν Κακουργιοδικῶν καὶ συζητήσεως γενομένης, οἱ ἔνορχοι ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν· «Ναί, εἶναι ἔνοχοι ὁ Ἀθανάσιος Ἰωάννου ἡ Καραγιάννης, ὁ Δημήτριος Ἰω. Σφίκα, ἐπονομαζόμενος καὶ Σπανός, καὶ ὁ Γεώργιος Κίτζου, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 17—18 Ἰαννουαρίου 1844 συναπεφάσισαν ὁμοῦ καὶ μετ' ἄλλον τινα ἀποθανόντα καὶ ἐξετέλεσαν διὰ μαχαιρίου ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Παναγιώτου Ππαλωμένου καὶ τῆς Βαμβακοῦς γυναικὸς συζώσης μετ' αὐτοῦ ἐντὸς τῆς ἐν Πάτραις οἰκίας των. Ναί, συναπεφάσισαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνθρωποκτονίας τούτων οἱ φονεῖς κινούμενοι ὑπὸ κοινῆς συμφέροντος καὶ συνομολογήσαντες ἔνεκα ταύτης ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομὴν καὶ παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσίν των καὶ τὴν ὑπεστήριξαν διὰ τῆς συνδρομῆς των καὶ ὁ Ἀθανάσιος Ἰωάννου καὶ ὁ Δημήτριος Ἰωάννου Σφίκα καὶ Γεώργιος Κίτζου. Ὅχι δὲν ἀπεφασίσθησαν ἐκ προμελέτης αἱ ἀνθρωποκτονίαι αὗται. Ναί, ἐξετελέσθησαν ἐσχεμμένως

ἀπὸ τοὺς δύο αἱ ἀνθρωποκτονίαι αὗται, πλὴν τοῦ Γεωργίου Κίτ-
 ζου, ὅστις ἐξετέλεσε τὰς ἀνθρωποκτονίας ταύτας εἰς βρασμὸν ψυ-
 χικῆς ὀρμῆς. Ναί, εἶναι ἔνοχοι, ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρό-
 νον ἐκλεψαν διάφορα πράγματα καὶ χρήματα τῶν ἰδίων φονευμέ-
 νων Πανάγου καὶ Βαμβάκοῦς. Ὅχι, δὲν ὑπερβαίνει τὴν ἀξίαν τῶν
 100 δραχμῶν ἢ κλοπιμαία ποσότης. Ναί, ὑπερβαίνει τὴν ἀξίαν τῶν
 400 δραχμῶν ἢ κλοπιμαία ποσότης. Ὅχι, δὲν ἦσαν ἰδίως καὶ μὲ
 ὄπλα ἐφωδιασμένοι οἱ κλέπται. Ναί, ἐπράχθη ἐν καιρῷ νυκτὸς ἢ
 ῥηθεῖτα κλοπή. » Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὼν ὑπ'
 ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν αὐτόθι Συνέδρων κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ
 21 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 32 ἀποφάσεώς του τοὺς μὲν Ἀθανάσιον
 Ἰωάννου ἢ Καραγιάννην καὶ Δημήτριον Ἰωάννην Σφίκαν, ἐπονομα-
 ζόμενον καὶ Σπανόν, εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, τὸν δὲ Γεώργιον
 Κίτζου εἰς δεκαοκτῶ ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύ-
 τῆς ἐζήτησαν οἱ καταδικαζόμενοι τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λό-
 γους: 1, Διότι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ὄφειλε νὰ προσκαλέ-
 σῃ τοὺς ἐνόρκους ν' ἀπέλθουν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς διασκέψεως πρὸς
 διόρθωσιν τῆς ἀτάκτου καὶ ἀντιφαντικῆς ἐτυμηγορίας των, ἢ νὰ πα-
 ραπέμψῃ τὴν δίκην εἰς τὴν προτεχῆ συνεδρίασιν καὶ μάλιστα γενο-
 μένης τοιαύτης προτάσεως ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ συνηγό-
 ρου τῶν κατηγορουμένων· 2, Διότι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων
 λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀντιφαντικὴν καὶ ἀτακτον ἐτυ-
 μηγορίαν, ἐφήρμοσε διαφόρους Νόμους μὴ συμβιβαζομένους πρὸς ἀλ-
 λήλους· 3, Διότι ἀνεγνώσθη ἡ ἐτυμηγορία τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστη-
 ρίου τῶν ἐνόρκων καὶ ἄλλα ἔγγραφα καὶ τοι ἀντιτείναντος τοῦ συ-
 νηγόρου τῶν κατηγορουμένων· 4, Διότι ὁ ἐνορκος Σαράντος Λεο-
 νάρδος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου τῆς διασκέψεως ἄνευ ἀδείας τοῦ
 Προέδρου· 5, Διότι τὸ κύριον ζήτημα πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ τὴν
 εἰς τὸν ἐπίλογον τοῦ ἐγκλητηρίου πρᾶξιν μὲ ὅλα τὰ συστατικὰ αὐ-
 τῆς στοιχεῖα τὰ ἀπαρτιζόντα τὸ ἀξιόποιον αὐτῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προ-
 κειμένου οἱ ἐνορκοὶ διὰ τοῦ πρώτου καὶ κυρίου ζητήματος ἐρωτήθη-
 σαν περὶ ἀνθρωποκτονίας ἐν γένει καὶ οὐχὶ περὶ φόνου ἐκ προμελέ-
 τῆς, ὥστε τὸ κύριον ζήτημα δὲν ἐπεστηρίζετο εἰς τὸ ἐγκλητήριο
 καὶ οὕτω παρεβιάσθη ῥητὴ διάταξις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας· διότι
 ὡς πρὸς τὸν Δημήτριον Ἰωάννου Σφίκα τὸ ἐγκλητήριο καὶ ὅλη ἡ
 γενομένη διαδικασία πρέπει ν' ἀκυρωθῶτι, καθόσον δὲν διελαμβάνε-
 το τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸ ἐγκλητήριο, ἀλλὰ τὸ τοῦ Σφίκα Σπανοῦ,
 περὶ τούτου δὲ ἔγεινε πρότασις εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων
 καὶ ὁ Πρόεδρος ὄφειλε νὰ θέσῃ ζήτημα περὶ τῆς ταυτότητός του.

Ἐκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς περὶ τῆς διαδικασίας τῶν Κακουργιοδικῶν διατάξεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, διὰ νὰ ἐπιβάλλουν τὰ δικαστήρια τῶν Συνόδων ποινὰς εἰς τοὺς κατηγορουμένους, ἀπαιτεῖται προηγουμένως ἡ ἐνοχὴ αὐτῶν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων νὰ προσδιορισθῇ ἀκριβῶς καὶ καθαρῶς καὶ ἄνευ ἀβεβαιότητος ἢ ἀμφιβολίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων τῆς 21 Μαΐου ε. ε. φέρουσα διὰ μὲν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ζήτημα, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι κατὰ τὴν 17 πρὸς τὴν 18 Ἰαννουαρίου 1844 συναπεφάσισαν ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινὰ ἀποθανόντα καὶ ἐξετέλεσαν διὰ μαχαιρίου ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Παναγιώτου Μπαλωμένου καὶ τῆς Βαμβακοῦς, καὶ ὅτι ἐκ συστάσεως καὶ οἱ τρεῖς κατηγορούμενοι ὑπεστήριξαν διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνθρωποκτονιῶν τούτων παρευρεθέντες κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, διὰ δὲ τὸ τρίτον καὶ τέταρτον, ὅτι δὲν ἀπεφασίσθησαν ἐκ προμελέτης αἱ ἀνθρωποκτονίαι αὗται καὶ ὅτι ἐκ μὲν τῶν δύο ἐξετελέσθησαν ἐσκεμμένως, ἐκ δὲ τοῦ Γεωργίου Κίτζου εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, εἶναι εἰς φανεράν ἀντίφασιν ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῆς ἐνοχῆς καὶ τῶν τριῶν κατηγορουμένων καὶ ἰδίως τοῦ Γεωργίου Κίτζου, διότι ἐὰν ὑπῆρξε σύστασις κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν εἰς τὴν πρᾶξιν τῶν κατηγορουμένων, ὑπῆρξεν ἀναγκαίως καὶ ἡ προμελέτη, καθότι εἰς τὴν ἐκ συστάσεως συναπόφασιν μελετᾶται καὶ ἡ ἀξιόποινος πρᾶξις πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς, ὥστε ἐνῶ ἡ προκειμένη ἐτυμηγορία παραδέχεται τὴν σύστασιν καὶ δι' αὐτῆς τὴν προμελέτην εἰς τὴν πρᾶξιν τῶν κατηγορουμένων, μετέπειτα ἐκφράζει, ὅτι δὲν ὑπῆρξε προμελέτη καὶ μάλιστα διὰ τὸν Γεώργιον Κίτζον, ὅτι οὗτος εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἐνήργησε, περίπτωσις, ἣτις ἀποκρούει ἐντελῶς τὴν ἰδέαν τῆς συστάσεως· ἐπὶ τοιαύτης δὲ ἀντιφατικῆς ἐτυμηγορίας στηριχθεῖσα ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τῶν Συνόδων, παρεβίασε τὰς ῥηθείσας οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀναιρετέα.

Ἐπειδὴ δ' ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Ἰωάννου Σφίκα ἰδίως προτεινόμενος ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι δὲν ἐτέθη ζήτημα ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Συνόδων εἰς τοὺς ἐνόρκους διὰ ν' ἀποφανθοῦν, ἐὰν ἦναι αὐτὸς ὁ ἐν τῷ παραπομπῆς βουλευμάτι καὶ τῷ ἐγκλητηρίῳ ἀναφερόμενος Σφίκας Σπανὸς εἶναι νόμιμος, διότι ὑπαρχούσης ἀμφισβητήσεως περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ κατηγορουμένου τούτου, ἀπρητεῖτο, καθὸ

πραγματικὸν τὸ περιστατικὸν τοῦτο, νὰ ὑποβληθῆ εἰς τοὺς ἐνόρκους διὰ τὴν ἀποφανθοῦν οὗτοι, καθότι ἐκ τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν ἤθελεν ἀναφανῆ ἂν καλῶς ἢ ὄχι ὁ Δημήτριος Ἰωάννου Σφίκας ἐκλητεύθη καὶ εἰσήχθη εἰς δίκην δυνάμει τοῦ ρηθέντος βουλευμάτος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 21 Μαρτίου ε. ε. ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις Συνέδρων, παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν συστηθησόμενον Κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ Δημοσίου. Διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 19 Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 45.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόστου, Ἐδ. Μάσσωνος, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συγελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Ἰουλίου 1845, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Θωμᾶ Ἀναγνωστοπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Λ. Μελά.

Διὰ βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Λαμίᾳ Πλημμελειοδικῶν ὑπ' ἀριθ. 137, ὁ Θωμᾶς Ἀναγνωστόπουλος, Ἀναστάσιος Λάζος, Ν. Ἡλίας Βέλλιος, Γεώργιος Ζαγκανᾶς, Ἡλίας Σταθόπουλος καὶ Πανουργιᾶς Μακρὺς, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι κλοπῆς πραχθείσης κατὰ τῶν ποιμένων Νικολάου Ντάσου καὶ Ἀναστασίου Δημακοπούλου, καὶ ὅτι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κλοπῆς ταύτης, τὸν μὲν Νικόλαον Ντάσου ἐφόνευσαν, τὸν δὲ Ἀναστάσιον Δημακόπουλον ἐπλήγωσαν καιρίως διὰ ξίφους εἰς τὴν κεφαλὴν, ὅστις μετὰ δέκα ἡμέρας ἐτελεύτησεν. Εἰσαχθείσης

τῆς δίκης εἰς τὸ ἐν Μεσολογίῳ δικαστήριον τῶν Κακουργιοδικῶν, καὶ συζητήσεως γενομένης, οἱ ἔνορχοι ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. « Ἐντίμως καὶ εὐσυνειδότης λέγω ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων καταρτισθεῖσα κατὰ τὴν νόμιμον πλειοψηφίαν εἶναι αὕτη. Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Θωμᾶς Ἀναγνωστόπουλος, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι μετ' ἄλλων, καὶ συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν συναπεφάτισαν, καὶ θέλοντες νὰ λάβουν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, διὰ νὰ τὴν ἔχωσι ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν μετέβησαν τὴν νύκτα τῆς 3—4 Νοεμβρίου 1844, εἰς τὴν θέσιν Μαυρίκη τῆς περιφερείας τοῦ χωρίου Καστελίου, ὅπου ἦτο τοποθετημένον τὸ ποίμνιον τοῦ Γουβέλη Ντάτου ἐπὶ σκοπῶ κλοπῆς, καὶ ὄντες ἐφωδιασμένοι μὲ ὄπλα πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς τῆς κλοπῆς, μετεχειρίσθησαν αὐτὰ κατὰ τῶν ποιμένων Νικολάου Ντάτου καὶ Ἀναστασίου Δημακοπούλου, καὶ οὕτως ἔλαβον εἰς τὴν κατοχὴν τῶν αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν ἐχόντων δικαίωμα ἐξ πρόβατα αὐτῶν διὰ νὰ τὰ ἔχωσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν. Οἱ εἰρημένοι κατηγορούμενοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κλοπῆς ἐφόνευσαν τὸν Νικόλαον Ντάτον διὰ πυροβόλου, καὶ ἐπλήγωσαν καιρίως εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ ξίφους τὸν Ἀναστάσιον Δημακόπουλον, ἀποθανόντα καὶ τοῦτον μετὰ τινος ἡμέρας. Ὅχι δὲν εἶναι ἔνοχοι ὁ Γεώργιος Ζαγκανάς, Ἀναστάσιος Λάκος, Ν. Ἡλία Βέλλιος, Ἡλίας Σταθόπουλος καὶ Πανουργιάς Μακρὺς ὅτι κλπ. Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων παρατηρήσαν ὅτι ὑπῆρχον ἐλλείψεις τινές εἰς αὐτήν. 1, ὅτι ἀντὶ τῆς λέξεως τιμίως ἐμπεριέχεται ἡ λέξις ἐντίμως. 2, ὅτι εἰς τὸ δεῦτερον ζήτημα δὲν ἐτέθη ἡ καταφατικὴ λέξις Ναί. 3, ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ ζήτημα ἀντὶ τῶν λέξεων ὁ εἰρημένος κατηγορούμενος καὶ ἄλλοι, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κλοπῆς κλπ. ἐμπεριείχοντο αἱ λέξεις, οἱ εἰρημένοι κατηγορούμενοι, ὥστε δὲν ὑπῆρχεν ἡ διάκρισις ἡ εἰς τὸ ἀ. ζήτημα εὐρισκομένη, διέταξε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 43 ἀποφάσεώς του τοὺς ἐνόρκους νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων πρὸς διόρθωσιν τῶν ῥηθειῶν ἐλλείψεων τῆς ἐτυμηγορίας. Κατὰ συνέθειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, οἱ ἔνορχοι ἐπανήλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ προϊστάμενος αὐτῶν ἀνέγνωσε τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. « Τιμίως καὶ εὐσυνειδότης λέγω, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων καταρτισθεῖσα κατὰ νόμιμον πλειοψηφίαν εἶναι αὕτη. Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Θωμᾶς Ἀναγνωστόπουλος, ὅτι αὐτός τε καὶ ἄλλοι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, καὶ συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλή-

λους ἀμοιβαίαν συνδρομήν συναπεφάσισαν, καὶ θέλοντες νὰ λάβουν εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, διὰ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των, μετέβησαν τὴν νύκτα τῆς 3—4 Νοεμβρίου 1844, εἰς τὴν θέσιν Μαυρίκη τῆς περιφερείας τοῦ χωρίου Καστελίου, ὅπου ἦτο τοποθετημένον τὸ ποίμνιον τοῦ Γουβέλη Ντάσου ἐπὶ σκοπῶ κλοπῆς, καὶ ὄντες ἐφωδιασμένοι μὲ ὄπλα πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς τῆς κλοπῆς, μετεχειρίσθησαν αὐτὰ κατὰ τῶν ποιμένων Νικολάου Ντάσου καὶ Ἀναστασίου Δημακοπούλου, καὶ οὕτως ἔλαβον εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν ἐχόντων δικαίωμα ἔξ πρόβατα αὐτῶν, διὰ νὰ τὰ ἔχωσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν των. Ναὶ ὁ εἰρημένος κατηγορούμενος καὶ ἄλλοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κλοπῆς ἐφόνευσαν τὸν Νικόλαον Ντάσον διὰ πυροβόλου, καὶ ἐπλήρωσαν καιρίως εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ ξίφους τὸν Ἀναστάσιον Δημακόπουλον, ἀποθανόντος καὶ τούτου μετὰ τινος ἡμέρας. Ὅχι δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ Γεώργιος Ζαγκανᾶς, Ἀναστάσιος Λάζος, Ν. Ἡλίας Βέλλιος, Ἡλίας Σταθόπουλος καὶ Πανουργιᾶς Μακρὺς ὅτι κτλ. Τὸ δικαστήριον τῶν αὐτόθι Συνέδρων κατεδίκασε κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Θωμᾶν Ἀναγνωστόπουλον εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 44 ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι συμφῶνως μὲ τὸν Νόμον δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς αὐτὸν πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, τὸ ὄνομα τοῦ μάρτυρος τῆς κατηγορίας Χρήστου Ἀθανασοπούλου, οὔτε τὰ ἀληθῆ ἐπαγγέλματα τινῶν μαρτύρων. 2, Διότι ἐτέθη εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα νομικὸν διαφεύγον τὴν ἀρμοδιότητά των, ἦτο: προσεκλήθησαν νὰ ἀποφασίσωσιν ἂν οἱ κατηγορηθέντες μετέβησαν ἐπὶ σκοπῶ κλοπῆς, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ προσκληθῶσι ν' ἀποφασίσωσιν ἂν μετέβησαν ἐπὶ σκοπῶ τοῦ νὰ καταλάβουν ξένην κινητὴν περιουσίαν ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ νομίμου κυρίου των κτλ. καθόσον ἡ λέξις κλοπὴ εἶναι νομικὸς ὄρος, μὴ ὑποβαλλόμενος εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐνόρκων. 3, Διότι ἀφοῦ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων εὔρεν ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἦτον ἀτελής, ὤφειλεν ἄνευ συζητήσεως νὰ παραγγείλῃ τοὺς ἐνόρκους νὰ τὴν διορθώσωσιν, οὐχὶ δὲ νὰ προκαλέσῃ συζήτησιν ἐκ μέρους τοῦ Εἰταγγελέως καὶ τοῦ συνηγόρου, ἀπόντος τοῦ κατηγορουμένου, διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου παρεβιάσθησαν οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ Νόμου. 4, Διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, καθὼς καὶ τὸ τεθὲν ζήτημα εἶναι ἀντιφατικόν, διότι ἐνῶ καταρχὰς ἀποδίδει σκοπὸν ληστείας ἀμέσως μετατρέπει τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἰς σκοπὸν κλοπῆς, ὥστε δὲν ἀναραίνεται ὁποῖος ἀληθῶς ἦτον ὁ σκοπὸς τοῦ ἀναιρεσειόντος, κλο-

πή ἢ ληστεία, ἐγκλήματα οὐσιωδῶς διαφέροντα. 5, Διότι ἐκ τοῦ ζητήματος καὶ τῆς ἐτυμηγορίας δὲν προκύπτει, ὅποιον τὸ ἀποφασισθὲν κατὰ τὴν σύστασιν ἐγκλημα, καθόσον δὲν διαλαμβάνουν τὶ ἀπεφάσισαν κατὰ τὴν σύστασιν, ἀλλ' ἀπλῶς ὅτι ἀπεφάσισαν, ἐνῶ πρέπει νὰ προκύπτῃ προφανῶς, ὅτι τὸ πραχθὲν ἐγκλημα εἶναι τὸ συναμολογηθὲν καὶ ἀποφασισθὲν κατὰ τὴν σύστασιν. 6, Διότι οἱ Σύνεδροι ἀντεποιήθησαν γρῆ ἐνόρκου καὶ ὑπερέβησαν τὰ καθήκοντά των, καθόσον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 43 ἀποφάσεώς των, παρέπεμψαν τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιόν των, διὰ νὰ προσθέσωσι τὸ *Ναὶ* ἐπὶ ζητήματος, ἐφ' οὗ δὲν εἶχαν ἀποφανθῆ, ἐνῶ ὄφειλον νὰ τοὺς παραπέμψωσι, διὰ νὰ συσκεφθῶσι καὶ ὑπ' αὐτοῦ καὶ προσθέσωσι τὸ *Ναὶ* ἢ τὸ ὄχι.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὅταν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ᾖ αἰτελής, ἄιακτος ἢ ἀντιφατικὴ, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων δύναται καὶ ὀφείλει μάλιστα νὰ πέμψῃ τοὺς ἐνόρκους ἐκ νέου εἰς τὸ δωμάτιον τῆς διασκέψεως διὰ νὰ τελειοποιήσουν ἢ τακτοποιήσουν τὴν ἐτυμηγορίαν των, δὲν δύναται ὅμως νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ἐνόρκους τι, καὶ πῶς ν' ἀποφασίσωσιν ἐπὶ τοῦ τεθέντος ζητήματος, καθότι τότε δὲν ἀποφασίζουσι πλέον αὐτοὶ, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπεμβαίνει ἢ ἀναμιγνύεται τοῦτο εἰς καθήκοντα ξένα, ἤτοι εἰς τὸ πραγματικὸν μέρος τῆς κατηγορίας, τὸ ὅποιον εἶναι ἀποκλειστικῶς ἀνατεθειμένον εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐνόρκων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὔσης ἀτελοῦς τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐν Μεσολογίῳ ἐνόρκων ἐπὶ τοῦ τεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων δευτέρου ζητήματος, τὸ ὅποιον εἶναι ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὸ πρῶτον, καὶ ἀπῆται ἰδίαν ἀπόφασιν, ἂν ὁ κατηγορούμενος Θωμᾶς Ἀναγνωστόπουλος καὶ ἄλλοι, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κλοπῆς, ἐφόνευσαν τὸν Νικόλαον Ντάσου διὰ πυροβόλου, καὶ ἐπλήρωσαν καιρῶς εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ ξίφους τὸν Ἀναστάσιον Δημακόπουλον, ἀποθανόντα καὶ τοῦτον μετὰ τινος ἡμέρας, καθόσον δὲν ἀπεφάνθησαν οἱ εἰρημένοι ἐνόρκοι, εἴτε ἀποφατικῶς εἴτε καταφατικῶς ἐπὶ τοῦ εἰρημένου ζητήματος, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ὄφειλε μὲν νὰ πέμψῃ τοὺς ἐνόρκους ἐκ νέου εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων, διὰ νὰ τελειοποιήσουν τὴν ἐτυμηγορίαν των, ἀποφασίζοντες εἴτε καταφατικῶς εἴτε ἀποφατικῶς, δὲν εἶχεν ὅμως δικαίωμα νὰ διατάξῃ, ὡς διέταξεν ὀρισμένως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 43 ἀποφάσεώς του

τοῦ νὰ ἀποφασίσουν οἱ ἐνόρκοι καταφατικῶς, διαιάξαν δὲ τοιοῦτοτρόπως ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του, ἀποφασίσαν ἐπὶ τοῦ πραγματικῷ μέρους, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόφασις ὑπόκειται ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἡ δὲ ὑπέρβασις αὐτῆ δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν, καθόσον παρεβιάσθησαν αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 420 καὶ 458 § 7 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 6 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 44 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν συστηθησόμενον Κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀνααιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀποφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τὴν δεκάτην ἐννάτην Ἰουλίου τοῦ χιλιεστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 46.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνας, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, Β. Κουρουσπούλου, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 25 Ἰουνίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τῶν Γιάννη Ἀδαμοπούλου καὶ Δημητρίου Ἀθανασίου Κουζάκη, παρασταθέντων διὰ τοῦ συνηγόρου αὐτῶν Ἰωάννου Κόνιαρη δικηγόρου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Νοεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 646 βουλευμάτος του παρέπεμψε τοὺς ἐπὶ ληστεία κατηγορουμένους Γιάννην Ἀδαμόπουλον, Δημήτριον Ἀθ. Κουζάκην καὶ Ἀναστάσιον Δημητρακόπουλον εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, ἵνα δικαθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι τὴν 7 Αὐγούστου 1844 θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμότως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των ἐπέπεσαν

ἐνοπιοὶ κατὰ τῶν Ἀνδρέα καὶ Ἀθανασίου ἀδελφῶν Καϊαφαίων διαβαινόντων ἐκ τῆς θέσεως Καλονερόν, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἤχισαν ἀνευσωματικῆς βλάβης καὶ ἠπειλήσαν τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν, τοὺς ἐλήστευσαν ἀφαιρέσαντες διάφορα πράγματα αὐτῶν, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 363 § 1, 366 § 1, 2 καὶ 5 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Εἰσαχθείσης ἀκολούθως τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικείου καὶ συζητήσεως γενομένης, οἱ ἔνορκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των τοὺς μὲν δύο πρώτους ἐκήρυξαν ἐνόχους τῆς ῥηθείσης πράξεως, ἐκτὸς τῆς ἐπιβαρυντικῆς περιπτώσεως τῶν ἀπειλῶν καὶ αἰκιῶν, τὸν δὲ τελευταῖον ἐκήρυξαν ἀθῶον· οἱ δὲ Σύεδροι ἔχοντες ὑπ' ὄψιν των τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων ἐξέδωκαν τὴν ἀπὸ 18 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 46 ἀπόφασίν των, διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασαν τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους Γιάννην Ἀδαμόπουλον καὶ Δημήτριον Ἀθ. Κουζάκην εἰς δεκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι μετὰ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ζητημάτων δὲν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν συνήγορον τῶν κατηγορουμένων ὡς πρὸς τὰ ζητήματα αὐτά· 2, Διότι χωρὶς γὰρ τεθῆ ζήτημα περὶ τοῦ ἂν ἢ πρᾶξις ἐγένετο ὑπὸ δύο ἢ πλείονων καὶ ν' ἀποφανθῶσι ῥητῶς οἱ ἔνορκοι καὶ περὶ τοῦ περιστατικοῦ τούτου, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέλαβεν ὡς ἀπόφασιν τὸν σύνδεσμον τῶν δύο ὀνομάτων εἰς τὸ αὐτὸ ζήτημα καὶ ἐπομένως ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τὸ ἄρθρον 366 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐνῶ ἡ πρᾶξις, δι' ἣν ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι, προβλέπεται καὶ τιμωρεῖται ἀπὸ τὸ ἄρθρον 367 τοῦ αὐτοῦ Νόμου· ὁ δὲ συνήγορος τῶν ἀναιρεσειόντων ἐπρόσθεσεν ἐπὶ ἀκροατηρίου καὶ τὸν λόγον ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν παρελείφθη ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐκθέσεως τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἔθεσεν ὁ Πρόεδρος εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἡ δὲ παράλειψις αὕτη, οὔσα οὐσιώδης ὡς προσβάλλουσα τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως καὶ παραβιάζουσα τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 428 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, φέρει τὴν ἀναίρεσιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ δὲν ὀφείλει ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων μετὰ τὴν ἔκθεσιν τῶν ζητημάτων γὰρ ἐρωτήσῃ τὸν κατηγορούμενον ἐὰν ἔχη γὰρ κάμη παρατηρήσεις, ἀλλὰ μόνον γὰρ τοῦ δώσῃ τὸν λόγον, ἐὰν οὗτος τὸν ζητήσῃ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν συνάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν,

ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ συνήγορός του ἐζήτησε τὸν λόγον διὰ τὴν ἐκθεσιν τῶν ζητημάτων· διὰ τοῦτο ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος δὲν διατάττει ῥητῶς καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας νὰ τεθῆ χωριστὸν ζήτημα δι' ἕκαστον τῶν συγκατηγορουμένων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ ἀπάντησις τῶν ἐνόρκων εἰς τὸ πρῶτον ζήτημα διαλαμβάνει, ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κυρία πράξις ἐξετελέσθη ὑπὸ δύο αὐτουργῶν, ἤγουν τοῦ Γιάννη Ἀδαμοπούλου καὶ Δημητρίου Ἀθανασίου Κουζάκη, οἱ Σύεδροι λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὸ περιστατικὸν τοῦτο εἰς καταμέτρησιν τῆς ποινῆς, καίτοι μὴ γενομένου ἐπ' αὐτοῦ χωριστοῦ ζητήματος, δὲν παρεβίασε κανένα ἄρθ. τοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ ἀναφέρουσιν, ὅτι τὰ ζητήματα ἐξετέθησαν ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἐπὶ τέλος τῆς ἀνακεφαλαιώσεως, καὶ μετὰ ταῦτα ἐνεχειρίσθησαν ἐγγράφως εἰς τοὺς ἐνόρκους, καὶ ἐπειδὴ οὐδεμίαν μεία ὑπάρχει, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ συνήγορός του ἔκαμε παρατήρησιν τινα κατὰ τῆς ἐκθέσεως, ὁ λόγος, ὅτι παρεβιάσθη τὸ ἄρθρον 428 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γιάννη Ἀδαμοπούλου καὶ Δημητρίου Ἀθανασίου Κουζάκη, κατοίκων τοῦ χωρίου Μπάρτζαρι τῆς Ὀλυμπίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 46 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς εἰκοσιεννέα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Ἰουλίου τοῦ χιλιοσιτοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 47.

Το Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἀ. Πάλμα, Ἐμμ. Κοκκίνου καὶ Π. Τυπάλδου Παρέδρων, τοῦ μὲν δικαστοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου ἀπόντος, τοῦ δὲ ἑτέρου δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουτοπούλου κωλυομένου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰταγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη κωλυομένου, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Ἰουλίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως τοῦ Παναγιώτου Μυλωνοπούλου, Εὐσταθίου Γιαλιμάκη καὶ Παναγιώτου Μουρουσοπούλου ἢ Κέσσου, παρασταθέντων διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου των Ν. Ἰωαννίδου δικηγόρου.

Ὁ Παναγιώτης Μυλωνόπουλος, Εὐστάθιος Γιαλιμάκης καὶ Παναγιώτης Μουρουσόπουλος ἢ Κέσσοι διὰ βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν, ἐκδοθέντος τὴν ἐνδεκάτην Δεκεμβρίου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 688 καὶ ἐπικυρωθέντος δι' ἑτέρου τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτόθι Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου διὰ τὴν δικάσθωσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι κατὰ τὴν 20 Ἰουλίου π. ε. ἔκλεψαν ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀπὸ τὴν θέσιν Μαρμούλης τοῦ χωρίου Μπουτιᾶ δύο φοράδας νεμομένας ἐκ τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου Τάσσου Νεουτζουκάλα καὶ Εὐσταθίου Θεοδωροπούλου ἀξίας ὑπερβαινούσης τὰς 20, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400 δραχμὰς· κατὰ δὲ τὴν νύκτα τῆς 29—30 Ἰουλίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἕνα ἵππον καὶ μίαν φοράδα τοῦ Στυλιανοῦ Σταυριανοπούλου ἀπὸ τὴν αὐτὴν τῆς ἐν τῷ χωρίῳ Σκορεζάγλι οἰκίας τοῦ ἀξίας ὑπερβαινούσης ἐπίσης τὰς 20 οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400 δραχμὰς, διὰ τὴν ἔχουσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν των· ὁ δὲ Παναγιώτης Μυλωνόπουλος προσέτι ὅτι κατὰ τὴν 20 Ἰουνίου 1844 ἐν καιρῷ νυκτὸς ἔκλεψεν ἀπὸ τὴν θέσιν Βαρκιὸ Τσιριμιώτικα τοῦ χωρίου Ἅγιος Ἰωάννης τοῦ Δήμου Σπάρτης ἕνα ἵππον βόσκοντα τοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου Παναγιώτου Σταυράκου ἀξίας ὑπερβαινούσης τὰς 20 οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400 δραχμὰς, διὰ τὴν ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του. Οἱ παραπεμφθέντες ἐφέρθησαν ἐπομένως ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικείου, καὶ δικάσθέντες ἐκηρύχθησαν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἔνοχοι τῶν ἀποδιδομένων αὐτοῖς πράξεων. Ἀκολούθως οἱ Σύεδροι ἐξέδωκαν τὴν ἀπὸ 6 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 124 ἀπόφασίν των, διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασαν τὸν μὲν Παναγιώτην Μυλωνόπουλον εἰς εἰρκτὴν πέντε ἐτῶν καὶ ἐνὸς μηνός, τοὺς δὲ Εὐστάθιον Γιαλιμάκην καὶ Παναγιώτην Μουρουσόπουλον ἢ Κέσσιον εἰς φυλάκισιν ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους. Τῆς καταδικαστικῆς ταύτης ἀποφάσεως ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι ὁ πρῶτος τῆς ὑπερασπίσεως μάρτυς δὲν ὠρίσθη· 2, Διότι οἱ συνηγόροι τῶν κατηγορουμένων δὲν ἐρωτήθησαν νὰ ἐπιφέρωσι παρατηρήσεις των ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης τῶν ζητημάτων, καὶ 3, ὁ συνηγόρος τῶν ἀνααιρεσιόντων ἐπρόσθεσεν ἐπὶ ἀκροατηρίου, ὅτι ἡ ἀπόφασις δὲν ἀπηγγέλλη δημοσίως. Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ

Ἄντεισαγγελεύς εἰσαγαγὼν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 307 ἐγγράφου τοῦ ἐξητήσατο, καθόσον ἀφορᾷ τοὺς Εὐστάθιον Γαλιμάνην καὶ Παναγιώτην Μουρουσόπουλον ἢ Κέσσον, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀναιρέσεως αἰτήσεως αὐτῶν ὡς ἀπαράδεκτου, ἐπειδὴ δὲν παρακατέθησαν τὸ παρὰ τοῦ Νόμου διακτατόμενον παράβολον, οὐδ' ἀπέδειξαν, ὅτι εἶναι πένητες.

Ἄκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν περὶ ἀπαράδεκτου αἰτήσιν τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελέως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 485 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, συνδυαζόμενον μὲ τὸν ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1838 Νόμον, ἡ ἀναιρέσεως αἰτήσις εἶναι τότε μόνον δεκτή, ὅταν ὁ ἀναιρεσειῶν συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσιν παρακαταθέσῃ καὶ τὸ νόμιμον παράβολον τῶν πενήκοντα δραχμῶν διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἦταν, ἀπὴν λαγμένοι δὲ τῆς χρηματικῆς προκαταβολῆς εἶναι κατὰ τὸ 486 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, οἱ ἐπὶ κακουργήματι καταδικασθέντες ἢ οἱ ἀποδείξαντες, ὅτι εἶναι πένητες· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσειόντες Εὐστάθιος Γαλιμάνης καὶ Παναγιώτης Μουρουσόπουλος ἢ Κέσσοι, καταδικασθέντες ἐπὶ πλημμελήματι διὰ τὴν ὁποίαν πρᾶξιν ἐκατηγορήθησαν, οὐδὲ τὸ νόμιμον παράβολον κατέθεσαν, οὐδὲ ἀπέδειξαν, ὅτι ἀπὴνλαυταν τὰ δικαιώματα τῶν πενήτων, ἐπομένως ἡ αἰτήσις αὐτῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ Παναγιώτου Μυλωνοπούλου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως ἐξετάσθη ἀνωμοτὶ, ἐξελέγχεται ψευδῆς ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συζητήσεως, ἐκ τῶν ὁποίων γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ μάρτυς οὗτος ὠρκίσθη προσηκόντως.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος λόγος ἐξελέγχεται ἐπίσης ψευδῆς ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συζητήσεως, εἰς τὰ ὁποία γίνεται ρητὴ μνεία, ὅτι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ζητημάτων ἠρωτήθησαν οἱ συνήγοροι τῶν κατηγορουμένων ἂν ἔχουν νὰ κάμωσι παρατήρησιν τινα ἐπ' αὐτῶν, οἵτινες ἀπήντησαν ἀποφατικῶς.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ προστεθεὶς λόγος, ὅτι ἡ ἀπόφασις δὲν ἀπηγγέλθη δημοσίως, εἶναι ἀνυπόστατος, διότι ἀπὸ τὰ πρακτικὰ ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἀπαγγελία τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἀποφάσεως ἐγένετο ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Εὐσταθίου Γιαλιμάνη, κατοίκου Μελιγαλᾶ, καὶ τοῦ Παναγιώτου Μουρουσοπούλου ἢ Κέσσου, κατοίκου ἐπίσης Ζήζα τῆς Μεσσηνίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 6 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 124 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήτην δραχμῶν, ἀπορρίπτει δὲ καὶ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγιώτου Μυλωνοπούλου, κατοίκου Μελιγαλᾶ τῆς Μεσσηνίας, τὴν γενομένην κατὰ τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων καὶ καταδικάζει ἅπαντας τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμᾶς εἰκοσιοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν τρίτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκταχισιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 48.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάτσωνος, Α. Πάλλα, Ἐμμ. Κοκκίνου καὶ Π. Τυπάλδου Παρέδρων, ἀπό-τος τοῦ δικαστοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάτου, καὶ κωλυομένου τοῦ ἑτέρου δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου, παρόντων δὲ τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη κωλυομένου, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηλθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Κύμης δημοσίου κατηγόρου.

Ἐπὶ τῇ μηνύσει τοῦ ὑγειονομολιμενάρχου Κύμης ὁ Νικόλαος Οἰκονόμου ἐκατηγορήθη, ὅτι κατὰ τὴν ἐνάτην Ἰουνίου τοῦ 1841 ἔτους ἀγοράσας παρὰ τοῦ Παναγιώτου Σταματάκη ἐν μερίδιον ἐκ τοῦ πλοίου αὐτοῦ Γολέττα, ὀνομαζομένου ὁ Μιαούλης, δὲν ἐπαρουσιάσθη ἐγκαίρως εἰς τὴν ἀρμοδίαν λιμενιακὴν ἀρχὴν, διὰ νὰ δηλώσῃ τὴν ἀγορὰν τοῦ ἐκ τοῦ πλοίου μεριδίου, ὥστε νὰ ἐνεργηθῶσιν αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 19 τοῦ περὶ ναυτιλίας Ὑ. Β. διατάγματος. Κατὰ συνέπειαν τῆς μηνύσεως ταύτης εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικεῖου Κύμης, τὸ ὁποῖον συνελθὼν εἰς δη-

μοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Ἰουρίου ε. ε. ἐδίκασε τὴν περὶ τῆς ὁ λόγος ὑπόθεσιν, καὶ αὐθημερὸν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 69 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας ὁ εἰρημένος Νικόλαος Οἰκονόμου ἐκηρύχθη μὴ ἔνοχος τῆς ἀποδιδουμένης αὐτῷ κατηγορίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Κύμης δημόσιος κατήγορος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐνδιαλαμβανομένους ἐν τῇ ἐκθέσει λόγους.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα προτείναντα τὸ ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 480 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 480 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὰς ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένας περιπτώσεις, τὸ αὐτὸ δὲ ἄρθρον ἀναφέρει ῥητῶς καὶ τὰ πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα ἐπετράπη παρὰ τοῦ Νόμου νὰ ζητῶσιν ἀναίρεσιν κατ' ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ δημόσιοι κατήγοροι· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Κύμης δημόσιος κατήγορος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 69 ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ αὐτόθι Πταισματοδικείου, καὶ διὰ τοῦτο ἡ αἴτησις αὕτη εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς παρ' ἀναρμοδίου προσώπου γενομένη.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Κύμης δημοσίου κατηγόρου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 69 ἀποφάσεως τοῦ αὐτόθι Πταισματοδικείου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν τρίτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερὸν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 49.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἀ. Πάλμα, Ἐμμ. Κοκκίνου καὶ Π. Τυπάλδου Παρέδρων, τοῦ μὲν Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου δικαστοῦ ἀπόντος, τοῦ δὲ ἑτέρου

δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουτοπούλου κωλυμένου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, κωλυομένου τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κατσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Ἰουλίου ε. ε. διὰ τὰ δικάσει τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Στάθη Ψύχα καὶ Κώστα Βασιλείου, παρασταθέντων διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου αὐτῶν Γ. Βέλλιου δικηγόρου.

Ὁ Στάθης Ψύχας καὶ Κώστας Βασιλείου Σελέχας μετ' ἄλλων, παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 5197 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτόθι Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου, ἵνα δικασθῶσιν ὅτι κατὰ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1844 ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, καὶ συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, συναπεφάσισαν καὶ εἰσῆλθον ἔνοπλοι ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν ἐν τῷ χωρίῳ Κάπρενα κατοικουμένην οἰκίαν τῆς Γιαννούλας Στεριανοῦ δι' ἐξωτερικῆς ῥήξεως, καὶ ἔκλεψαν αὐτῆς χρήματα ὑπερβαίοντα τὰς 400 δραχμάς· ἀκολούθως τὴν νύκτα τῆς 9—10 τοῦ αὐτοῦ μηνός, θέλοντες τὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ τὰ ἐχῶσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν, ἐπέπεσαν κατὰ τινῶν σιδηρουργῶν ἔξωθεν τοῦ ξενοδοχείου τῆς Κάπρενας, καὶ μεταχειρισθέντες κατ' αὐτῶν τὰ ὅποια ἔφερον ὅπλα ἐφόνευσαν τὴν Σεριφὴ Μουσταφᾶ Κολεντέρη, ἐπλήρωσαν τὸν υἱὸν τῆς Μέτῆν, τὸν Ροῦπαν Μουσταφᾶ, καὶ τὴν Ρετοϊναν Τζαφέρη κτλ. καὶ ἀφῆρσαν ἐξ αὐτῶν διάφορα πράγματα. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλευμάτος τούτου εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικεῖον, καὶ συζητηθείσης τὴν 23 Ἰουνίου ε. ε. ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἀπήγγειλε τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. • Ναὶ εἶναι ἔνοχοι οἱ κατηγορούμενοι Στάθης Ψύχας, Κώστας Βασιλείου Σελέχας, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, συναπεφάσισαν τὰ ἐκτελέσωσι κλοπὴν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Γιαννούλας Στεριανοῦ, καὶ ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ταύτης, συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν κατὰ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1844 ἐν τῷ χωρίῳ Κάπρενα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἔλαβαν ἐν γνώσει εἰς τὴν κατοχὴν τῶν, αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς ἰδιοκτῆμονος Γιαννούλας Στεριανῆς χρήματα αὐτῆς, διὰ τὰ ἐχῶσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν. Ναὶ ἔπραξαν τὴν κλοπὴν ταύτην δι' ἐξωτερικῆς ῥήξεως εἰς τὴν κατοικουμένην οἰκίαν τῆς εἰρημένης Γιαννούλας Στεριανῆς. Ναὶ οἱ κλέπται ἦσαν ἰδίως καὶ μετ' ὅπλα ἐφωδιασμένοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω κλο-

πῆς. Ναὶ ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων χρημάτων ὑπερβαίνει τὰς τετρακοσίας δραχμὰς, καὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τριάκοντα ταλλήρων ἀποδοθέντων εἰς τὴν παθοῦσαν πρὸ πάσης ἐξετάσεως. Ναὶ εἶναι ἔνοχοι οἱ αὐτοὶ κατηγορούμενοι, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, συναπεφάσισαν νὰ ἐκτελέσωσι τὴν ἀνωτέρω ληστείαν, καὶ ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ταύτης, συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν τὴν νύκτα τῆς 9—10 Αὐγούστου 1844, ἐν τῷ χωρίῳ Κάπρενα, ἐπέπεσαν κατὰ τινων σιδηρουργῶν, οἷον, τῆς Σεριφῆς Μουσταφᾶ Καλεντέρι, τοῦ υἱοῦ τῆς Μέτῃ τοῦ Ρούσα Μουσταφοπούλου καὶ λοιπῶν, θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν των, αὐτογνωμόνως κινήτην αὐτῶν τῶν σιδηρουργῶν περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των. Ναὶ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ληστείας ταύτης ἐφόνευσαν τὴν Σεριφῆ Μουσταφᾶ Καλετέρι. Ναὶ ἡ λησταὶ ἐπλήρωσαν καιρίως τὸν υἱὸν τῆς Σεριφῆς, μὲ τὴν τὸν Ρούσαν Μουσταφοπούλου, καὶ τὴν Ρεσίκαν Τζαφῆρι καὶ τὴν Φατμέ Τζαφῆρι. » Κατὰ συνέπειαν δὲ τῆς ἐτυμωγορίας ταύτης τῶν ἐνόρκων, οἱ Σύεδροι διὰ τῆς ἀπὸ 23 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 87 ἀποφάσεώς των, κατεδίκασαν τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους Στάθην Ψύχαν καὶ Κώσταν Βασιλείου Σελέχον, εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τὸν λόγον ὅτι, ἡ κλήσις καὶ τὸ κατηγορητήριον ἐπεδόθησαν εἰς τὸν Ψύχαν καὶ Σελέχον τὴν 15 Ἰουνίου ε. ε. ἡμέραν παρατκευὴν, δικάσιμος δὲ ὠρίσθη ἡ 23 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡμέρα σάββατον, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἐμεσολάβησαν, καθὼς ὁ Νόμος ἀπαιτεῖ, ὀκτὼ τοῦλάχιστον ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τοῦ κατηγορητηρίου καὶ τῆς κλήσεως, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐδικάσθησαν, καὶ οὕτω παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 457 § 2 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 275 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, διὰ νὰ ἔγῃ ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου νόμιμον κράτος, πρέπει νὰ γίνεταὶ ὀκτὼ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὀρισμένης δικασίμου ἡμέρας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ κλήσις δὲν ἐπεδόθη εἰς τοὺς κατηγορουμένους νῦν ἀναιρεσειόντας, εἰμὴ τὴν 15 Ἰουνίου ε. ε. τὴν 3 ὥραν Μ. Μ. καὶ ἡ δίκη τῶν ἰδίων ἔλαβε χώραν τὴν 23 τοῦ αὐτοῦ, ὥστε συνάγεται ὅτι δὲν παρήλθον ἀπὸ τῆς κλήσεως μέχρι τῆς δικασίμου ὀκτὼ πλήρεις ἡμέραι.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν § 2 τοῦ 458 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἢ μὴ τήρησις τῆς εἰς τὸ εἰρημένον 235 ἄρθρον ὀριζομένης προθεσμίας εἶναι λόγος ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 23 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 87 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, καὶ παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν συστηθησόμενον Κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν τρίτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακκοσιοστοῦ τεσσαρακκοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 50.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα καὶ Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 12 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Χριστοδ. Ψωμᾶ, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου του Π. Παππαρβηγοπούλου δικηγόρου.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Μαρτίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 68 βουλευμάτος του παρέπεμψε τὸν Χριστόδουλον Ψωμᾶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι ἀποφασίσας ἐκ προμελέτης νὰ φονεύσῃ τὸν Γιάννην Κατσιγιάννην ἢ Μάτζαν ἐπυροδόλησεν ἐσκεμμένως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατ' αὐτοῦ τὸ ἑσπέρας τῆς 16—17 τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου π. ε. εἰς θέσιν Ἀβδλῖαρ τοῦ χωρίου Χρυσοβίτζης τοῦ Δήμου Ἀστακοῦ καὶ ἐπλήγωσε διὰ τῆς σφαίρας τοῦ πυροβόλου εἰς τὸν ἀριστερὸν μαστὸν τὸν εἰρημένον Γιάννην Γ. Κατσιγιάννην ἢ Μπίτα, ὅστις ἐκ τῆς πληγῆς ταύτης ἀπέβίωσε μεθ' ἡμέρας πέντε.

Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκρατήριον τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ Κακουργιοδικείου καὶ συζητήσεως γενομένης, οἱ ἔνορκοι διὰ τῆς ἐ-
 τυμηγορίας των ἐκήρυξαν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον τῆς ἀποδο-
 θείσης αὐτῷ πράξεως· ἐπομένως οἱ Σύνεδροι διὰ τῆς ἀπὸ 29 Μαΐου
 ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 33 ἀποφάσεώς των κατεδίκασαν τὸν κηρυχθέντα ἔ-
 νοχον εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ κατα-
 δικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1, Διότι
 δὲν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν κατηγορούμενον, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐκ-
 θεσιν τῶν ζητημάτων, διὰ τὰ κάμη ἐπ' αὐτῶν τὰς ἀνηκούσας πα-
 ρατηρήσεις καὶ οὕτω παρεβιάσθη τὸ ἄρθρον 428 τῆς Ποινικῆς Δι-
 κονομίας· 2, Διότι εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν ζητημάτων δὲν ἐτέθη τὸ
 ἰδιαιτέρον ἐλαφρυντικὸν τῆς συνεργείας ζήτημα, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ
 τῆς συζητήσεως προέκυψεν, εἶχεν ἐπιρροὴν οὐσιώδη εἰς τὸν κατα-
 λογισμόν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, κατὰ παράβασιν τῶν
 ἄρθρων 429 καὶ 430 τῆς αὐτῆς Δικονομίας· 3, Διότι ὁ προϊστά-
 μενος τῶν ἐνόρκων μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν
 δὲν παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν Συνέδρων διὰ τὰ ὑπο-
 γραφῆ προηγουμένως παρ' αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Γραμματέως καὶ ἀκο-
 λούθως ἀναγνωσθῆ παρὰ τοῦ τελευταίου εἰς τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον,
 καθὰ διατάσσει ὁ Νόμος· τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτῶν τῶν
 πρακτικῶν τῆς δημοσίας συνεδριάσεως, τὰ ὁποῖα δὲν ἀναφέρουσι τι
 περὶ τούτου· ὁ δὲ συνήγορος τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπρόσθεσεν ἐπὶ ἀ-
 κρατηρίου καὶ τὸν λόγον ὅτι, ἐνῶ κατὰ τὸ ἄρθρον 442 τῆς Ποι-
 νικῆς Δικονομίας ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, παραδοθεῖσα εἰς τὸν
 Πρόεδρον τῶν Συνέδρων, πρέπει νὰ ὑπογράφεται παρ' αὐτοῦ ἢ προ-
 κειμένη ἀπὸ 29 Μαΐου 1845 ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν φέρει
 τὴν ὑπογραφήν, ἀλλὰ μόνον τὴν μονογραφήν τοῦ Προέδρου τῶν
 Συνέδρων, ἡ δὲ διάταξις τοῦ παραβιασθέντος Νόμου εἶναι οὐσιώδης.
 Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος, τὸν
 συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν Ἀντειταγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀνυπόστατος, διότι ἐκ
 τῶν πρακτικῶν συνάγεται, ὅτι οὐδεμίαν παρατήρησιν ἐγένετο κατὰ
 τῆς ἐκθέσεως τῶν ζητημάτων.

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος λόγος δὲν εἶναι ἀληθής, διότι τὰ πρακτικὰ
 ῥητῶς ἀναφέρουσιν, ὅτι μετὰ τὴν ἐκθεσιν τῶν ζητημάτων ὁ δικη-
 γόρος τοῦ κατηγορουμένου ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου εἰάν ἔχη
 νὰ κάμη ἐπ' αὐτῶν παρατήρησιν τινα, ἀπήντησεν ἀποφατικῶς.

Ἐπειδὴ ὡσαύτως ὁ τρίτος λόγος εἶναι ψευδής, διότι τὰ πρακτι-

κα βεβαιοῦσιν, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία παρεδόθη εἰς τὸν Πρόεδρον καὶ ὑπεγράφη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Γραμματέως.

Ἐπειδὴ ὁ τέταρτος λόγος, ὃ καὶ πρόσθετος εἶναι ἀνυπόστατος, διότι ἡ λεγομένη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος μονογραφὴ τοῦ Προέδρου εἶναι ἡ συνήθης του ὑπογραφή (ἂν καὶ ἐπιτροχάδην καὶ ἄνευ πολλῆς προσοχῆς γενομένη), ὡς ἐκ τῆς συμπαραβολῆς αὐτῆς πρὸς ἄλλας τοῦ αὐτοῦ ὑπογραφάς, ἐντὸς τῆς αὐτῆς δικογραφίας ἐμπεριεχομένης καθίσταται δῆλον.

Διὰ ταῦτα ἀποβρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Χριστοδούλου Ψωμᾶ κατοικοῦ τοῦ χωρίου Ζαβίτσας τοῦ δήμου Σολίου τῆς Ἀκαρνανίας γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 29 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 33 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς εἰκοσιεννέα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 51.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἀ. Πάλμα, Ἐμμ. Κοκκίνου καὶ Π. Τυπάλδου Παρέδρων, τῶν λοιπῶν Ἀρειοπαγιτῶν, τῶν μὲν ΚΚ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάτου καὶ Β. Κουρουτοπούλου ἀπόντων, τοῦ δὲ Π. Σπηλιάδου κωλυομένου, καὶ παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Ἰουλίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀθανασίου Κατζιροπούλου καὶ Πέτρου Νικολοπούλου, παρασταθέντων διὰ τοῦ συνηγόρου αὐτῶν Α. Παΐκου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1,125 βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ὁ Ἀθανάσιος Κατζιρόπουλος καὶ ὁ Πέτρος Νικολόπουλος παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν Ἐφετῶν συστηθέντος Κακουρ-γιοδικείου, ἵνα δικασθῶσιν, ὅτι ὑπὸ κοινῆς συμφέροντος κινούμενοι, συναπεφάσισαν μετ' ἀλλήλων νὰ ληστεύσωσι τὸν Δημήτριον Κα-

τζιγιάννην καὶ τὸν Ἰωάννην Λυτρόπουλον, καὶ ἔνεκα τούτου συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομήν, τὴν νύκτα τῆς 27—28 Σεπτεμβρίου 1844, εἰσεχώρησαν ἐν καιρῷ νυκτός εἰς τὴν εἰς τὸ χωρίον Σέλα τοῦ δήμου Καλλιδρόμης οἰκίαν τοῦ εἰρημένου δήμου Κατζιγιάννη, καὶ θέλοντες νὰ λάβουν εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των, ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Ν. Φαρμάκη, καὶ τῆς Εὐαγγελίτζας Δημ. Κατζιγιάννης, καὶ τινων κτιστῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ εὑρισκομένων, καὶ κατὰ τῆς Κυριάκος τοῦ Ἰωάννου Μητροπούλου, ἔξωθεν τῆς αὐτῆς οἰκίας εὐρεθείτης, ἔβασαν σημαντικῶς τὸν Κωνσταντῖνον Ν. Φαρμάκην, καὶ τὴν Εὐαγγελίτζαν Δημ. Κατζιγιάννην, χύσαντες εἰς τὰ στήθη αὐτῶν ζέον ἔλαιον καὶ βούτυρον, διὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσωσι ν' ἀνακαλύψωσιν εἰς αὐτοὺς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν των, καὶ συγχρόνως ἤκισαν εἰς τὸν ἐγκέφαλον τὸν Κωνσταντῖνον Ν. Φαρμάκην, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ληστείαν ἔβαλαν πῦρ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Δημ. Κατζιγιάννη, τὸ ὁποῖον δὲν ἐξερράγη. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλευμάτος τούτου εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ Κακουργιοδικείου, καὶ γενομένης ἐπ' αὐτῆς συζητήσεως, οἱ ἔνορκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἐκήρυξαν τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους τῶν ἀποδοθεισῶν αὐτοῖς πράξεων, ἐκτὸς τῆς ἐπιβαρυντικῆς περιπτώσεως, τοῦ ὅτι μετὰ τὴν ληστείαν ἔβαλον πῦρ εἰς τὴν περὶ οὗ ὁ λόγος οἰκίαν τοῦ Δ. Κατζιγιάννη, τὸ ὁποῖον δὲν ἐξερράγη. Τούτων οὕτως ἐχόντων οἱ Σύεδροι διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 58 ἀποφάσεώς των κατεδίκασαν τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ἐξηρέθη ὁ ἔνορκος Σπυρίδων Μανολάτος ἄνευ ἐγγράφου ἀποφάσεως, ἐνῶ περὶ ὧν τῶν παρεμπιπτόντων ζητημάτων ἐκδίδεται ἀπόφασις. 2, Διότι ἐνῶ ἡ ὑπεράσπισις εἶναι ἀδιαίρετος ὡς καὶ ἡ κατηγορία, καὶ ἐνῶ ὁ μάρτυς Γ. Κουτζοῦκος, προσκληθεὶς νὰ καταθέσῃ περιστατικὰ, ἀφορῶντα τὴν ὑπεράσπισιν, δὲν ἐνεφανίσθη, τὸ δικαστήριον παρεδέχθη τὴν παρά τοῦ συνηγόρου τῶν κατηγορουμένων γενομένην παρτίτησιν, χωρὶς τὰ ἐρωτηθῶσι περὶ τούτου καὶ οἱ κατηγορούμενοι. 3, Διότι τὰ ζητήματα καὶ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀτελεῆ, καὶ δὲν καταδεικνύουν ἀξιόποινον τὴν πράξιν, καθόσον ἐκ τούτων ἐξάγεται, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι, συναπεφάτισαν συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομήν, νὰ εἰσβάλλωσιν εἰς τὴν οἰκίαν, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ συναπεφάτισαν νὰ λάβωσι ξένην κινητὴν περιουσίαν. 4, Διότι ἐξηρέθη ὁ ἔνορκος Σ. Μανολάτος ἐναν-

τίον τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, μὴ ἐπιτρεπομένης οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως, εἰμὴ διὰ τοὺς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ἀναφερομένους λόγους, ἐκ τούτου δὲ ἐπήγαγε κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, ἀφαιρεθέντος ἑνὸς τῶν φυσικῶν δικαστῶν, δι' ἄλλους ἐξαιρέσεως λόγους, παρὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζομένους. 5, Διότι ἐξαιρέσαντος τοῦ κατηγορουμένου τὸν Σπυρίδωνα Μαιολάτον, ἐξήρτη ἐπτὰ ἐνόρκους ἀντὶ ἑξ, τοὺς ὁποίους εἶχε δικαίωμα νὰ ἐξαιρέσῃ, καὶ οὕτω ἐξήρτη ἓνα πλείοτερον τῶν παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως ἐξαιρεθέντων. 6, Διότι τὸ ζήτημα δὲν ἐτέθη κατὰ τὸν ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐπίλογον, ἀλλὰ μὲ προσθήκας πράξεων οὐδόλως ἀναφερομένων ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ. 7, Ἐπειδὴ καὶ τὰς ἄλλας αὐτὰς πράξεις ἐὰν τὰς ἐθεώρῃ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ὡς ἐπιβαρυντικὰς μόνον περιστάσεις κατὰ τὴν συζήτησιν ἀνακαλυφθείσας, ὤφειλε περὶ αὐτοῦ νὰ θέσῃ ἰδιαιτέρα ζητήματα, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τι εἰς τὴν κυρίαν κατηγορουμένην πρᾶξιν. 8, Διότι ἡ θέσις τῶν ζητημάτων ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν πρόεδρον τῶν Συνέδρων, εἰς δὲ τὴν κατὰ τῶν ἀναιρεσιόντων ἐτυμηγορίαν περιέχονται ζητήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐτέθησαν ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν Συνέδρων, καθότι ὁ μὲν πρόεδρος ἐθεσε μόνον τρία ζητήματα, οἱ δὲ ἐνόρκοι ἀπήντησαν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν εἰς ἑξ. 9, Διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν εἶναι ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν Συνέδρων, ἀλλ' ὑπὸ τινος Δήμα, καὶ ἐντεῦθεν προκύπτει ἀμφιβολία, ἂν ἡ ἐτυμηγορία ἦναι τῶν ἐνόρκων ἢ ἀπόφασις, καθόσον μάλιστα περιέχει ζητήματα, ἄλλα παρὰ τὰ ὑπὸ τοῦ προέδρου τεθέντα. 10, Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ὁ διορισμὸς τοῦ προέδρου καὶ τῶν δικαστῶν πρέπει νὰ γίνηται διὰ τῆς εἰς ἐπίσημόν τινα ἐφημερίδα καταχωρήσεως ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ διορισμὸς τοῦ προέδρου καὶ τῶν δικαστῶν τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ Κακουργιοδικείου δὲν ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς ἐπισήμου ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. 11, Διότι δεκαεπτὰ μάρτυρες κατέθεσαν περὶ τοῦ ἄλλοθι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ζήτημα δὲ περὶ τούτου, δὲν ἐτέθη ἰδιαιτερον κατὰ τὸ ἄρθρον 431 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὁ δὲ λόγος οὗτος εἶναι οὐπιώδης, διότι ἐξ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος ἠδύνατο νὰ προκύψῃ ἢ ἐντελής ἀπόλυσις τῶν καταδικασθέντων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Νρότου, τὸν συνηγορον τῶν ἀναιρεσιόντων καὶ τὸν Ἀνεισαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συζήτησεως ἐξάγεται, ὅτι ὁ ἔ-

νορκος Σ. Μανολάτος ἐπρότεινε νὰ μὴν τεθῆ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν κληρωτίδα, διότι ἀνεδέχθη τὴν ὑπεράσπισιν τῶν κατηγορουμένων, νῦν ἀνερρεσιόντων, ὁ δὲ Εἰσαγγελεὺς συνήνεσε, καὶ οὐδεμίαν ἀντίρρησης ἐγένετο ἐκ μέρους τοῦ κατηγορουμένου· γενομένης δὲ παραδεκτῆς τῆς προτάσεως ταύτης, δὲν ἀπητηῖτο πρὸς τοῦτο ἀπόφασις, ὡς μὴ ὑπαρχούσης κάμμιᾶς ἀμφισθητήσεως.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ ὁ συνήγορος τῶν ἀναιρεσειόντων κατὰ τὴν ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν συζήτησιν, παρητήθη τῆς ἐξετάσεως τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος μάρτυρος Γ. Κουτζούκου, οἱ δὲ ἀναιρεσειόντες παρόντες δὲν ἀντέτεινον, ἔπεται ἐντεῦθεν ὅτι συνήνεσαν, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται πλέον νὰ προσβάλωσι τὴν πρᾶξιν ταύτην.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ ἐνόρκου Σ. Μανολάτου ἦτον νόμιμος καὶ σύμφωνος μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, διότι συνέπραττεν ἤδη εἰς τὴν εἰσαχθεῖσαν δίκην ὡς συνήγορος τῶν κατηγορουμένων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐνόρκου Σ. Μανολάτου ἀπὸ τὴν κληρωτίδα δὲν περιωρίσθη ποσῶς τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως, τὸ ὁποῖον χορηγεῖ ὁ Νόμος εἰς τὸν κατηγορούμενον, διότι ἀπὸ τὰ ἐν τῇ κληρωτίδι τεθέντα εἰκοσιτέσσαρα ὀνόματα τῶν ἐνόρκων, οἱ ἀναιρεσειόντες ἔκαμαν πλήρη χρῆσιν τοῦ περὶ ἐξαιρέσεως δικαιώματός των· ἂν δὲ ἀντὶ ἐξ ἐξήρεσαν ἑπτὰ ἐνόρκους, ὡς ὁ συνήγορός των διῆχυρίζεται τοῦτο, καὶ ἐπὶ ὑποθέσει ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ἀληθές, ἐπειδὴ εἶναι πρὸς ὠφέλειαν αὐτῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ μεταχειρισθῶσιν ὡς μέσον ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς συμπαραβολῆς τοῦ ἐπιλόγου τοῦ ἐγκλητηρίου, καὶ τῶν εἰς τοὺς ἐνόρκους τεθέντων ζητημάτων, ἐξάγεται ὅτι δὲν ἔγεινε προσθήκη πράξεώς τινος μὴ ἐμπεριλαμβανομένης εἰς τὸ ἐγκλητήριο, ἂν δὲ ἡ ἔκθεσις τῶν ζητημάτων ἐγένετο ἀναλυτικώτερον ἀφοῦ ἐκ τούτου δὲν προκύπτει κάμμία προσθήκη, οὔτε ἀφαίρεσις τῶν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ διαλαμβανομένων πράξεων, δὲν δύναται ὁ ἀναιρεσειῶν νὰ παρᾶξη λόγον πρὸς ἀναίρεσιν, ἄλλως τὰ ζητήματα εἶναι καθόλα σύμφωνα μὲ τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπικρατέστερον, διότι ἐπ' αὐτοῦ στηρίζεται τὸ ἐγκλητήριο.

Ἐπειδὴ δὲν ἐξάγεται παντάπασιν ὅτι τὸ ἐν Μεσολογγίῳ δικαστήριο τῶν Συνέδρων ἐθεώρησεν ἄλλας πράξεις παρὰ τὰς ἐνδιαλαμβανομένας εἰς τὸ ἐγκλητήριο ὡς ἐπιβαρυντικὰς περιστάσεις κατὰ τὴν συζήτησιν ἀνακαλυφθείσας, διὰ νὰ θέτῃ ἰδιαίτερα περὶ τούτου ζητήματα.

Ἐπειδὴ ἂν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων περιέχῃ ἕξ κεφάλαια,

τὰ δὲ ζητήματα συνίστανται εἰς τρία μόνον, ἡ ἀριθμητικὴ αὐτῆ διαφορὰ δὲν δύναται νὰ δώσῃ λόγον πρὸς ἀναίρεσιν, ὡς οἱ ἀναιρεσεῖοντες διίσχυρίζονται, εἰμὴ ὅταν τὸ περιεχόμενον τούτων δὲν ἤθελεν ἀνταποκρίνεσθαι εἰς τὰ τεθέντα ζητήματα, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των οἱ ἔνορχοι ἀπαντῶσι κατὰ γράμμα εἰς τὰ ζητήματα, ἡ δὲ ἀριθμητικὴ αὔξησις τῶν κεφαλαίων αὐτῶν συνέτεινεν εἰς τὸ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα ἑνὸς τῶν τριῶν κατηγορουμένων.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ δι' ἐπιστήμου τινὸς ἐφημερίδος, ἐννοεῖ δημοσίαν ἐφημερίδα, καὶ ὄχι τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐπειδὴ ἦτον πάντῃ περιττὸν καὶ ἀκατάλληλον τὸ νὰ τεθῆ ἰδίως ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους, περὶ τοῦ ἄλλοθι, διότι ὅταν ἤθελεν ἀποδειχθῆ, ὅτι οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἦσαν ἀπόντες ἐκ τοῦ τόπου, ὅπου καὶ καθὼν χρόνον ἡ πράξις ἐγένετο ἡ ἀναγκαία συνέπεια τῆς περιστάσεως ταύτης, ἤθελεν εἶσθαι ἡ μὴ ἐνοχὴ αὐτῶν, καὶ εἰς τοιαύτην περίστασιν οἱ ἔνορχοι ἤθελαν τοὺς κηρύξει ἀθώους διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Ἀθανασίου Κατζιροπούλου καὶ Πέτρου Νικολάου, κατοίκων τοῦ χωρίου Σώλιτζα τῆς Εὐρυτανίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰουλίου 1845 ὑπ' ἀριθ. 58 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Συνεδρῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς τεσσαράκοντα μίαν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 52.

Το Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικασιῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Ἰουλίου 1845 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἀλεξίου Ἀναστασοπούλου καὶ Ἀλεξίου Καρακωνσταντοπούλου, παρασταθέντων διὰ τοῦ ἐξ

ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου των Π. Παππαρρηγοπούλου δικηγόρου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν, ἐκδεδεμένος τὴν 6 Νοεμβρίου 1844 καὶ μεταρρυθμιθέντος δι' ἑτέρου τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, παρέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον οἱ Ἀλέξιος καὶ Ἀποστόλης Καρακωνσταντόπουλοι, οἱ Ἀλέξιος καὶ Νικόλαος Ἀναστασόπουλοι καὶ οἱ Παναγιώτης καὶ Ἀποστόλης Ἀναστασόπουλοι μετὰ τοῦ Νικολάου Ῥεμποπούλου διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι ὁ μὲν Ἀλέξιος Καρακωνσταντόπουλος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀποστόλη τὴν 17 Σεπτεμβρίου 1844 εἰς θέσιν Καμπανίτζαν ἀπρομελετητῶς καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπέκτεναν τὸν Ἀναστάσιον Κατζίραν, ὁ μὲν πρῶτος ὡς αὐτουργός, ὁ δὲ δεύτερος ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθροῦ 293, 2, συνδυασμένον μὲ τὸ ἀρθρον 57 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, οἱ δὲ Ἀλέξιος καὶ Νικόλαος Ἀναστασόπουλοι, ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν περιλύχων ἀφὰς ἔβαλον πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἀδελφῶν Ἀποστόλη, Ἀντωνίου καὶ Ἀλεξίου Καρακωνσταντοπούλων καὶ κατέκαυσαν αὐτὴν μεθ' ὄλων τῶν ἐν αὐτῇ ὑπαρχόντων πραγμάτων· οἱ δὲ Παναγιώτης καὶ Ἀποστόλης Ἀναστασόπουλοι μετὰ τοῦ Νικολάου Ῥεμποπούλου, ὅτι οἱ μὲν δύο πρῶτοι τὴν νύκτα τῆς 17—18 Σεπτεμβρίου 1844 κατέσφαξαν καὶ κατηφάνισαν 140—150 αἰγοπρόβατα τῶν αὐτῶν ἀδελφῶν Καρακωνσταντοπούλων, ἡ ἀξία τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει τὰς 400, δὲν φθάνει δὲ καὶ τὰς χιλίας δραχμὰς, ὁ δὲ τρίτος Νικόλαος Ῥεμπόπουλος, ὅτι τὴν αὐτὴν νύκτα ἐθανάτωσε διὰ πυροβόλου ὄπλου ἓνα βόα τῶν ἰδίων, ἀξίας πλέον μὲν τῶν 20, ἤττον δὲ τῶν 500 δραχμῶν. Εἰσαχθείσης ἀκολούθως τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικεῖου καὶ συζήτηως γενομένης, ἐπροστάθησαν διάφοροι ἐνστάσεις ἐκ μέρους τῶν κατηγορουμένων, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ ῥηθὲν δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδωκε τὰς ὑπ' ἀριθ. 91, 92, 93 καὶ 94 παρεμπιπτούσας αὐτοῦ ἀποφάσεις· ἐπομένως ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἔθεσε τὰ ζητήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ ἑνορκοὶ ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν.

« Ναι, ὁ Ἀλέξιος Καρακωνσταντόπουλος εἶναι ἑνοχος, ὅτι τὴν 17 Σεπτεμβρίου 1844 εἰς Καλίτζαν ἀπὸ κρινοῦ συμφέροντος κινούμενος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀποστόλη Καρακωνσταντοπούλου (ἀποβιῶσαντος) συναπεφάσισε μετ' αὐτοῦ ἀπρομελετητῶς εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς νὰ ἐκτελέσῃ ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ἀναστασίου Κατζούρα καὶ ἐνεκα ταύτης συνωμολόγησεν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τούτου ἀμοιβαίαν σπυρομήν. Ναι, ὁ Ἀλέξιος Καρακωνσταντόπου-

λος εἶναι ἔνοχος, ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς θέσιν Καμπενίτζαν τοῦ χωρίου Καλιτζᾶν κατὰ συνέπειαν τῆς ἀνωτέρω συζήτησεως μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀποστόλη παρευρέθη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόληπραχθείσης ἀνθρωποκτονίας κατὰ τοῦ Ἀναστασίου Κατζίρα. Ναί, ὁ Ἀλέξιος Ἀναστασόπουλος εἶναι ἔνοχος, ὅτι τὸ ἑσπέρας τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1844 ἔβαλε πῦρ εἰς τὴν ἐν Καλιτζᾶ οἰκίαν τῶν ἀδελφῶν Ἀλεξίου καὶ Ἀποστόλου Κωνσταντοπούλου. Ναί, τὸ πῦρ ἐξεβράγη. Ναί, ἡ οἰκία τῶν ἀδελφῶν Κωνσταντοπούλων ἐκατοικεῖτο παρ' αὐτῶν τότε. Ναί, ὁ Παναγιώτης Ἀναστασόπουλος εἶναι ἔνοχος, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 17—18 Σεπτεμβρίου ἐπροξένησεν ἐκ προθέσεως φθορὰν εἰς τὰ αἰγιδοπρόβατα τῶν ἀδελφῶν Καρακωνσταντοπούλου εἰς θέσιν Σεφάρι τοῦ χωρίου Καλιτζᾶ. Ναί, ὁ Ἀποστόλης Ἀναστασόπουλος Κατζούρης εἶναι ἔνοχος, ὅτι τὴν νύκτα κτλ. » Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τῶν ἐνόρκων, ἀπαγγελθείσης διὰ τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν, οἱ Σύεδροι ἐξέδωκαν τὴν ἀπὸ 29 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 96 ἀπόφασίν των, διὰ τῆς ὁποίας κατεδικάσθησαν οἱ κηρυχθέντες ἔνοχοι ὡς ἐξῆς· 1, ὁ μὲν Ἀλέξιος Καρακωνσταντόπουλος εἰς δεκαπέντε ἐτῶν δεσμᾶ· 2, ὁ δὲ Ἀλέξιος Ἀναστασόπουλος εἰς δεσμᾶ διὰ βίου· 3, ὁ δὲ Παναγιώτης Ἀναστασόπουλος καὶ Ἀποστόλης Ἀναστασόπουλος εἰς πενήτηντα δραχμῶν πρόστιμον ἕκαστος κτλ. Τῆς καταδικαστικῆς ταύτης ἀποφάσεως, καθὼς καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 91—94, ὁ Ἀλέξιος Ἀναστασόπουλος ἐζήτησεν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι μετὰ τῶν πράξεων, διὰ τὰς ὁποίας παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀχροατήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικῶν οἱ ἀδελφοὶ Ἀλέξιος, Νικόλαος, Παναγιώτης καὶ Ἀπόστολος, καθὼς καὶ ὁ Ἀλέξιος Καρακωνσταντόπουλος, δὲν ὑπῆρχεν οὐδεὶς δεσμὸς συναφείας, ἢ ἄλλος λόγος δικαιολογῶν τὴν ἔνωσιν διαφόρων ἐγκλημάτων παρὰ διαφορῶν, πραχθέντων εἰς διαφόρους χρόνους καὶ ἄνευ προηγηθείσης συμφωνίας· ἐπομένως ἀνακριθεῖσαι, παραπεμφθεῖσαι καὶ δικασθεῖσαι συνάμα παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρα 33 καὶ 34 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καὶ οὕτω περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· 2, Διότι οὕτως ἀδαιρέτου τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας, ἀφοῦ ἐθεωρήθησαν αἱ πράξεις τῶν κατηγορουμένων ὡς συναφεῖς, ὑπερέβη τὸ δικαστήριον τὰ καθήκοντά του ἀπορρίψαν τὴν προταθείσαν ἐξαίρεσιν κατὰ τῆς μάρτυρος Δημήτραϊνας Καρακωνσταντινιάς, ὡς οὕτως μητρὸς τοῦ ἑνὸς τῶν συγκατηγορουμένων· 3, Διότι τὸ δικαστήριον τῶν Συεδρῶν περιορίσθη τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀνωτέρω μάρτυρος ὡς πρὸς μόνον τὸ κακούργημα τοῦ ἐμπρησμοῦ χωρὶς νὰ γείνη περὶ τούτου αἴτησις παρ' οὐδενὸς τῶν

κατηγορουμένων ἢ τοῦ Εἰσαγγελέως, καὶ ἐμποδίζαντος προτίει τοῦ Προέδρου τοῦ νὰ ἀποτείνωσιν εἰς αὐτὸν ἐρωτήσεις ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἀφορῶσαι τὴν πρᾶξιν τῆς ἀναιρέσεως ἐνῶ ἡ διαληφθεῖσα μάρτυς εἰς τὸν πρὸς τοὺς κατηγορουμένους κοινοποιηθέντα κατάλογον τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας συμπεριλαμβάνεται ὡς γενικὸς μάρτυς καὶ ὑπ' οὐδένα περιορισμὸν, ὑπερέβησαν ἀμφοτέροι τὰ καθήκοντά των· 4. Διότι ζήτησαντος τοῦ ἀναιρεσειόντος νὰ μὴ ἐξετασθῇ ὁ μάρτυς Κότζιας Δημόπουλος ὡς μὴ ἐμπεριεχόμενος εἰς τὸν πρὸς αὐτὸν κοινοποιηθέντα τῶν μαρτύρων κατάλογον, ὑπερέβη ἐπίσης τὰ καθήκοντά του τὸ δικαστήριον ἀπορρίψαν τοιαύτην ἔνστασιν, παραδεχθὲν αὐτὸν ἀντὶ τοῦ Δημητρακοπούλου, ἐνῶ ὁ μάρτυς ἐβεβαίωσε, ὅτι δὲν ὀνομάζεται Δημητρακόπουλος· 5. Διότι ἀφοῦ ἐπρόκυψεν ἐκ τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας, ὅτι ὁ ἀποδιδόμενος εἰς τὸν ἀναιρεσειόντα ἐμπρησμὸς ἐγένετο μετὰ τὸν ἐπενεχθέντα εἰς τὸν πατέρα του θάνατον, ὑπερέβη τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων τὰ καθήκοντά του ἀπορρίψαν τὴν αἴτησιν τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου τοῦ νὰ τεθῇ τὸ ἀπαλλακτικὸν τοῦ καταλογισμοῦ, ἢ τὸ ἐλαφρυντικὸν περὶ τῆς ἀναιτίου συγχίσεως τῶν αἰσθήσεων διὰ τὸν λόγον, ὅτι δὲν ὡμολόγησεν ὁ ἴδιος ἀναιρεσειὼν τὸ ἐγκλημα τοῦ ἐμπρησμοῦ. Ταυτοχρόνως ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, καθὼς καὶ τῶν παρεμπιπτουσῶν, ὁ ἕτερος τῶν καταδικασθέντων Ἀλέξιος Καρακωνσταντόπουλος διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους (ἐκτὸς τοῦ τελευταίου), καὶ διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ κύριον ζήτημα δὲν ἐπεστηρίζετο εἰς τὴν ἐν τῇ ἐπὶ λόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου πρότασιν, ἐπομένως παρεβιάσθη τὸ ἄρθρον 429 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας· ὁ δὲ συνηγόρος αὐτοῦ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων του προσέθεσε καὶ τοὺς ἐξῆς δύο λόγους· 1, Διότι οἱ ἔνορκοι ἀπεφάναντο διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των, ὅτι ἡ προκειμένη πρᾶξις ἀπεφασίσθη καὶ ἐξετελέσθη ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς· ἐπομένως ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς λαβοῦσα χώραν ἐκ συστάσεως τῶν δύο ἀδελφῶν Καρακωνσταντοπούλων, διότι κατὰ τε τὸ γράμμα καὶ τὸν νοῦν τῶν περὶ συστάσεως διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ Νόμου (ἄρθρον 57, 58 καὶ 59) ἡ σύστασις προῦποιήθη πάντοτε προμελέτην καὶ σχέψιν· ἐκ τούτων δὲ ἔπεται, ὅτι ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναιρεσειόντος Α. Καρακωνσταντοπούλου, ὅτι παρευρέθη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προκειμένης ἀνθρωποκτονίας, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀξιόποινος, ὥστε ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθησαν εἰς τὴν πρᾶξιν του ταύτην τὰ ἄρθρα 57 καὶ 293 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου· 2, Διότι ἐνῶ κατὰ τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας ἡ προκειμένη πρᾶξις ἀπεφασίσθη ἀπρομελετήτως εἰς

βρασμόν ψυχικῆς ὀρμῆς, τὸ τρίτον κεφάλαιον δὲν δρίζει οὔτε ἀμέσως, οὔτε ἐμμέσως τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ταύτης, ἂν δηλαδὴ αὕτη ἐξετελέσθη ἐπίσης ἀπρομελετήτως εἰς βρασμόν ψυχικῆς ὀρμῆς ἢ ἐκ προμελετης, ἢ ἐξ ἀμελείας, ὥστε μὴ ὑπάρχοντος βεβαίου κατὰ τὸ ὄνολον τῆς ἐτυμηγορίας τοῦ ὄρου, ὅτι ἡ πρῆξις ἀπεφασίσθη καὶ ἐξετελέσθη ἀπρομελετήτως εἰς βρασμόν ψυχικῆς ὀρμῆς, ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη εἰς τὴν αὐτὴν πρᾶξιν τὸ ἄρθρον 293 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἄκουσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ὡς πρὸς τὸν Ἀλέξιον Ἀναστασόπουλον.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἐναντίον τοῦ πνεύματος τοῦ ἄρθρου 34 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, αἱ μηδεμίαν συνάφειαν ἔχουσαι πρὸς ἀλλήλας πράξεις, περὶ ὧν ἐκατηγορήθησαν ὅ τε Ἀλέξιος Ἀναστασόπουλος καὶ Ἀλέξιος Καρακωνσταντόπουλος, ἀνεκρίθησαν καὶ ἐδικάσθησαν συνάμα, ὁ λόγος οὗτος προτεινόμενος κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἀμορμὴν πρὸς ἀναίρεσιν, διότι εἶναι ἐκ τῶν παραβιάσεων τῶν τύπων τῆς διαδικασίας, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφρον τοῦ ἄρθρου 458 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας δύναται νὰ προβληθῇ διαρκούσης μόνον τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων συζητήσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν Συνέδρων παραδεχθὲν τὴν ἐξέτασιν τῆς μάρτυρος Δημήτραινας Καρακωνσταντινιάς ἐπὶ τῆς κατὰ τοῦ Ἀ. Ἀναστασοπούλου κατηγορίας, ἀσχέτου ὅλως διόλου καὶ ἀνεξαρτήτου τῆς κατὰ τῶν Καρακωνσταντοπούλων, καὶ μὴ συγχωρῆσαν τὴν ἐξέτασιν τῆς αὐτῆς μάρτυρος ἐπὶ τῆς κατὰ τῶν Καρακωνσταντοπούλων κατηγορίας, διότι ἡ μετ' αὐτῶν συγγένεια αὐτῆς δὲν τὸ ἐπέτρεπε, δὲν ὑπερέβη τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ γενομένων ἀνιζήσεων ἐκ μέρους τῶν ἀναιρεσειόντων περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ μάρτυρος Κότζη Δημοπούλου ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐκτιμῆσαν ἐντὸς τῶν καθήκοντων του καὶ ἀπορρίψαν αὐτὰς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 93 ἀποφάσεώς του, δὲν ὑπερέβη διὰ τοῦτο τὰ καθήκοντά του, ὡς ὁ ἀναιρεσειῶν δι' ἑστχυρίζεται.

Ἐπειδὴ γενομένης αἰτήσεως τοῦ νὰ τεθῇ εἰς τοὺς ἐ ὄρκους ἐλαφρυντικὸν ζήτημα, ὅτι ὁ ἀναιρεσειῶν ἦτον εἰς κατάστασιν ἀναίτιου συγχύσεως τῶν αἰσθήσεών του κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποδιδόμενης εἰς αὐτὸν πράξεως, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων σταθμίσαν

τὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν ἐστηρίζετο ἡ πρότασις αὕτη, καὶ ἀπορρίψαν αὐτὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 94 ἀποφάσεώς του, διότι ἐκ τῆς συζητήσεως δὲν προέκυψε παντάπασιν ἡ προτεινομένη περίστασις, ἐνήργησεν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του καὶ δὲν ἔπραξε καμμίαν ὑπέρβασιν αὐτῶν.

Ὡς πρὸς τὸν Ἀλέξιον Καρακωνσταντόπουλον.

Ἐπειδὴ οἱ ἔνορχοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἀπεφῆναντο τὸν ἀναιρεσεῖοντα ἔνοχον ἀνθρωποκτονίας, συναποφασισθείσης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ του ἐκ συττάσεως, ἀπρομελετήτως δὲ καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, ἡ δὲ τοιαύτη ἐτυμηγορία εἶναι προφανῶς ἀντιπρακτικὴ· διότι ἡ σύττασις προὔποιθήσῃ πάντοτε σκέψιν καὶ προμελέτην, ὡς γίνεται δῆλον ἀπὸ τῆς περὶ συστάσεως διατάξεως τοῦ Ποινικοῦ Νόμου (ἄρθρον 57, 58 καὶ 59)· ἐπομένως εἶναι ἀδύνατον πρᾶξις τις νὰ συναποφασισθῇ διὰ σκέψεως καὶ προμελέτης, ἐν ταυτῶ δὲ καὶ νὰ ἐνεργηθῇ ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς· ὅθεν ἡ ἀπόφασις τῶν Συνέδρων, ἧτις κατεδίκασε τὸν ἀναιρεσεῖοντα δυνάμει τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐτυμηγορίας, ἧτις ἐστηρίχθη ἐπὶ ἀντιπρακτικῶν στοιχείων, εἶναι ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀλεξίου Ἀναστασοπούλου, κατοικοῦντος εἰς Καλίτζαιναν τοῦ δήμου Αὐλώνος τῆς Τριφυλίας, γενομένην κατὰ τῶν ἀπὸ 29 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 91, 92, 93, 94 καὶ 96 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν εἰρημένον ἀναιρεσεῖοντα εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης ἕξ ἡμισεῖς τέλη τῆς σημασίως δραχμᾶς πενήκοντα καὶ ἑπτὰ· παραδεχόμενον δὲ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀλεξίου Καρακωνσταντοπούλου, κατοικοῦντος ἐπίσης εἰς Καλίτζαιναν, ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 29 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 96 ἀπόφασιν τῶν αὐτῶν Συνέδρων, καὶ παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, καθόσον ἀφορᾷ μόνον τὸν εἰρημένον Ἀλέξιον Καρακωνσταντόπουλον, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἑφοτῶν συστηθόμενον Κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν· ἀποφασίζει τὰ εἰς τὸν Ἀλέξιον Καρακωνσταντόπουλον ἀνήκοντα ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου· διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν ἑννάτην Αὐγούστου τοῦ χιλιοσιῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 53.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρειοῦ Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Α. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου καὶ Π. Τυπάλδου Παρέδρων, κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Αὐγούστου 1845, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος.

Ὁ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καλαμῶν ὁδηγὸς τῆς ἐθνοφυλακῆς Ζαχαρίας Ἀλεξανδρόπουλος, καὶ οἱ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν αὐτοῦ στρατιῶται Μήλιος καὶ Πέτρος Ρουμελιῶται, κατεμηνύθησαν εἰς τὸν Δήμαρχον Φαλασσίας παρὰ τοῦ Ἠλία Ταγκλῆ ἐπὶ διαταράξει οἰκιακῆς εἰρήνης καὶ ἐπὶ κλοπῇ κλπ. ἐνεργουμένης τῆς ἀνακρίσεως ὁ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς, παρατηρήσας ὅτι οἱ διαληφθέντες κατηγορούμενοι ἐλευροῦντο ἅπαντες ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικοῖ, καὶ καθυποβαλλῶν τὴν δικογραφίαν εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν, ἐπρότειε ἐν ἀποφανθῆ τοῦτο ἀναρμοδίως τὰς ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ δικαστικὰς ἀρχάς, πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως. Τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν, παραδεχθὲν τὴν πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως, ἐξέδωκε τὸ ὑπ' ἀριθ. 379 βούλευμα, δι' οὗ ἀπεφάνθη ἀναρμοδίως τὰς αὐτόθι δικαστικὰς ἀρχάς, πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τῶν ἀποδιδομένων πράξεων εἰς τὸν Ζαχαρίαν Ἀλεξανδρόπουλον, καὶ τοὺς στρατιώτας Μήλιον καὶ Πέτρον Ρουμελιώτας. Διαβιβάσθεισας ἐπομένως τῆς δικογραφίας εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν, τοῦτο ἀπήντησε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10641 ἐγγράφου του, ὅτι οἱ ὁδηγοὶ τῆς σήμερον ἐθνοφυλακῆς δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἀρμοδιότητα, διότι οὗτοι δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἐν ἐνεργείᾳ στρατὸν, καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ Ζαχαρίας Ἀλεξανδρόπουλος ὡς ὁδηγὸς τῆς ἐθνοφυλακῆς, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ συγκατηγορούμενοι ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ὁ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς ἀναφερθεὶς πρὸς τὸ Ἀρειοῦ Πάγου ἐξέθεσεν, ὅτι ἂν καὶ σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν, μὴ δυνάμενος ἕμως νὰ προβῆ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἀπαιτουμένην περαιτέρω ἐνέργειαν, πρὶν ματαιωθῆ διὰ τοῦ νομίμου μέσου ἢ ἰσχύος τοῦ πρὸς κωλυθέντος βουλεύματος, ἐξαιτεῖται τὸν κανονισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος.

Ἄκοῦσαν τὸν Εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, καὶ

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 46 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, εἴναι ἀμρίβολος ἢ ἀμφισβητεῖται ἢ ἀρμοδιότης πολλῶν ἐπίσης ἀρμοδίων καὶ μὴ ὑποκειμένων ἀλλήλοις δικαστηρίων ἢ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων, ὁ Ἄρειος Πάγος κανονίζει καὶ προσδιορίζει αὐτὴν, ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης γίνεται δῆλον, ὅτι ἢ καταφατικῆ ἢ ἢ ἀποφατικῆ σύγκρουσις τῆς ἀρμοδιότητος, ἣτις προκαλεῖ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἄρειου Πάγου κανονισμὸν αὐτῆς, ἀπαιτεῖται νὰ ἦναι εἴτε μεταξὺ δικαστηρίων, εἴτε μεταξὺ ἀνακριτικῶν ἀρχῶν, οὐχὶ δὲ μεταξὺ δικαστηρίων καὶ ἀνακριτικῶν ἀρχῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὔτε μεταξὺ δικαστηρίων οὔτε μεταξὺ ἀνακριτικῶν ἀρχῶν ὑπάρχει τοιαύτη σύγκρουσις, διότι μόνον τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν, ἐκήρυξε διὰ βουλεύματός του ὑπ' ἀριθ. 379 ἀρμοδίους τὰς τῆς δικαιοδοσίας του δικαστικὰς καὶ ἀνακριτικὰς ἀρχάς, ἐπὶ λόγῳ ὅτι οἱ ἀνακρινόμενοι ὑπάγονται εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοδοσίαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ στρατοδικεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπρεπε εἴναι ἐθεωρητὸ ὅτι οἱ ἀνακρινόμενοι δὲν εἶναι στρατιωτικοί, νὰ ὑποβληθῆ ἢ ὑπόθεσις, διὰ νὰ ἀποφανθῆ περὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀρμοδιότητος.

Ἐπειδὴ εἴναι καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν, εἰς ὃ διευθύνθη ἢ ὑπόθεσις μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ρηθέντος βουλεύματος τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἐκοινοποιήσεν εἰς τὸν παρὰ τῷ αὐτῷ Πλημμελειοδικεῖῳ Εἰσαγγελέα, ὅτι οἱ περὶ ὧν πρόκειται δὲν εἶναι στρατιωτικοί, ἢ κοινοποίησις ὅμως αὕτη τοῦ ὑπουργείου, δὲν δύναται νὰ ἐξομοιωθῆ μὲ δικαστικὴν ἀπόφασιν, διότι δικαστικὰ καθήκοντα εἰς τὸ ὑπουργεῖον δὲν εἶναι ἀνατεθειμένα.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσιν, τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν ἐνάτην Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 54.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάττωνος, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, Π. Τυπάλδου Παρέδρου, ἀπόντων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 6 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἵτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω Βουσαρέλλου.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν διὰ βουλευμάτων του παρέπεμψε τὸν Ἰωάννην Βουσαρέλλον εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ δικάσῃ ὡς ὑπάιτιος τοῦ διὰ τὴν 2 πρὸς τὴν 3 Φεβρουαρίου 1844 κατὰ παραγγελίαν τοῦ εἰδικοῦ Παρέδρου τοῦ χωρίου Κρινερίτη ἐντὸς τῆς οἰκίας τούτου ἤχισαν τὸν Ἀθανάσιον Ψαβρόν, κατηγορούμενον δῆθεν ἐπὶ πλημμελήματι, ἐκβιάζων αὐτὸν εἰς τὸ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχὴν του, ἤτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 472 § 2, συνδυασμένου μὲ τὸ ἄρθρον 56 § 1 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Ἀκολούθως εἰσαχθείσης τῆς ὑπόθεσεως εἰς τὸ ρηθὲν ἀκροατήριον καὶ γενομένης συζητήσεως, τὸ δικαστήριον τῶν μνησθέντων Πλημμελειοδικῶν ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 16 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 108 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας ἐκήρυξε τὸν κατηγορούμενον ἐνοχον τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ πράξεως καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς φυλάκισιν τριῶν μηνῶν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει διαλαμβανομένους λόγους· ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Ἀντεισαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 388 ἐγγράφου του ἐξηγήσατο ν' ἀπορρίφθῃ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀναιρέσεως αἵτησις ὡς ἀπαράδεκτος, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 487 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐπὶ πταισμάτων καὶ πλημμελημάτων ἡ ἀναιρέσεως αἵτησις κατὰ τὸ 485 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας εἶναι τότε δεκτὴ, ὅταν ὁ ἀναιρεσίῳ παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ τὴν ἀναιρέσεως αἵτησιν καὶ τὸ νόμιμον παράβολον παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστικῷ Γραμματεῖ διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἦταν ἡ ἀπόδειξις δι' ἐνόρκου

ἐκθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου ἐπισυναπτομένης εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς ἀναιρέσεως κατὰ τὸ 486 ἄρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὅτι εἶναι πένης· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἐπὶ πλημμελήματι καταδικασθεὶς Ἰωάννης Βουσαρέλλος δὲν παρεκατέθεσε τὸ νόμιμον παράβολον, οὐδὲ ἀπέδειξεν, ὅτι εἶναι πένης· διότι ἡ διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 935 ἐγγράφου τοῦ Γραμματέως τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν ἀποσταλεῖτα ἐσχάτως ἐκθεσις ὁροδοσίας τοῦ Ἰωάννου Βουσαρέλλου πρὸς τὸν πρὸς τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελέα, γενομένη ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 29 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 460 μαρτυρικοῦ τοῦ Δημάρχου Ἰσταίων δὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ, ὡς μὴ προσαχθεῖτα ἐγκαίρως καὶ ἐπισυναφθεῖτα εἰς τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν κατὰ τὸν Νόμον, ἐπομένως ἡ αἴτησις τοῦ ἀναιρεσειόντος εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀποβρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰωάννου Βουσαρέλλου, κατοικοῦ Κρινερίτου τῆς Εὐβοίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 108 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήκοντα δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμῶν δεκαεξί.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν ἐννάτην Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακισιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 55

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόστου, Ἐδ. Μάστωνος, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, Π. Τυπάλδου Παρέδρου, ἀπόντων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κατσιέρη, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Ἐδ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 6 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωργούτζα Κωνσταντίνου, παρασταθέντος διὰ τοῦ συνηγόρου αὐτοῦ Γ. Βέλλιου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν δικάσαν τὸν

ἐπὶ τραύματι κατηγορούμενον Γεωργούτζην Κωνσταντάκου, ἐξέ-
 κε τὴν ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 183 ἀπόφασίν του, δι' ἧς
 ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον νὰ δικάτῃ τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος κατηγορούμε-
 νον, καὶ παρέπεμφεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περι-
 φέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου, διὰ νὰ δικασθῇ
 ὅτι ἀπρομελετητῶς καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, ἀπεφάσιτε καὶ
 ἐπήνεγκε διὰ ῥάβδου, κατὰ τὴν ἀριστερὰν βρεγματικὴν χεῖρα, τραῦ-
 μα εἰς τὸν Δρακούλην Κωνσταντάκον κατὰ τὴν 10 Ἀπριλίου π. ε.
 περίξ τοῦ χωρίου Χαριά, ὅστις ἐκ τοῦ τραύματος τούτου ἐστερήθη
 τῆς ζωῆς, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθροῦ 308 § 1 τοῦ Ποινικοῦ Νό-
 μου. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις
 εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικεῖον, κατὰ δὲ τὴν 30 Ἰουνίου ε. ε.
 δικασθείσης ἐνώπιόν του, ἀπηγγέλθη ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων
 διὰ τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ κατηγορούμενος ἐ-
 κηρύχθη ἔνοχος τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ πράξεως. Τὸ δὲ δικαστή-
 ριον τῶν Συνέδρων, ἐκδόσαν αὐθημερὸν τὴν ὑπ' ἀριθ. 188 ἀπόφα-
 σίν του, κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον εἰς ἕξ ἐτῶν εἰρκτὴν καὶ
 εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς
 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους. α'. Διότι τὸ δικαστή-
 ριον τῶν ἐνόρκων εἶχε σχηματισθῆ ἀπὸ ὀκτῶ ἀναπληρωτικῶν καὶ
 τέσσαρας τακτικῶν ἐνόρκων. β'. Διότι ἐκ τῶν πρακτικῶν ἀποδει-
 κνύεται, ὅτι ὁ Πρόεδρος δὲν ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὸν ὑπερασπιστὴν
 τοῦ κατηγορουμένου, ἂν θέλῃ νὰ προσθέσῃ ἢ νὰ εἴπη τι ἐπὶ τῶν ζη-
 τημάτων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωίδου,
 τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων συνε-
 τέθη ἀπὸ ἀναπληρωτικῶν ὀκτῶ τὸ πλεῖστον μέλη εἶναι παντάπασιν
 ἀνίσχυρος, εἰδὸτι κατὰ τὰς ρητὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 58—67
 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ἡ τοιαύτη σύνθεσις συγχωρεῖται,
 ὅταν ἐκ τῶν προσκληθέντων τακτικῶν ἐνόρκων δὲν ὑπάρχουσι πα-
 ρόντες οἱ ἀπαιτούμενοι πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος δικα-
 στηρίου, καὶ τοῦτο αὐτὸ ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν βεβαιουται, ἔλαβεν
 ἐπὶ τοῦ προκειμένου χώραν.

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος λόγος ὅτι δὲν ἐπετράπη εἰς τὸν ὑπερασπιστὴν
 τοῦ κατηγορουμένου νὰ προσθέσῃ ἢ νὰ εἴπη τι ἐπὶ τῶν παρὰ τοῦ
 Προέδρου τῶν Συνέδρων τεθέντων ζητημάτων, ἐξελέγχεται ἀπ'
 αὐτὰ τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης ὅλως ψευδῆς.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρετέως αἴτησιν τοῦ Γεωργούτζου

Κωνσταντάκου κατοικοῦντος εἰς Χασιάν τῆς Λακωνίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 30 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 188 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν, εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτων δραχμὰς 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 19 Αὐγούστου, τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 56.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάστωνος, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, Ἐμμ. Κοκκίνου δικηγόρου, ἀπόντων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ κωλυομένου τοῦ Παρέδρου, παρόντων δὲ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Νικολάου Γρουπακαία, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Π. Παππαρρήγοπούλου.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Μαρτίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 276 βουλευμάτος του παρέπεμψε τὸν Νικόλαον Γρουπακαίαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικάσθῃ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 10—11 Φεβρουαρίου ε. ε. εἰς τὸ χωρίον Πρίντα τοῦ δήμου Ἀβίας ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν φυγικῆς ὀρμῆς ἀπεφάσιτε καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν διὰ πυροβόλου ὄπλου κατὰ τοῦ Πέτρου Βούλγαρη ἐρεθισθεὶς καὶ παροργισθεὶς παρ' αὐτοῦ, ἥτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθροῦ 293 § 2 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Εἰσαχθείσης ἀκολούθως τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικεῖου καὶ γενομένης συζητήσεως τὴν 26 Ἰουνίου ε. ε. οἱ ἑνορκιοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἐκήρυξαν τὸν κατηγορούμενον ἑνοχον τῆς ῥηθείσης ἀνθρωποκτονίας· τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἐξέδωκεν αὐθημερόν τὴν ὑπ' ἀριθ. 182 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἑνοχον εἰς δέκα ἐτῶν δεσμὰ κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησεν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι δὲν ἀνεγνώθη ἡ ἑνορκος

κατάθεσις τοῦ παθόντος· 2, Διότι ἐνῶ ὁ ἐγκαλούμενος ἀνέφερε περὶ ἑαυτοῦ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐπιρροὴν εἰς τὸν κατολογισμὸν τῆς πράξεως καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ὅτι δηλαδὴ ἐρεθίσθη ὑπὸ τοῦ παθόντος διὰ χαλεπῶν ὄνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, ὁ Πρόεδρος δὲν ἔθετε καὶ περὶ τούτων ἰδιαίτερα ζητήματα καὶ οὕτω παρεβίασε τὸ ἄρθρον 530 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας· 3, Διότι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ζητημάτων δὲν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν κατηγορούμενον· 4, Διότι δὲν ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸ δικαστήριον, οὔτε ἀπεδείχθησαν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ πειστήρια· 5, Διότι ἐνῶ μόνον δύο ἐκθέσεις αὐτοψίας ὑπάρχουν καὶ ἐκ τῆς τελευταίας ἀποδεικνύεται ἐναργῶς, ὅτι ὑπάρχουν ὄπαι εἰς τὴν πάγκα τοῦ μαγαζείου τοῦ κατηγορουμένου, προξενηθείσης διὰ πυροβόλου ὄπλου, ὁ Πρόεδρος εἰς τὴν ἀνακεφαλαίωσιν του ἐξέθεσεν, ὅτι ὑπάρχει καὶ τρίτη μεταγενεστέρα ἐκθεσις αὐτοψίας, ἐξ ἧς βεβαιοῦται, ὅτι τοιαῦται ὄπαι δὲν ὑπάρχουν· ἐπομένως μὴ ὑπαρχούσης τοιαύτης ἐκθέσεως, ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων παρεβίασε τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· ὁ δὲ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ ἀναιρεσειόντος διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσων ἐπρόσθεσε καὶ τοὺς ἀκολουθοῦς λόγους· 1, Διότι τὸ δεύτερον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ἐνῶ παραδέχεται τὴν ὑπαρξίν βιαίας εἰσβολῆς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κηρυχθέντος ἐνόχου ἀναιρέσεως καὶ ὅτι ἀνωτέρα βοήθεια δὲν ἠδύνατο ν' ἀποτρέψῃ τὴν εἰσβολὴν, ἀρνεῖται συγχρόνως τὴν ὑπαρξίν τῆς βιαίας ταύτης εἰσβολῆς, ὥστε οἱ ἐνορκοὶ δὲν ἀπεφάνθησαν θετικῶς καὶ ὠρισμένως ἐὰν ἐπὶ τῆς προκειμένης πράξεως ὁ κηρυχθεὶς ἐνοχὸς εὐρέθη εἰς κατάστασιν νομίμου ἀμύνης· 2, Διότι τὸ τρίτον εἰς τοὺς ἐνόρκους ὑποβληθὲν ζήτημα, δι' οὗ ἐπρόκειτο νὰ ἐρωτηθῶσιν, ἐὰν ὑπάρχῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐκτὸς τῆς ἀμύνης, ἡ περίπτωσις τοῦ ἄρθρου 106 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἣτοι ἐὰν ὑπῆρχε κίνδυνος τῆς ζωῆς τοῦ κηρυχθέντος ἐνόχου καταπίεγων, παρῶν καὶ ἀναπότρεπτος ἄλλως, παρὰ διὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐξετέλεσε πράξεως, δὲν περιέχει τὸ ἐπὶ τῆς τοιαύτης περιπτώσεως οὐσιωδέστατον περιστατικόν, ἐὰν ὁ κίνδυνος οὗτος ἦτον ἄλλως ἀναπότρεπτος, ἀλλ' ἐὰν ἦτον ἐν γένει ἀναπότρεπτος, ὥστε οἱ ἐνορκοὶ ἀποφανθέντες, ὅτι δὲν ἦτον ἐν γένει ἀναπότρεπτος, καὶ ὅτι πρὸς ἀποτροπὴν αὐτοῦ ὁ κηρυχθεὶς ἐνοχὸς ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Βούλγαρη, δὲν ἀπεφάνθησαν καὶ ἐὰν ὁ κίνδυνος οὗτος ἦτον ἢ δὲν ἦτον ἄλλως, παρὰ διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἀναπότρεπτος, ἐπομένως ἡ ἐτυμηγορία των δὲν ἀποφαίνεται οὔτε ὅτι ὑπάρχει, οὔτε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἢ περίπτωσις τοῦ ἄρθρου 106 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τὸν Νό-

μον καταδικάσαν τὸν Νικόλαον Τρουπακαίαν εἰς τὴν ποινὴν τῶν δεσμῶν ἕνεκα ἀναιρέτεως· 3, Διότι ἡ ἐν τῇ ἀνακρίσει ἔνορκος ἐξέτασις τοῦ μάρτυρος Π. Βούλγαρη, ἣτις δὲν ἀνεγνώσθη κατὰ τὴν συζήτησιν, δὲν παρεδόθη καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων τῆς δικογραφίας εἰς τὸν προϊστάμενον τῶν ἐνόρκων διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν παρ' αὐτῶν κατὰ τὴν κατάρτισιν τῆς ἐτυμηγορίας των, ὥστε οὕτω παρεβιάσθη προδήλως ἡ περὶ τούτου οὐσιωδεστάτη διάταξις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας· 4, Διότι ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν βεβαιοῦται καὶ ἐπομένως εἶναι ἄδηλον ἐὰν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀνεγνώσθη γεγонуῖα τῇ φωνῇ παρὰ τοῦ Γραμματέως εἰς τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον, ὥστε ἐναντίον τῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 446 ὠρισμένων εἰς διαδικασίαν δὲν εἶναι βέβαιον, ἐὰν ὡς πρὸς τὸ μέρος τῆς τοῦτο ἐγένετο δημοσία, ὅπερ κατὰ τὸν ῥητὸν τοῦ ἄρθρου 458 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ὀρισμὸν, εἶναι λόγος ἀκυρότητος αὐτῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Ἀντισταγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἡ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἐνόρκως ληφθεῖσα μαρτυρία τοῦ παθόντος Πέτρου Βούλγαρη δὲν ἀνεγνώσθη ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου τοῦ Κακουργιοδικείου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐδικάσθη ὁ κατηγορούμενος, νῦν ἀναιρεσεῖων, δὲν ὑπάρχει ἐκ τούτου λόγος ἀναιρέσεως, διότι κατὰ τὸ 124 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἀκυρότης ὑπάρχει, ὅταν γενομένης αἰτήσεως δὲν ἀνεγνώσθη ἡ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ληφθεῖσα ἔνορκος μαρτυρία, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου αἰτήσις δὲν ἐγένετο.

Ἐπειδὴ καὶ ἀληθὲς ἂν θεωρηθῇ, ὅτι ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων δὲν ἔδωκεν εἰς τὸν προϊστάμενον τῶν ἐνόρκων μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων καὶ τὴν διαληφθεῖσαν μαρτυρίαν τοῦ παθόντος (διότι τοῦτο ῥητιῶς δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν), ὁ κατηγορούμενος μὴ ζητήσας ἀπὸ τὸν Πρόεδρον ἢ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ὡσεὶ νὰ δοθῇ καὶ αὕτη, καὶ μὴ ζητήσας οὔτε τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου ἀνάγνωσιν αὐτῆς τεκμαίρεται, ὅτι παρητήθη ταύτης καὶ δὲν δύναται πλέον κατὰ τὸν τελευταῖον παράγραφον τοῦ 485 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας νὰ παράξη λόγον ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων μὴ θέσας ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους διὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου προτεινομένην ἤδη ἐλαφρυντικὴν περίστασιν· « ἐὰν οὗτος ἠρεθίσθη ὑπὸ τοῦ παθόντος διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, » ἐθεώρησε βεβαίως, ὅτι κατὰ τὴν συζήτησιν δὲν ἀνέφερε τὴν περίστασιν ταύτην ὁ ἐγκαλούμενος,

οὗτος δὲ ἔχων δικαίωμα, ἐὰν τοιαύτη τις ἔλαβε χώραν, νὰ ζητήσῃ, ὥστε νὰ τεθῇ περὶ αὐτῆς ζήτημα, δὲν ἔκαμε χρῆσιν τοῦ τοιοῦτου δικαιώματός του, ἤδη δὲν δύναται κατὰ τὸν μνησθέντα παράγραφον τοῦ 458 άρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας νὰ πορισθῇ ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως τὸν λόγον ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος δὲν διατάττει, ἀφοῦ ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων θέσῃ τὰ ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους νὰ δίδῃ εἰς τὸν κατηγορούμενον τὸν λόγον διὰ νὰ κάμῃ ἐπ' αὐτῶν παρατηρήσεις, οὗτος δὲ οἴκοθεν δύναται νὰ τὸν ζητήσῃ ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐζήτησε πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν τὸν λόγον, ἄρα καὶ ἀναιρέσεως λόγος δὲν ὑπάρχει.

Ἐπειδὴ ἐὰν ὑπῆρχον πειστήρια, τὰ ὁποῖα ἐδύναντο νὰ ἔχουν ἐπιβροήν ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, νῦν δὲ ἀναιρεσεῖοντος, εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως τῶν ἐνόρκων, οὗτος ἠδύνατο εἶτε τὴν προσαγωγὴν αὐτῶν, ὅτε ἐδικάζετο, νὰ ζητήσῃ, εἶτε τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης του, μέχρις οὔ ταῦτα προσαχθῶσι, τοῦτο δὲ μὴ ποιήσας, δὲν δύναται ἐκ τῆς ἰδίας του ἐλλείψεως νὰ παράξῃ λόγον ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ εἰρημένου Κακουργιοδικείου δὲν φαίνεται, ὅτι ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἀνέφερε κατὰ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν γεγονότα ἐξαγόμενα δῆθεν ἀπὸ ἐκθεσιν αὐτοψίας μὴ ὑπάρχουσαν, οὔτε ἀναγνωσθεῖσαν ἐπ' ἀχροατηρίου, καθὼς ὁ ἀναιρεσεῖων ἰσχυρίζεται, μὴ ὑπαρχούσης δὲ ἐναντίας ἀποδείξεως, πρέπει νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἡ ἀνακεφαλαίωσις ἐγένετο συμφώνως μὲ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία εἰς τὸ δεῦτερον αὐτῆς κεφάλαιον παραδέχεται καὶ ἀρνεῖται ἐν ταυτῷ τὴν βιαίαν εἰσβολὴν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, καθὼς οὗτος ἰσχυρίζεται, διότι ἡ ἐτυμηγορία φέρουσα ὅτι « ὁ Νικόλαος Τρουπακαίας δὲν εὐρέθη εἰς κατάστασιν ἀμύνης, ἦτοι ὁ φονευθεὶς δὲν ἐζήτη νὰ εἰσβάλλῃ βεβαίως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Τρουπακαία (ἀναιρεσεῖοντος), » δὲν παραδέχεται ποσῶς τὴν ὑπαρξίν τῆς βιαίας εἰσβολῆς, ἐπανειλημμένως μάλιστα τὴν ἀρνεῖται, συνεπτυγμένως μὲν εἰς τὴν ἔκφρασιν, « ὅτι δὲν εὐρέθη εἰς κατάστασιν ἀμύνης, » καὶ ἀναλελυμένως καὶ ῥητῶς εἰς τὴν ἐπομένῃν ἔκφρασιν, « ἦτον ὁ φονευθεὶς κτλ. » ἡ δὲ εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας διαλαμβανομένη ἐξῆς περίοδος, « καὶ ἡ ἀνωτέρω βοήθεια δὲν ἐδύνατο ν' ἀποτρέψῃ τὴν εἰσβολὴν ταύτην, » δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀντικειμένη ἢ ἀντιφάσκουσα, διότι δὲν ἀποτελεῖ αὐτοτελῆ ἀπάντησιν ἐπὶ ἰδιαιτέρου ζητήματος, ἀλλ' εἶναι συνέχεια τῆς ἀπαντήσεως περὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως τῶν

ἀπαρτιζόντων τὴν νόμιμον ἄμυναν περιστατικῶν, ἐν τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὅπου ἀνωτέρα βοήθεια κτλ. ὥστε τὸ δεύτερον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας οὔτε ἀόριστον, οὔτε ἀντιφατικὸν εἶναι, ὡς πρὸς τὴν μὴ ὑπαρξίν τῆς ἀμύνης.

Ἐπειδὴ εἰς τὸ τελευταῖον τῆς ἐτυμηγορίας κεφάλαιον δὲν ὑπάρχει μὲν ἡ λέξις « ἄλλως, » τὴν ὁποίαν ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων παρέλειψεν εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ ζητήματος, ἀλλ' ἡ ἔλλειψις αὕτη εἶναι ἐπουσιώδης, διότι ἡ ἐτυμηγορία φέρει, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος ἀναπόφευκτος, ἤθελε δὲ εἶσθαι οὐσιώδης, ἐὰν οἱ ἔνορκοι ἐβεβαίωσαν τὴν ὑπαρξίν τοῦ κινδύνου, περίπτωσις, καθ' ἣν ἦτον ἀναγκαῖον νὰ βεβαιωθῆ, ἐὰν ὁ κίνδυνος οὗτος δὲν ἦτον ἄλλως ἀναπότρεπτος, παρὰ διὰ τῆς γενομένης ἀθεμίτου πράξεως τῆς ἀναιρέσεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ὡς ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς λέξεως « ἄλλως » δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῆ ἀναίρεσιν, διότι ἐὰν ἐβεβαιουῖτο ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας, ὅτι ὑπῆρξεν ἀναπόφευκτος κίνδυνος, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ ἀθέμιτος πράξις, ἤθελεν ἀπαγγελθῆ καὶ ἡ ἀθώωτης, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ἐβεβαιώθη, ὡς εἴρηται, τὸ ἐναντίον, ὅτι χωρὶς νὰ ὑπάρχη κίνδυνος τῆς ζωῆς τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἢ τοῦ συνεταίρου του, ἐξετέλεσεν ὁ ἤδη ἀναιρεσεύων τὴν ῥηθεῖσαν ἀθέμιτον πράξιν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ εἰρημένου Κακουργιοδικείου ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Γραμματεὺς αὐτοῦ ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν κατηγορούμενον γεγонуῖα τῆ φωνῆ τὴν προεκτεθεῖσαν ἐτυμηγορίαν, ἡ δὲ κοινοποίησις αὕτη δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῆ, ὅτι ἐγένετο διὰ ζώσης μὲν, ἀλλὰ περιληπτικῶς, ὡς ὑποθέτει ὁ συνήγορος τοῦ ἀναιρεσεύοντος, διότι τὰ πρακτικὰ φέρουν, ὡς ἐρρήθη, ὅτι γεγонуῖα τῆ φωνῆ ἐκοινοποίησε τὴν ἐτυμηγορίαν, ἢτοι τὸ ὅλον αὐτῆς, καὶ οὐχὶ μέρος, καὶ ἡ κοινοποίησις μὲ φωνὴν γεγонуῖαν, ἄλλως βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ γείνη, εἰμὴ διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐτυμηγορίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Νικολάου Γρουπακαία, κατοικοῦντος εἰς Γατίτζαν τῆς Μεσσηνίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 26 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 182 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς πεντήκοντα καὶ δύο.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 57.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἀ. Πάλμα, Χ, Κρασᾶ Παρέδρου, Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, ἀπόντων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, καὶ κωλυομένου τοῦ ἑτέρου Παρέδρου, παρόντων δὲ τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, κωλυομένου τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Γιαννούλας χήρας Κ. Ἀλεβίζου, ἣτις διὰ τῆς ἀπὸ 2 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 316 ἀποφάσεως τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν, ἐκηρύχθη ἔνοχος ἀποκρύψεως καὶ ἐξαφανίσεως τοῦ τοκετοῦ αὐτῆς, καὶ κατεδικάσθη ὡς ἐκ τούτου εἰς τριῶν ἐτῶν φυλάκισιν κτλ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα προτείναντα ν' ἀπορρίψῃ ὡς ἀπαράδεκτος ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀναιρέσεως αἴτησις, διότι ἡ ἀναιρεσεύουσα δὲν παρακατέθεσε συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν τὸ παρὰ τοῦ Νόμου διαταττόμενον παράβολον, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 485 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν ὁ ἀναιρεσεύων παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν καὶ τὸ νόμιμον παράβολον παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστικῷ γραμματεῖ, διὰ τὴν ἐνδεχομένην τῆς ὑποθέσεως ἥτιαν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀναιρεσεύουσα Γιαννούλα χήρα Κ. Ἀλεβίζου, καταδικασθεῖσα ἐπὶ πλημμελείᾳ δὲν παρεκατέθεσε τὸ νόμιμον παράβολον, συγχρόνως μὲ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν κατὰ τὴν ἀπὸ 7 Αὐγούστου ε. ε. γενομένην ἔκθεσιν ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ μνησθέντος ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, διὰ τοῦτο ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Γιαννούλας χήρας Ἀλεβίζου κατοίκου Πολύνας τοῦ δήμου Ἀριστομένου τῆς Μεσσηνίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 316 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὴν αἰτήτασιν τὴν ἀναιρέσιν

εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς δεκαεπτὰ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀχτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 58.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, Ἐμμ. Κοκκίνου δικηγόρου, ἀπόντων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ κωλυομένων τῶν Παρέδρων, παρόντων δὲ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰωάννου Χαλικιοπούλου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα προτείναντα τὸ ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως δυνάμει τοῦ 487 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπεδὴ ἡ ἀναιρέσεως αἰτήσεις εἶναι τότε μόνον δεκτῆ, ὅταν ὁ ἀναιρεσείων παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν τὸ νόμιμον παράβολον (ἄρθρ. 485 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας) ἀπηλλαγμένοι δὲ τῆς χρηματικῆς ταύτης παρακαταθέσεως εἶναι οἱ πένητες καὶ οἱ ἐπὶ κακουργήματι καταδικασθέντες· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσείων καταδικασθεὶς ἐπὶ πταίσματι, οὔτε τὸ παράβολον κατέθεσεν, οὔτε ὅτι εἶναι πένης ἀπέδειξε.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰωάννου Χαλικιοπούλου κατοίκου Νάξου, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 42 ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου Νάξου, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς δεκαεξί.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀχτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 59.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, Μ. Ρενιέρη δικηγόρου, ἀπόντων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ κωλυομένου τοῦ παρέδρου, παρόντων δὲ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωργίου Σταϊκοπούλου, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως, καὶ διορίσαντος πληρεξουσίου του τοὺς δικηγόρους Π. Τυπάλδον καὶ Γ. Ἀγγελόπουλον.

Κατ' ἐγκλησιν τοῦ Γεωργίου Ἀθανασίου, ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς, διὰ κλητηρίου θεσπίσματός του, ἐκάλεσεν ἀπευθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν τὸν Γεώργιον Σταϊκόπουλον μετὰ τινων ἄλλων, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, τοῦ ὅτι τὴν 11 Ἰουνίου ε. ε. ἀπρομελετητῶς καὶ εἰς ἀπαρασκευάστον διαπληκτισμὸν, ἤκισαν τὸν ῥηθέντα Γεώργιον Ἀθανασίου, νοσήσαντα ἐκ τούτου ὑπὲρ τὰς τρεῖς, ἀλλ' ὄχι καὶ ὑπὲρ τὰς τριάκοντα ἡμέρας· ἀκολούθως ὁ αὐτὸς ἐγκαλούμενος Γ. Ἀθανασίου τὴν 3 Ἰουλίου ε. ε. ἐκίνησε κατὰ τοῦ αὐτοῦ Γ. Σταϊκοπούλου ἀγωγὴν, διὰ τῆς ὁποίας ἠτήσατο νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν ἀπόδοσιν δραχ. 6,266, ἕνεκα ἱκανοποιήσεως καὶ ἀποζημιώσεως, διότι καταστάς ἔνοχος τραυμάτων, αἰκιῶν καὶ ἐξυβρίσεων, καὶ μέλλων νὰ δικασθῇ εἶναι ὑπόχρεως νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ, διὰ τὴν γενομένην δαπάνην εἰς τὴν θεραπείαν καὶ ἱκανοποιήσιν διὰ τὴν ἀργίαν καὶ ἐξύβρισιν. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, εἰσήχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ μνησθέντος Πλημμελειοδικείου, καὶ γενομένης συζητήσεως, ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ 10 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 3,229 ἀπόφασις τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Γεώργιος Σταϊκοῦ ἐκηρύχθη ἀθῶος μὲν τῆς ἀνωτέρω μνησθείσης πράξεως, ἔνοχος δὲ τοῦ ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον προσέβαλλεν ἔργῳ τὴν τιμὴν τοῦ Γεωργίου Ἀθανασίου, ὠθήσας αὐτὸν ἐπανειλημμένως, καὶ πεσόντα ὡς ἐκ τούτου χαμαί. Μετὰ δὲ ταῦτα κατεδικάσθη ὁ κηρυχθεὶς ἔνοχος Γεώργιος Σταϊκοῦ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, εἰς πρόστιμον δραχμὰς εἴκοσι, καὶ εἰς τὰς ἀποζημιώσεις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος Γεωργίου Ἀθανασίου δραχ. ἑκατόν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς Γεώργιος Σταϊκοῦ

ἐζήτησεν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ἤτο κακῶς συντεθειμένον τὸ δικαστήριον μὴ προσληφθέντος τοῦ πρώτου Παρέδρου Ν. Πήλληκα. 2, Διότι ἡ ἀπόφασις τῶν Πλημμελειοδικῶν εἶναι πάντῃ ἀναιτιολόγητος, μὴ ἀναγνωρίζουσα ὡς πρὸς τὸ Ποινικὸν μέρος, ὅτι ἡ ἀπλῆ ὤθησις εἶναι ἐξύβρισις. 3, Διότι τὸ Πλημμελειοδικεῖον παρεβίασε τὰς περὶ ἀμύνης διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἀφήσασα ἀναιτιολόγητον τὴν ἐρώτησιν τοῦ ἀναίρεσειοντος, ὅτι ὁ Γ. Ἀθανασίου προσέβαλλεν αὐτὸν πρῶτος, ξεσχίσας τὸ ὑποκάμισόν του, περιστατικὸν τὸ ὁποῖον ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, προσέτι δὲ καὶ τὸ 8 ἄρθρ. τοῦ Συντάγματος, καθ' ὅσον διὰ τῆς ἀποφάσεώς του ἀπηγόρευσε τὸ δικαίωμα ἐκάστου πολίτου, τοῦ νὰ διατάξῃ πάντα ἄνθρωπον προσερχόμενον μὲ ὁμοίαν, ὡς τοῦ Γεωργίου Ἀθανασίου τραχύτητα, ἐντὸς τῆς οἰκίας καὶ τῶν καταστημάτων του, ἤτοι νὰ ἐξέλθῃ καὶ περιπλέον νὰ ὠθήσῃ αὐτὸν ἐπὶ μᾶλλον θρασυνόμενον, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Γεώργιος, ὅχι μόνον διαταχθεὶς δὲν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ καταστήματός του, ἀλλὰ καὶ ἐπέθεσεν ὑβριστικὴν χεῖρα κατ' αὐτοῦ, κυρίου ὄντος τῆς οἰκίας καὶ τοῦ λουτροῦ, περιστατικὸν τὸ ὁποῖον ἐπέφερε θόρυβον γενικὸν, καὶ ἀνησυχίαν εἰς τοὺς οἰκείους αὐτοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν σύζυγόν του ἐγγυμονοῦσαν. 4, (ὡς πρὸς τὸ πολιτικὸν μέρος) Διότι κατὰ τὸν γενικὸν τῆς πολιτικῆς Δικονομίας κανόνα, αἱ αἰτιολογίαι τῶν ἀποφάσεων, πρὸς τὰ περιστατικὰ τὰ ὁποῖα ὁ δικαστὴς ἔλαβεν ὡς βάσιν τῆς ἀποφάσεώς του, πρέπει ν' ἀναφέρουν καὶ τοὺς νομικοὺς κανόνας τοὺς ὁποίους ἐφήρμοσεν· ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν δι' ἀπλοῦ συλλογισμοῦ, « ὅτι πᾶς προσβάλλον τρίτον τινα ἐνέχεται πρὸς ἀποζημίωσιν τὸν ἐθελώρησεν ὑπόχρεω», διὰ τῆς σκέψεως αὐτῆς ὅμως, προσέβαλε τὰς ὑγιειντέρας ἀρχὰς τῆς νομοθεσίας μας, εἰδίτι α'. παρεδέχθη κανονικὸν τρόπον τοῦ δικάζειν, καὶ β'. παρεβίασε ρητοὺς κανόνας, πραγματευομένους περὶ ἱκανοποιήσεως περὶ τῆς ὑπαίτιου ζημίας, καὶ βεβαίως ἢ κατὰ τοῦ Γεωργίου κατὰ τὴν ἀπόφασιν γενομένη προσβολή, τὴν ὁποίαν ἐξετίμησεν αὐτὸς μὲ χρήματα, ἂν νομίμως ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ζημία ἢ πρᾶξις αὐτῆ, ὡς συμβᾶτα ἐκ παραλείψεως τοῦ Γεωργίου ἐλθόντος καὶ βιαιοπραγήσαντος ἐντὸς τοῦ καταστήματός του, οὐδεμίαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως δύναται νὰ παράξῃ κατὰ τὸν κανόνα, « ὅτι ὁ ἐξ οἰκείου ἀμαρτήματος ζημιούμενος οὐ δοκεῖ ζημιοῦσθαι. » Ὁ δὲ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Ἀντισαγγελεὺς, διὰ τοῦ πρὸς τὸν Ἀρειὸν Πάγον, ἀπὸ 27 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 379 ἐγγράφου του, εἰταγαγὼν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀναίρεσεως αἴτησιν, ἐξητήσατο τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς ὡς

ἀπαραδέκτου, ἐνᾶμι τοῦ ἄρθρου 487 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, διότι ὁ ἀναιρεσεῖων δὲν παρακατέθεσε τὸ ἀπὸ τὸν Νόμον ἀπαιτούμενον πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου περὶ τῆς πενίας του, οὐδὲ τὸ παράβολον τῶν πενήτηντα δραχμῶν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἀ. Πάλμα, τοὺς δικηγόρους τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, καὶ ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα ἐπίσης καὶ

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ὡς πρὸς τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἀναιρέσειως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀπὸ 14 τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου ὑπ' ἀριθ. 136 ἐκθέσεως τοῦ κατὰ τὴν Νότειον πλευρὰν Εἰρηνοδίκου τῶν Ἀθηνῶν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Γεώργιος Σταΐκος ἐπαρουσίασεν εἰς αὐτὸν τὸ ὑπ' ἀριθ. 521 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1844 ἀποδεικτικὸν τῆς πενίας του, καὶ ἔδωκεν ἐνώπιον τοῦ ἰδίου Εἰρηνοδικείου, τὸν παρὰ τοῦ ἄρθρου 486 § 4 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἀπαιτούμενον ὄρκον, ἡ δ' ἔκθεσις τῆς ὀρκοδοσίας ταύτης ἐπισυνάφθη εἰς τὴν περὶ ἀναιρέσειως αἴτησιν αὐτοῦ τοῦ Γεωργίου Σταΐκου, ὥστε ἡ τοῦ ἀπαραδέκτου ἐνστάσις δὲν εἶναι ὀρθή.

Ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν.

Ἐπειδὴ εἶναι πασιδῆλον ὅτι ὁ παρὰ τῶ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικεῖῳ πρῶτος Πάρεδρος Κ. Χ. Πήλληκας, πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τῆς γενομένης δίκης τοῦ Γεωργίου Σταΐκου ἔπαυσε τῆς παρεδρίας ταύτης, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ προσληφθῆ εἰς τὴν δίκην ὡς Πάρεδρος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν ἢ ἐκ τῆς ἀποφάσειως τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων ἐπρότεινεν εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ὅτι εὐρέθη εἰς κατάστασιν ἀμύνης, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πράξιν, τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος, οὔτε οἱ μάρτυρες ἀνέφεραν περὶ αὐτῆς καὶ τὸ δικαστήριον δὲν αἰτιολόγησεν ὡς πρὸς ταύτην τὴν ἀπόφασίν του.

Ἐπειδὴ ἡ πράξις τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ νῦν ἀναιρεσεῖων εἶναι ἀξιόποινος, καὶ ὀρθῶς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἐφήρμοσε τὸν Νόμον, ἀφοῦ ἐκ τῶν κατατεθέντων ὑπὸ τῶν μαρτύρων γεγονότων, ἐπέισθη ὅτι ἐγένετο ἡ πράξις αὕτη ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, καὶ δὲν ἀπεδείχθη ἄλλως, ὅτι ὁ παθὼν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, ἀλλ' εἰς τὸν λουτρὸν αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι κοινὸν κατάστημα, καὶ δύναται ἕκαστος νὰ εἰσέρχεται ἑλευθέρως ἐν αὐτῷ.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀρκούντως αἰτιολογημένη ὡς πρὸς τὴν ἐπιδικασθεῖσαν ἀποζημίωσιν τοῦ Γεωργίου Ἀθα-

νασίου, ἡ δὲ ἐπιδίκασις τῶν ἀποζημιώσεων τούτων δὲν εἶναι παράνομος, ἀφοῦ τὸ δικαστήριον παρεδέχθη, ὅτι ὁ καταδικασθεὶς ἐγένετο παραίτιος τῆς πράξεως διὰ τὴν ὁποίαν τῷ ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τοῦ προστίμου, διότι ὁ προσβληθεὶς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τῆς Ποινικῆς δικονομίας, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαίτησιν ἱκανοποίησιν, καὶ προσδιορίσῃ ταύτην τὸ Ποινικὸν δικαστήριον κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, ὅπως ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔπραξε τὸ Πλημμελειοδικεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπεφάσισεν, ὡς πρὸς τὴν ἱκανοποίησιν ταύτην κατὰ κανονικὸν τοῦ δικάζειν τρόπον, καθὼς ὁ ἀναιρέσεων ἤδη ἰσχυρίζεται, ἀλλὰ συγκεκριμένως ὡς πρὸς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἀπεφάσισε συμφώνως μὲ τὸν Νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀπαραδέκτου ἔνστασιν τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ ἀντεισαγγελέως, καὶ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργίου Σταϊκοπούλου κατοίκου Ἀθηνῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 3,229 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 60.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἀ. Πάλμα, Π. Τυπάλδου, Χ. Κρασᾶ Παρέδρων, ἀπόντων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, ἀπόντος τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως κατὰ τοῦ ἀπὸ 5 τρέχοντος μηνὸς καὶ ἔτος ὑπ' ἀριθ. 230 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν.

Συμβάσης κλοπῆς κατὰ τὴν νύκτα τῆς 10—11 Ἰουνίου ε. ε.

εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι Διοικητικὸν Ταμεῖον, ὃ αὐτόθι ἀνακριτῆς κατὰ παραγγελίαν τοῦ Εἰσαγγελέως ἐνήργησεν ἀνάκριτιν, κατὰ τὴν δίοδον τῆς ὁποίας ἠγέρθησαν ὑπόνοιαι κατὰ τοῦ Ταμία Εὐβοίας Βαίου Γεωργίου ὡς αὐτουργοῦ τῆς κλοπῆς ταύτης καὶ οὕτω προφυλακίσθη δυνάμει ἐντάλματος τοῦ αὐτοῦ ἀνακριτοῦ. Ὁ δὲ προφυλακισθεὶς Ταμίας Βαίας Γεωργίου δι' αἰτήσεώς του πρὸς τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν ἐξητήσατο νὰ κηρυχθῆ ἄκυρος ἢ κατ' αὐτοῦ ἐνεργηθεῖσα δικαστικὴ ἀνάκρισις, νὰ μηδενισθῆ τὸ ἐκδοθὲν κατ' αὐτοῦ ἐντάλμα φυλακίσεως καὶ ν' ἀπολυθῆ τῆς προφυλακίσεως, διότι ἡ ἀρμοδία προΐσταμένη αὐτοῦ Ἀρχὴ δὲν ἐσυγχώρησεν ἄδειαν τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς του καὶ διότι διετέλει εἰσέτι ὡς Ταμίας Χαλκίδος κτλ. Τὸ δὲ Συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν διὰ βουλεύματός του, ἐκδοθέντος τὴν 5 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 230, ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν γενομένην μέχρι τοῦδε δικαστικὴν ἀνάκρισιν, καθὼς καὶ τὰ ἐκδοθέντα ἐντάλματα συλλήψεως καὶ φυλακίσεως καὶ διέταξε τὴν ἐκ τῆς προφυλακίσεως ἀπόλυσιν τοῦ Βαίου Γεωργίου Διοικητικοῦ Ταμία Εὐβοίας. Τοῦ βουλεύματος τούτου ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει διαλαμβανομένους λόγους· ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Ἀντεισαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀναιρέσεως αἴτησιν διὰ τοῦ πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀπὸ 9 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 224 ἐγγράφου του ἐξητήσατο ν' ἀπορρίφθῃ ὡς ἀπαράδεκτος, δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 481 καὶ 487 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καθότι δὲν δύναται νὰ ζητηθῆ ἀναίρεσις κατὰ βουλεύματος πρὶν ἢ παρῆλθῃ ἢ πρὸς ἀνακοπὴν προσθεμία.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωίδου καὶ τὸν ἐκπληροῦντα χρέη Εἰσαγγελέως Ἀρειοπαγίτην Κ. Π. Σπηλιᾶδην παρατηρήσαντα, ὅτι τὰ τοιαύτης φύσεως βουλεύματα δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἔνδικον μέσον, ἀλλ' εἰς ἀναίρεσιν μόνον κατὰ τὸ 260 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐπομένως ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις συνταχθεῖσα τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐκδόσεως τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος, εἶναι παραδεκτὴ, ὡς ἐμπροθέσμως γενομένη.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 260 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας τὰ βουλεύματα τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀνακοπὴν, εἰμὴ κατὰ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 251 τῆς αὐτῆς Δικονομίας σημειουμένας περιπτώσεις, ὅπου ἐκεῖνο ρητῶς παραπέμπει, τὸ δὲ βούλευμα τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, δι' οὗ κηρύττεται ἄ-

κυρος ἢ μέχρι τοῦδε γενομένη ἀνάκρισις κατὰ τοῦ Βαΐα Γεωργίου Διοικητικοῦ Ταμίᾳ Εὐβοίας, ὡς μὴ ζητηθείσης προηγουμένως τῆς πρὸς τοῦτο ἀδείας τῆς προϊταμένης Ἀρχῆς, δὲν ἀφορᾷ οὐδεμίαν ἐκ τῶν περιπτώσεων ἐκείνων, ἐπομένως ὁ λόγος τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Ἀντεισαγγελέως, ὅτι διαρκούσης ἔτι τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας τοῦ εἰρημένου βουλευμάτος δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἢ περὶ ἀναίρεσεως τούτου αἴτησις, εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀπαράδεκτου αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Ἀντεισαγγελέως καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βῆρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 61.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἀ. Πάλμα, Χ. Κρασᾶ Παρέδρου, Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, ἀπόντων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, τοῦ δ' ἑτέρου Παρέδρου κωλυομένου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, κωλυομένου τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν διὰ βουλευμάτος του, ἐκδοθέντος τὴν 12 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 120 παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν τοὺς Θεόδωρον Κουλουριάνον, Χαράλαμπον Κουλουριάνον, Ἠλίαν Κουλουριάνον, Μιχαὴλ Κουλουριάνον καὶ Ἀνδρέαν Βάρδουλαν διὰ νὰ δικασθῶσιν, ὅτι τὴν 9 Ἰουλίου 1844 ἐν Κορώνῃ ἀπρομελετητῶς εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, ἀπεφάσισαν καὶ ἐτραυματίσαν τὸν Γεώργιον Γεωργουλᾶν, ὁ μὲν πρῶτος διὰ λίθου εἰς τὸν μηρὸν τοῦ δεξιοῦ ποδός του, οἱ δὲ λοιποὶ εἰς διάφορα τῆς κεφαλῆς μέρη, καὶ ὁ τραυματισθεὶς ὑπέστη νόσον καὶ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητα, ἐκ δὲ τοῦ τραύματος τοῦ Θεοδώρου Κουλουριάνου πλέον μὲν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, ἤττον δὲ τῶν τριῶν μηνῶν· ἀπὸ δὲ τὰ τραύματα

τῆς κεφαλῆς πλέον μὲν τῶν τριῶν, ἔλαττον δὲ τῶν τριάκοντα ἡμερῶν. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλευμάτος τούτου οἱ κατηγορούμενοι ἐδικάσθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν, οἵτινες διὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 224 ἀποφάσεώς των τοὺς μὲν Θεόδωρον, Χαράλαμπον, Ἡλίαν καὶ Μιχαὴλ Κουλουριάνους ἐκήρυξαν ἐνόχους τῆς ἀποδοθείσης εἰς αὐτοὺς πράξεως· τὸν δὲ Ἀνδρέαν Βάρδουιαν ἠθώωσαν· ἐπομένως διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως κατεδίκασαν τὸν μὲν Ἡλίαν Κουλουριάνον εἰς φυλάκισιν ἕξ μηνῶν, τοὺς δὲ Θεόδωρον, Χαράλαμπον καὶ Μιχαὴλ Κουλουριάνους εἰς φυλάκισιν ἕκαστον εἴκοσιν ἡμερῶν καὶ ἅπαντας ἀλληλεγγύως εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον ὅτι, ἐνῶ ὁ Θεόδωρος Κουλουριάνος καὶ Ἡλίας Κουλουριάνος παρεπέμφθησαν διὰ βουλευμάτος διὰ τὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ῥητῶν καὶ ὠρισμένων πράξεων, τοῦτέστιν ὁ μὲν πρῶτος, ὅτι ἐπροξένησε τραῦμα εἰς τὸν μηρὸν τοῦ Γεωργίου Γεωργουλᾶ, ὁ δὲ δεύτερος εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἐνῶ κατὰ τὰς δύο ταύτας πράξεις οὐδεμία συναιτιότης ὑπῆρχε, τὸ δικαστήριον διὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν ἐνόχους καὶ κατεδίκασε τὸν μὲν Θεόδωρον Κουλουριάνον ἕνεκα τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τραυμάτων, τὸν δὲ Ἡλίαν Κουλουριάνον ἕνεκα τοῦ κατὰ τὸν μηρὸν τραύματος, δηλαδὴ ἕνεκα πράξεων, δι' ἃς οὔτοι οὔτε ἐκατηγορήθησαν, οὐδὲ ὑπερασπίσθησαν, καὶ οὕτω τὸ δικαστήριον παρεβίασε τὸ ἄρθρον 395 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ κυρίως τοὺς περὶ τὴν διαδικασίαν τύπους, τοὺς ἀφορῶντας τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἡ δὲ παραβίασις τῶν τύπων αὐτῶν, ὡς οὐσιωδῶν, εἶναι λόγος ἀναίρεσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 407, 8 καὶ 9 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἀ. Πάλμα, τὸν ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα συνήγορον τῶν ἀναιρεσιβλήτων Χ. Ρουσόπουλον δικηγόρον καὶ τὸν Εἰσαγγελεύοντα δικαστὴν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ὁ Ἡλίας Κουλουριάνος καὶ ὁ Μιχαὴλ Κουλουριάνος παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 120 βουλευμάτος τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον διὰ τὰ δικασθῶσιν ἀμφότεροι διὰ τραύματα προξενηθέντα κατὰ τοῦ Γεωργίου Γεωργουλᾶ, ἤτοι ὅτι ὁ μὲν πρῶτος ἐτραυμάτισεν αὐτὸν εἰς τὸν μηρὸν, ὁ δὲ δεύτερος εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκκλητεύθησαν διὰ τὰ δικασθῶσιν διὰ τὰς πράξεις ταύτας, κηρυχθέντες ἐνόχοι καὶ καταδικασθέντες ἀμφότεροι ἐπὶ τραύματι, τοῦτέστιν ὁ μὲν Ἡλίας Κου-

λουριάνος, ὅτι ἐτραυμάτισε τὸν εἰρημένον Γεώργιον Γεωργουλᾶ εἰς τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ Μιχαὴλ Κουλουριάνος, ὅτι τὸν ἐτραυμάτισεν εἰς τὸν μηρὸν, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι οἱ καταδικασθέντες δὲν ὑπερασπίσθησαν διὰ τὴν πράξιν, δι' ἣν κατεδικάσθησαν, διότι διὰ τραύματα ἐκατηγορήθησαν καὶ διὰ τραύματα κατεδικάσθησαν, ὥστε ἡ κυρία πράξις τῆς κατηγορίας δὲν μετεβλήθη ποσῶς, ἡλλοιώθη δὲ μόνον τὸ βᾶρος τῆς ἐνοχῆς ἐκάστου τῶν κατηγορουμένων, ἀλλὰ γενομένου κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως λόγου εἰς ποῖον μέρος τοῦ σώματος ἕκαστος αὐτῶν ἐτραυμάτισε τὸν παθόντα, ἠδύναντο γὰρ ὑπερασπισθῶσιν εἰς τοῦτο καὶ ὑποτίθεται, ὅτι ὑπερασπίσθησαν, ὥστε διὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως μὴ γενομένης οὐδεμιᾶς μεταβολῆς ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῆς κατηγορουμένης πράξεως, δὲν ὑπάρχει καὶ λόγος ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 224 ἀποφάσεως τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης γὰρ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 62.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάστωνος, Γ. Βέλλιου, Π. Παππαρβήγοπούλου καὶ Μ. Ποτλῆ δικηγόρων, κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως Παρέδρου Κ. Π. Τυπάλδου, κωλυομένου τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 6 Αὐγούστου ε. ε. διὰ γὰρ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωργίου Ἰωάννου Πούτζα, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ν. Βαλσαμάκη.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1,086 καὶ ἀπὸ 26 Μαρτίου ε. ε. βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, μεταρρυθμίσαντος τὸ ὑπ' ἀριθ. 185 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Σύρῳ Πλημ-

μελειοδικῶν, ὁ Γεώργιος Ἰω. Πούτζα παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῇ ἐπὶ ἀποπέρα φόνου. Εἰσαχθείσης ἀκολούθως τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικεῖον, καὶ γενομένης ἐπ' αὐτῆς συζητήσεως τὴν 21 Ἰουλίου ε. ε. οἱ ἐνόρκοι διὰ τοῦ προϊσταμένου των ἀπήγγειλαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. « Ὅχι δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Γεώργιος Ἰωάννου Πούτζας ἐτῶν 45—50, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 14—15 Φεβρουαρίου 1844, κατὰ τὴν θέσιν Παγουλίτζαν τῆς Ἀνδρου ἐκ προμελέτης ἀποφασίσας νὰ φονεύσῃ τὸν Δημήτριον Γ. Καστροντούσην ἐπυροβόλησε κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκ τύχης δὲν ἐδυνήθη νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν μελετηθεῖσαν καὶ ἀρξαμένην ταύτην πράξιν του, πληγώσας καιρείως τὸν εἰρημένον Καστροντούσην, ὅστις ἐκ τῆς πληγῆς ἐστερήθη τῆς χρήσεως τοῦ βραχίονος καὶ τῆς χειρὸς του. Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ αὐτὸς κατηγορούμενος Γεώργιος Ἰω. Πούτζας, ὅτι ἐκ προθέσεως παρεκίνησεν ἄλλον ἄγνωστον, νὰ φονεύσῃ τὸν Δ. Γ. Καστροντούσην, παραγείλας αὐτὸν τὸν ἄγνωστον, ὅστις ἐξετέλεσε τὴν προεκτεθεῖσαν πράξιν κατὰ τοῦ εἰρημένου Καστροντούσα. » Ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων, ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 21 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 78 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον εἰς δεκαπέντε ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμά κιλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἐγκαίρως διὰ τὸν λόγον ὅτι, προκειμένου περὶ κακουργήματος τιμωρουμένου μὲ δεσμὰ διὰ βίου, ἢ ὅταν ὑπάρχουν ἰδίως ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ὄφειλε νὰ θέσῃ ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους περὶ τοῦ ἂν ὑπῆρχον αἱ ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις, μὴ ἀποφασίσαντος δὲ περὶ τούτου τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ὑπέρεβη τὰ καθήκοντά του, ἀποφασίσαν περὶ τοῦ πραγματικοῦ ζητήματος τῶν ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Α. Πολυζωίδου, τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 429—430 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, εἰς τοὺς ἐνόρκους ἀνήκει ν' ἀποφαινῶνται οὐ μόνον περὶ τῆς κατηγορουμένης κυρίας πράξεως, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν περιστάσεων, ὅσαι ἔχουσαι ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμόν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ἤθελον τυχὸν ἀναφανῆ ἐκ τῆς συζητήσεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀντὶ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, αὐτὸ τὸ τῶν Συνέδρων

ἀπεφάνθη οἴκοθεν εἰς τὴν ἀπόφασίν του περὶ ὑπάρξεως ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων χωρὶς νὰ θέσῃ περὶ τούτων ζήτημα ἰδιαιτέρον εἰς τοὺς ἐνόρκους. Ὅθεν κατὰ τοῦτο ἡ ἀπόφασίς των εἶναι πλημμελής, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀποβλέπει τὸ ὄφελος τοῦ κατηγορουμένου, νῦν ἀναιρεσεῖοντος, μετριάζουσα τὴν ποινὴν, τοῦτέστι ἀντὶ τῶν διὰ βίου καταγινώσκουσα πρόσκαιρα δεσμὰ, οὗτος δὲν ἔχει καίεν συμφέρον νὰ τὴν προσβάλῃ, διότι οὐδεὶς ποτέ δύναται νὰ βαρύνῃ τὴν τύχην ἑαυτοῦ, ἐπομένως ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ δικαστήριον ἀπεφάσισε οἴκοθεν περὶ τοῦ πραγματικοῦ ζητήματος τῶν ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων καθ' ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων του, εἶναι εἰς τὴν προκειμένην εἰδικὴν περίπτωσιν ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργίου Ἰω. Πούτζα κατοίκου Ἀμολόχου τοῦ δήμου Γαυρίου τῆς Ἀνδρου γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 78 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημαίνσεως δραχμὰς εἰκοσιοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 63.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάττωνος, Ἀ. Πάλμα, Π. Τυπάλδου καὶ Χ. Κρατᾶ Παρέδρων, ἀπόντων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, τοῦ Ἀντεισαγγελέως ἀπόντος, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῆς Μαρίας Δ. Διμίτζα, Μαρίας Παππαδήμου καὶ Τασούλας Παππαδήμου, ζητήσασαι αὐτὴν διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Δημητρίου Ἐμμανουήλ.

Τὸ ἐν Τριπόλει δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 13 Νοεμβρίου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 58 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὴν Μαρίαν Δ. Διμίτζα, τὴν Μαρίαν Παππαδήμου καὶ τὴν Τασούλαν Παππαδήμου ἕνεκα λειπομαρτυρίου εἰς εἴκοσι δραχμῶν χρηματικὴν ποινὴν

ἐκάστην. Αἱ καταδικασθεῖσαι ἀνέκοψαν τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, διότι τὸ ἐν Τριπόλει Κακούργιοδικεῖον εἶχε παύσει πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας. Δικασθείσης τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὴν 12 Μαΐου ε. ε. ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ 16 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 82 ἀπόφασις αὐτῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 7 Μαΐου ε. ε. ἀνακοπὴ τῶν εἰρημένων Μαρίας Δ. Δημίτζα, Μαρίας Παππαδῆμα καὶ Τασούλας Παππαδῆμα. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ δικηγόρος Δημ. Ἐμμανουήλ ὡς πληρεξούσιος τῶν καταδικασθεισῶν ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει διαλαμβανομένους λόγους· ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ Ἀντεισαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην διὰ τοῦ πρὸς τὸν Ἀρειὸν Πάγον ἀπὸ 11 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 429 ἐγγράφου του, ἐξητήσατο ν' ἀπορρίφθῃ ὡς ἀπαράδεκτος ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀναίρεσεως αἰτήσις, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 487 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἀκοῦσται τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἀπηλλαγμένοι τῆς χρηματικῆς παρακαταθέσεως εἶναι κατὰ τὸ 486 ἀρθρον Ποινικῆς Δικονομίας οἱ ἐπὶ κακούργηματι καταδικασθέντες καὶ οἱ ἀπολαύσαντες τὰ δικαιώματα τῶν πενήτων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου αἱ ἀναιρεσιούσαι καταδικασθεῖσαι ἔνεκα τῆς μὴ ἐμφανίσεως αὐτῶν ὡς μάρτυρες ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει Συνέδρων, οὐδὲ τὸ νόμιμον παράβολον κατέθεσαν διὰ τὴν γενομένην αἰτησιν ἀναίρεσεως, οὐδὲ ἀπέδειξαν, ὅτι εἶναι πένητες, ἐπομένως ἡ αἰτήσις αὐτῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσεως αἰτησιν τῆς Μαρίας Δ. Δημίτζα, Μαρίας Παππαδῆμου καὶ Τασούλας Παππαδῆμου, κατοίκων Μάστουρας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 26 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 82 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων καὶ καταδικάζει τὰς ἀναιρεσιούσας εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήτην δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς δεκαεπτὰ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 64.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἀ. Πάλα, Χ. Κρασᾶ Παρέδρου, Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, κωκυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, καὶ τοῦ ἑτέρου Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, ἀπόντος τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Ναυπλίας δημοσίου κατηγόρου.

Ἐπὶ τῇ μηνύσει τοῦ Ἠλία Κυριακοπούλου ὁ Χρῆστος Βασιλείου Ψαρᾶς ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικεῖου Ναυπλίας, ὅτι κατὰ τὴν 4 Μαρτίου ε.ε. ἔκοψεν ἕξ κλήματα καὶ μίαν κληματαριὰν τοῦ Ἠλία Κυριακοπούλου. Δικασθείσης τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὴν 15 Ἰουλίου ε. ε. τὸ Πταισματοδικεῖον ἐξέδοτο αὐθημερὸν τὴν ὑπ' ἀριθ. 46 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασις τοῦ δημοσίου κατηγόρου, καὶ κηρυχθέντος ἀκολούθως ἐνόχου τοῦ κατηγορουμένου τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ πράξεως, κατεδικάσθη διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως εἰς πρόστιμον εἴκοσι δραχμῶν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Ναυπλίας δημόσιος κατήγορος ἐζήτησεν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. α'. Διότι καθὼς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τῆς 15 Ἰουνίου 1845, ὁ δημόσιος κατήγορος περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν πρότασιν τῆς ἀναρμοδιότητος, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Πταισματοδικῶν, ἀπορρίψαν τὴν πρότασιν ταύτην, ἐπεμβῆκεν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς οὐσίας, χωρὶς ν' ἀκροασθῆ ὡς πρὸς τοῦτο τὸν δημόσιον κατήγορον, παραβιάσαν οὕτω τὰς περὶ διαδικασίας διατάξεις τῶν ἄρθρων 394 καὶ 344 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. β'. Διότι καθὼς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ ἰδίου κατηγορουμένου, ἡ αἰτία τῆς πράξεως προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι τὰ κλήματα ἦτον πλησίον τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας τοῦ κατηγορουμένου, καὶ ἐπειδὴ ἐβλάπτετο ὁ τοίχος τὰ ἀπέκοψε, λαβὼν οὕτω μόνος τὸ δικαίωμα του, τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ διςδικήτῃ δικαστικῶς, ἐπομένως ἡ πρᾶξις φέρει χαρακτῆρα αὐτοδικίας, καὶ τὸ Πταισματοδικεῖον ἐχαρακτήρισεν καὶ ἐδίκασεν αὐτὴν ὡς βλάβην ξένης ἰδιοκτησίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Α. Πάλμα καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ Πταισματοδικείου Ναυπλίας τῆς 15 Ἰουνίου ε. ε. ἐξάγεται ὅτι ὁ δημόσιος κατήγορος ἀνέπτυξε πρῶτον τὴν κατηγορίαν, καὶ μετέπειτα ἐπρότεινε τὴν ἔνστασιν τῆς ἀναρμοδιότητος, ὥστε τὸ Πταισματοδικεῖον ἀπεφάσισε νομίμως περὶ ἀμφοτέρων τῶν αἰτήσεων διὰ μιᾶς ἀποφάσεως, συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 344 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐπομένως ὁ πρῶτος λόγος εἶναι ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ ὁ Ἠλίας Κυριακόπουλος ἀυθορμήτως καὶ χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ γείτονός του Χρήστου Βασιλείου, ἐφύτευσεν εἰς τόπον, ὡς λέγει διαφιλονεικούμενον, καὶ πλησίον τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας τοῦ τελευταίου, κατὰ τὸ πρῶτὸν τῆς 4 Μαρτίου κλήματά τινα, ὁ δὲ Χρῆστος Βασιλείου ἀμέσως καὶ κατὰ τὴν μεσημβρίαν αὐτῆς τῆς ἡμέρας, ἔκοψε καὶ ἐξερρίζωσεν αὐτὰ τὰ κλήματα, μὴ θέλων αὐτὰ πλησίον τοῦ τοίχου του.

Ἐπειδὴ οἱ νόμοι δὲν συγχωροῦν εἰς τὸν γείτονα, νὰ ἐπιβάλη οὐδεμίαν δουλείαν εἰς τὸν τοῖχον τοῦ γείτονός του, οὐδὲ νὰ ἐνεργήσῃ τίποτε εἰς τὸν κοινὸν τοῖχον καὶ τόπον χωρὶς τὴν συναίνεσιν τοῦ γείτονος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιτρέπεται τὸ δικαίωμα τῆς ἀπαγορεύσεως (jus prohibendi), Ἀρμεν. ἄρθρ. 58 καὶ 87. βιβλ. β'. τίτλ. δ'. Νόμος 28 βιβλ. 10 τίτλ. 3 τῶν Πανδεκτῶν.

Ἐπειδὴ ὅταν ὁ γείτων παραβιάζων αὐτὸς τὰς ἀρχαί, φυτεύσῃ κλήματα ἢ ἄλλα δένδρα εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους καὶ πλησίον αὐτῶν τῶν τοίχων, οἱ Νόμοι συγχωροῦν εἰς τὸν ἕτερον γείτονα νὰ τὰ ἐκκόψῃ καὶ ἐκβάλῃ, χωρὶς νὰ ἀναφερθῇ εἰς τὰ δικαστήρια (jure suo intercidere aut rem peredere, ὡς λέγουσι οἱ Νόμοι 29. βιβλ. 9 τίτλ. β'. καὶ 27. βιβλ. 8 τίτλ. 2 τῶν Πανδεκτῶν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Χρῆστος Βασιλείου ἐνήργησε μόνος τὰ δικαίωματα τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπιτρέπουν αὐτοὶ οἱ Νόμοι διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ἐπὶ τοῦ εἰρημένου τοίχου δικαίωμάτος του, ὅταν ἔκοψε καὶ ἠφάνισεν ἀμέσως αὐτὰ τὰ κλήματα, καὶ ὅστις ἐνεργεῖ ὅ,τι τὸν συγχωρεῖ ὁ Νόμος, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔνοχος αὐτοδικίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Ναυπλίας δημοσίου κατηγόρου, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 46 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πταισματοδικείου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 65.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρότου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἀ. Πάλμα, Π. Τυπάλδου καὶ Χ. Κρατᾶ Παρέδρων, ἀπόντων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, τοῦ Ἀντεισαγγελέως ἀπόντος, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Ὑψοῦντος δημοσίου κατηγόρου.

Διὰ διαταγῆς τοῦ Δημάρχου Ὑψοῦντος ὁ Βασίλειος Μπίζος δι-εστάτετο ν' ἀκολουθήσῃ ὡς ἔθνοφύλαξ τὸν ἐκεῖ ὀδηγὸν τῆς ἔθνοφυλακῆς Γ. Ρεῖλόν. Ἀρνηθεὶς δὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης ὁ ῥηθεὶς Β. Μπίζος, ἐκατηγορήθη παρὰ τοῦ Δημάρχου καὶ προσεκλήθη διὰ κλητηρίου θεσπίσματος τοῦ αὐτόθι δημοσίου κατηγόρου ἵνα δικάσῃ ἐπὶ ἀπειθείᾳ. Εἰσαχθεὶς τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ μνησθέντος Πταισματοδικεῖου καὶ γενομένης συζητήσεως, ὁ πταισματοδίκης ἐξέδοτο τὴν ἀπὸ 5 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 34 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ὁ κατηγορούμενος ἀπελύθη τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος κατηγορίας κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Ὑψοῦντος δημόσιος κατήγορος ἐζήτησεν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει διαλαμβανομένους λόγους.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἀ. Πολυζωΐδου καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἐδάφ. 1 τοῦ 180 ἄρθρ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, μόνον οἱ Εἰσαγγελεῖς ἢ ὁ ἰδιώτης κατήγορος ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσουν τὴν ἀναίρεσιν ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀθωωθέντος τοῦ ἐπὶ ἀπειθείᾳ κατηγορηθέντος Βασιλείου Μπίζου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 34 ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικεῖου Ὑψοῦντος, ὁ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ τούτῳ δημόσιος

κατήγορος, μὴ ἔχων τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα, ἤτήσατο τὴν ἀναίρεσιν τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως, διότι οἱ δημόσιοι κατήγοροι δὲν συμπεριλαμβάνονται κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρον μεταξύ τῶν προσώπων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπειράπη παρὰ τοῦ Νόμου νὰ ζητῶσιν ἀναίρεσιν κατ' ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων, διὰ τοῦτο ἡ ἀναίρεσις αἰτησις εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπράδεκτον τὴν ἀναίρεσις αἰτησιν τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Ὑψούντος δημοσίου κατηγόρου, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 34 ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικεῖου Ὑψούντος καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 66.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσιωνος, Ἀ. Πάλμα, Π. Τυπάλδου, Χ. Κρατᾶ Παρέδρων, κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, τοῦ Ἀντεισαγγελέως ἀπόντος, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναίρεσις τῶν Μήτρου Κόλια, Ἀναγνώστου Λιόση, Ἀθανασίου Καρεπόλη, Ἀθανασίου Κόλια, Κώνστα Κόλια καὶ Σιδέρη Νίκα, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν Γ. Βέλλιου καὶ Ν. Ἰωαννίδου δικηγόρων.

Οἱ ἀνωτέρω Μῆτρος Κόλιας, Ἀναγνώστης Λιόσης καὶ λοιποὶ μετὰ τινῶν ἄλλων ἐκατηγορήθησαν, ὅτι τὴν 24 Ἰουνίου ε. ε. εἰς τὸ χωρίον Χατσιαῖ ἐκ συνεννοήσεως καὶ ἐκ προμελέτης ἐπέπεσον κατὰ τῶν ὁδηγῶν τῆς ἐθνοφυλακῆς Κόλια Μπρέμπα καὶ Σταματίου Μήτρου Λιάκου, τοὺς ἤκισαν καὶ τοὺς ἀφώπλισαν πρὸς ἐκδίκησιν, διότι μισθοδοτοῦνται παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἐξ ὧν ὁ δεῦτερος ὑπέπεσεν εἰς νόσον ὑπερβαίνουσαν τὰς τρεῖς ἡμέρας· ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐξύβρισαν τὸν ἐκπληροῦντα χρέη Δημάρχου Δημαρχικὸν Πάρεδρον Δῆμον Τζεβᾶ, ἀπειλήσαντες αὐτόν, ὅτι θέλουσιν τὸν

φονεύει καὶ ὅτι δὲν τὸν ἀναγνωρίζουν ὡς Δήμαρχον, ἐπὶ τέλος δὲ, ὅτι ἐζήτησαν ν' ἀφοπλίσουν τοὺς συνοδικούτους τὸν Πάρεδρον αὐτὸν χωροφύλακας κτλ. Ὁ παρὰ τοῖς Ἀθηναῖς Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς εἰσήγαγεν ἀπ' εὐθείας τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτόθι δικαστηρίου, καλέσας συγχρόνως καὶ τοὺς κατηγορουμένους νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τῶν ἄνω ἐκτεθεισῶν πράξεων των. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν δικάσαν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ὑπόθεσιν, ἐξέδοτο τὴν ἀπὸ 3 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 3,263 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι οἱ νῦν ἀναιρετούμενοι, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν τὴν ἐκτέλεσιν ὠρισμένης πράξεως (αἰκιῶν) καὶ ταύτης ἐνεκα συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν ἀπεφάσισαν προμελετημένως καὶ ἐπέπεσον τὴν 24 Ἰουνίου ε. ε. ἐντὸς τοῦ εἰς Χασσιᾶ χωρίου τῆς Ἀτικῆς κειμένου μαγαζείου τοῦ Σταματίου Μ. Λιάκου, τὸν ὁποῖον ἤκισαν ἐσκεμμένως εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος, καταστήσαντες αὐτὸν ἐκ τῶν αἰκιῶν ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν καὶ ἤτιον τῶν τριάκοντα· ἀκολούθως διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως κατεδικάσθησαν εἰς ἐπτάμηνον φυλάκισιν καὶ ἀλληλεγγύως εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 165 § 3 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἡ κατηγορία πρέπει νὰ ἔχη συνοπτικὴν ἔκθεσιν τῶν κυριωτέρων περιστατικῶν καὶ νὰ χαρακτηρίσῃ τὰς πράξεις, διὰ τὰς ὁποίας γίνεται ἡ καταδίωξις, καὶ τοῦτο καθίσταται ἀ-αγκασίωτον, ὡσάκις ἡ Εἰσαγγελία καλεῖ ἀπ' εὐθείας τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ ἀκροατήριον· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ κλητήριον θέσπισμα δὲν περιέχει τὴν ἔκφρασιν ἀπεφάσισαν, ἣτις εἶναι στοιχεῖον οὐσιωδέστατον εἰς τὰς ἐπὶ αἰκία κατηγορίας, ἢ ἔλλειψις αὕτη εἶναι οὐσιώδης καὶ ἐπομένως εἰς τὴν ὑπεράσπισιν δὲν ἐδόθησαν ὅλα τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεως· 2, Διότι τὸ δικαστήριον ὄφειλε νὰ ἐξαντλήτῃ ὅλα τὰ ἀντικείμενα τῆς κατηγορίας· ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμως ἡ ἀπόφασις σιωπᾷ ὡς πρὸς τὸ ἀδίκημα, ὅπερ ἀποδιδόμενον εἰς τοὺς κατηγορουμένους, ἀφορᾷ τοὺς ὀδηγούς τῆς ἐθνοφυλακῆς, ἐπομένως ἡ πρᾶξις αὕτη, δυναμένη μάλιστα νὰ ἐπιφέρῃ νέαν καταδίωξιν, δίδει ἀφορμὴν εἰς ἀναίρεσιν· 3, Διότι εἰς τοὺς μὴ εἰδότας τὴν γλῶσσαν δὲν ἐγένετο ἡ προσήκουσα ἐρμηνεία τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας· καὶ 4, Ὡς πρὸς τὸν Σιδῆρην Μίχα Νίκην δὲν ὑπάρχουσι διόλου αἰτιολογία.

Ἄκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἀ. Πάλμα, τοὺς πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ καθήκον τοῦ διερμηνευτοῦ καὶ ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον διατάττει ὁ Νόμος τὸν διορισμὸν του ὡς πρὸς τοὺς κατηγορουμένους, οἵτινες δὲν γνωρίζουν τὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται ἡ συζήτησις ἐνώπιον τοῦ Ποινικοῦ δικαστηρίου, εἶναι διὰ τὴν καταλαμβάνουσαν οὗτοι οἱ κατηγορούμενοι τὰς ἐρωτήσεις, ὅσαι γίνονται πρὸς αὐτοὺς, καθὼς καὶ ὅσα καταθέτουν οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἄλλοι συγκατηγορούμενοι λέγουσιν ὑπὲρ ἢ κατὰ τῶν πρώτων, ὥστε νὰ εὑρεθοῦν οὗτοι εἰς κατάστασιν νὰ ζητήσουν διὰ τῶν ἐρωτήσεων τῶν τὰς ἀπαιτουμένας διασαφήσεις εἰς τοὺς μάρτυρας καὶ εἰς τοὺς συγκατηγορουμένους, καὶ τοιουτοτρόπως νὰ ἔχουν ἐνώπιον τοῦ δικασαντος δικαστηρίου τὴν ἀπαιτουμένην ἰσότητα οἱ μὴ γνωρίζοντες τὴν γλῶσσαν κατηγορούμενοι μὲ τούτους ἄλλους συγκατηγορουμένους τοὺς γνωρίζοντας τὴν γλῶσσαν, καὶ νὰ ὠφεληθοῦν οἱ πρώτοι, καθὼς καὶ οἱ δεύτεροι.

Ἐπειδὴ αἱ ἀπαντήσεις, ἐρωτήσεις καὶ διασαφήσεις δύνανται νὰ ὠφελήσουν ὄχι μόνον τοὺς κατηγορουμένους, διὰ τοὺς ὁποίους διωρίσθη ὁ διερμηνευτής, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους συγκατηγορουμένους καὶ νὰ συντρέχουν κυρίως εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου, ὥστε πᾶσα ἔλλειψις ἐκ μέρους τοῦ διωρισμένου διερμηνευτοῦ βλάπτει οὐτωδῶς τὴν ὑπεράσπισιν τόσον τῶν πρώτων, ὅσον καὶ τῶν δευτέρων, καὶ ἐπομένως βλάπτει ὅλην τὴν δίκην καὶ ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τῆς 3 Αὐγούστου ε. ε. τοῦ ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικείου ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ παρὰ τοῦ Προέδρου διορισθεὶς διερμηνευτής διὰ τοὺς συγκατηγορουμένους Κωνσταντῖνον καὶ Ἀθανάσιον Κόλιαν καὶ Σιδέρην Μίχον Νίκαν, ἐνήργησε μόνον ὡς πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμεν ὁ Πρόεδρος τὴν ἐναρξιν τῆς συνεδριάσεως καὶ δίκης, καὶ εἰς τὰς παρ' αὐτῶν τῶν τριῶν κατηγορουμένων δοθείσας ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ δὲν ἐνήργησε πλέον τίποτε ὡς πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τῶν συγκατηγορουμένων καὶ τὰς μαρτυρίας τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, καθὼς καὶ ὡς πρὸς τὰς ἄλλας σημαντικὰς πράξεις αὐτῆς τῆς συζητήσεως καὶ δίκης· τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, ὁ τρίτος λόγος τῆς ἀναιρέσεως εἶναι βᾶσιμος καὶ συνεπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν ὅλης τῆς ἀποφάσεως, ἥτις μάλιστα εἶναι μία καὶ ἀδιαίρετος ὡς πρὸς τοὺς ἐξ καταδικασθέντας καὶ ἀναιρεθείοντας.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 3 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 3,263 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν καὶ παρπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Σύρω δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν· διατάττει γὰρ ἐπιστραφῆ τὸ προκαταβληθὲν παράβολον εἰς τοὺς ἀναιρεσεύοντας, γὰρ γραφῆ ἢ παρῶσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ γὰρ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης γὰρ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 67.

Το Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Ἰουλίου 1845 διὰ γὰρ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημητρίου Κουμουγεάλη καὶ Χρήστου Γιακοπούλου παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Α. Μελά δικηγόρου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Νοεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθμ. 529 βουλευμάτος του παρέπεμψε τοὺς Δημήτριον Κουμουγεάλαν καὶ Γ. Γκιοκόπουλον, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτόθι Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον διὰ γὰρ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, συναπεφάσισαν, καὶ συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν τὴν νύκτα τῆς 8—9 Οκτωβρίου 1844, κατὰ τὴν θέσιν Σπηλιά τοῦ Καλογήρου τῆς Κορίνθου, ἐρόνευσαν ἐκ προμελέτης τὸν Βασίλειον Τζόλιαν. Εἰσαχθείσης ἀκολούθως τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικεῖον, καὶ γενομένης συζητήσεως, οἱ ἑνορκοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἐκήρυξαν τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους τῆς ἀποδοθείσης εἰς αὐτοὺς πράξεως· ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 9 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 131 ἀπόφασίν του,

διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδ. καθέντες ἐζήτησαν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον ὅτι, οὔτε κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, οὔτε ἔπειτα κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς, οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἦσαν συνωδευμένοι μὲ τοὺς συνηγόρους των, ὁ δὲ λόγος οὗτος κατὰ τὸν § 6 τοῦ 458 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, συνδυασμένου μὲ τὸ ἄρθρον 423 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἐπάγει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἐτυμηγορίας καὶ ὄλων τῶν ἐπιγενομένων πράξεων, ὁ δὲ πληρεξούσιος δικηγόρος τῶν ἀναιρεσειόντων, διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων προσέθετε καὶ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι κατὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, παρεβιάσθησαν οὐσιώδεις διατάξεις τῆς νομοθεσίας, καθότι ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν βεβαιοῦται ὅτι οἱ παραπληρωματικοὶ ἔνορκοι ἐκλήθησαν κατὰ τὴν τάξιν τῆς κληρώσεως των, ὥστε ὑπῆρξε κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, 2, Διότι ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τῶν Συνέδρων δὲν ἐδημοσιεύθη ἐπὶ ἀκροατηρίου, ἡ δὲ ἔλλειψις τῆς τοιαύτης δημοσιεύσεως εἶναι λόγος ἀναίρεσεως, καθόσον ἡ ἀπαγγελία δὲν ἀποδεικνύει καὶ δημοσίευσιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρότου, τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον τῶν τὴν ἀναίρεσιν αἰτητάντων, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 26, 273 καὶ 423 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, εἰς δίκας ἐπὶ κακουργήματι πρέπει ὁ κατηγορούμενος νὰ ἔχη ἐξ ἀνάγκης εἰς τὴν συνεδρίασιν συνηγόρον, καὶ ἂν οὗτος δὲν ἠδυνήθη ἢ δὲν ἐφρόντισε νὰ προσλάβῃ δικηγόρον, ὁ πρόεδρος τῶν Συνέδρων, ὀφείλει καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ οὔσης τῆς ὑποθέσεως νὰ διορίσῃ ἓνα ἐξ ἐπαγγέλματος, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 458 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε συνηγόρος κατὰ τὰς διατάξεις τῶν εἰρημένων ἄρθρων ἢ ἀπόφασις ἀναιρεῖται ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, προκύπτει ἀναμφιβόλως ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου εἶναι τὸ νὰ ἔχη ὁ κατηγορούμενος τὴν προήκουσαν ὑπεράσπισιν ἐκ μέρους τοῦ συνηγόρου του, καθόλην τὴν συνεδρίασιν, καθότι καθόλην τὴν διάρκειαν αὐτῆς τῶ εἶναι ἀναγκαίαι ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι ἂν καὶ οἱ ἀναιρεσεῖοντες εἶχον συνηγόρους εἰς τὴν συνεδρίασιν, δὲν ἔγειναν ὅμως οὗτοι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτῆς, ἀλλὰ μεχριστοὶ οἱ ἔνορκοι εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διατκέ-

φρών των, κατὰ δὲ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας, καὶ τὴν περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζήτησιν κτλ. οἱ κατηγορούμενοι οὗτοι ἐδικάσθησαν χωρὶς συνήγορον ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου ὄθεν ἢ ὑπ' ἀριθ. 131 ἀπόφασις τῶν Συνέδρων, δι' ἧς κατεδικάσθησαν οἱ ἀναιρεσεῖοντες, εἶναι διὰ τῶν προεκτεθέντων λόγων ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 9 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 131 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, καὶ παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν συστηθησόμενον Κακούργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου, διατάττει νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἔφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Αὐγούστου τοῦ χιλιστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 68.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάστωνος, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, καὶ Χ. Κρατσᾶ Παρέδρου, κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ τοῦ ἑτέρου Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, κωλυομένου τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κατσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν Νικολάου Μαργώνη καὶ Κωνσταντίου Μουστακάρη, παρατταθέντων διὰ τοῦ συνηγόρου των Γ. Βέλλιου δικηγόρου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδικῶν, ἐκδοθέντος τὴν 6 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 154, ὁ Νικόλαος Μαργώνης καὶ Κωνσταντῖνος Μουστακάρης παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακούργιοδικεῖου ἵνα δικασθῶσιν, ὅτι ὁ μὲν Μαργώνης δις καταδικασθεὶς ἐπὶ κλοπῇ, τιμωρηθεὶς εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, ἐξετέ-

λησε καὶ τρίτην τὴν νύκτα τῆς 27 Ἰουλίου 1844 λαβὼν ἐν γένει
 ἕξ πρόβατα ἀπὸ τὸ ποιμνιον τοῦ Νικολάου Γιαννάρη ἐπὶ σκοπῶ νὰ
 τὰ ἔχη παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὑπερ-
 βαίνει τὰς 20, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400 δραχμὰς, ἀφοῦ προηγουμένως
 τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔθραυσε τὰς καρδάρας αὐτοῦ καὶ τὰς κουτάλας,
 καὶ τοῦ ἔκλεψε καὶ μίαν καπερόνην, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία δὲν ὑπερ-
 βαίνει τὰς εἴκοσι δραχμὰς· ἀμφότεροι δὲ, ὅτι ὡς σύντροφοι ἐξετέ-
 λεσαν κατὰ τὰ τέλη Αὐγούστου καὶ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1844
 ἔτους τρεῖς κλοπὰς εἰς τὴν θέσιν Μονοδένδρι καὶ ἄλλας πλησιοχώ-
 ρους θέσεις, ἀφαιρέσαντες ἐν γνώσει ἀπὸ διαφόρους ποιμένας καὶ ἐν
 καιρῶ νυκτὸς πρόβατα διὰ νὰ τὰ ἔχουν παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν
 των, τῶν ὁποίων δι' ἐκάστην κλοπὴν ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς 20
 δραχμὰς, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400· καὶ ὅτι ὁ Μουστακάρης κατὰ τὰς
 ἀρχὰς τοῦ Ὀκτωβρίου π. ε. εἰς τὴν θέσιν Βάφια ἐτραυμάτισε τὸν
 ἀγροφύλακα Διαμαντῆν Ὀρφανὸν ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν
 ψυχικῆς ὀρμῆς· ὅτι ὑπῆγε μετὰ τῶν ἰδιοκτητῶν ποιμένων πρὸς ἀ-
 νεύρεσιν τῶν κλαπέτων ζῶων. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλεύματος
 τούτου εἰσήχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ
 Συνέδρων καὶ γενομένης συζητήσεως, οἱ ἑνορκοὶ ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς
 ἐτυμηγορίαν· « Ναι, ὁ Νικόλαος Μαργώνης καὶ ὁ Κωνσταντῖνος
 Μουστακάρης εἶναι ἑνοχοὶ, ὅτι περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου καὶ τὸν
 Σεπτέμβριον τοῦ 1844 κατὰ τρεῖς διαφόρους ἐποχὰς ἐν γένει, ἔλα-
 βον εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμότως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέ-
 σεως τῶν ἐχόντων δικαίωμα ἐκ τῶν εἰς τὴν θέσιν Λιανοδένδρι καὶ
 ἄλλας πλησιοχώρους αὐτῆς θέσεις τοῦ χωρίου Χρυσάφι τοποθετη-
 μένων ποιμνίων διαφόρων ποιμένων, ἤτοι τοῦ Ν. Καχινάτου, Θ.
 Μαρκούτζα, Γ. Δήμου, Σαράντου Πάλλη, αἰγίδοπρόβατά τινα διὰ
 νὰ τὰ ἔχωσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν των. Ναι, τὰ κλαπέντα
 ταῦτα αἰγίδοπρόβατα ἐκάστης τῶν τριῶν τούτων κλοπῶν ὑπερβαί-
 νουν τὴν ἀξίαν τῶν εἴκοσι δραχμῶν. Ναι, ὁ Κωνσταντῖνος Μου-
 στακάρης εἶναι ἑνοχος, ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου 1844 ἀ-
 προμελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἐτραυμάτισε τὸν
 ἀγροφύλακα Ὀρφανόν· » ἀκολούθως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων
 λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 12
 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 228 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας κατεδι-
 κάστησαν οἱ κηρυχθέντες ἑνοχοὶ εἰς ἕξ ἐτῶν εἰρκτὴν ἕκαστος κτλ.
 Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν
 διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι οἱ Σύεδροι δικάσαντες περὶ τῆς
 ὑποτροπῆς, ὑπερέβησαν τὰ ὅρια τῆς οἰκείας αὐτῶν δικαιοδοσίας καὶ
 παρεβίβησαν τὸ ἄρθρον 430 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, κατὰ τὸ ὁποῖον

ὅλαι αἱ ἐπιβαρύνουσαι περιστάσεις υποβάλλονται εἰς τοὺς ἐνόρκους· 2, Διότι ὅταν ἡ πρώτη ποινὴ, τὴν ὁποίαν ὑπέστη τις, ᾗται ἐπανορθωτικὴ, δὲν θεωρεῖται ὡς ὑποτροπὴ ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιβληθῆ εἰς αὐτὸν ποινὴ κακουργήματος· 3, Διότι τὸ κατηγορητήριον ἔγγραφον καὶ τὰ τεθέντα τοῖς ἐνόρκοις ζητήματα εἶναι ἀόριστα καὶ δὲν προσδιορίζουν οὔτε τὸν χρόνον, οὔτε τὸν τόπον, καθ' ὃν αἱ τρεῖς κλοπαὶ ἐπράχθησαν, οὔτε τὸ ποτὸν τῶν κλαπέντων αἰγοπροβάτων. Ὁ δὲ συνήγορος τῶν ἀναιρεσειόντων, πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ πρώτου λόγου, προσέθεσε τὰ ἑξῆς· ὅτι κατὰ τὸ 112 ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου αἱ περὶ ὑποτροπῆς διατάξεις δὲν ἐφαρμόζονται ὁσάκις ὁ Νόμος ὠρίσεν εἰδικὴν ἐπὶ τῶν ὑποτροπῶν ποινὴν· εἰς δὲ τὴν προκειμένην περίπτωσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 374 § 7 τιμωρεῖται μὲ εἰρκτὴν ὁ κλέπτης ὁ δὲς ἐπὶ κλοπῇ ἤδη τιμωρηθεὶς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ κατηγορούμενοι πράξαντες τρεῖς ἀλλεπαλλήλους κλοπὰς καὶ συγχρόνως τιμωρηθέντες δις ἤδη ἐπὶ κλοπῇ τὸ δικαστήριον παρεβίασε συγχρόνως δύο ὅρους τοῦ Ποινικοῦ Νόμου τὸν 7 καὶ 8 τοῦ ἄρθρου 374 καὶ ὑπῆρχεν ἡ περίπτωσις οὐχὶ τῆς ὑποτροπῆς, ἀλλὰ τῆς συρρόης, τὸ δὲ τῆς συρρόης περιστατικὸν ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ τὸ ἀποφασίσουν οἱ ἐνόρκοι.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Ἀ. Πολυζωίδου, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Ἀντεισταγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 430 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ὡς ζητήματα ἰδιαίτερα υποβάλλονται εἰς τοὺς ἐνόρκους μόνον αἱ ἐπὶ τῆς συζητήσεως ἀναφαιρόμεναι ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις, ὅσαι ἤθελον ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ περίστασις τῆς ὑποτροπῆς δὲν προέκυψεν ἐκ τῆς συζητήσεως, ὥστε νὰ τεθῆ ὡς ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους, κατὰ τὴν ἀξίωσιν τῶν ἀναιρεσειόντων, ἀλλ' ἦτο πρᾶγμα ἐγνωσμένον ἤδη ἐκ προηγουμένης τελεσιδικίου ἀποφάσεως μὴ ὑποκείμενον ὡς τοιοῦτον εἰς νέαν πραγματικὴν ἐκτίμησιν, καὶ διὰ τοῦτο δυνάμενον νὰ ληθῆ ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸ 111 ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου παρ' αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ὁ λόγος ἄρα, ὅτι οἱ Σύνεδροι ὑπερέβησαν τὰ ὅρια τῆς αἰκείας αὐτῶν δικαιοδοσίας καὶ παρεβίασαν τὸ 430 ἄρθρον δικάσαντες αὐτοὶ περὶ τῆς ὑποτροπῆς, εἶναι παντάπασιν ἀνίτχυρος.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ λόγος, ὅτι οὔσης ἐπανορθωτικῆς τῆς πρώτης ποινῆς, ἢ ὑπέστη τις, δὲν λογίζεται ὡς ὑποτροπὴ ἢ μετέπειτα ἐπιβληθεῖσα εἰς αὐτὸν ποινὴ κακουργήματος εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον

τὸ 111 ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου δὲν θεωρεῖ τὴν ὑποτροπήν, εἰμὴ ὡς ἐπανάληψιν τῆς αὐτῆς παρανόμου πράξεως, ἀδιαφόρως ἂν ἡ πρώτη ἦτο πλημμελημα καὶ ἡ δευτέρα κακούργημα.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ τελευταῖος λόγος, ὅτι τὸ ἐγκλητήριο καὶ τὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους τιθέντα ζητήματα ἦσαν ἀόριστα, δὲν ἔχεται παντάπασιν ἀληθείας, διότι καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐπράχθησαν αἱ κλοπαί, καὶ ὁ τόπος ἢ οἱ τόποι, ἐνθα ἐκτιγηγορήθησαν οἱ νῦν ἀναιρεσεύοντες, καθὼς καὶ τὸ ποσὸν τῶν κλαπέτων ὀρίζονται ἀρκούντως εἰς τὸ κατηγορητήριο ἐγγραφον καὶ εἰς τὰ ζητήματα, οὐδὲ ἠγέρθη ἄλλως ἐπὶ τῆς συζητήσεως, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν βεβαιοῦται, οὐδεμία περὶ τῶν εἰρημένων περιστατικῶν ἀμφισβήτησις ἢ ἀμφιβολία.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ Νικολάου Μαργώνη καὶ Κωνσταντίνου Μουστακάρου, κατοικοῦντων εἰς Ζάρβιτζαν, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 228 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνίδρων καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτων δραχμᾶς τριάκοντα ἐκαστῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεραεῖσθαι ἐν Ἀθήναις τῆς 27 Αὐγούστου τοῦ χιλιοτοῦ ὀκτακοσιοτοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚῆ 69.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωῆς Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάτσωνος, Ἀ. Παλιμά, Π. Τυπάλδου, Χ. Κρατῆ Παρέδρων, ἀπόντων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιᾶδου, ἀπόντος τοῦ Ἀντεισαγγελέως, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Αὐγούστου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως τοῦ Λαζάρου Δημητρίου Τζελέρα, παρασταθέντος διὰ τοῦ συνηγόρου του Δ. Ζέγγελη δικηγόρου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 108 βουλευμάτος του, παρέπεμψε τὸν Λαζάρου Τζελέραν, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἑρετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ τὴν δικάσῃ ὡς ὑπαίτιος I,

ὅτι τὴν νύκτα τὴν 23.—24 Ἰαννουαρίου ε. ε. ὑπὲρ τῆς ὡν παρὰ
 τῷ Κωνσταντίνῳ Τρίκογλου, εἰσελθὼν δι' ἐξωτερικῆς ῥήξεως εἰς τὸ
 ἐν Καρύστῳ ἐργαστήριον ἀκατοίκητον τοῦ κυρίου, ἔλαβεν εἰς τὴν
 κατοχὴν του ἐν γνώσει αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως
 τοῦ κυρίου του διάφορα ἐμπορικὰ εἶδη καὶ χρήματα, ὑπερβαίνοντα
 ὅλον τὸ ποσὸν τῶν τετρακοσίων δραχμῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν γι-
 λίων, διὰ τὰ ἐξῆ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του, καὶ 2, ὅτι
 κατὰ τὴν 24 Φεβρουαρίου ε. ε. ἐκ προθέσεως ματαβάς εἰς τὸν ἐν
 Καρύστῳ κῆπον τοῦ Γεωργίου Καραγιάννη, κατέστρεψε διάφορα
 ἐλαιόφυτα καὶ λεμονοπορτοκαλόδενδρα, κείμενα ἐντὸς τοῦ περιβο-
 λίου τοῦ ἀνωτέρω Γ. Καραγιάννη. Εἰσαχθείσης ἀκολούθως τῆς
 ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικείου,
 καὶ γενομένης ἐπ' αὐτῆς συζητήσεως, οἱ ἐνορκοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγο-
 ρίας των ἐκήρυξαν τὸν κατηγορούμενον Λουκᾶν Δημητρίου Τζελέ-
 φαν ἔνοχον τῶν ἀποδιδομένων αὐτῷ πράξεων. Μετὰ ταῦτα οἱ Σύ-
 νεδροι διὰ τῆς ἀπὸ 6 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 128 ἀποφάσεώς των
 κατεδίκασαν τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον εἰς πέντε ἐτῶν καὶ ἕξ μηνῶν
 εἰρκτὴν, εἰς τὰ ἔξοδα κτλ. Τῆς ἀπεφάσεως ταύτης ὁ Λάζαρος Δη-
 μητρίου Τζελέφας ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. α.
 Διότι δὲν ὑπάρχει καταδικαστικὴ ἀπόφασις κατὰ τοῦ ἀναιρεσειόν-
 τος Λαζάρου Δημητρίου Τζελέφα, ἀλλὰ κατὰ τοῦ Λουκᾶ Δημη-
 τρίου Τζελέφα· β'. Ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἄκυρος,
 ὡς μὴ φέρουσα τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ Λαζάρου Δημητρίου
 Τζελέφα· ὁ δὲ συνήγορος τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐπρόσθεσε καὶ τοὺς
 ἐξῆς λόγους· 1, ὅτι οἱ Σύεδροι διὰ τε τῆς καταδικαστικῆς καὶ τῆς
 παρεμπιπτούσης ἀποφάσεώς των, παρεβίασαν τὸ δικαίωμα τῆς ὑ-
 περασπίσεως, μὴ ἐπιτρέψαντες νὰ τεθῆ τοῖς ἐνόρκοις ζήτημα, ἀν-
 τὰ ὡς κλοπιμαῖα θεωρούμενα πράγματα, ἀπεδόθησαν πρὸς τὸν κύ-
 ριον αὐτῶν, πρὶν ἢ ὁ κατηγορούμενος ὑποβληθῆ εἰς δικαστικὴν ἢ
 ἄλλην νόμιμον ἐξέτασιν· 2, ὅτι μὴ ὑπαρχούσης καταμηνύσεως
 κατὰ τοῦ κατηγορουμένου δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ καταδίωξις αὐτε-
 παγγέλτως ἐναντίον τῶν ἀρθρῶν 458 § 5 τῆς Ποινικῆς Δικονο-
 μίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος, τὸν
 συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ πᾶσα περὶ ἀναίρεσεως ἰδιωτικῆς αἵτησις εἶναι ἀπκράδε-
 κτος, ἐὰν ὁ ἀναιρεσειὼν δὲν ἔχη συμφέρον εἰς τὴν ἔχθεσιν αὐτῆς,
 ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὁ ἀναιρεσειὼν αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ'
 ἀριθ. 128 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, δὲν ἔχει κανέν

συμφέρον εις τὴν ἔκβασιν τῆς αἰτήσεως, διότι οὔτε ἡ ἀπόρρασις αὐτῆ, οὔτε ἡ ἐτυμηγορία ἐφ' ἧς στηρίζεται, δὲν ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Λαζάρου Δ. Τζελέφα, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἔχη οὐδεμίαν ἐπιβροτὴν εἰς τὴν τύχην αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Λαζάρου Δ. Τζελέφα, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 128 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, ἐκδοθείσης τὴν 6 Ἰουλίου ε. ε. καὶ καταδικάζει τὸν ἀναιρεσεῖοντα κάτοικον Καρύστου εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτων δραχμᾶς εἴκοσι ἐννέα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 28 Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοτοῦ τεσσαρακοσιοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 70.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάστωνος, Ἀ. Πάλμα, Π. Τυπάλδου Παρέδρου, Ἐμμ. Κοκκίνου δικηγόρου, κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ τοῦ ἑτέρου Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστια.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωργαλᾶ Γερομήτρου παρασταθέντος διὰ τοῦ συνηγόρου του Ν. Στεφανίδου δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Μαρτίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 93 βουλευμάτος του παρέπεμψεν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον τὸν Γεωργούλαν Γερομήτρου, διὰ νὰ δικάσῃ ὅτι τὴν 9 Αὐγούστου 1844, κατὰ τὴν θέσιν Ὁμὲρ Τζαούση, εἰς τὴν δημοσίαν ὁδὸν τὴν ἐκ Ναυπλίου εἰς Κόρινθον ἄγουσαν, θέλων μετ' ἄλλων νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν του αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, νὰ τὴν ἔχη ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν του, ἐπέπεσεν ἔνοπλος μετὰ ὀκτώ ἔτι ἐνόπλων κατὰ τοῦ Νικολάου Ζώντζα, Ἀντωνίου Νταύρου καὶ ἄλλων, καὶ τοὺς ἀφῆρσαν διάφορα πράγματα, αἰκίσαντες ἐλαφρῶς αὐτούς. Βίσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ

Κακουργιοδικείου, καὶ δικασθείσης τὴν 9 Ἰουνίου ε. ε. οἱ ἑνορκοὶ διὰ τοῦ προϊταμένου αὐτῶν ἀπήγγειλαν τὴν ἐτυμηγορίαν των, δι' ἧς ὁ κατηγορούμενος ἐκηρύχθη ἑνοχος τῆς μνηθείσης πράξεως. Κατὰ συνέπειαν δὲ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 8 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 128 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας ὁ κηρυχθεὶς ἑνοχος κατεδικάσθη εἰς δεσμὰ διὰ βίου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησεν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τὸν λόγον ὅτι οὔτε κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, οὔτε ἔπειτα κατὰ τὴν περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζήτησιν, ὁ ἀναιρεσείων ἦτον συνωδευμένος μὲ τοὺς συνηγόρους του, ὁ δὲ λόγος οὗτος κατὰ τὸν § 6 τοῦ 458 ἄρθρ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, συνδυασμένου μὲ τὸ ἄρθρ. 423, ἐπάγει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἐτυμηγορίας καὶ ὅλων τῶν ἐπιγενομένων πράξεων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Ἀ. Πολυζωίδου, τὸν συνηγόρον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ εἰς δίκας ἐπὶ κακουργήματι, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος δὲν ἔχη κατὰ τὴν συνεδρίασιν συνηγόρον, ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ὀφείλει καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ οὔσης τῆς ὑποθέσεως νὰ διορίσῃ ἓνα ἐξ ἐπαγγέλματος πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου, διότι ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 26, 273 καὶ 423 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, προκύπτει ὅτι ὁ κατηγορούμενος πρέπει νὰ ἔχη ἀναντιρρήτως τὴν προσήκουσαν ὑπεράσπισιν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συνεδριάσεως τῆς ὑποθέσεως, ὡς οὕσα ἀναγκαῖα εἰς αὐτὸν, καὶ κατὰ τὸν § 6 τοῦ 458 ἄρθρ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε συνηγόρος, ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀναιρεῖται, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων εἶχε μὲν συνηγόρους κατὰ τὴν συνεδρίασιν, οὗτοι ὅμως δὲν διέμειναν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτῆς, ἀλλὰ μεχριστοῦ οἱ ἑνορκοὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων αὐτῶν, ὥστε κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας καὶ τὴν περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζήτησιν, ὁ κατηγορούμενος ἐδικάσθη ἄνευ συνηγόρου, περίπτωσις ἣτις κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ Νόμου, ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 8 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 128 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, καὶ παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν συστηθησόμενον Κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς

βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφατίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 30 Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 71.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Β. Κουρουτοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Τυπάλδου, Χ. Κρασοῦ Παρέδρων, Ἐμμ. Κοκκίνου δικηγόρου, κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν Γεωργίου Τζορομάκα, Ζαχαρίου Τζορομάκα καὶ Νικολάου Παππαπάνου, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των δικηγόρων Σ. Τριανταφύλλη καὶ Ν. Παππαδούκα.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Μαρτίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 155 βουλευμάτος του παρέπεμψεν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον τοὺς Γεώργιον καὶ Ζαχαρίαν Τζορομάκας ὁμοῦ μετὸν Νικόλαον Παππαπάνου διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 24—25 παύσαντος Ὀκτωβρίου μεταβάντες ἔνοπλοι ἐπὶ σκοπῶ κλοπῆς εἰς τὸ κατὰ τὴν θέσιν Ἐπανωλάμπι ἢ Λαμποκάμπι ποιμνιον τῶν ἀδελφῶν Χρήσιου καὶ Γεωργίου Παρδαλαίων, ἤρπασαν ἐξ αὐτοῦ ἕξ αἶγας αἰκίσαντες αὐτοὺς μετ' ἀπειλὴν σώματος καὶ ζωῆς. Εἰταχθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικῶν καὶ συζητήσεως γενομένης τὴν 11 Ἰουλίου ε. ε. οἱ ἔνορκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἐκήρυξαν τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους τῆς ῥηθείσης πράξεως, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδωκεν αὐθημερόν τὴν ὑπ' ἀριθ. 225 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τοὺς μὲν ἀδελφοὺς Γεώργιον καὶ Ζαχαρίαν Τζορομάκας εἰς ἕνδεκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ, τὸν δὲ Νικόλαον Παππαπάνου εἰς δέκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ. Τῆς ἀ-

ποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι δι' ἄλλην πρᾶξιν ἐκατηγορήθησαν καὶ δι' ἄλλην ἐτέθη ζήτημα τοῖς ἐνόρκοις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι· 2, Διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι δὲν μετεβλήθη ἡ κυρία πρᾶξις κατὰ τὰ πραγματικὰ αὐτῆς στοιχεῖα τὰ διαλαμβανόμενα εἰς τὸ βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριο, πάλιν δὲν ἐδύνατο τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ν' ἐφαρμόσῃ κατ' αὐτῶν τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 363 § 2, οὐδ' ἄλλης τινος διατάξεως τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ὡς μὴ περιεχούσης τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ὅλα τὰ στοιχεῖα τὰ παρὰ τοῦ ἄρθρου 363 § 2 ἀπαιτούμενα, καθότι οὔτε περὶ σκοποῦ κλοπῆς, οὔτε περὶ ἐργαλείων γίνεται λόγος ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ, οἱ δὲ πληρεξούσιοι δικηγόροι τῶν ἀναιρεσειόντων ἐπρόσθεσαν καὶ τοὺς ἐξῆς· 1, Διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων δὲν ἦτο προσηκόντως συντεθειμένον, καθότι ἐνῶ ὅτε Εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ κατηγορούμενος ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαιρέσωσιν ἀνὰ ἕξ ἐκ τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὀνομάτων τῶν ἐνόρκων, τῶν ἐμπεριεχομένων ἐν τῇ κληρωτίδι, μόλις οἱ κατηγορούμενοι (νῦν ἀναιρεσεῖοντες) εἶχον ἐξαιρέσει πέντε καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων εἶπε πρὸς αὐτοὺς, ὅτι ἐξητηλήθη τὸ δικαίωμά των τῆς ἐξαιρέσεως, ὁ δὲ Εἰσαγγελεὺς ἐξήρесе ἐπτά· 2, Διότι ἡ διαδικασία δὲν ἔγεινε δημοσίως, διότι ἡ ὑπ' ἀριθ. 225 ἀπόφασις τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων δὲν φανερόναι ἂν ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ δικαστηρίου, εἰμὴ μόνον ὅτι ἀπηγγέλθη ἐν Ναυπλίῳ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τοὺς πληρεξουσίους τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ νὰ συστηθῇ νομίμως τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων πρέπει νὰ προηγηθῶσιν οἱ περὶ ἐξαιρέσεως τῶν ἐνόρκων ὀρισμοὶ τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, τηρουμένων ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ αὐτοῦ Νόμου, πᾶσα δὲ παράβασις αὐτῶν προσβάλλει τὴν νόμιμον σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων καὶ παράγει ἀφορμὴν πρὸς ἀκύρωσιν τῶν ἀποφάσεών του· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς γίνεται δῆλον ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως, οἱ ἀναιρεσεῖοντες δὲν ἐξήσκησαν ἐντελῶς τὸ ἴσον μετὰ τοῦ Εἰσαγγελέως δικαίωμα, τὸ ὁποῖον δίδει εἰς αὐτοὺς τὸ ἄρθρον 72 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, διότι ἀντὶ νὰ ἐξαιρέσωσιν ἕξ ἐνόρκους ἐκ τῶν ἐξαχθέντων ὀνομάτων αὐτῶν ἐκ τῆς κληρωτίδος, ἐξήρεσαν πέντε, καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀντὶ ἕξ, ἐξήρесе ἐπτά, ἔπεται ἄρα ἐκ τούτου, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, τὸ ὁποῖον ἐδίκασε τοὺς ἀναιρε-

σειογίας, δὲν συνετέθη κατὰ τὸν Νόμον, ἐπομένως ἅπασαι αἱ πράξεις του δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι νόμιμον κῦρος, ὡς ἐπίσης οὐδὲ ἡ ὑπ' ἀριθ. 225 ἀπόφασις τῶν Συνέδρων, ὡς στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς ἐτυμολογίας ἐκείνων.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 11 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 225 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων καὶ παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν συστηθησόμενον Κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ Δημοσίου. Διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 72.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Χ. Κρατᾶ Παρέδρου, ἀπόντος τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, τοῦ Ἀντεισαγγελέως ἀπόντος, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 23 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν Γεωργίου Ἀναγνωσταρᾶ, Παρασκευᾶ Μπέτζη καὶ Δημητρίου Νικολούλη, παρασταθέντων διὰ τοῦ συνηγόρου των Π. Καλλιγᾶ δικηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 9, οἱ Γεώργιος Ἀναγνωσταρᾶς, Παρασκευᾶς Μπέτζης καὶ Δημήτριος Νικολούλης, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτόθι Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν μετ' ἄλλων, καὶ ὁμολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν τὴν νύκτα τῆς 9 πρὸς τὴν 12 Νοεμβρίου 1843, εἰσέβαλον εἰς τὴν ἐν τῷ χωρίῳ Σκοτει-

νης οίκίαν τοῦ Ἀναστασίου Σεβρόυκα, καὶ ἐπιπεσόντες εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ καταλύοντας Χρ. Παπαμανολόπουλον καὶ Πᾶνον Παπασταθοπούλου, ἔλαβον ἐν γνώσει αὐτογνωμόνως εἰς τὴν κατοχὴν των καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν δύο εἰρημένων τὰς χρεωστικὰς ὁμολογίας, τὸ κατάστοιχον καὶ τὴν φουστανέλλαν τοῦ Παπαμανολοπούλου, καὶ τέλος τὰ ἐνδύματα καὶ τὸ φαλαγγιτικὸν γραμματίον, τοῦ Πάνου Παπασταθοπούλου, διὰ τὰ τὰ ἔχωσι πικρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν των. Εἵταχθείσης ἀκολούθως τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικῶν, καὶ γενομένης συζητήσεως τὴν 7 Ἰουλίου ε. ε. οἱ ἑνόρκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἐκήρυξαν τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους τῆς ρηθείσης πράξεως· ἐπομένως δὲ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδωκεν αὐθημερὸν τὴν ὑπ' ἀριθ. 214 ἀπόφασίν του, δι' ἧς κατεδικάσθησαν οἱ κηρυχθέντες ἑνοχοὶ εἰς δέκα ἐτῶν δεσμά. Τῆς ἀποράσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ἐκ τῆς γενομένης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διεξαγωγῆς τῆς ἀποδείξεως, δὲν ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ προκειμένη πρᾶξις ἐνεργήθη διὰ συστάσεως, ἐπειδὴ οἱ κατηγορούμενοι μὴ ὄντες ὀφειλέται χρηματικῆς τινὸς ποσότητος πρὸς τὸν παθόντα Χρ. Παπαμανολόπουλον, μηδὲ ἐκδόσαντες χρεωστικὰ ὑπὲρ αὐτοῦ ὁμολογὰ, δὲν παρεκινήθησαν ὑπὸ κοινοῦ τινὸς συμφέροντος πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως· ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρ. 57 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. 2, Διότι ἐνῶ ἐπίσης ἀπεδείχθη ὅτι ἡ προκειμένη πρᾶξις ἐνεργήθη ἐπὶ ἐγγράφων μὴ φερόντων ἐν ἑαυτοῖς μηδεμίαν πραγματικὴν ἀξίαν, ἀλλ' ὄντων ἀπλῶς ὡς μέσων ἀποδείξεως, καὶ μὴ ὑπαγομένη εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς λέξεως *περιουσία*, καὶ ἐνῶ ἀπεδείχθη ὅτι ὁ σκοπὸς τῶν αὐτουργῶν δὲν ἦτον εἰμὴ ἡ ἐξαφάνισις τῶν τοιούτων ἐγγράφων, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῆς κατ' αὐτῶν ἀποδείξεως, ἐσφαλμένως ἐχαρκτηρίσθη ἡ πρᾶξις ὡς ληστεία, καὶ ἐπομένως δὲν ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρ. 363 ἀριθ. 1 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. 3, Διότι ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων, ἀνακεφαλαιώσας, ἐν συνόψει τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, δὲν ὑπενθύμησεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ καθήκοντά των, κατὰ τὸ ἄρθρον 427 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ νὰ συστηθῇ νομίμως τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, πρέπει νὰ προηγηθῶσιν οἱ περὶ ἐξαιρέσεως τῶν ἐνόρκων ὀρισμοὶ τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, τηρουμένων ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν

τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου, πᾶσα δὲ πράβασις αὐτῶν προσβάλλει τὴν νόμιμον σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, καὶ παρέχει ἀφορμὴν πρὸς ἀκύρωσιν τῶν ἀποφάσεών του· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς γίνεται δῆλον ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως, οἱ ἀναιρεσεῖοντες δὲν ἐξήσκησαν ἐντελῶς τὸ ἴσον μετὰ τοῦ Εἰσαγγελέως δικαίωμα, τὸ ὁποῖον δίδει εἰς αὐτοὺς τὸ ἄρθρ. 72 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, διότι ἀντὶ νὰ ἐξαίρεσουν ἐξ ἐνόρκου ἐκ τῶν ἐξαχθέντων ὀνομάτων αὐτῶν ἐκ τῆς κληρωτίδος, ἐξήρουν μόνον πέντε, καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀντὶ ἐξ ἐξήρουν ἐπτά, ἔπειτα ἄρα ἐκ τούτου, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, τὸ ὁποῖον ἐδίκασεν τοὺς ἀναιρεσεῖοντας δὲν συνετέθη κατὰ τὸν Νόμον· ἐπομένως αἱ πράξεις του δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι νόμιμον κῦρος, ὡς ἐπίσης οὐδ' ἡ ὑπ' ἀριθ. 214 ἀπόφασις τῶν Συνέδρων, ὡς στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς ἐτυμηγορίας ἐκείνων.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ δὲν ἐπροτάθη ὁ λόγος οὗτος ἀπὸ τοὺς ἀναιρεσεῖοντας, δύναται ὅμως νὰ προταθῆ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὡς ἀφορῶν τὴν δημοσίαν τάξιν.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 7 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 214 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν συστηθητόμενον Κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου· διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παραῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὲ τῆς ἑφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀχταχοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἀθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 73.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἀ. Πάλμα, Π. Τυπάλδου, Χ. Κρασᾶ Παρέδρου, καὶ Ἐμ. Κοκκίνου δικηγόρου, κωλυομένων τῶν δικαστῶν ΚΚ. Γω. Γ. Ν. Μαυροματάου καὶ Β. Κουρουσοπούλου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, ἀπόν-

τος τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνσταντίνου Καραδῆμου ἢ Τζουτζούνη, καὶ Παναγιώτου Κολοκούρη, παρασταθέντων διὰ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντων συνηγόρων τῶν Γ. Ἀ. Πάλλη καὶ Λ. Μελά δικηγόρων.

Ὁ Κωνσταντῖνος Καραδῆμος ἢ Τζουτζούνης καὶ Παναγιώτης Κολοκούρης διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 486 βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῶσιν, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεράσισαν ἐκ προμελέτης καὶ συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν τὴν ἐσπέραν τῆς 6 Αὐγούστου 1844 ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ὁδοῦ τοῦ χωρίου Γούρα καὶ Στενοῦ κατὰ τὴν θέσιν Κοτρώνια εἰς τὰς ἀμπέλους τοῦ Στενοῦ ἐφόνευσαν τὸν Παναγῆν Σταθούλια, ἔνεκα κακουργήματος προνοουμένου καὶ τιμωρουμένου ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 288 καὶ 57 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Κατὰ τὴν 15 Ἰανουαρίου 1845 οἱ ἀνωτέρω παρεπεμφθέντες εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον ἀνεφέρθησαν εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφεταῖς Εἰσαγγελέα ζητοῦντες ν' ἀπολυθῶσι τῆς φυλακῆς διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ φόνος τοῦ Σταθούλια εἶχε τὴν ἀφορμὴν καὶ τὴν πηγὴν τὰς ἐκλογὰς τῶν βουλευτῶν· ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφεταῖς Ἀντεισαγγελεὺς ὑπέβαλεν εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ αὐτόθι δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν τὰς ρηθείσας ἀναφοράς καὶ ἐγνωμοδότησεν, ὅτι εἰς τοὺς περὶ ὧν ὁ λόγος Κ. Καραδῆμα καὶ Π. Κολοκούρη δὲν ἐφαρμόζεται ἡ μνηστεία, καὶ τὸ Συμβούλιον ἐπομένως διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1,286 βουλεύματός του σκεφθὲν, ὅτι ἐκ τῆς προανακρίσεως ἐξάγεται, ὅτι ἡ κατὰ τοῦ Παναγῆ Σταθούλια ἀνθρωποκτονία ἐγένετο πάθους γεννηθέντος κατ' αὐτοῦ κατὰ τὸ 1841 ἔτος καὶ οὐχὶ ἔνεκα τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν, ἀπεφάνθη, ὅτι δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ρηθεῖσαν ἀμνηστειάν ὁ διαληφθεὶς Κ. Καραδῆμας. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκλητεύθησαν ὁ τε Κ. Καραδῆμας καὶ ὁ Π. Κολοκούρης εἰς τὸ ἐν Πάτρας Κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῶσι δι' ἣν παρεπέμφθησαν πράξιν, καὶ ἐνῶ ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἔθεσεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ ζητήματα, ὁ συνήγορος τῶν κατηγορουμένων ἐζήτησε νὰ τεθῇ καὶ τὸ ζήτημα, ἂν ἡ προκειμένη πράξις ἐπράχθη κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τῆς ἐπαρχίας Κορινθίας. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 25 Μαΐου 1845 ὑπ' ἀριθ. 39 ἀποράσεώς του σκεφθὲν, ὅτι τὸ

Συμβούλιον τῶν Ἐφειτῶν ἀπεφάνθη, ὡς εἴρηται, ὀριστικῶς ἐπὶ τοῦ
 προκειμένου ζητήματος, ὅτι ἐκ τῆς συζητήσεως δὲν προέκυψεν, ὅτι
 ἢ προκειμένη πρᾶξις ἐνεργήθη κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τῆς
 Κορινθίας καὶ δι' αὐτὰς, ἐξεναντίας μάλιστα προέκυψεν, ὅτι ἐνερ-
 γήθη μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκλογῆς τῶν βουλευτῶν τῆς ῥηθείσης ἐ-
 παρχίας, ἀπέρριψε τὴν πρότασιν τοῦ συνηγόρου τοῦ νὰ τεθῆ τὸ ζή-
 τημα, περὶ οὗ ἐγένετο λόγος· οἱ ἔνορκοι ἐπομένως διὰ τῆς ἐτυμη-
 γορίας τῶν τῆς αὐτῆς χρονολογίας ἀπεφάνθησαν ἐπὶ τῶν τεθέντων
 αὐτοῖς ζητημάτων ὡς ἑξῆς· 1, Ναι, εἶναι ἔνοχος ὁ Κωνσταντι-
 νος Καραδήμας ἡ Τζουτζούνης γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν εἰς χωρίον
 Γούρα τοῦ Δήμου Φενεοῦ, ἐτῶν 35, ποιμὴν, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ μετ'
 ἄλλων συμφέροντος κινούμενος συναπεφάσισε καὶ συνομολογήσας
 μετὰ τοῦ ἄλλου ἀμοιβαίαν συνδρομὴν τὴν ἐσπέραν τῆς 6 Αὐγού-
 στου 1844 ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ὁδοῦ τῶν χωρίων Γούρα καὶ Στενοῦ
 εἰς τὴν θέσιν Κοτρῶνια εἰς τὰς ἀμπέλους τοῦ Στενοῦ ἐφόρευσε τὸν
 Παναγιώτην Σταθούλια διὰ πυροβόλου· 2, Ναι, εἶναι ἔνοχος ὁ Πα-
 ναγιώτης Κολοκούρης γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν εἰς Γούρα τοῦ Δήμου
 Φενεοῦ, ἐτῶν 39, ποιμὴν, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου συμφέροντος
 κινούμενος συναπεφάσισε καὶ συνομολογήσας μετὰ τοῦ ἄλλου ἀμοι-
 βαίαν συνδρομὴν, τὴν ἐσπέραν τῆς 6 Αὐγούστου 1844 ἐν τῷ με-
 ταξὺ τῆς ὁδοῦ τῶν χωρίων Γούρα καὶ Στενοῦ εἰς τὴν θέσιν Κο-
 τρώνια εἰς τὰς ἀμπέλους τοῦ Στενοῦ ἐφόρευσε τὸν Παναγιώτην
 Σταθούλιαν ἐπίσης· 3, Ναι, ἡ ῥηθεῖσα ἀνθρωποκτονία ἐπράχθη ἐκ
 προμελείης· 4, Ναι, ἡ ῥηθεῖσα ἀνθρωποκτονία ἐπράχθη ἐσκεμμέ-
 νως. • Μετὰ τὴν κατὰ τὸν Νόμον ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας, ὁ
 μὲν Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε νὰ ἐφαρμοσθῆ εἰς τοὺς κηρυχθέντας ἐνό-
 χους ἢ ἀπὸ τὸ ἄρθρον 288 καὶ 57 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου προβλεπο-
 μένη ποινὴ καὶ ὁ συνηγὸρος τούτων ἐζήτησε πάλιν νὰ ἐφαρμοσθῆ
 ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ περὶ ἀμνηστίας Β. διάταγμα. Τὸ δικαστήριον τῶν
 Συνέδρων ἐσχέφθη διὰ τῆς ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ὑπ' ἀριθ. 40
 ἀποφάσεώς του ὡς πρὸς μὲν τὴν πρότασιν τῆς ἀμνηστίας, ὅπως
 καὶ διὰ τῆς προεκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 39 ἀποφάσεώς του, καὶ προ-
 σέτι ἐθεώρησεν ἀπράδεκτον τὴν πρότασιν ὡς ἀποφασισθεῖσαν διὰ
 τῆς ῥηθείσης ὑπ' ἀριθ. 39 ἀποφάσεως, ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐφαρμογὴν
 τῆς ποινῆς, ὅτι ἡ πρᾶξις προβλέπεται ἀπὸ τὰ μνησθέντα ἄρθρα τοῦ
 Ποινικοῦ Νόμου, ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ συνηγόρου τῶν κηρυχ-
 θέντων ἐνόχων περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ περὶ ἀμνηστίας Β. διατάγμα-
 τος, τοῦ ἀφορῶντος τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς, καὶ κατεδίκασεν αὐς
 τοὺς εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆ-
 ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 40 οἱ καταδικασθέντες Κωνσ. Καρα-

δήμας καὶ Π. Κολοκούρης ἐζήτησαν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων θεωρῆσαι τὸ ὑπ' ἀριθ. 20 βούλευμα τῶν Ἐφετῶν, ὡς ἔχον ἰσχὺν δεδικασμένου ἐναντίον τῶν περὶ βουλευμάτων ἀρχῶν τῆς Ποινικῆς Δικονομίας μας καὶ ὡς δριστικῶς καὶ τελεσιδικίως προδικάσαν τὸ ζήτημα τῆς ἀμνηστίας, παρεβίασε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως τῶν ἀναιρεσειόντων· 2, Διότι ἐνῶ τὸ ἄρθρον 43 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ὑποχρεοῖ τὸν Πρόεδρον νὰ θέτῃ ἰδιαίτερα ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους δτάξις ὁ καιηγορούμενος ἀνέφερε περιστατικὰ ἔχοντα ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν τῆς ποινῆς, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἠγνήθη νὰ θέσῃ τὸ περὶ ἀμνηστίας ζήτημα, ἐνῶ καὶ ἡ ὑπεράσπισις εἰς αὐτὸ ἐστηρίχθη κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς δίκης, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει, καὶ οἱ μάρτυρες περὶ τούτου ἐρωτήθησαν, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἀρνήθην νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπὶ λόγῳ, ὅτι δὲν ἐξήχθη ἐκ τῆς συζητήσεως ἡ ἀλήθεια τῆς προτάσεως καὶ οὐχὶ ἐπὶ λόγῳ, ὅτι δὲν τὸ ἀνέφερον ὁ ἀναιρεσειών, ὡς τὸ μνησθὲν ἄρθρον ἀπαιτεῖ, παρεβίασε καὶ τὸ ἄρθρον 430 καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· 3, Διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἄκυρος καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς στηριχθεῖσα ποινικὴ ἀπόφασις τοιαύτη, καθότι κατὰ τὸ ἄρθρον 429 τὸ κύριον ζήτημα πρέπει νὰ διαλαμβάνη ὅλα τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ καιηγορουμένου ἐγκλήματος καὶ οὐχὶ νὰ κατακερματίζωνται ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου· ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ προμελέτη δὲν εἶναι περιστατικὸν ἐξωτερικόν, ἀναφερόμενον εἰς τὴν πρᾶξιν καὶ ἀπλῶς ἐπιβαρυντικόν, διὰ νὰ τεθῆ, ὅπως ἀτάκτως παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων ἐτέθη, ἀλλὰ περιστατικόν, ἀναφερόμενον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πράττοντος καὶ συστατικόν τοῦ ἐκ προμελέτης φόνου, ὥστε ἐπιβεβαιωμένως ἐφηρμόσθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ποινὴ τοῦ ἐκ προμελέτης φόνου, ἐνῶ ἡ ἐτυμηγορία δὲν ἐβεβαίωσεν, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀναιρεσειόντες ἐνήργησαν ἐκ προμελέτης.

Ἀκυῶσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τοὺς συνηγόρους τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰταγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 420, 436 καὶ ἐπόμενα τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἀποφασίζει περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τόσοῦν τῆς καιηγορίας, ὅσον καὶ τῶν παρεπομένων, ἐπομένως ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου γενομένη αἴτησις τοῦ νὰ τεθῆ εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα, ἐὰν ἡ πρᾶξις, τῆς ὁποίας ἐκηρύχθησαν ἐνόχοι οἱ ἀναιρεσειόντες, ἐπράχθη διαρκουσῶν τῶν βουλευτικῶν ἐκλο-

γῶν τῆς ἐπαρχίας Κορινθίας καὶ ἕνεκα τῶν αὐτῶν ἐκλογῶν, ἦτο τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐνόρκων· διότι ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἀπόφασις ἔπρεπε νὰ στηριχθῆ εἰς τὴν ἐκτίμησιν πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ ἀποδείξεων· ὁ δὲ λόγος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίχθη ἡ ἀποβρίψασα τὴν μνησθεῖσαν πρότασιν ἀπόφασις τῶν Συνέδρων, ὅτι ἐδικάσθη εἴθην ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 20 βουλεύματος τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν τὸ αὐτὸ ζήτημα, δὲν εἶναι ὀρθός· διότι κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τὰ βουλεύματα τῶν δικαστικῶν Συμβουλιῶν, ὅσα ἐκδίδονται ἐπὶ ὑποθέσεων παραπεμπομένων εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν τε Πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν Κακουργιοδικῶν, δὲν δικάζουν ὀριστικῶς ἐπ' οὐδενὸς ἀντικειμένου, ἔθεν τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων θεωρῆσαν ἐξ ἑνὸς δεδικασμένον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ζήτημα, ἐξ ἄλλου δὲ ἀποφασίσαν αὐτὸ τοῦτο, ὅτι ἡ πρᾶξις δὲν ἔγεινε κατὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ ἕνεκα τῶν ἐκλογῶν, παρεβίβασε καὶ τὰς περὶ τελεσιδικίας ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τὰς περὶ ἀρμοδιότητος διατάξεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐπίσης δὲ καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως τῶν κατηγορουμένων καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀπόφασις τοῦ εἶναι ἀνααιρετέα.

Διὰ ταῦτα ἀνααιρεῖ τὰς ἀπὸ 25 Μαΐου 1845 ὑπ' ἀριθ. 39 καὶ 40 ἀποφάσεις τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν συστηθὲν ἤδη Κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν. Διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀνααιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας εἰσπληρῆσαι εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 74.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρειοῦ Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Γω. Γ. Μαυρομαμάτου, Ἀ. Πάλλα, Π. Στρούμπου καὶ Ἐμμ. Κοκκίνου δικηγόρων, ἀπόντος τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἐδ. Μάσσωνος, καὶ κωλομένου τοῦ Β. Κουρυσπούλου, καὶ τῶν Παρέδρων Π. Τυπάλδου καὶ Χ. Κρα-

σᾶ, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Π. Σπηλιάδου, ἀπόντος τοῦ Ἀντεισαγγελέως Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστια.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Σεπτεμβρίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Νικολάου Ψυχούλια καὶ Γεωργίου Φουσεκᾶ, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Λ. Μελαῖ.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Ὀκτωβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ 465 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, ἐπικυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Νοεμβρίου ταῦ αὐτοῦ ἔτους, ὑπ' ἀριθ. 129—1253 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφειτῶν, ὁ Νικόλαος Ψυχούλιας καὶ Γεώργιος Φουσεκᾶς, παρεπέμφθησαν μετὰ τοῦ φυγοδίκου Ἀγγελῆ Πριλέγκα, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφειτῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ τὴν δικάσασθαι ὡς ὑπαίτιοι ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, συναπεράσισαν μετ' ἑτέρων δύο, καὶ συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, τὴν νύκτα τῆς 20—21 Φεβρουαρίου 1844, θέλοντες τὴν λάβωσιν αὐτογνωμόνως εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ξένην κινήτην περιουσίαν, καὶ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των, εἰσεχώρησαν εἰς τὴν ἐν Βίλια οἰκίαν τῆς Μαρίας Β. Καλίτζη ἔνοπλοι διὰ βίβλους καὶ ἐπιπεσόντες κατ' αὐτῆς καὶ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ Ἑλένης Ἀγγελῆ Μανάκη καὶ Αἰκατερίνης Ἀγγελῆ Ρεβῶθη, ἐβασάνισαν τὴν εἰρημένην Μαρίαν Β. Καλίτζη, διὰ τὴν ἀναγκάστως τὴν ἀνακαλύψῃ εἰς αὐτοὺς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν της, ἤκισαν καὶ ἠπειλήσαν τὴν ζωὴν τῆς Ἑλένης Ἀγγελῆ Μανάκη καὶ οὕτω ἀφῆρσαν διάφορα πράγματα καὶ χρήματα, ἕνεκα κακουργήματος προνοουμένου, καὶ τιμωρουμένου ὑπὸ τῶν ἀρθρ. 353 § 1 364. § 1 366. § 2 4 καὶ 5, συνδυασμένα μετὰ τὸ ἄρθρον 57 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Εἰσαχθείσης ἀκολούθως τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικῶν, καὶ γενομένης συζητήσεως τὴν 28 Μαΐου ε. ε. οἱ ἔνορκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἐκήρυξαν τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους τῆς βίβλεισης πράξεως· ἐπομένως δὲ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ἐξέδωκεν αὐθημερόν τὴν ὑπ' ἀριθ. 88 ἀπόφασίν του, δι' ἧς κατεδικάσθησαν οἱ κηρυχθέντες ἔνοχοι εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καθὼς καὶ τῆς πρὸ αὐτῆς ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 87, οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1. Διότι ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν φαίνεται ποῖον ὄρκον οἱ ἔνορκοι ἔδωσαν. 2, Διότι δὲν φαίνεται οἱ περὶ τοῦ προΐσταμένου αὐτῶν ἀπόφασις. 3, Διότι ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν προκύπτει ὅτι παρεδόθησαν εἰς τοὺς ἐνόχους τὰ

δυσία δικτάττει δ Νόμος ἔγγραφα τῆς διαδικασίας. 4, Διότι μετὰ τὴν ἀνάγκωσιν τῶν ζητημάτων, δὲν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν συνήγορον τῶν κατηγορουμένων. 5, Διότι ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν προκύπτει ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐρωτήθησαν μετὰ τὴν συζήτησιν ἂν ἔχωσιν ἄλλο τι νὰ προσθέσωσιν, ὁ πληρεξούσιος δὲ τῶν ἀναιρεσειόντων διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του προσέθεσε καὶ τοὺς ἐξῆς λόγους. α. Διότι πᾶσα συζήτησις σχέσιν ἔχουσα μὲ τὴν κατηγορίαν ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν, πρέπει νὰ γίνηται παρόντων τῶν ἐνόρκων, ἤτοι μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ὅπως οὗτοι λάβωσι γνῶσιν ὅλης τῆς διαδικασίας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ χωρισμὸς τῆς δίκης τοῦ συγκατηγορουμένου Πριλέγκα, ἀπεφασίσθη καὶ ἐσυζητήθη πρὸ τῆς κληρώσεως τῶν 12 ἐνόρκων, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει, ὥστε ὑπῆρξε κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν Κακουργιοδικῶν. β'. Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 421 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὁ Εἰσαγγελεὺς ὀφείλει νὰ καταδικάσῃ τὰς ἐν τῷ βουλευματι τῆς παραπομπῆς διαλαμβανομένας πράξεις, καὶ μόνον αὐτὸς πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ καὶ τὸ ἐγκλητήριο ἐγγραφοῦν τοῦ Εἰσαγγελέως, ἄλλως τὸ ἐγκλητήριο εἶναι ἄκυρον, τοιοῦτον δὲ εἶναι ἐπὶ τοῦ προκειμένου, μὴ ἐξαντλήσαν ὀλόκληρον τὸ διατακτικὸν τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευματος, ἀλλὰ κολοβῶσαν ἀθαιρέτως αὐτὸ, καὶ παραμορφῶσαν τὰς ἐν αὐτῷ ἐκτεθειτομένας πράξεις, καὶ τοῦτο ἴτως διὰ νὰ παραστήσῃ τὰς δύο παθούσας κατὰ τὸ βούλευμα ὡς μάρτυρας ἀνεπιλήπτους πρὸς βλάβην τῆς ὑπερασπίσεώς των, ὥστε ἀκυρουμένου τοῦ ἐγκλητηρίου, πρέπει νὰ συνακρωθῇ ὀλόκληρος ἡ διαδικασία καὶ ἡ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις, κατακερματισθείσης παρανόμως τῆς κατ' αὐτῶν κατηγορίας. γ'. Διότι κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, παρεβιάσθη τὸ ἄρθρ. 63 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἐκφωνηθέντων τῶν ὀνομάτων τοῦ εἰδικοῦ καταλόγου κατ' ὄνομα, καὶ οὐχὶ διὰ κληρώσεως ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει.

Ἰκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 421, 422, 430 καὶ 264 —274 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, οὐδεμίᾳ ἄλλῃ κατηγορίᾳ διώκεται ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου παρὰ τὴν διαλαμβανομένην εἰς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριο, τὸ δὲ ἐγκλητήριο πρέπει ἀναγκαίως καὶ οὐσιωδῶς νὰ ζηρίζεται εἰς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα· ἐὰν δὲ εἰς τὸ ἄρθρον

429 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἀναφέρεται, ὅτι τὸ κύριον ζήτημα στηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου πρότασιν, τοῦτο ἐννοεῖ ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ πρότασις αὕτη τοῦ ἐγκλητηρίου, πρέπει νὰ ᾖ οὐσιωδῶς σύμφωνα μὲ τὴν ἐν τῷ βουλευματι, ὡς τοῦτο γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἀρθρ 272 καὶ 424 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθ' ἃ ἡ κατηγορία πρέπει νὰ γίνηται κατὰ τὸ βούλευμα, νὰ παραδίδωνται τό τε βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριον εἰς τὸν κατηγορούμενον, καὶ ν' ἀναγινώσκωνται συνάμα ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀπὸ μὲν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 465 π. ε. βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, ἐπικυρωθέντος διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν αὐτόθι Ἐφετῶν, προκύπτει, ὅτι οἱ ἀναιρεσεῖοντες μετὰ τοῦ Ἀγγελῆ Πριλέγα, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ αὐτόθι Κακουργιοδικεῖον, ἵνα δικασθῶσιν, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, συναπεφάσισαν μετ' ἄλλων δύο κτλ. τὴν νύκτα τῆς 20—21 Φεβρουαρίου π. ε. θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των, εἰτεχώρησαν ἔνοπλοι διὰ ῥήξεως εἰς τὴν ἐν Βίλια οἰκίαν τῆς Μαρίας Β. Καλίτζη, καὶ ἐπιπεσόντες κατ' αὐτῆς καὶ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ Ἐλένης Ἀγγελῆ Μανιάκη καὶ Αἰκατερίνης Ἀγγελῆ Ρεβύθη, ἐβασάνισαν τὴν εἰρημένην Μαρίαν Β. Καλίτζη, διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσωσι ν' ἀνακαλύψῃ εἰς αὐτοὺς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν της, ἤκισαν καὶ ἠπειλήσαν τὴν ζωὴν τῆς Ἐλένης Ἀγγελῆ Μανιάκη (νύμφης τῆς εἰρημένης Μαρίας), καὶ οὕτως ἀρῆρεταν διάφορα πράγματα καὶ χρήματα, ἡ δὲ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4,892 ἐγκλητηρίῳ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Εἰσαγγελέως πρότασις, καὶ τὰ μὲ ταύτην συμφώνως τεθέντα πρὸς τοὺς ἐνόρκους ζητήματα παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων, χρονολογούμενα τὴν 28 Μαΐου π. ε. διαφέρουσιν οὐσιωδῶς τῆς ἐν τῷ μνησθέντι βουλευματι, καθόσον ἡ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ πρότασις ἀναφέρει, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐλῆστευσαν μόνην τὴν Μαρίαν Β. Καλίτζη βασανίσαντες σωματικῶς, διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσωσι ν' ἀνακαλύψῃ εἰς αὐτοὺς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν της, πρὸς δὲ καὶ ἤκισαν, συγχρόνως ἠπειλήσαν τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν αὐτῆς τῆς ἰδίας Μαρίας, ἐκ δὲ τῆς διαφορᾶς τούτης προκύπτει ὅτι ἡ ἐν τῷ βουλευματι κατηγορία, ἀφ' ἐνός μὲν δὲν ἐξηγτλήθη, διότι περὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένης ληστείαςπραχθείσης μετ' αἰκιῶν καὶ ἀπειλῆς κατὰ τῆς ζωῆς τῆς Ἐλένης Ἀγγελῆ Μανιάκη, δὲν ἐτέθησαν ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ αἰκίαι αὗται μετ' ἀπειλῆς κατὰ τῆς ζωῆς τῆς Ἐλένης Ἀγγελῆ Μανιάκη, προσετέθησαν εἰς τε τὸ ἐγκλητήριον καὶ εἰς τὰ ζητήμα-

τα, ὅτι ἐπράχθησαν μετὰ τῶν βατανισμῶν κατὰ μόνης τῆς Μα-
ρίας Β. Καλίτζη, ἐπομένως παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρα 458 § 1 καὶ
424 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 28 Μαΐου 1845, ὑπ' ἀριθ. 28 ἀ-
πόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, παραπέμπει
τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἤδη συστηθὲν ἐν Ναυπλίῳ Κακουρ-
γιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀπορατίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης
δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου· διατάττει νὰ γραφῇ
ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρε-
θείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος, καὶ ἀπορατίζει τὰ
ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Σεπτεμβρίου τοῦ
χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 75.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ.
Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόστου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομ-
μάτου, Β. Κουρουσπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Τυπάλδου Παρέδρου,
ἀπόντος τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἐδ. Μάσσωνος, καὶ παρόντων τοῦ
ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, ἀπόν-
τος τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως
Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 6 Σεπτεμβρίου ε. ε. διὰ
νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημητρίου Νικολαχάκου
ἢ Ἀργυροπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικη-
γόρου Σ. Τριανταφύλλη.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ
27 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 227 βουλευμάτος του παρέπεμψεν
εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐ-
φετῶν Κακουργιοδικεῖου τὸν Δημήτριον Νικολαχάκον Ἀργυρόπου-
λον διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 7—8
Ἀπριλίου 1845 ἐν Τριπόλει ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐφόνευ-
σε διὰ μαχαιριδίου τὴν Αἰκατερίνην σύζυγον τοῦ Νικολάου Μαλα-
βάζου. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Κα-
κουργιοδικεῖου καὶ δικασθείσης τὴν 21 Ἰουλίου ε. ε. οἱ ἔνορχοι διὰ

τῆς ἐτυμηγορίας των ἐκήρυξαν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον τῆς ἀνωτέρω πράξεως. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 21 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 255 ἀπόφασίν του, δι' ἧς κατεδικάσθη ὁ κηρυχθεὶς ἔνοχος εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καθὼς καὶ τῆς προεκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 254 ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1, Διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, διότι κακῶς ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἐνήργησε κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν νέαν κλήρωσιν τριῶν ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων, ἐνῶ κατὰ τὸ ἄρθρον 63 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ μόνον κατὰ τὴν πρὸς ἔναρξιν τῆς συνόδου τῶν Κακουργιοδικῶν διορισθεῖσαν ἡμέραν ἔχει τὸ τοιοῦτον δικαίωμα· 2, Διότι κακῶς καὶ ἐσφαλμένως τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 254 ἀποφάσεώς του ἠρμήνευσε τὸ ἄρθρον 430 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἀπορρίψαν τὴν πρότασιν τῶν συνηγόρων τοῦ καταδικασθέντος τοῦ νὰ τεθῆ εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα περὶ θανατηφόρου τραύματος κτλ. 3, Διότι ἐπίσης ἐσφαλμένως διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεώς του τὸ δικαστήριον διίσχυρίσθη, ὅτι τὰ παρὰ τῶν συνηγόρων τοῦ κατηγορουμένου προταθέντα ζητήματα τῆς μέθης εἶναι ἀντιφατικὰ μὲ τὸ πρῶτον ζήτημα τὸ περιέχον τὴν προμελέτην· ὁ δὲ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ ἀναιρεσειόντος διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του προσέθεσε τὸν ἐξῆς λόγον ἀναιρέσεως· ὅτι ὑπῆρξε κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καθότι πραγματικῶς ἐδίκασαν ἔνδεκα ἔνορκοι ἀντὶ τῶν ἀπαιτουμένων ἀπὸ τὸν Νόμον δώδεκα, τοῦτο δὲ ἐξάγεται ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως, τὰ ὁποῖα βεβαιοῦσιν, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόρκου Ἀριστείδου Βαλλῆ δὲν ἐτέθη παντάπασιν εἰς τὴν κληρωτίδα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Β. Κουρσουποῦλου, τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ νὰ ἔχη κῦρος ἡ συζήτησις καὶ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν Κακουργιοδικῶν ἀπαιτεῖται δωδεκαμελὲς ἐνόρκων δικαστήριον, τοῦ ἄρθρου 415 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ὀρίζοντος ρητῶς τὴν τοιαύτην σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, τὸ δὲ ἄρθρον 458 § 3 φέρει ὡς λόγον ἀναιρέσεως τὴν παράλειψιν ταύτην· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου εἰς τὴν κατὰ τοῦ Δημητρίου Νικολακάκη ἢ Ἀργυροπούλου κατηγορίαν ἐπὶ φόνῳ ἐκ προμελέτης, δὲν ἐδίκασαν, οὔτε παρευρέθησαν εἰς τὴν συζήτησιν δώδεκα ἔνορκοι μετὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, ἀλλὰ μόνον ἔνδεκα· τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ παρουσιασθὲν ἀντίγραφον τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως

τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικῶν, τὸ ὁποῖον ἀντίγραφον εἶναι ἐπικυρωμένον παρὰ τοῦ Γραμματέως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου· ἔθεν εἶναι νόμιμος ἢ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσις τοῦ ἀναιρεσέοντος καὶ ἐπομένως καθίσταται ἀναιρετέα ἢ ὑπ' ἀριθ. 225 ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων καὶ ἄκυρος ὅλη ἡ γενομένη συζήτησις.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 21 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 225 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἤδη συστηθὲν ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν. Διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρευθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος· ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 76.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Ν. Γ. Μαυρομάτου, Β. Κουρουτοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Ἐμμ. Κοκκίνου δικηγόρου, ἀπόντος τοῦ δικαστοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, ἀπόντος τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Σεπτεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως.

Συμβάσης κλοπῆς κατὰ τὴν νύκτα τῆς 10—11 Ἰουνίου ε. ε. εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστικὸν ταμεῖον, ὃ αὐτόθι ἀνακριτῆς, κατὰ παραγγελίαν τοῦ Εἰσαγγελέως, ἐνήργησεν ἀνάκρισιν κατὰ τὴν εἰσόδον τῆς ὁποίας ἠγέρθησαν ὑπόνοιαι κατὰ τοῦ Ταμῖα Εὐβοίας Βαῖα Γεωργίου ὡς αὐτουργοῦ τῆς κλοπῆς ταύτης, καὶ οὕτω προφυλακίσθη δυνάμει ἐντάλματος τοῦ αὐτοῦ ἀνακριτοῦ, ὃ δὲ προφυλακισθεὶς Ταμῖας Βαῖας Γεωργίου δι' αἰτήσεώς του πρὸς τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, ἐξητήσατο νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἢ κατ'

αὐτοῦ ἐνεργηθεῖσα δικαστικὴ ἀνάκρισις, νὰ μηδενισθῆ τὸ ἐκδοθὲν κατ' αὐτοῦ βούλευμα φυλακίσεως καὶ νὰ ἀπολυθῆ τῆς προφυλακίσεως, διότι ἡ ἀρμοδία προϊσταμένη ἀρχὴ αὐτοῦ, δὲν ἐσυγχώρησεν ἄδειαν τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς του, καὶ διότι διετέλει εἰσέτι ὡς ταμίης Χαλκίδος κτλ. Τὸ δὲ Συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, διὰ βουλεύματός του ἐκδοθέντος τὴν 5 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 230, ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν γενομένην μέχρι τοῦδε δικαστικὴν ἀνάκρισιν, καθὼς καὶ τὰ ἐκδοθέντα ἐντάλματα συλλήψεως καὶ φυλακίσεως, καὶ διέταξε τὴν ἐκ τῆς προφυλακίσεως ἀπόλυσιν τοῦ Βαίᾳ Γεωργίου Διοικητικοῦ Ταμίᾳ Εὐβοίας τοῦ βουλευμάτος τούτου, ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς, ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ὁ διοικητικὸς ταμίης Εὐβοίας Βαίᾳς Γεωργίου, κατηγορούμενος ὅτι ὑπεξήρесе 47,628 δραχμὰς καὶ 71 λεπτὸν ἀπὸ τὸ ἐν Χαλκίδι διοικητικὸν ταμεῖον, δὲν ἐπιφέρει ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο τῶν δημοσίων χρημάτων ὑπεξηρέθη περὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας του, ἢ ἄλλως τε ὅτι ἀφηρέθη καθ' οἷονδῆποτε τρόπον ἀπὸ τὸ ταμεῖον εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας του, ἀλλ' ἀρνεῖται ὀλοτελῶς ὅτι ἐπραξε τοιαύτην πράξιν, ἐπομένως ἡ πράξις αὕτη ἂν καὶ ἐπράχθη, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ διοικητικὸς ταμίης Βαίᾳς Γεωργίου ἦτον ἐν ὑπηρεσίᾳ δὲν ἐπράχθη ὁμοίως, οὔτε περὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς ὑπηρεσίας του, οὔτε ἀφορᾷ αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν. 2, Διότι ἐσφαλμένως τὸ συμβούλιον ἀναφέρει εἰς τὸ σκεπτικὸν τοῦ βουλευμάτος του ὅτι ἡ προκειμένη πράξις ἐθεωρήθη ὡς ἀφορῶσα τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ ὑποῖον δι' ὑπαλλήλου του ἐπίτηδες ἀποσταλέντος, ἐνήργησε διοικητικὴν προανάκρισιν, ἐνῶ ἐκ τῆς δικογραφίας δὲν ἐξάγεται ὅτι ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν τελωνείων μετέβη ἐνταῦθα, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ διοικητικὴν προανάκρισιν.

Ἀκοῦσταν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωίδου καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Ἀκοῦσταν καὶ τοὺς πληρεξουσίου δικηγόρους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Βαίᾳ Γεωργίου Ἀ. Πάικον καὶ Γ. Ἀ. Ράλλην προτείναντας καὶ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀναιρέσεως αἰτήτεως, ὡς μὴ ὑποκειμένου τοῦ προσβαλλομένου βουλευμάτος τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον, κατὰ τὸ ἄρθρον 263 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις τοῦ ἀπαράδεκτου, ὅτι δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνά-

ρουν τὸ προκείμενον βούλευμα τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ὑπόκειται καὶ εἰς ἀνακοπὴν, εἶναι παντάπασι ἀστήρικτος, διότι κατὰ τὸ 263 ἄρθρ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τὰ βουλεύματα ὑπόκεινται ἀνεξαίρετως εἰς τὸ ἔνδικον τῆς ἀναιρέσεως μέσον.

Ἐπειδὴ ὁ παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν προτεινόμενος λόγος, ὅτι τὸ Συμβούλιον παρερμήνευσε τὸν Νόμον, μὴ θεωρήσαν τὴν εἰς τὸν Βαίαν Γεωργίου ἀποδιδομένην πρᾶξιν τῆς ὑπεξαίρεσεως δημοσίων χρημάτων, ὡς ἔγκλημα κοινὸν καὶ ἄσχετον πρὸς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν τοῦ πράξαντος εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος· διότι ὡς ἐκ τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος γίνεται φανερόν, ἡ πρᾶξις ἐτελέσθη, ἐνῶ ὁ Βαίας Γεωργίου εἰς τὸν ὁποῖον αὕτη ἀποδίδεται, ἐνήργει τὰ καθήκοντα τοῦ διοικητικοῦ ταμεία, ἐν τῷ αὐτῷ δὲ περιπτώσει δὲν ἐδύνατο ὁ εἰρημένος Εἰσαγγελεὺς νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὸν εἰς δίκην, χωρὶς νὰ ζητηθῇ προηγουμένως κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ 28 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἡ ἄδεια τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς· ὀρθῶς ἄρα τὸ δικαστικὸν Συμβούλιον ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν μέχρι τοῦδε γενομένην δικαστικὴν ἀνάκρισιν, καὶ διέταξε τὴν ἐκ τῆς προφυλακίσεως ἀπόλυσιν τοῦ Βαία Γεωργίου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀπαραδέκτου, καὶ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, γενομένην κατὰ τοῦ ἀπὸ 5 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 230 βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 77.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, Β. Κουρουσπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Τυπάλδου Παρέδρου, ἀπόντος τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἐδ. Μάσσωνος, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως Κ. Π. Σπηλιάδου δικαστοῦ, ἀπόν-

τος τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Σεπτεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τῶν Γεωργίου Κόρακα καὶ Ἰωάννου Καράτη, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Χ. Ζώτου.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 265 βουλευμάτος του παρέπεμφεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν τοὺς Γεωργίου Κόρακα καὶ Ἰωάννην Καράτην διὰ νὰ δικάσῃ, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1844 ἔκλεψαν ἐκ τῆς ἐν Ἀνυφίῳ δημοσίου ἀποθήκης 4,209 ὀκάδας σίτου ἀξίας πλέον τῶν 20, ἔλαττον δὲ τῶν 400 δραχμῶν, διὰ νὰ τὴν ἔχῃσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν των. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλευμάτος τούτου, εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ μνησθέντος Πλημμελειοδικείου καὶ συζητήσεως γενομένης ἐξεδόθησαν διάφοροι παρεμπίπτουσαι ἀποφάσεις καὶ ἐπὶ τέλους ἡ ἀπὸ 9 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 231 ὀριστικὴ, δι' ἧς οἱ κατηγορούμενοι ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι τῆς ἀποδοθείσης εἰς αὐτοὺς κατηγορίας καὶ κατεδικάσθησαν εἰς ἕξ μηνῶν φυλάκισιν κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι τὸ δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν παραδεχθὲν τὴν τοῦ Ἀντεισαγγελέως πρότασιν τοῦ νὰ ἐξετασθῇ ὁ μάρτυς τῆς κατηγορίας Νικόλαος Ἀναστασίου Μπέρμπαση, ἔπρεπε ν' ἀποφασίσῃ καὶ ἐπὶ τῆς προτάσεως τῶν συνηγόρων τοῦ νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως, διὰ τῶν ὁποίων ἤθελον καταστρέφει τὴν κατάθεσιν τοῦ εἰρημένου μάρτυρος, ὅπερ δὲν ἔπραξεν· ἀπεναντίας παρεδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ εἰρημένου Ἀντεισαγγελέως, χωρὶς καὶ νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν περὶ τούτου· 2, Διότι παρὰ τὸν Νόμον τὸ αὐτὸ δικαστήριον παρεδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ Ἀντεισαγγελέως τοῦ νὰ ἐξετασθῇ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος μάρτυς μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τὴν ἀπολογίαν τῶν κατηγορουμένων αὐτῶν, καὶ ἀφοῦ μάλιστα ὁ Ἀντεισαγγελεὺς εἶχε λάβει τὸν λόγον διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν κατηγορίαν τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον ὁ εἰρημένος μάρτυς ἀπ' ἀρχῆς τῆς συζητήσεως μέχρις οὗ ἐξετάσθη πρρευρίσκετο εἰς τὸ ἀκροατήριον, μηδὲως παρουσιασθεὶς ὅτε ἐξεφωνήθη τὸ ἔνομά του· 3, Διότι ὁ Στεφανῆς Χρήστου ἢ Γιαννακούλης κατηγορηθεὶς διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν τῆς κλοπῆς καὶ μὴ ἀπολυθεὶς τῆς κατηγορίας διὰ βουλευμάτος, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξετασθῇ ἐνόρκως ὡς μάρτυς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου, τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ γενομένης προτάσεώς τινος παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ συνηγόρου του, τὸ Ποινικὸν δικαστήριον ὀφείλει ν' ἀποφασίσῃ παραχρῆμα ἐπὶ τῆς προτάσεως, ἢ δὲ ἀπόφασίς του πρέπει νὰ ᾖ ἔγγραφος, αἰτιολογημένη καὶ νὰ περιέχῃ τὸ ἐφαρμοζόμενον ἄρθρον τοῦ Νόμου, ὡς γίνεται δῆλον ἀπὸ τὰ ἄρθρα 365, 372, 400, 401 καὶ 81 τῆς Ποινικῆς Δικομίας, ἄλλως ἐκλαμβάνεται, ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν ἔδωκεν ἀκρόασιν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἢ εἰς τὸν κατηγορούμενον, καὶ ἐπομένως παραβιάζει τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ὁ Νόμος ἐχορήγησεν εἰς μὲν τὸν Εἰσαγγελέα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατηγορίας, εἰς δὲ τὸν κατηγορούμενον πρὸς ὑπεράσπισίν του· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου γενομένης προτάσεως παρὰ τῶν συνηγόρων τῶν κατηγορουμένων εἰς τὸ νὰ ἐξετασθῇ καὶ ὁ παραλειφθεὶς ἑβδομος μάρτυς τῆς κατηγορίας, καὶ οἱ ἄλλοι μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως, ἀπὸ τὰς μαρτυρίας τῶν ὁποίων παρητήθησαν οὗτοι, ἀφοῦ ἐγένετο δῆθεν παραίτησις τῆς μαρτυρίας τοῦ εἰρημένου μάρτυρος τῆς κατηγορίας, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, καθ' ἃ βεβαιῶνται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὡς πρὸς τὴν πρότασιν περὶ τοῦ νὰ ἐξετασθῇ ὁ μάρτυς τῆς κατηγορίας, ἀπεφάσισε μὲν παραχρῆμα, ἀλλ' ἀγράφως παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου, διὰ δὲ τὴν πρότασιν τὴν περὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως δὲν ἀπεφάσισε παντάπασι, μὴ δοῦν ἀκρόασιν εἰς τοὺς κατηγορουμένους καὶ τοιοῦτοτρόπως παρεβίασε τὰς εἰρημένας διατάξεις καὶ τὸ ἄρθρον 407 § 8 καὶ 10, τὰ ὁποῖα δίδουν ἐν τούτῳ περιπτώσει χώραν εἰς ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα ἀναireῖ τὴν ἀπὸ 9 Αὐγούστου 1845 ὑπ' ἀριθ. 231 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικεῖον. Διατάττει νὰ γραφῇ ἢ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος· ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 78.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, καὶ Π. Τυπάλδου Παρέδρου, ἀπόντος τοῦ δικαστοῦ Ἐδ. Μάτσωνος, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη ἀπόντος, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Σεπτεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὰς ἐξῆς ὑπὲρ τοῦ Νόμου αἰτήσεις, τοῦ τε παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως, καὶ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως.

Ἐπὶ τῇ μνηύσει τοῦ Κώστα Μπασιάκου, ὁ Κωνσταντῖνος Γ. Θεοφίλης ἐκατηγορήθη ὅτι τὴν δύω Αὐγούστου ε. ε. ἐτραυμάτισε τὸν ρηθέντα Κ. Μπατάκον διὰ μχαιρίου εἰς τὴν παριὰν πλησίον τοῦ μύλιγγος ἄνευ αἰτίας. Εἰσαχθείσης ἀπειθείας τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικείου, καὶ συζητήσεως γενομένης, ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἐξητήσατο ν' ἀπορρίφθῃ ὡς ἀπαράδεκτος ἡ προκειμένη κατηγορία, διότι δὲν προηγήθη προανάκρισις κτλ. Τὸ δὲ Πλημμελειοδικεῖον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 21 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 336 ἀπόφασίν του, δι' ἧς παραδεχθὲν τὴν πρότασιν τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου, ἀπεφάνθη ἀπαράδεκτον τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπὶ τραύμασι κατηγορίαν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει διαλαμβανομένους λόγους· ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν ὑπόθεσιν, διὰ τοῦ πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 484 ἐγγράφου του, ἐξητήσατο ν' ἀπορρίφθῃ ὡς ἀπαράδεκτος, ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος αἰτήσεις ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως, καὶ ν' ἀναιρεθῇ ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἡ αὐτὴ ἀπόφασις, διὰ τὸν λόγον ὅτι, τὸ ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικεῖον ἠρμήνευσε κακῶς τὰ ἄρθρα 160 καὶ 161 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, θεωρήσαν ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καλέσῃ ἄνευ προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ ἀκροατήριον. Τὸ ἄρθρον 160 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας δεικνύει τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἀποπερατοῦται ἡ προεισαγωγικὴ ἀνάκρισις· τὸ δὲ ἄρθρον 161 εἶναι

ανεξάρτητον τοῦ 160, καὶ ἐκ τοῦ 161 ἄρθρου φαίνεται, ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἔχει δικαίωμα νὰ καλῆ ἀμέσως εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς λέξεως ἀμέσως γίνεται φανερόν, ὅτι καὶ χωρὶς προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο ὁ Εἰσαγγελεὺς, μάλιστα τὸ δικαίωμα τοῦτο τῷ χορηγεῖ ῥητῶς τὸ 143 ἄρθρον ἐδάφιον τελευταῖον τῆς αὐτῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν περὶ ἀπαράδεκτου αἵτησιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 481 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, εἰς μόνον τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέα ἐπιτρέπη τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητῆ τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ζητεῖται ἡ ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσις ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 336 ἀποφάσεως τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσεως αἵτησιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 161 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ὁ Εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καλῆ ἀμέσως εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὅταν ὁ κατηγορούμενος ᾖ παρὼν, καὶ τὸ Πλημμέλημα ἢ τὸ πταῖσμα, ὑπόκειται εἰς τοὺς Πλειμμελειοδικάς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀποφασίσαν τὸ ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικεῖον, ὅτι ὁ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελεὺς, δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον τὸν ἐπὶ Πλημμελήματι κατηγορούμενον Κωνσταντῖνον Γ. Θεοφιλόπουλον, χωρὶς νὰ προηγηθῆ προανάκρισις, ἠρμήνευσε ψευδῶς τὸ μνησθὲν 161 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, διότι ἐκ τῆς λέξεως ἀμέσως γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ Νόμος ἐννοεῖ ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς δύναται καὶ ἄνευ προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως, νὰ καλέσῃ τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ ἀκροατήριον.

Διὰ ταῦτα ἀποβρίπτει μὲν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσεως αἵτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 336 ἀποφάσεως τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν· ἀναίρει δὲ ὑπὲρ τοῦ Νόμου τὴν μνησθεῖσαν ἀπόφασιν· ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρους τοῦ δημοσίου· διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 79.

Το Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάτου, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Τυπάλδου Παρέδρου, ἀπόντος τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἐδ. Μάστωνος, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, ἀπόντος τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Σεπτεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὰς ἐξῆς ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναιρέσεως αἰτήσεις τοῦ τε παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδίκαις Ἀντεισαγγελέως καὶ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως.

Ἐπὶ τῇ μηνύτει τοῦ Νικολάου Μαρτινάκου ὁ Ἰω. Γενναίου ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου Σπάρτης, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 27—28 Μαρτίου ἤκισεν εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς τὸν Νικόλαον Μαρτινάκον διὰ ξύλου καὶ τοῦ ξίφους του κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἐκάκωσε κατὰ τὸ σῶμα· τὸ δὲ Συμβούλιον τοῦ μνησθέντος Πλημμελειοδικείου διὰ τοῦ ἀπὸ 11 Σεπτεμβρίου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 267 βουλεύματός του παρέπεμψε τὸν ρηθέντα Ἰω. Γενναῖον δασάρχην εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Σπάρτῃ Πταιματοδικείου, ἵνα δικάσῃ ὡς ὑπαίτιος τῆς ἄνω μνησθείσης πράξεως· τὸ δὲ Πταιματοδικεῖον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις, δικάσταν αὐτὴν τὴν 16 Αὐγούστου ε. ε. ἐξέδοτο αὐθημερόν τὴν ὑπ' ἀριθ. 179 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας ἐκήρυξε παραγεγραμμένην τὴν ἀπὸ 29 Μαρτίου 1844 μήνυσιν τοῦ Ν. Μαρτινάκου κατὰ τοῦ Ἰω. Γενναίου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδίκαις Ἀντεισαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει διαλαμβανομένους λόγους· ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεύων δικαστὴς εἰσαγαγὼν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ὑπόθεσιν διὰ τοῦ πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 485 ἐγγράφου του ἐξητήτατο ν' ἀπορρίφθῃ ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ὑπὲρ τοῦ Νόμου αἰτήσεις ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδίκαις Ἀντεισαγγελέως καὶ ν' ἀναίρεθῇ ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ 121 ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου· διότι ὁ Πταιματοδικὴς ἐθεώρηται, ὅτι ἡ παραγραφή ἄρχεται ἐν γένει ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐξετελέσθη ἡ πρᾶξις χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ὅτι δύναται καὶ νὰ διακοπῇ διὰ τινος

ἀνακριτικῆς πράξεως, ὥστε νὰ ἀρχηται ἡ προθεσμία ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς γενομένης διακοπῆς. Τὸ Πταισματοδικεῖον ἐθεώρησεν, ὅτι αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς τὸν Ἰω. Γενναῖον πράξεις παρεγράφησαν ἐπὶ λόγῳ, ὅτι παρῆλθεν ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς 29 Μαρτίου 1844, λογιζόμενον ὅτε ἐδόθη ἡ περὶ τῶν πράξεων τούτων μήνυσις τοῦ Νικολάου Μαρτινάκου, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ὅτι μετὰ τὴν μήνυσιν ἐγένοντο ἀνακριτικαὶ πράξεις μέχρι τῆς 28 Αὐγούστου 1844 καὶ ἐξεδόθη βούλευμα παραπομπῆς εἰς τὸ εἰρημένον Πταισματοδικεῖον τοῦ δικαστικοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδικῶν τῆς 11 Σεπτεμβρίου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 267, ὅτι τοῦ βουλεύματος τούτου ἡ ἐποχὴ ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔναρξις τῆς παραγραφῆς καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τῆς 4 Αὐγούστου 1845, ὅτε ἐγένετο τὸ κλητῆριον θέσπισμα διὰ τὴν δίκην τοῦ Ἰω. Γενναίου προφανῶς δὲν παρῆλθεν ἐν ἔτος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν περὶ ἀπαράδεκτου αἰτήσιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 481 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας εἰς μόνον τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέα ἐπετράπη τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητῇ τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ζητεῖται ἡ ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσις ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδίκαις Ἀντεισαγγελέως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 179 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σπάρτῃ Πταισματοδικείου.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσεως αἰτήσιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀρθρα 120 καὶ 121 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου τὰ πταίσματα παραγράφονται μετὰ ἐν ἔτος ἀφ' ἧς ἐκτελεσθῇ ἡ πράξις, ἐκτὸς ἐὰν διακοπῇ διὰ νομίμου τινὸς δικαστικῆς πράξεως ἡ παραγραφή ὅτε αὕτη ἀρχεται ἐκ νέου ἀπὸ τῆς πράξεως ταύτης· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Πταισματοδίκης Σπάρτης λογισάμενος τὴν ἔναρξιν τῆς παραγραφῆς τῶν δι' αὐτὸν κατηγορεῖτο πράξεων ὁ Ἰω. Γενναῖος ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν, γενομένης τὴν νύκτα τῆς 27—28 Μαρτίου 1844, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπ' ἀριθ. 267 τῆς 11 Σεπτεμβρίου 1844 βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν, δυνάμει τοῦ ὁποῖου διακοπεῖσα ἡ παραγραφή κατὰ τὰ μνησθέντα ἀρθρα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἔπρεπε ν' ἀρχίστη ἐκ νέου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ εἰρημένου βουλεύματος ἡρμῆνευσε καὶ ἐφήρμοσε ψευδῶς τὰ εἰρημένα ἀρθρα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει μὲν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσεως αἰ-

τησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδικαῖς Ἀντεισαγγελέως, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 16 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 179 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σπάρτῃ Πταισματοδικείου ἀναίρει δὲ ὑπὲρ τοῦ Νόμου τὴν μνησθεῖσαν ἀπόφασιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου. Διατάττει δὲ νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 80.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομαμάτου, Β. Κουρουσπούλου, Ἀ. Πάλμα, Ἀ. Παῖκου δικηγόρου, ἀπόντος τοῦ Ἀρειοπαγίτου Ἐδ. Μάτσωτος, τῶν δὲ Παρέδρων κωλυομένων, καὶ παρόντων τοῦ ἀναπληροῦντος τὸν ἀπόντα Ἀντεισαγγελέα Κ. Π. Σπηλιάδου δικατοῦ, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Σεπτεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Νικολάου Παναγιώτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Γ. Ἀ. Ράλλη.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 107 βουλεύματός του παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν τὸν Νικόλαον Παναγιώτου ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι τὴν νύκτα τῆς 28—29 Μαΐου 1845 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπροξέζητεν εἰς τὴν σύζυγόν του Δεσποινούλαν Νικολάου Παναγιώτου τραύματα ἀποφασισθέντα προμελετημένως καὶ ἐκτελεσθέντα ἐσκεμμένως, ἐκ τῶν ὁποίων τραυμάτων ἡ παθοῦσα ὑπέπεσεν εἰς νόσον διαρκέσαντα ὑπὲρ τὰς τριάκοντα ἡμέρας, ἀλλ' ὄχι καὶ ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας, καὶ δὲν φαίνεται, ὅτι τὸ διάστημα τοῦτο παρήλθε μόνον ἐξ αἰτιῶν μὴ δυναμένων νὰ καταλογισθῶσιν εἰς τὸν πράξαντα. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλεύματος τούτου εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ μνησθέντος δικαστηρίου, τὸ ὁποῖον δικάσαν αὐτὴν ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 17 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 126 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας κατε-

δίκασε τὸν Νικόλαον Παναγιώτου εἰς φυλάκισιν δύο ἐτῶν καὶ τριῶν ἡμερῶν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι ὑπῆρχε κακὴ σύνθεσις τοῦ Πλημμελειοδικείου, καθόσον ὁ Ἰω. Βεάκης δικηγόρος δὲν ἠδύνατο νὰ προσληθῇ Πάρεδρος, ἀφοῦ ὁ ἴδιος μετέφρασεν ὡς διερμηνεὺς τὴν ἀπὸ 25 Ἰουλίου ε. ε. ἐκθεσιν γνωμοδοτήσεως τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱατροῦ Δ. Μπέλλα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ· 2, Διότι δὲν ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν ἐκ ποίων περιστάσεων καὶ γεγονότων ἐσχημάτισε τὸ Πλημμελειοδικεῖον τὴν πεποιθήσιν του περὶ τῆς ἐνοχῆς του· 3, Διότι, καθὼς ἐχαρακτήρισθη ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, ἐπὶ τραύμασι δηλαδὴ ἐκ προμελέτης καὶ ἐσκεμμένως, ἐξ ἐναντίας καμμία περίπτωσις δὲν καταδεικνύει τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦτον, τὸν ὁποῖον παραλόγως παρεδέχθη τὸ δικαστήριον· καὶ 4, Διότι ἐπίσης παραλόγως ἔβαλε βᾶσιν τὸ Πλημμελειοδικεῖον εἰς τὰς ἐκθέσεις τοῦ ἱατροῦ περὶ τῆς διαρκείας τῆς νόσου καὶ ἀνικανότητος τῆς παθούσης πρὸς ἐργασίαν, ἐνῶ αἱ μεγαλύτεραι ἀντιφάσεις ἐμπεριέχονται εἰς αὐτάς, καὶ ἐνῶ ὁ τυχὼν δύναται νὰ παρατηρήσῃ τὰς νομικὰς ἐλλείψεις ἀοριστίως, καὶ ἀσυναρτησίας αὐτῶν· ὁ δὲ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἀναπτύσσων διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του, τὸν πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως ἐκθέτει, ὅτι ὁ ἐκπληρώσας ἔργα ἐρμηνέως κατὰ τινὰ ποινικὴν δίκην δὲν δύναται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος κατὰ τὸ ἄρθρον 131 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας νὰ ἐκπληρώσῃ κατ' αὐτὴν ἔργα δικαστοῦ, καὶ ὅτι ὁ δικηγόρος Βεάκης καὶ τοὶ ἐκπληρώσας ἔργα ἐρμηνέως εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἀνάκριτιν συνεδρίασιν ἐπὶ τῆς κατ' αὐτοῦ ποινικῆς δίκης καὶ τοῦτο ἐναντίον τῆς ἰδίας του θελήσεως, καθόσον ἐπρότεινε τὴν περίστασιν ταύτην εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔκρινε κατάλληλον νὰ ἐξαιρεθῆ, ἐπομένως ὑπῆρξε κακὴ σύνθεσις δικαστηρίου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἀ. Πάλμα, τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς βεβαιοῦται ἀπὸ τὰ τῆς 17 Αὐγούστου ε. ε. πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικείου, ὁ δικηγόρος Ἰω. Βεάκης προσκληθεὶς ὡς πρὸς ἐπικουρίαν δικαστῆς, ἅμα ἤκουσε τὴν παρὰ τοῦ Γραμματέως κατὰ τὴν ἐναρξιν αὐτῆς τῆς συνεδριάσεως γενομένην ἀνάγνωσιν τῶν διαφόρων ἐγγράφων, καὶ μάλιστα τῶν ἀπὸ 9, 13 καὶ 20 Ἰουνίου καὶ 25 Αὐγούστου ε. ε. μεταφρασθεισῶν ἐκθέσεων τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱατροῦ Φρ. Β. Μπέλλα, ὑπέβλεν εἰς τὸν προεδρεύοντα δικαστὴν τὴν πα-

ρατήρησιν, ὅτι τὴν τελευταίαν ἔχθεσιν γνωμοδοτήσεως τοῦ εἰρημέ-
νου ἱατροῦ μετέφρασεν αὐτὸς ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ, διορισθεὶς πρὸς τοῦ-
το ἔρμηνεύς, καὶ ὅτι ὁ προεδρεύων δικαστὴς ἀνέφερεν αὐτὴν τὴν
παρατήρησιν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, ὅστις ἐγνωμοδότησεν, ὅτι δὲν ὑ-
πῆρχεν ἐξαιρέσεως λόγος καὶ τέλος, ὅτι ὁ δικηγόρος τοῦ κατηγο-
ρουμένου δὲν ἔκαμε περὶ τούτου οὐδεμίαν παρατήρησιν.

Ἐπειδὴ ὁ ἀληθὴς σκοπὸς αὐτῆς τῆς τοῦ δικηγόρου Ἰω. Βεάκη
παρατηρήσεως δὲν ἦτον ἄλλος, ὡς ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀπάν-
τησιν τοῦ Εἰσαγγελέως, εἰμὴ τὸ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς διατάξεις
τοῦ ἄρθρου 53 καὶ ν' ἀποφύγη τὰς συνεπείας τῆς διατάξεως τοῦ
ἄρθρου 59 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, νομίζων ἑαυτὸν ὡς ἔρμηνέα
ἐξαιρούμενον.

Ἐπειδὴ τὸ Πλημμελειοδικεῖον ὄφειλε τότε ν' ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ
παραδεκτοῦ ἢ μὴ αὐτῆς τῆς ἐξαιρέσεως, ἂν καὶ ἐσιώπησεν ὁ δικη-
γόρος τοῦ κατηγορουμένου μετὰ τὴν ἐναντίαν γνωμοδότησιν τοῦ
Εἰσαγγελέως, καὶ τοῦτο πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 58 τῆς Ποι-
νικῆς Δικονομίας, καὶ μάλιστα διότι πρὸ αὐτῆς καὶ ἄνευ αὐτῆς τῆς
ἀποφάσεως δὲν ἐδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς προσηκόντως καὶ νομίμως
συντεθειμένον τὸ Πλειμμελειοδικεῖον.

Ἐπειδὴ τὸ ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικεῖον δὲν ἐξέδωκεν οὐδεμίαν
ἀπόφασιν περὶ τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης, ἀλλ' ἐπροχώρησεν εἰς τὴν
συζήτησιν καὶ εἰς τὴν ὀριστικὴν ὑπ' ἀριθ. 126 ἀπόφασιν χωρὶς νὰ
ἦτο προσηκόντως συντεθειμένον, ὥστε παρεβιάσθη ὁ Νόμος καὶ εἶ-
ναι ἀναιρετέα ἢ διαληφθεῖσα ἀπόφασις κατὰ τὸν ἀριθμὸν 3 τοῦ ἄρ-
θρου 458 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1845 ὑπ' ἀριθ. 126
ἀπόφασιν τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, παρα-
πέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον
τῶν Πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα
τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου. Διατάτ-
τει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα τὸ καταβληθὲν παράβολον
τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ
περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ
διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Σεπτεμβρίου τοῦ χι-
λιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 81.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, Β. Κουρουτοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Ὀκτωβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰσηγητοῦ τοῦ Β. διαρκoῦς στρατοδικεῖου Ἀργολίδος.

Ἐπὶ τῇ μηνύσει τοῦ Ἠλία Ταγκλῆ ὁ Ζαχαρίας Ἀλεξανδρόπουλος ἐξ Ἀναστάσθας τοῦ δήμου Ἀλαγωνίας, ὁδηγὸς ὢν τῆς ἐθοφυλακῆς, ἐκατηγορήθη ὅτι κατὰ τὴν 23 Ἰαννουαρίου ε. ε. μειέθη εἰς τὸ χωρίον αὐτοῦ (τοῦ μηνυτοῦ) ὁμοῦ μὲ τοὺς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του στρατιώτας τῆς ὄροφυλακῆς Πέτρον καὶ Μήλιον βρουμελιώτας, ὅπου διετάραξαν τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην, καὶ τοῦ ἀφήρεσαν διάφορα εἶδη ἐπὶ τῆς μηνύσεως ταύτης, κατὰ παραγγελίαν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως, ἐνεργήθησαν προανακρίσεις παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου Μεγαλοπόλεως· ἐπομένως ὁ αὐτὸς Εἰσαγγελεὺς εἰσήξε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστικὸν Συμβούλιον τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν, οἵτινες διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 379 βουλεύματός των ἐκήρυξαν ἀναρμοδίους τοὺς ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ῥηθέντος δικαστηρίου ἀνακριτικούς καὶ δικαστικούς ὑπαλλήλους, πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ὡς ἀπολαμβάνόντων τῶν κατηγορουμένων ἰδιάζουσαν δικαιοδοσίαν. Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργεῖον, ἵνα ἐνεργήσῃ τὰ περαιτέρω· τὸ δὲ ὑπουργεῖον ἐπέστρεψε τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος δικογραφίαν πρὸς τὸν αὐτὸν Εἰσαγγελέα, παρατηροῦν ὅτι ὁ κατηγορούμενος ὁδηγὸς Ἀλεξανδρόπουλος δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοδοσίαν. Κατὰ συνέπειαν δὲ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις πρὸς τὸν παρὰ τῷ β'. διαρκεῖ στρατοδικεῖῳ Εἰσηγητῆν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13,090 διαταγῆς τοῦ ὑπουργεῖου τῶν Στρατιωτικῶν ἵνα ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτῆς, ὁ δὲ Εἰσηγητὴς ὑπέβαλε τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ παρ' ᾧ διατελεῖ β'. διαρκὲς Στρατοδικεῖον, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33 ἀποφάσεώς του ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον τοῦ νὰ δικάσῃ τοὺς περὶ ὧν πρόκειται κατηγορουμένους· ἀκολούθως ὁ ῥηθεὶς Εἰσηγητὴς συμμορφούμενος μὲ τὰς

διατάξεις τῶν ἄρθρων 46 καὶ 47 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐξη-
τήτατο παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸν κανονισμὸν ἀρμοδιότητος.
Ἀκοῦσαν τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 37 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τὰ Στρα-
τοδικεῖα εἶναι ἀρμόδια διὰ τὴν ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν ἀξιοποίνων
πράξεων, τὰς ὁποίας πράττει στρατιωτικός τις ἢ στρατιωτικὸς ὑ-
πάλληλος ἐν ἐνεργείᾳ ὦν, διατελῶν παρὰ τῷ στρατιωτικῷ αὐτοῦ
σώματι ἢ ἐρεδρεύων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡλία Ταγ-
κλῆ ἕνεκεν ἀξιοποίνων πράξεων καταμνηθὲς Ζαχαρίας Ἀλεξανδρό-
πουλος, ὡς ὀδηγὸς δῆθεν τῆς ἐθνοφυλακῆς, δὲν ἀποτελεῖ μέρος εἰς
τον στρατὸν, ἀδύνατον ἐθνοφυλακῆ κατὰ Νόμον εἰσέτι δὲν ἐσχηματίσθη,
διὰ τὰ θεωρηθῆ νομίμως ὡς ὀδηγὸς αὐτῆς καὶ ὡς στρατιωτικὸς,
ὅθεν δὲν ἔχει ἰδεάζουσαν δικαιοδοσίαν, ἀλλ' ὑπάγεται διὰ τὰς ὁ-
ποίας κατεμνηθῆ πράξεις εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν παραδεδεγμένην εἰς τὸ ποινικὸν δίκαιον ἀρ-
χὴν, ἡ ἀρμοδιότης τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἐκτείνεται
καὶ εἰς στρατιωτικούς, ὅσάκις οὗτοι συγκατηγοροῦνται μετ' ἄλλου,
μὴ ὑπαγομένου εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοδοσίαν· ὅθεν ἂν καὶ ὁ
Πέτρος καὶ ὁ Μήλιος εἶναι στρατιῶται, μολαταῦτα εἰς τὴν προκει-
μένην περίπτωσιν ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια,
ὡς συγκατηγορούμενοι διὰ τὰς αὐτὰς πράξεις μετὰ τοῦ εἰρημένου
Ζαχαρία Ἀλεξανδροπούλου, μὴ ὑπαγομένου εἰς τὴν δικαιοδοσίαν
τῶν στρατιωτικῶν.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος
αἴτησιν τοῦ Εἰσηγητοῦ τοῦ β'. διαρκoῦς Στρατοδικείου Ἀργολίδος,
ἀποφίνεται ἀρμόδια τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια, καὶ τοὺς κα-
τὰ τὴν περιφέρειαν αὐτῶν ἀνακριτικούς καὶ διοικητικούς ὑπαλλή-
λους, πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τοῦ ὀδηγοῦ τῆς ἐθνο-
φυλακῆς Ζαχαρίου Ἀλεξανδροπούλου, καὶ τῶν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν
αὐτοῦ στρατιωτικῶν τῆς ἐθνοφυλακῆς Πέτρου καὶ Μήλιου βρουμ-
λιωτῶν δίκης, ἕνεκα τῶν ὁποίων κατεμνηθῆσαν πράξεων, καὶ ἀπο-
φασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης γὰρ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ
δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Ὀκτωβρίου τοῦ χι-
λιστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 82.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κατσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν πρώτην Νοεμβρίου ε. ε. διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆν ἀναίρεσίν αἰτήσιν τοῦ Κωνσταντίνου Θεοδωροπούλου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 27 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 300 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν ἔνοχον τὸν Κωνσταντῖνον Θεοδωρόπουλον, ὅτι τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1843 κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν ἀπὸ τὰ ἀλώνια εἰς χωρίον Λεχαινᾶ συμβοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἐτέρου Θεοδώρου Κατελᾶ καὶ ἐνὸς ἄλλου ἀποβιώσαντος, ἐπέστρεψεν εἰς τὰ αὐτὰ ἀλώνια ἐξήκοντα βατζέλια ἀραβόσιτον φορτωμένα εἰς διάφορα ζῶα, ὅστις ὑπῆρχεν ἀναγκαστικῶς κατεσχεμένος ἀπὸ τὸν Αὐγουστιν τοῦ ἰδίου ἔτους διὰ χρέος τοῦ Θ. Φρατζίλα πρὸς τὸν Ἀθανάσιον Κουτρούλην, περιστατικᾶ, τὰ ὁποῖα ἐγίνωσκεν ὁ Κωνσ. Θεοδωρόπουλος, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπέστρεψε καὶ συνήρῳσε μὲ τοὺς ἄλλους συγκατηγορουμένους τὸν κατεσχεμένον τοῦτον ἀραβόσιτον, τὸν ἀρήρῳσε καὶ τὸν ἐπεμψεν εἰς Γαστούνην, καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Κωνσ. Θεοδωρόπουλον εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει διαλαμβανομένους λόγους· ὁ δὲ παρὰ τῶ δικαστηρίῳ τούτῳ Ἀντεισαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν περὶ οὗ ὁ λόγος ἀναίρεσιν διὰ τοὺς πρὸς τὸν Ἀρειὸν Πάγον ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 485 ἐγγράφου του ἐπρότεινε τὸ ἀπαράδεκτον αὐτῆς, δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 485 καὶ 487 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 485 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἡ ἀναίρεσίν αἰτήσιν εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν ὁ ἀναίρεσείων παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ τὴν ἀναίρεσίν αἰτήσιν καὶ τὸ νόμιμον πα-

ράβολον παρά τῷ ἀρμοδίῳ δικαστῷ Γραμματεῖ διὰ τὴν ἐνδεχομένην τῆς ὑποθέσεως ἦταν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρέσιον Κωνσταντῖνος Θεοδωρόπουλος καταδικασθεὶς ἐπὶ πλημμελήματι ἕνεκα ὑφαίρετεως κατασχεθέντων εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν, δὲν παρακατέθεσε τὸ νόμιμον παράβολον συγχρόνως μὲ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὸ ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 287 γραμματίον παραλαβῆς τοῦ Ταμείου Πατρῶν, ὅθεν ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνσταντῖνου Θεοδωροπούλου, κατοίκου Γαστούνης, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 300, 1,370 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήντα δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμᾶς δεκαῆξ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 83.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζώιδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, Β. Κουρουτοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4. Νοεμβρίου ε. ε. διὰ τὴν ἀδικασίαν τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημητρίου Παναγιώτου Κώνστα.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, ὑπ' ἀριθ. 5,315, ἐπικυρωθέντος ἀκολούθως δι' ἑτέρου τοῦ Συμβουλίου τῶν αὐτόθι Ἐφετῶν ὑπ' ἀριθ. 173 ἀπὸ 4. Σεπτεμβρίου 1845, ὁ Δημήτριος Παναγιώτου Κώνστας παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικείου, διὰ τὴν ἀδικασίαν ὡς ὑπαίτιος 1, ὅτι κατὰ τὴν 17 7βρίου 1844 ἐπήγαγεν ἀκουσαν ἐκτὸς τῆς πατρικῆς οἰκίας τὴν Παναγοῦ θυγατέρα τοῦ Δήμου Μ. Μιχάλη ἐκ τοῦ χωρίου Σταβανίκου ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ν' ἀναγκάσῃ αὐτὴν εἰς γάμον, δὲν ἐπέτυχε ὁμοῦς τοῦ σκοποῦ τούτου, ἕνεκα τῆς ἀμέτου συνδρομῆς τοῦ πατρὸς τοῦ ληστοῦ Δ. Καραμπέτζου 2,

ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τόπον ἀπεράσσειεν ὁ ἴδιος Δημήτριος Παναγιώτου Κώνστας, ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς δρμῆς καὶ ἤκισε τὴν ρηθεΐσαν Παναγοῦν, νοσήσατα ἐκ τούτου, καὶ καταστάσα ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν πλέον τῶν τριῶν καὶ ἤτιον τῶν τριάκοντα ἡμερῶν. Τοῦ βουλεύματος τούτου ὁ ρηθεὶς Δημήτριος Παναγιώτου Κώνστας ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει διαλαμβανομένους λόγους. Ὁ δὲ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Ἀντεισαγγελεὺς διὰ τοῦ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 486 πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον ἐγγράφου του, εἰσαγαγὼν τὴν περὶ οὗ ὁ λόγος ἀναίρεσιν ἐζητήσατο τὴν ἀπορρίψιν αὐτῆς ὡς ἀπαραδέκτου, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 485 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 485 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν τὸ νόμιμον παράβολον, ἀπηλλαγμένοι δὲ τῆς χρηματικῆς ταύτης παρακαταθέσεως, εἶναι οἱ πένητες καὶ οἱ ἐπὶ κακουργήματι καταδικασθέντες, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσειῶν παραπεμφθεὶς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5,315 βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, ἐπικυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1173 βουλεύματος τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, ἵνα δικασθῇ ἐπὶ πλημμελήματι, οὔτε τὸ παράβολον κατέθεσεν, οὔτε ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαραδέκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημητρίου Παναγιώτου Κώνστα κατοίκου τοῦ χωρίου Σταβαίνικου τοῦ δήμου Πέτρας τῆς Λεβαδίας, ἧτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ πρώτης Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1,173 βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήκοντα δραχμῶν, καὶ τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμᾶς εἴκοσι καὶ ἕξ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν τρίτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 84.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν πρώτην Νοεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παύλου Ἀναστασίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Π. Στρούμπου.

Ὁ ῥηθεὶς Παῦλος Ἀναστασίου ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Μεσολογίῳ Πταισματοδικείου, ὅτι χωρὶς νὰ ἔχη κανέν δικαίωμα εἰσέβαλεν ἐκ προθέσεως εἰς τοὺς εἰς τὴν περιφέρειαν Στενοχωρίου κειμένους ἐθνικοὺς ἀγροὺς, ἐντὸς τῶν ὁποίων βόσκουν ἑκατὸν τεσσαράκοντα αἴγας αὐτοῦ ἀπὸ τὸν Μάϊον ε. ε. Κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν τοῦ μνησθέντος Πταισματοδικείου παρεστάθη δι' ἀγωγῆς του ὡς πολιτικὸς ἐνάγων ὁ Πέτρος Μονοβάρδας ὡς πληρεξούσιος τῶν ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμων τοῦ Ν. Εὐθυμίδου, Χριστοδοῦλου Εὐθυμίου κτλ. ἐκθέσας ὅτι, ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος, ἤδη ἀναιρεσείων, ἔβασκεν ἀυθαιρέτως τὸ ποίμνιόν του καὶ ἀνευ ἀδείας τοῦ ἐνοικιαστοῦ τῶν ἐθνικῶν γαιῶν τοῦ Στενοχωρίου καὶ τούτου ἕνεκα ἐζημιώθησαν οἱ κληρονόμοι τοῦ Ν. Εὐθυμίδου ἐνοικιαστοῦ ἐντὸς τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος γαιῶν, διὰ ταῦτα ἐξητήσατο νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀναιρεσείων εἰς τὴν πληρωμὴν τεσσαράκοντα δραχμῶν λόγῳ ἀποζημιώσεως, εἰς τοὺς τόκους αὐτῶν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης· ἀκολούθως τὸ Πταισματοδικεῖον ἐξέδωκεν ἐπὶ διαφόρων ἐνστάσεων τὰς ὑπ' ἀριθ. 71 καὶ 72 ἀποφάσεις του· μετὰ ταῦτα δὲ δικάσαν τὴν οὐσίαν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ἐξέδοτο τὴν ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 73 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας κηρύξαν τὸν ἀναιρεσείοντα ἔνοχον ἤδη τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ πράξεως, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς πρόστιμον δραχμῶν 7 1/2, εἰς τὸν πρὸς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα ἀποζημιώσιν ἐκ δραχμῶν 15 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα αὐτοῦ δραχμὰς 10 κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καθὼς καὶ τῶν προεκδοθεισῶν, ἐζήτησεν ὁ Παῦλος Ἀναστασίου τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διὰ ψευδῆ καὶ ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τοῦ Νόμου, διότι ἐνῶ ἐκηρύχθη ἔνοχος, ὅτι ἐκ προθέσεως εἰτήγαγε τὰ ποίμνιά του εἰς γαίαν, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν εἶχε δι-

καίωμα, καὶ ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοσθῇ κατ' αὐτοῦ τὸ 1 ἄρθρον τοῦ ἀ-
 πό 13 (25) Μαΐου 1835 Βασιλικοῦ διατάγματος περὶ τῆς εἰς τοὺς
 ἀγροὺς προξενουμένης βλάβης ἐκ τῆς βοσκῆς τῶν ζῶων ἐσφαλμέ-
 νως ὁ Πταισματοδίκης ἐφήρμοσε τὸ 2 αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζε-
 ται ὅταν ἀφίνη τις τὰ ζῶά του ἀνεπιτήρητα καὶ τοιουτοτρόπως τὸν
 ἀπέκλεισε τοῦ δικαίωματος τῆς ἐφέσεως· 2, Διότι ἐνῶ ὁ πολιτικῶς
 ἐνάγων Π. Μονοβάρδας ὤφειλε ν' ἀποδείξῃ τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον
 ἔχει ὡς πρὸς τὰς γαίας τῶν Βοχωρογαλάτων, περὶ ὧν ἐπρόκειτο,
 καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κατοικοὺς Βοχωρίου ὁ Πταισματοδίκης κα-
 τεδίκησε τὸν κατηγορούμενον, χωρὶς ν' ἀποδείχθῃ τὸ δικαίωμα τοῦ
 ἐνάγοντος κατὰ τὰ ἄρθρα 67, 68 καὶ 248 τῆς Ποινικῆς Δικονο-
 μίας· 3, Διότι ἐνῶ ὁ μάρτυς Γρηγ. Οἰκονομόπουλος ἐξαρτᾶται ἀ-
 πό τὸν ἐνάγοντα Μονοβάρδα ἔχοντα συμφέρον εἰς τὴν ἐνοικίασιν
 τῶν Βοχωρογαλατῶν, ὡς μισθοδοτούμενος παρ' αὐτοῦ, δὲν ἐξηρέθη
 ἐναντίον τοῦ ἄρθρου 324 § 2 καὶ 9 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ
 τῶν διατάξεων τῆς Ποινικῆς· 4, Διότι ἐνῶ ὁ κατηγορούμενος ἐζήτησε
 προθεσμίαν διὰ νὰ προσαγάγῃ τὸ ἐνοικιαστήριον καὶ ἀποδείξῃ κἄν
 αὐτὸς, ὅτι οἱ ἐντολεῖς τοῦ Μονοβάρδα δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ λαμ-
 βάνουν τι ἀπὸ τοὺς κατοικοὺς Στενοχωρίου καὶ ἐπομένως ἐξακρι-
 βωθῇ ἡ πρᾶξις, ὁ Πταισματοδίκης ἐναντίον τῶν ἄρθρων 348 καὶ
 167 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας δὲν ἐσυγχώρησε τοῦτο εἰς αὐτὸν,
 ἀλλ' οὔτε ἀπέρριψε τὴν περὶ τούτου αἴτησιν αὐτοῦ, μήτε αἰτιολο-
 γίαν τινὰ περὶ τούτου ἔκαμε· 5, Διότι ἐνῶ ὁ κατηγορούμενος ἐζή-
 τησε νὰ τῷ ἐπιβληθῇ πρόστιμον πλέον τῶν δέκα δραχμῶν διὰ νὰ
 ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν ἐν περιπτώσει καταδίκης, ὁ Πταισματοδί-
 κης τὸν ἀπέκλεισε τοῦ δικαίωματος τῆς ἐφέσεως ἀθαιρέτως· 6,
 Διότι ἐνῶ δὲν ἀπεδείχθησαν παντάπασι ζημίαι, ὁ Πταισματοδίκης
 κατεδίκησεν αὐτὸν εἰς ἀποζημιώσεις, διὰ δὲ τῶν ἐγγράφων προτά-
 σεων ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσεῖοντος προσέθεσε καὶ τοὺς ἐξῆς
 λόγους· 1, Ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν εἶναι αἰτιολογημέ-
 νη, διότι ὁ Πταισματοδίκης λέγει ἀπλῶς ὅτι, ἐπειδὴ ἐξ ὅλων τῶν
 μαρτύρων ἀπεδείχθη, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τί εἶπεν ἕκαστος μάρτυς·
 2, Ὅτι ἐκτὸς τούτου ἀπὸ τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις ἀπεδείχθη
 μόνον, ὅτι ὁ ἀντίδικος ἐβόσκητε τὰς αἰγὰς του, δὲν βεβαιοῖ ὁμῶς
 ἢ ἀπόφασις, ὅτι ἐζήχθη ἐκ τῆς ἀποδείξεως, ὅτι ἄνευ τῆς ἀδείας
 τοῦ ἰδιοκτῆτου ἔκαμε τοῦτο· 3, Ὅτι ὁ Πταισματοδίκης ἐπερίορισε
 τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ κατηγορουμένου μὴ παραδεχθεὶς
 τὰ παρὰ τοῦ κατηγορουμένου προσαγόμενα πιστοποιητικὰ, ὅτι εἶναι
 δημότης Μποχωρίου ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ταῦτα ἦτον εἰς ἀπλοῦν χάρτην,
 ἐνῶ προσήγοντο εἰς ποινικὴν δίκην· ὁ δὲ πληρεξούσιος δικηγόρος

τοῦ Πέτρου Μονοβάρδα Δ. Ζέγγελης διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων ἐξητήσατο τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὰ ἔξοδα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Β. Κουρουτοπούλου, τοὺς πληρεξουσίους δικηγόρους τοῦ τε ἀναιρεσεύοντος καὶ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν Ἀντισταγγελέα καὶ

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἔχοντες εἰς τὴν κατοχὴν των οἱ κληρονόμοι τοῦ Ν. Εὐθυμίδου ὡς ἐνοικιασταὶ τὰς ἐθνικὰς γαίας τῶν Βοχωρογαλατῶν καὶ δυνάμενοι κατὰ τὸν Νόμον 4 cod loc. Cond. νὰ καταδιώξουν οἱ ἴδιοι πάντα τρίτον, ὅστις ἤθελε τοὺς προξενήσει ζημίαν, δὲν ἦσαν ὑπόχρεοι ν' ἀποδείξωσι κανέν ἄλλο δικαίωμα, τὸ ὁποῖον εἶχον ἐπ' αὐτῶν τῶν γαιῶν, ὡσπερ ὀρθῶς καὶ νομίμως ἐσκέφθη καὶ τὸ ἐν Μεσολογγίῳ Πταισματοδικεῖον· ὅθεν ὁ λόγος περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους τὴν ἀπόδειξιν τοῦ δικαιώματός των, καθίσταται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ εἶναι ἐπίσης ἀνυπόστατος καὶ ὁ ἕτερος λόγος τοῦ ἀναιρεσεύοντος περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν τὸ εἰρημένον Πταισματοδικεῖον τὴν τοιαύτην ἀπόδειξιν, καθότι ἡ περὶ τούτου προταθεῖσα ἐν παρόδῳ ἀναβολὴ ἐζητήθη, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν, μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς συζητήσεως, ὅτε κατὰ τὸ ἄρθρον 166 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἦτον ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ὁσάκις ὁ Νόμος εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, προσδιορίζει ρητῶς τὸ ποσὸν τοῦ προστίμου, ὁ δικαστὴς χρεωστεῖ νὰ περιορισθῆ εἰς αὐτὸ καὶ μόνον κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καὶ δὲν δύναται νὰ ἐλαττώσῃ ἢ ν' αὐξήσῃ αὐτὸ τὸ ποσόν· ὅθεν δρίζοντος τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Νόμου πρόστιμον ἴσον μὲ τὸ ἡμισυ τῆς ἀποζημιώσεως, τὸ εἰρημένον Πταισματοδικεῖον δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ ἡμισυ τοῦ ποσοῦ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τὸν ἀναιρεσεύοντα πολιτικῆς ἀποζημιώσεως συμφώνως μὲ τὸ διαληφθὲν δεύτερον ἄρθρον, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ λόγος εἶναι ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ εἶναι ψευδὴς ὁ περὶ τοῦ ἀναιτιολογήτου τῆς ἀποφάσεως λόγος, καθότι ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως γίνεται φανερόν, τὸ εἰρημένον Πταισματοδικεῖον ἔχει αἰτιολογημένην τὴν ἀπόφασίν του, ἀναφερόμενον εἰς τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, τὰς ὁποίας ἐξέτιμήσε καὶ ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ὁποίων ἐμόρφωσε τὴν πεποιθῆσίν του.

Ἐπειδὴ ἡ βεβαίωσις τοῦ ὅτι ἔβασκεν ὁ ἀναιρεσεῖων τὰς αἰγὰς του εἰς τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος γαίας ἀνευ ἀδείας τῶν ἐνοικιαστῶν, ὑπάρχει εἰς τὴν πρώτην σκέψιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 73 ἀποφάσεως, ὥστε εἶναι ψευδῆς καὶ ὁ λόγος οὗτος.

Ἐπειδὴ ὁ σκοπός, διὰ τὸν ὁποῖον ἐζήτην νὰ γίνουν παραδεκτὰ, τὰ ὁποῖα ὁ ἀναιρεσεῖων προσήγαγεν ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου προποητικὰ, ἦτον τοῦ νὰ θεωρήσῃ αὐτὸν τὸ Πταισματοδικεῖον ὡς δημότην τοῦ Στενοχωρίου, ὁ δὲ σκοπός του οὗτος ἐξεπληρώθη, καθότι τὸ διαληφθὲν Πταισματοδικεῖον ἐθεώρησεν αὐτὸν ὡς δημότην τοῦ εἰρημένου χωρίου κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν του, ἐπομένως καὶ ὁ λόγος οὗ εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸν πρῶτον καὶ τελευταῖον λόγον τὸ δικάσαν Πταισματοδικεῖον, τότε μόνον ἠδύνατο νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ 2 ἢ 1 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Νόμου ἐὰν ἤθελον ἐξευρεθῆ ἢ ἐξακριβωθῆ αἱ ἀποζημιώσεις· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἐξηκριβώθη ἢ δὲν ἐξευρέθη, ὡς διαλαμβάνει τὸ 3 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἢ ἀποζημιώσεις, ἀλλ' οἴκοθεν τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἐξ ἰδίας πεποιθήσεως, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπερίορισε τὴν προξενηθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος εἰς τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος γαίας ζημίαν εἰς δραχμὰς δεκαπέντε καὶ ἐπομένως ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν πρόστιμον ἴσον μὲ τὸ ἥμισυ αὐτῆς τῆς ζημίας, ὥστε ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ δεύτερον ἄρθρον τοῦ εἰρημένου διατάγματος, ἐνῶ μὴ ἐξευρεθέντος τοῦ ποσοῦ τῆς ζημίας, ὄφειλε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ τρίτον ἄρθρον τοῦ μνησθέντος Νόμου· ὅθεν διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 73 τοῦ ἐν Μετολογίῳ Πταισματοδικείου καθίσταται ἀναιρετέα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 500 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐὰν ζητηθῆ ἀναίρεσις ἐνεκα ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, δὲν ἀποφαίνεται ὁ Ἄρειος Πάγος τὴν παραπομπήν, ἀλλ' ἐφαρμόζει αὐτὸς οὗτος τὸ κατάλληλον ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Διὰ ταῦτα καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Νόμου ἔχον οὕτως· « ἐὰν αἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 1 καὶ 2 ρηθεῖται ἀποζημιώσεις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξευρεθῶσιν, ἢ ἐὰν τυχὸν δὲν ἀπητοῦντο παρὰ τῶν ἐχόντων δικαίωμα, τὸ καταγινωσχόμενον παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου πρόστιμον, τὸ ὁποῖον κατατίθεται εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον, δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἦναι μῆτε περισσότερον τῶν εἴκοσι, μῆτε ὀλιγώτερον τῶν τριῶν δραχμῶν, εἰς δὲ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀντικαθίσταται κράτησις, αὕτη δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας περισσότερον, μῆτε ὀλιγώτερον ἀπὸ μίαν. Ἀπορρίπτει ὅλους τοὺς ἄλλους λόγους τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, ἐκτὸς μόνον τοῦ

πρώτου και τελευταίου, και ἀναιρεί τὴν ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 73 ἀπόφασιν τοῦ Πταισματοδικείου Μεσολογγίου, καθόσον ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ 2 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Νόμου. Καταδικάζει τὸν Παῦλον Ἀναστασίου, κάτοικον Βοχωρίου τοῦ Μεσολογγίου εἰς μόνον τὸ πρόστιμον δραχμῶν 10, εἰς τὰ πρὸς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα αὐτοῦ ἔξοδα τῆς δίκης, μετριασθέντα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα καὶ ἕξ καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς τεσσαράκοντα καὶ δύο. Διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ παράβολον εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα, νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 7 Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 85.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 15 Νοεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Χαραλάμπου Σακελαριάδου, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτοῦ δικηγόρων Ν. Στεφανίδου καὶ Δ. Ζέγγελη.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 31 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 5,314 βουλευμάτος του, παρέπεμφεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν τὸν Χ. Σακελαριάδην, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι κατὰ τὸ 1843 ἔτος ἐν Ἰασίῳ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐμπόρου Ν. Σχαρπέτου καὶ εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Ἡλία Ἀρμένου, καθύβρισε δημοσίως τὸν ἐν Μολδαβίᾳ Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος Γ. Βοϊνέσκον καὶ τὸν ὑποπρόξενον Ἀ. Τάκην, καθόσον ἀνάγεται ἐν γένει εἰς τὰ δημόσια αὐτῶν καθήκοντα, καὶ ἰδίως πρὸς ἐκδίκησιν, ἕνεκα τῆς παρὰ τοῦ ρηθέντος Προξένου διαταχθείσης ἀπελάσεως αὐτοῦ ἐκ τῆς Μολδαβικῆς χώρας. Βίταχθείσης ἀκολούθως πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν μνηθέν-

των Πλημμελειοδικῶν, ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3,403 τῆς 19 Ὀκτωβρίου ε. ε. ἀπόφασις αὐτῶν, διὰ τῆς ὁποίας κηρυχθεὶς ἐνοχος ὁ Χ. Σακελαριάδης τῶν ἀποδοθεισῶν αὐτῷ πράξεων, κατεδικάσθη εἰς εἴκοσιν ἡμερῶν φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀνίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἀπέβριψε τὴν ἐνστασιν αὐτοῦ, περὶ τοῦ ὅτι αἱ ἀνακρίσεις ἐνεργήθησαν παρ' ἀναρμοδίου ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου, περὶ τοῦ ὁποίου 1, δὲν ὑπάρχει ἀπόδειξις ὅτι ἦτο προξενικὸς ὑπάλληλος, καὶ 2, ὁ Νόμος δὲν ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν ἀνακριτικὰ καθήκοντα. 3, Διότι ὑπῆρξε κακὴ σύνθεσις τοῦ Πλημμελειοδικείου ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ Ἀντεισαγγελέως, ἀναπληρωθέντας ἀπὸ τὸν δικηγόρον Γ. Οἰκονόμου, ἐνῶ ἔπρεπε γὰρ τὸν ἀναπληρῶσθαι ὁ νεώτερος δικαστὴς ἢ εἰς τῶν Εἰρηνοδικῶν ἢ τῶν Παρέδρων αὐτῶν, ὅπερ δὲν ἔγεινε. 4, Διότι δὲν ὑπάρχει ἐγκλησις ἐκ μέρους τοῦ Βοϊνέσκου, καθότι δὲν ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἐξύβρισις ἔγεινε διὰ τὰ δημόσια ἔργα του, ἦτοι ὡς Προξένου. 5, Διότι ἀπὸ τὰς ἐγκλήσεις δὲν ἐξάγεται, ὁποίας ἐξυβριστικὰς λέξεις ἐξεφράσθη ὁ κατηγορούμενος, καὶ ἐπομένως ἐδικάσθη ἐπὶ πράξεων ὅπως διόλου ἀορίστων. 6, Διότι ἡ πράξις ἠδύνατο γὰρ θεωρηθῆαι συκοφαντία καὶ οὐχὶ ἐξύβρισις, ἐπομένως τὸ Πλημμελειοδικεῖον δικάσαν αὐτὸν ἐπὶ ἐξυβρίσει, ἐχαρακτήρισε κακῶς αὐτήν. 7, Διότι τὸ Πλημμελειοδικεῖον δι' ἀποφάτεώς του, περιορίσει τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, μὴ ἐπιτρέψαν τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι οἱ ἐν Ἰασίῳ τῆς κατηγορίας ἐξετασθέντες μάρτυρες, παρεβιάσθησαν δι' ἀπειλῶν καὶ ἄλλων πειθαναγκάσεων ἐκ μέρους τοῦ Προξένου Βοϊνέσκου, καὶ οὕτως ἐμαρτύρησαν κατὰ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ἤδη, ἐνῶ δὲν ἀντελήφθησαν ἐξυβρίσεις κτλ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, τοὺς πληρεξουσίου δικηγόρους τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1 καὶ 7 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 12—24 Δεκεμβρίου 1841 Νόμου, περὶ ἀνακριτικῶν καθηκόντων τῶν ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ κράτει Ἑλληνικῶν Προξένων, ἐν περιπτώσει κωλύματος τούτων, οἱ τακτικοὶ ἀναπληρωταὶ αὐτῶν, εἶναι ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπάλληλοι, ὡς πρὸς τὰ ὑφ' Ἑλλήνων πραττόμενα κακούργηματα καὶ πλημμελήματα, οἱ δὲ ἀναπληροῦντες ἀνακριτικὰ καθήκοντα προξενικοὶ ὑπάλληλοι, ἀναθέτουσιν εἰδικῶς εἰς ἄλλου; ὑ-

παλλήλους τοῦ γραφείου των, δόντας τὸν ὄρκον τῆς ὑπηρεσίας, τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνακριτικῶν ἔργων, καθόσον πρόκειται νὰ ἐνεργηθῶσιν ἐν τῇ περιφερείᾳ των μὲν, ἀλλὰ μακρὰν τῆς ἑδρας αὐτῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐνῶ ὁ ἐν Ἰασίῳ γενικὸς Ἑλληνικὸς Πρόξενος Κ. Γ. Βοϊνέσκος, καὶ ὁ ὑποπρόξενος Κ. Α. Τάκης, δὲν ἠδύναντο, καθὸ ἐξαιρούμενοι, νὰ ἐνεργήσουν αὐτοὶ τὴν ἀνάκρισιν τῆς κατὰ Χ. Σακελαριάδου κατηγορίας, ἐπὶ ἐξυβρίσει τῶν Προξένων τούτων, καὶ ἔπρεπεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ τακτικὸς ἀναπληρωτῆς αὐτῶν, οἰκοθεν ἢ κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἀρμοδίου Εἰσαγγελέως νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάκρισιν, ὁ γενικὸς Πρόξενος ἐπεφόρτισε τὸν παρ' αὐτῷ διερμηνεα Κ. Μ. Παππάκη, καὶ ἐνήργησεν ἐν τῇ ἑδρα τοῦ Προξενείου τούτου τὴν ἀνάκρισιν, καθὼς βεβαιοῦται ἀπὸ τὰς παρὰ τοῦ διερμηνέως τούτου ληφθεῖσας μαρτυρίας, ἐνῶ κατὰ τὸ μνηστὲν 7 ἄρθρον δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀνατεθῇ εἰδικῶς ἡ ἀνάκρισις εἰς ἄλλον ὑπάλληλον, παρ' ὅταν πρόκειται νὰ ἐνεργηθῇ αὕτη μακρὰν τῆς ἑδρας τοῦ Προξενείου· ὅθεν αἱ ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος διερμηνέως ληφθεῖσαι παρὰ τὸν Νόμον ἑνορκοὶ μαρτυρίαι εἶναι ἄκυροι καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 3,403 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, ὡς στηρίξασα τὴν ἐνοχὴν τοῦ εἰρημένου Σακελαριάδου ἐπὶ τῶν ἀκύρων αὐτῶν μαρτυριῶν ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 3,403 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, καὶ παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρους τοῦ δημοσίου. Διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρευθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 86.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 15 Νομβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γιάννη Δήμου Δέδε, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ν. Ἰωαννίδου.

Ἐπὶ τῇ μηνύσει τοῦ Κώτζιου Σωτήρχου τὸ ἐν Θήβαις Πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 169 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν ἐνόχους τοὺς ἀδελφούς Χαράλαμπον καὶ Ἰωάννην Δήμου Δέδε, ὅτι κατὰ τὴν 3 Ἰουνίου ε. ε. διὰ τῶν ποιμνίων αὐτῶν, ἐπιτηρουμένων ὑπ' ἄλλου ἐπέφεραν εἰς τὴν πέριξ τοῦ χωρίου Χώστια κατὰ τὴν θέσιν Κοστέλιτσα ἀμπελοφυτεῖαν τοῦ μηνυτοῦ ζημίαν δραχμὰς ἑκατὸν εἴκοσιν· ἀκολούθως διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς πρόστιμον δραχ. ἐξήκοντα καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν μόνον ὁ Γιάννης Δήμου Δέδες διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι παρελείφθη ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐκθέσεων ἐναντίον τοῦ ἀρθ. 344 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας· καὶ 2, Διότι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη τὸ ἀρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 13 (25) Μαΐου 1835 περὶ τῆς προξενουμένης εἰς τοὺς ἀγροὺς βλάβης ἐκ τῆς βοσκῆς τῶν ζῶων Νόμου, καθότι δὲν ἀπρητήθη παρὰ τοῦ ἔχοντος δικαίωμα ἡ ἀποζημίωσις καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἀρθρον 3 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, καθότι τὸ καταγινωσκόμενον πρόστιμον δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἦναι ἀνώτερον τῶν εἴκοσι δραχμῶν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τὴν Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον τοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦντος καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1 καὶ 2 ἀρθ. τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Νόμου τότε καταδικάζεται εἰς ἀποζημίωσιν ὁ βοσκῆτας τὰ ζῶά του, καὶ ἀφήσας αὐτὰ ἀνευ ἐπιτηρήσεως νὰ βοσκῆτωσιν εἰς ξένας γαίας, ὅταν ὁ ζημιωθεὶς τὸ ἀπαιτήσῃ, κατὰ δὲ τὸ 3 ἀρθρον τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ὅταν δὲν γίνῃ ἀπαιτήσις πρὸς ἀποζημίωσιν ἐκ μέρους τοῦ ἔχοντος δικαίωμα, τότε δὲν καταδικάζεται ὁ παραβάτης τῶν εἰρημένων διατάξεων, εἰμὴ εἰς πρόστιμον 3 μέχρις 20 δραχμῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου καὶ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδίκου Θεβῶν καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συζητήσεως καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς καταμηνύσεως καὶ τῆς ἐνόρχου καταθέσεως τοῦ Κώτζιου Σωτήρχου, τοῦ ἔχοντος δικαίωμα εἰς ἀποζημίωσιν, ἀποδεικνύεται, ὅτι δὲν ἐγένετο παντάπασιν αἴτησις περὶ ἀποζημιώσεως· ὅθεν ὁ Πταισματοδίκης Θεβῶν, καταδικάσας τὸν ἀναιρεσεῖοντα δμοῦ μὲ τὸν ἀδελφόν του Χαράλαμπον Δέδε εἰς ἀποζημίωσιν δραχ.

120 καὶ κατὰ συνέπειαν εἰς πρόστιμον δραχ. 60, χωρὶς νὰ γείνη αἴτησις περὶ ἀποζημιώσεως παρὰ τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Κώτζιου Σωτήρχου, ἤρμηνευσε ψευδῶς καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμωσε τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Νόμου, ἐπομένως ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀναιρετέα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 500 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἀναιρεθῇ ἔνεκεν ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς ἢ ψευδοῦς ἐρμηνείας τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ὁ Ἄρειος Πάγος ἐφαρμόζει ὀρθῶς τὸ κατάλληλον ἄρθρον· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ πρᾶξις, τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἀναιρεσεῖων διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδίκου Θηβῶν, ἦτοι ὅτι τὴν 3 Ἰουνίου 1845 ἄφητε τὰ ποιμνιά του χωρὶς ἐπιτήρησιν καὶ ἐβόσκησαν εἰς τὴν ἀμπελοφυτεῖαν τοῦ Κώτζιου Σωτήρχου, χωρὶς νὰ γείνη αἴτησις περὶ ἀποζημιώσεως ἐκ μέρους τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Κώτζιου Σωτήρχου, προβλέπεται ἀπὸ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Νόμου, ἔχοντος οὕτω· « ἐὰν αἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 1 καὶ 2 ρηθεῖσαι ἀποζημιώσεις δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξευρεθῶσιν ἢ ἐὰν τυχὸν δὲν ἀπητοῦντο παρὰ τῶν ἐχόντων δικαίωμα, τὸ καταγινωσκόμενον παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου πρόστιμον, τὸ ὁποῖον κατατίθεται εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον, δὲν δύναται νὰ ᾔηαι μῆτε περισσότερον τῶν εἴκοσι, μῆτε ὀλιγώτερον τῶν τριῶν δραχμῶν. »

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου 1845 ὑπ' ἀριθ. 169 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Θήβαις Πταισματοδικείου, καταδικάζει τὸν Ἰωάννην Δῆμον Δεδέν, κάτοικον Χωστίων, ποιμένα, εἰς πρόστιμον δραχμῶν τριῶν· ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίχης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 87.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Ν. Γ. Μαυρομαμάτου, Β. Κουρουτοπούλου, Ἀ. Πάλμχ, Π. Σπηλιάδου, καὶ πα-

ρόντων τοῦ Ἀντειταγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Νοεμβρίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως ταῦ Πανάγου Δέγλα, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ἐμμ. Κοκκίνου.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 338 βουλευμάτος του, παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν τὸν Πανάγον Δέγλαν καὶ Ζαχαρίαν Μπεκταβῆν, διὰ τὴν δικάσθωσιν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι τὴν νύκτα τῆς 20 — 21 Ὀκτωβρίου 1844 ὁμοῦ μὲ δύο ἄλλους ἀγνώστους, ἔκλεψαν ἐκ τοῦ ἐν Λόγκᾳ ἔριον τοῦ δήμου Ἀλφείρας, Μύλου, ἓνα ἵππον τοῦ Χρήστου Ἀθ. Γιαννακοπούλου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς 20, οὐχὶ καὶ τὰς 400 δραχμὰς. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλευμάτος τούτου, εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ μνησθέντος Πλημμελειοδικείου, τοῦτο δικάσαν αὐτὸν ἐξέδωκεν τὴν ἀπὸ 4 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 419 ἀπόφασίν του, δι' ἧς κηρυχθέντες ἔνοχοι οἱ κατηγορούμενοι τῆς ἀποδοθείσης αὐτοῖς πράξεως, καταδικάσθησαν εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν ἕκαστος καὶ ἀλληλεγγύως εἰς τὰ ἔξοδα κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν μόνον ὁ Πανάγος Δέγλας διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι τὸ δικαστήριον δὲν ἦτον προσηκόντως συντεθειμένον, καθόσον οἱ ἀρχαιότεροι Πάρεδροι ἀνεπλήρωσαν, ὡς κωλυόμενοι ὑπὸ τοῦ τελευταίου, ἐνῶ δὲν ἐκωλύοντο ἐκεῖνοι, ἀλλ' εἶχον λάβει ἄδειαν ἀπουσίας, ἐπομένως δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπόφασιν ὁ λόγος τῆς ἀπουσίας των, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 91 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ. 2, Διότι αἰτήσαντος τοῦ Εἰσαγγελέως τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ μάρτυρος Διαμαντῆ Φωτεινοπούλου· τὸ δικαστήριον ἀπεφάσισε περὶ μάρτυρος ἀλλοτρίου τῆς δίκης, Γιαννάκη Δημοτρακοπούλου κωλυομένου, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐγένετο παντελῶς αἴτησις, καὶ οὕτω παρέβη τὰ καθήκοντά του, καὶ παρεβίασεν οὐσιώδεις τύπους, δίδοντας χρόραν εἰς ἀναίρεσιν· ὁ δὲ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ ἀναιρεσείουτος διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων προσέθεσε καὶ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ἐνῶ ὁ ἀναιρεσείουτος ἐκατηγορήθη ὅτι ἔκλεψε τὸν ἵππον τοῦ Χρήστου Ἀθ. Γιαννακοπούλου διὰ τῶν αἰτιολογιῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἵππος ἀνῆκεν οὐχὶ εἰς τὸν Χρῆστον Ἀθ. Γιαννακοπούλου, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀθανάσαιναν Γιαννακόνυμφον, ἐκ τούτου ἐπεταί, ὅτι τὸ αἰτιολογικὸν ἀναφέρεται εἰς πρᾶξιν πάντῃ ἀλλοτρίαν τῆς κατηγορίας, καὶ περιέχει περιστατικὰ ἀνατρέποντα τὴν ταυτότητα τοῦ κλεπιμαίου πράγματος, ἣτις ὤφειλε νὰ ᾖναι ἡ βᾶσις τῆς κατηγορίας καὶ τῆς καταδικαστικῆς

ἀποφάσεως, ὥστε τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως εἶναι ἑλλειπὲς αἰτιολογικοῦ καὶ ἐπομένως ἀναιρετέον. 2, Διότι ἐνῶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς ἀποφάσεως βεβαιοῦται, ὅτι ἡ πράξις εἶχε συμβῆ εἰς τὸν Μύλον τοῦ Διαμαντῆ Φωτεινοπούλου, αἴφνης εἰς τὸ συμπερασματικὸν μέρος αὐτῆς, ὁ κατηγορούμενος θεωρεῖται ἔνοχος κλοπῆς συμβάσης εἰς τὸν Μύλον ἄλλου προσώπου, δηλ. τοῦ Φωτεινοῦ Φωτεινοπούλου, ἐπομένως ἡ ἀντίφασις αὕτη ὡς πρὸς τὰ περιστατικὰ τῆς πράξεως, καταργεῖ τὴν ταυτότητα αὐτῆς καὶ γεννᾷ τὴν ἀοριστίαν τοῦ ἐγκλήματος, ἀμφότεραι δὲ αἱ ἑλλείψεις αὗται περιορίζουσαι τὸ δικαίωμα τῆς ὑπεραπίσεως, καὶ καθιστῶσαι τὴν ἀπόφασιν ἑλλειπῆ, ὡς πρὸς τὸ αἰτιολογικὸν ἀποτελοῦσι λόγον ἀναιρέσεως. 3, Διότι καταδικασθέντος τοῦ ἀναιρεσειόντος δι' ἐγκλημα κλοπῆς τετελεσμένον τὸ σκεπτικὸν τῆς ἀποφάσεως μέρος, δὲν περιέχει περιστατικὰ, ἐξ ὧν νὰ συναγεται: ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον κατὰ Νόμον ἄρθρον 371 Ἐδ. 2 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου δὲν θεωρεῖται τετελεσμένον, παρὰ ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ κλέπτης ἀφαιρέσει τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ ἰδιοκτῆτου, καὶ τὸ λάβει ὑπὸ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐξουσίαν, ἀλλὰ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ αἰτιολογικὸν τῆς ἀποφάσεως μέρος περιστατικὰ παρέχουσι στοιχεῖα ἀποπείρας, οὐχὶ δὲ καὶ τετελεσμένης ἐγκληματικῆς πράξεως, καθότι δὲν βεβαιοῦται ἡ ὀριστικὴ τῆς κατοχῆς τοῦ ἵππου ἀφαίρεσις ἀπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτας, καὶ ἡ περιέλευσις τῆς ἐξουσίας τοῦ πράγματος εἰς τὸν κλέπτην, ὥστε καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον κακῶς καταδικάσθη ὁ ἀναιρετεῖων εἰς τὴν ποινὴν τοῦ τετελεσμένου ἐγκλήματος ἄνευ αἰτιολογικοῦ. 4, Διότι ἐντὸς τῆς ἀποφάσεως δὲν ἀπαντᾶται οὐδεμίᾳ αἰτιολογίᾳ ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ ἵππου: ἐπομένως κακῶς καὶ ἀναιτιολογήτως ἐκηρύχθη ὁ ἀναιρετεῖων ἔνοχος κλοπῆς, ὑπερβαίνουσης ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς τὰς 20 δραχμάς. 5, Διότι κακῶς ἐφηρμόσθη εἰς τὸν κατηγορούμενον ὁ § 2 τοῦ ἄρθρου 376 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, πρὸς ἐπιβάρυνσιν τῆς ποινῆς αὐτοῦ, καθόσον κατὰ τὸν παράγραφον τοῦτον, ἡ ἐπιβαρύνουσα αἰτία καταλογίζεται ἐπὶ κλοπῶν, γενομένων εἰς ζῶα βόσκοντα, κοπρεύοντα ἢ ἐλαυνόμενα, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς βοσκῆς τοῦ κοπρίσματος καὶ τῆς ἐλάσεως, ἐνῶ ἐπὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ κλαπείς δῆθεν ἵππος φυλαττόμενος ἐντὸς τῆς αὐλῆς, δὲν ὑπῆρχεν εἰς καμμίαν τῶν περιστάσεων τούτων, τῶν ἀποτελουσῶν κατὰ τὸν § 2 τοῦ ἄρθρου 376 ἐπιβαρυντικὰς αἰτίας, ἐπομένως ὑπάρχει ψευδὴς ἐρμηνεία καὶ κακὴ ἐφαρμογὴ Νόμου, δίδουσα χώραν εἰς ἀναίρεσιν. 6, Διότι δὲν ὑπάρχει οὔτε αἰτιολογικὸν, οὔτε καὶ διηγηματικὸν μέρος, ἐξ ὧν νὰ προκύπτῃ ἡ συντυχία τῆς ἐπιβαρυντικῆς ταύτης

περιστάσεως εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ὥστε καὶ διὰ τὴν ἔλ-
λειψιν ταύτην εἶναι ἀναιρετέα ἢ ἀπόφασις.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Β. Κουρουτοπούλου,
τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ τὸν Ἀντειταγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 27 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, κωλυο-
μένου δικαστοῦ τινός, καὶ μὴ ὑπάρχοντος πλέον ἄλλου τοιούτου,
ἐπέχει τὸν τόπον αὐτοῦ εἰς Πάρεδρος κατὰ τὴν εἰς τὸ διάταγμα
τοῦ διορισμοῦ ὀρισθεῖσαν τάξιν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, κωλυομέ-
νων τοῦ τε δικαστοῦ Π. Ἀλεξανδροπούλου καὶ τῶν ἀρχαιοτέρων
Παρέδρων Ν. Μουτζοπούλου, Δ. Μπάστα καὶ Ἰω. Τζάνε, ὡς δη-
λοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἔλαβε τὸν τόπον τοῦ
πέμπτου δικαστοῦ ὁ νεώτερος Πάρεδρος Ἡλίας Λυκουρέζος, συμ-
φώνως μὲ τὴν εἰρημένην διάταξιν, ὁ δὲ λόγος τοῦ κωλύματος δὲν
ἀπαιτεῖται παρὰ τοῦ Νόμου νὰ μνημονεύηται εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὡς
ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσεύων, ἀλλ' ἀρκεῖ μόνον νὰ γίνηται ἀπλῶς μνεῖα
αὐτοῦ, καθόσον εἰς τὴν μνεῖαν ταύτην ἐμπεριλαμβάνεται σιωπηλῶς
καὶ ὁ λόγος εἴτε ἀσθενείας εἴτε ἀπουσίας, εἴτε ἄλλης τινός αἰτίας,
διὰ τὴν ὁποίαν ἐκωλύετο ὁ πρεσβύτερος πάρεδρος, ὅθεν καθίστα-
ται ἀνυπόστατος ὁ πρῶτος λόγος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 418 ἀποφάσεως, καὶ
ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐξηρέθη ὡς
μάρτυς ὁ Γιαννάκος Δημητρακόπουλος κατ' αἴτησιν τοῦ Εἰσαγγε-
λεῆος, καὶ οὐχὶ ὁ Διαμαντῆς Φωτεινόπουλος, ἂν δὲ εἰς τὸ ἰσο-
ρικὸν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως τὸ ὄνομα τούτου ἀναφέρεται, ὅτι
ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε δῆθεν τὴν ἐξάρισιν αὐτοῦ ἦτοι τοῦ Φωτει-
νοπούλου, τοῦτο βεβαίως εἶναι γραφικὸν λάθος παρεισδύσαν ἐκ πα-
ραδρομῆς, καθότι αὐτὸς ὁ Φωτεινόπουλος ἐξετάσθη ὡς μάρτυς,
προτοῦ νὰ κάμῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς τὴν περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ Δημητρα-
κοπούλου ὡς πατὴρ τοῦ κατηγορουμένου πρότασίν του, ὡς ἐμφαί-
νεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, καὶ ἐπομένως δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξαίρεθῇ
μετὰ τὴν ἐξέτασίν του ὡς μάρτυρος, ὥστε καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι
ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ ἀπεδείχθη ὅτι ὁ κλαπεὶς ἵππος εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ
Χρήστου Ἀθαν. Γιαννακοπούλου, καθότι αὐτὸς οὗτος κατεμήνυσε
τὸν ἀναιρεσεύοντα ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ, ἐπομένως ὁ καταμηνυθεὶς
καὶ παρεπέμφθη διὰ τοῦ βουλευματος, καὶ κατεδικάσθη ὡς κλέψας
τὸν ἵππον τοῦ Χρήστου Ἀθ. Γιαννακοπούλου ἐκ τοῦ ἐν Λογκᾷ
Μύλου, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβληθείτης ἀπο-

επίστεως, τὸ δὲ αἰτιολογικὸν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἀπογοῶν καὶ σύμφωνον μὲ τὸ διατακτικὸν αὐτῆς· ἂν δὲ ἀντιὴ νὰ διαλαμβάνη τὸ αἰτιολογικὸν, ὅτι ὁ ἵππος εἶναι τοῦ Χρήστου Ἄθ. Γιαννακοπούλου, διέλαβε μέγαν ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔκλεψε τὸν ἵππον τῆς Ἄθ. Γιαννακονύμφης ἀπὸ τὸν ἐν Λογκᾷ Μύλον, τοῦτο ὅχι μόνον δὲν καθιστᾷ τὸ αἰτιολογικὸν πλημμελές, καθόσον δὲν εἶναι ἄλλος ὁ ἵππος αὐτῆς καὶ ἄλλος ὁ τοῦ Χρήστου Ἄθ. Γιαννακοπούλου, ἀλλ' εἶναι σύμφωνον καὶ μὲ τὰ γεγονότα, καθότι αὐτὸν τὸν ἴδιον ἵππον τοῦ Χρήστου Ἄθ. Γιαννακοπούλου, εἶχεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀθανάσινα Γιαννακονύμφη εἰς τὸν εἰρημένον μύλον, καὶ ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῆς τὸν ἔκλεψεν ὁ ἀναιρεσεῖων, ὡς διαλαμβάνει τὸ αἰτιολογικὸν τῆς ἀποφάσεως, ὥστε ὁ λόγος τοῦ ἀναιτιολογήτου τῆς ἀποφάσεως εἶναι ψευδής.

Ἐπειδὴ εἶναι ἀδιάφορον ἂν εἰς τὸ αἰτιολογικὸν τῆς ἀποφάσεως λέγη τὸ δικαστήριον, ὅτι ἡ κλοπὴ συνέβη εἰς τὸν μύλον τοῦ Διαμαντῆ Φωτεινοπούλου, εἰς δὲ τὸ συμπερασματικὸν αὐτῆς, ὅτι ἡ κλοπὴ συνέβη εἰς τὸν μύλον τοῦ Φωτεινοπούλου, καθότι εἶναι ὁ αὐτὸς ἐν Λογκᾷ μύλος καὶ δὲν εἶναι ἄλλος τοῦ Διαμαντῆ καὶ ἄλλος τοῦ Φωτείου Φωτεινοπούλου, καὶ ἡ προέκυψε γραφικὸν τῶν κυρίων ὀνομάτων λάθος εἰς ἓν ἐκ τῶν δύο μερῶν, ἢ εἶναι δύο ἀδελφοὶ Διαμαντῆ καὶ Φώτιος Φωτεινόπουλοι ἐξουσιάζοντες τὸν αὐτὸν μύλον, ὥστε καὶ ὁ λόγος οὗτος περὶ τῆς μὴ ταυτότητος τῆς πράξεως εἶναι ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ τὸ σκεπτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως διαλαμβάνον, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀναιρεσεῖων, θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ξένην περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν, ἔκλεψαν ἓνα ἵππον τῆς Ἀθανάσινας Γιαννακονύμφης ἀπὸ τὸν μύλον τοῦ Φωτείου Φωτεινοπούλου ἀξίας ἀνωτέρας τῶν εἴκοσι, οὐχὶ καὶ τῶν τετρακοσίων δραχμῶν, περιέχει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα παρὰ τοῦ ἄρθρου 371 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀπκρτίζουν τὴν πράξιν τῆς κλοπῆς, καθότι διὰ τῆς ἐκφράσεως ἔκλεψαν ἓνα ἵππον, παρίσταται ἡ πράξις ὡς τετελεσμένη, δηλ. ὅτι ὁ κλέπτης κατέλαβε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, ὥστε καὶ ὁ λόγος περὶ τῆς ἐλλείψεως τῶν ἀπαιτουμένων στοιχείων τῆς πράξεως καθίσταται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἐπίσης εἶναι ἀνυπόστατος καὶ ὁ λόγος περὶ τοῦ ἀναιτιολογήτου τῆς ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ ἵππου, καθότι ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς τελευταίας σχέψεως αὐτῆς, βασιζομένης εἰς τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων καὶ εἰς τὰ τῆς συζητήσεως προκύψαντα διάφορα γεγονότα, αἰτιολόγησε τὸ δικαστήριον τὴν ἀπόφασίν του

ἀποχρώντως εἰπόν, ὅτι ὁ κλαπεῖς ἵππος εἶναι ἀξίας ἀνωτέρας τῶν εἴκοσι, οὐχὶ τῶν 400 δραχμῶν.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τοὺς δύο τελευταίους λόγους τῶν προτάσεων οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι βᾶσιμοι, καθότι ἐνῶ κηρύττεται ὁ ἀναιρεσεῖων ἔνοχος μόνον τοῦ ὅτι τὴν νύκτα τῆς 20 πρὸς τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1844 ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἔκλεψεν ἐκ τοῦ ἐν Λογχαῖ ὄριου τοῦ Δήμου Ἀληφείρας μύλου ἓνα ἵππον τοῦ Χρήστου Ἀθ. Γιαννακοπούλου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς εἴκοσι, οὐχὶ καὶ τὰς 400 δραχμὰς, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν κατεδίκασεν αὐτὸν καὶ διὰ τὴν ἐπιβαρυντικὴν περίπτωσιν τοῦ ἀριθ. 2 τοῦ ἄρθρου 376, δηλαδὴ ὅτι ἡ κλοπὴ ἐγένετο εἰς ἵππον ἀυλιζόμενον, περὶ τῆς ὁποίας δὲν ἐκηρύχθη ἔνοχος, ὥστε δι' αὐτὸν τὸν λόγον μόνον καθίσταται ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις, καθόσον ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν ἀριθμὸν 2 τοῦ εἰρημένου ἄρθρου 376 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 500 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἐὰν ἐγείνηται ἀναίρεσις ἐνεκεν ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ὁ Ἄρειος Πάγος ἐφαρμόζει ὁρθῶς τὸ ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ, ὡς προεῖρηται, ὁ ἀναιρεσεῖων δὲν ἐκηρύχθη ἔνοχος τῆς ἐπιβαρυντικῆς περιστάσεως τοῦ ὅτι ἔκλεψεν ἵππον ἀυλιζόμενον, ἀλλὰ μόνον ἐν χειρῶν νυκτὸς κατὰ τὴν 20—21 Ὀκτωβρίου τοῦ 1844 ἔκλεψεν ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἐκ τοῦ ἐν Λογχαῖ ὄριου τοῦ Δήμου Ἀληφείρας μύλου ἓνα ἵππον τοῦ Χρήστου Ἀθ. Γιαννακοπούλου ἀξίας πλέον τῶν εἴκοσι καὶ οὐχὶ τῶν 400 δραχμῶν· ἡ δὲ πράξις αὕτη προνοεῖται καὶ τιμωρεῖται ἀπὸ ἄρθρα 371, 373 καὶ 376 § 7 λέγοντα (ἄρθ. 371) « ἔνοχος κλοπῆς εἶναι, ὅστις ἐν γνώσει λαμβάνει εἰς κατοχὴν αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα ξένα κινητὰ κτήματα, μὴ ἐξαίρουμένων μηδ' αὐτῶν τῶν ἔργων τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς, διὰ τὰ ἐξ ἡ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του, Ποιν. Νόμ. 432, ἡ κλοπὴ εἶναι τελεσμένη, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ κλέπτης καταλάβῃ τὸ πρᾶγμα ἀφαιρέσας αὐτὸ ἀπὸ τὸν τόπον του, ἢ ἄλλως τὸ λάβῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του (ἄρθ. 373) ἡ κλοπὴ, ἣτις δὲν ἔχει καμμίαν τῶν εἰς τὰ ἀκόλουθα ἄρθρα 274 καὶ 375 ὀριζομένων ἐπιβαρυντικῶν ἰδιοτήτων τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἐὰν τῆς κλοπῆς τὸ ἀνικείμενον ὑπερβαίνῃ τὴν ἀξίαν τῶν εἴκοσι δραχμῶν, Ποιν. Νόμ. 371, 376, 379, 693 καὶ 694 (ἄρθ. 376) ὡς ἰδιαιτέρως ἐπιβαρύνουσα αἰτία θεωρεῖται, ἐὰν ἡ κλοπὴ πραχθῇ § 7 ἐν χειρῶν νυκτὸς.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτων ὅλους τοὺς ἄλλους ἀναιρέσεως λόγους, ἐκτὸς μόνον τῶν ἐν τοῖς προτάσεσι δύο τελευταίων, διὰ τοὺς ὁποίους παραδεχόμενον τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως, ἀναιρεῖ ἐν μέρει τὴν

ἀπὸ 4 Ὀκτωβρίου τοῦ 1845 ὑπ' ἀριθ. 419 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν καθόσον ἀφορᾷ τὴν ποινὴν τῆς φυλακίσεως, καὶ καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίοντα Πανάγον Δέλγαν, γεννηθέντα εἰς Δέλτζαι καὶ κατοικοῦντα εἰς Νιβίτζαν τῆς Τριφυλίας, ἐτῶν 30, γεωργόν, εἰς φυλάκισιν ἑνδεκα μηνῶν· ἐπιβάλλει τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου. Διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν πρώτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 88.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Μαυρομμάτου, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηλθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Νοεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρεσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικαῖς Ἀντεισαγγελέως.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 568 βουλεύματός του παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν τὸν Σταυροκαναβάν καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ Διαμάνταν διὰ νὰ δικαθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 18 Ἰουνίου π. ε. μεταβάντες εἰς τὸν εἰς θέσιν Σπηγᾶν τοῦ χωρίου Σαλήβανας τῆς Κυναίθης ἀγρὸν τοῦ Νικολάου Λυμπέρη ἐκ προθέσεως, ἔφθειρον δὲ ἐκκοπῆς τὸν σῖτον τὸν αὐτόθι ἐσπαρμένον μὴ ὄντα εἰσέτι ἐν ὥρᾳ συγκομιδῆς καὶ ἕνεκα τούτου προῆλθον ζημίαι εἰς τὸν Λυμπέρην πλέον τῶν εἴκοσι δραχμῶν. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλεύματος τούτου εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ μνησθέντος δικαστηρίου καὶ γενομένης συζητήσεως ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ 20 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 249 ἀπόφασις τοῦ ρηθέντος Πλημμελειοδικείου, τὸ ὁποῖον κηρυχθὲν ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην ἐπὶ φθορᾷ ξένης ἰδιοκτησίας κατηγορίαν κατὰ τοῦ Σπύρου Καναβοῦ καὶ τῆς συζύγου

αὐτοῦ Διαμάντως, παρέπεμψε τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος κατηγορίαν εἰς τὸν ἀρμόδιον Εἰρηνοδίκην ὡς Πταισματοδίκην. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι τὸ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἐπικαλεσθὲν διάταγμα τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ προφυλάξεως τῶν δενδροφυτειῶν κτλ. δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι ἐκεῖνο πραγματεύεται περὶ βλάβης, προερχομένης ἀπὸ ζῶα βόσκοντα, εἰς δὲ τὴν γενικὴν ἔκφρασιν, « ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας, » δὲν δύναται νὰ συμπεριληφθῆ καὶ ἡ ἐκ προθέσεως καὶ μετὰ σκέψεως γενομένη φθορὰ, περὶ ἧς ἤθελε κάμει ρητὴν μνείαν ὁ Νομοθέτης, ἂν διεννοεῖτο νὰ συμπεριλάβῃ καὶ ταύτην, ἐπομένως ὡς εἰδικὸς Νόμος τὸ ρηθὲν διάταγμα πρέπει νὰ ἐξάγῃται κατὰ τὰ στενὰ τῆς ἐρμηνευτικῆς ὅρια· 2, Διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ὑπήγετο ἡ ἐκδίκασις τῆς περὶ ἧς πρόκειται πράξεως εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πταισματοδικείου πάλιν, ἀφοῦ ἅπαξ αὕτη διὰ βουλευμάτων ἐφέρθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, τοῦτο ὄφειλε νὰ δικάσῃ αὕτην, κατὰ τὸ ἄρθρον 393 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καθόσον μάλιστα δὲν ἀπηγορεύθη ρητῶς διὰ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος διατάγματος ἡ ἐκδίκασις τῶν τοιαύτης φύσεως ὑποθέσεων ἀπὸ τὰ Πλημμελειοδικεῖα, ὅσάκις αὐταὶ ὑπάγονται κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ Ποινικοῦ Νόμου περὶ φθορᾶς εἰς τὴν ἀρμοδιότητά των· 3, Διότι ἡ ἐκδίκασις τῶν γενομένων εἰς τὰς δενδροφυτείας καὶ σπαρτὰ φθορῶν ὑπήχθη εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Εἰρηνοδίκου διὰ τὸ σύντομον καὶ ταχὺ τῆς περαιώσεως τῶν ὑποθέσεων τούτων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀφοῦ παρῆλθεν ἔτος ὀλόκληρον ἀπὸ τῆς πράξεως, καὶ ἀφοῦ ἐφέρθη αὕτη ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου πρὸς ἐκδίκασιν, εἶναι πλέον ὄλως περιττὴ καὶ ἐναντίον μάλιστα τῆς ἐννοίας τοῦ Νόμου ἢ εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον παραπομπὴ τῆς δίκης, περὶ ἧς ὁ λόγος· 4, Διότι τὸ δικαστήριον πρὶν ἢ ἀκούσῃ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἐξ ἧς ἤθελε προκύψῃ ὅποια ἡ πράξις, καὶ ἂν ὑπήγετο εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἐξαιρετικοῦ περὶ φθορῶν Νόμου, ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον μολὶς ἀπαγγεληθείσης παρὰ τοῦ Εἰσαγγελεὺς τῆς κατηγορίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ διάταγμα τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 διαλαβὸν ἐν γένει περὶ τῶν εἰς τὰ σπαρτὰ καὶ τὰς δενδροφυτείας ζημιῶν, προξενουμένων, εἴτε ἀπὸ ζῶα, εἴτε ἀπὸ ἄλλας αἰτίας, ἀπένειμει ρητῶς

τὴν ἐκδίκασιν αὐτῶν εἰς τοὺς Εἰρηνοδίκας, καὶ ἐξήρσε μόνον τὰ κακουργήματα, ἐπομένως σύμφωνα μὲ τὸ μνησθὲν διάταγμα ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον τὸ Πλημμελειοδικεῖον Πατρῶν εἰς τὴν δίκην τοῦ Σπύρου Καναβοῦ καὶ τῆς συζύγου του Διαμάντως, κατηγορουμένων ἐπὶ φθορᾷ ξένης ιδιοκτησίας εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο δεσμευμένον οὔτε ἐκ τοῦ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τοῦ παραπέμφαντος τὴν εἰρημένην πράξιν ἐνώπιον τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν, ἀλλ' ὤφειλεν, ὡς ἔπραξε, νὰ κηρυχθῆ ἀναρμόδιον δυνάμει τοῦ μνησθέντος διατάγματος καὶ τοῦ ἀρθροῦ 35 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, οὔτε διότι ἡ ὑπόθεσις εἰσήχθη ἀργὰ ἐνώπιόν του πρὸς δὲ τούτοις τὸ εἰρημένον δικαστήριον, κρίναν εὐθὺς ἐκ τῆς ἀπαγγελίας τῆς κατηγορίας, ὅτι ἦτον ἀναρμόδιον εἰς τὴν εἰρημένην ὑπόθεσιν, δὲν ἦτον ὑπόχρεον ν' ἀκούσῃ τὴν ὅλην συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, καὶ τότε ν' ἀποφανθῆ, ὅτι ἦτον ἀναρμόδιον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις Πλημμελειοδίκασι Ἀντισταγγελέως, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 20 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 249 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 89.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, Χ. Κρατᾶ Παρέδρου, ἀπόντος τοῦ Ἀρειοπαγίτου Ἐδ. Μάσσωνος, τοῦ δὲ ἀρχαιοτέρου Κ. Π. Τυπάλδου παρέδρου κωλυομένου, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντισταγγελέως Κ. Μ. Κατσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Νοεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἡσαΐα Ἀν. Μακαστάρου.

Ἐπὶ τῇ μηνύσει τοῦ Σκαρλάτου Ῥωσσέτου, ὁ Ἡσαΐας Α. Μακαστάρου παρεπέμφθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5,512 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον

αὐτῶν, ἵνα δικασθῆ ὡς ὑπαίτιος, τοῦ ὅτι κατὰ τὴν 24 Αὐγούστου ε. ε. ἔλαβεν ἐν γνώσει εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Σκαρλάτου Ῥωσσέτου, ἐκ τῆς ἐνταῦθα κειμένης οἰκίας αὐτοῦ ἐν χρυσοῦν ὄρολόγιον μὲ μίαν ἄλυτον χρυστὴν, πρὸς δὲ δύο δραχμὰς ἀργυρὰς καὶ ἐν χαλκοῦν δεκάλεπτον, ἀξίζοντα ἅπαντα πλέον τῶν εἴκοσι δραχμῶν οὐχὶ δὲ καὶ τῶν 400, διὰ τὰ ἐχρησάμενος ὡς ἰδιοκτησίαν του. Εἰσαχθείσης ἀκολούθως τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ μνησθέντος Πλημμελειοδικείου, καὶ συζητήσεως γενομένης, ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ 9 Νοεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 3,437 ἀπόφασις αὐτοῦ, δι' ἣς κηρυχθεὶς ἔνοχος ὁ ἀναιρεσεῖων ἤδη τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ πράξεως, καταδικάσθη διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, 1, εἰς ἕξ μηνῶν φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης· 2, μετὰ τὴν ἀποπλήρωσιν τῆς φυλακίσεως ταύτης ν' ἀπέλθῃ πέραν τῶν Ἑλληνικῶν ὁρίων· 3, νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν δικηγόρον Σ. Ῥωσσέτον πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ χρυσοῦ ὄρολογίου του μετὰ τῆς χρυστῆς αὐτοῦ ἀλύττου κτλ. δραχμὰς διακοσίας πενήκοντα, καὶ προσέτι εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα δραχμὰς δεκαοκτώ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου κτλ. ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Ἀντεισαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν περὶ οὗ ὁ λόγος αἴτησιν ἀναίρεσεως, διὰ τοῦ πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀπὸ 23 Νοεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 629 ἐγγράφου του, ἐξητήσατο τὴν ὡς ἀπαραδέκτου ἀπόρριψιν αὐτῆς, διότι ὁ ἀναιρεσεῖων δὲν παρακατέθεσε συγχρόνως μὲ τὴν πρὸς ἀναίρεσιν αἴτησιν τὸ παρὰ τοῦ Νόμου διαταπτόμενον παράβολον, οὐδὲ ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 485 ἄρθρ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, συνδυασμένον μὲ τὸν ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1838 Νόμον, ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἴτησις, εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ αὐτὴν πενήκοντα δραχμὰς, διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἦτταν, ἀπηλλαγμένοι δὲ τῆς χρηματικῆς προκαταβολῆς εἶναι μόνον ὅσοι καταδικάσθησαν ἐπὶ κακουργήματι, ἢ ἀπέδειξαν διὰ μαρτυρικοῦ τοῦ δημάρχου τῆς κατοικίας αὐτῶν ὅτι εἶναι πένητες· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν καταδικασθεὶς ἐπὶ Πλημμελήματι, οὔτε τὸ παράβολον κατέθεσεν, οὔτε ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης.

Διὰ ταῦτα λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρ. 487 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἡσαίου Ἄν. Μακκαστάρου κατοίκου Ἀθηνῶν, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Νοεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 3,437 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήτηκοντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς δεκαοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 28 Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 90.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάου, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, ἀπόντος τοῦ Ἀρειοπαγίτου Ἐδ. Μάσσωνος, τῶν δὲ Παρέδρων ΚΚ. Π. Τυπάλδου καὶ Χ. Κρασαῖ κωλυομένων, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 29 Νοεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὰς ἐξῆς αἰτήσεις ἀναιρέσεως τοῦ Γεωργίου Θερμιώτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ δικηγόρου Ν. Βαλσαμάκη ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος, καὶ τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Ἀντεισαγγελέως.

Διὰ βουλεύματος ὑπ' ἀριθ. 5,280 τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, μεταβριθμηθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ ἀ. Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1,177 τοῦ συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, ἡ Αἰκατερίνη Καραμανίτζα, Γεώργιος Θερμιώτης, Τσανῆς Δεκαβάλας, Παναγιώτης Σταυρόπουλος καὶ Παναγιώτης Κωνσταντίνου, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, ἵνα δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι τὴν ἑσπέραν τῆς 20 Μαρτίου ε. ε. οἱ μὲν τρεῖς τελευταῖοι μετ' ἄλλων ἀπήγαγον βιαίως τὴν Ἀγγελικὴν Πατριανὰν ἐκ τῆς ἐνταῦθα οἰκίας τῆς ἐπὶ σκοπῷ ἀκολασίας τὸ ὁποῖον κατόρθωσαν, οἱ δὲ δύο πρῶτοι ὅτε δηλαδὴ Γεώργιος Θερμιώτης καὶ ἡ Αἰκατερίνη Καραμανίτζα, ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως παρεκίνησαν τοὺς ἀνωτέρω εἰς τὴν ἐκτέ-

λεσιν τῆς προκειμένης πράξεως, μεταχειρισθέντες ἐπίτηδες ὡς ἔρμαιον τὸ πάθος των. Ἀκολούθως εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ μνησθέντος Κακουργιοδικείου, οἱ ἔνορκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των, ἐκήρυξαν τοὺς μὲν τρεῖς τελευταίους, ἦτοι τοὺς Τσανῆν Δεκαββάλαν, Παν. Σταυρόπουλον καὶ Παν. Κωνσταντίνου ἀθώους, τοὺς δὲ δύο πρώτους τοῦτέστι τὴν Αἰκατερίνην Καραμανίτζαν καὶ τὸν Γεώργιον Θερμιώτην ἐνόχους κτλ. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, οἱ Σύνοδοι κατὰ πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως, ἐξέδωκαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 100 ἀπόφασίν των, δι' ἧς ἠκύρωσαν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ὡς ἀντιφατικὴν, καὶ διέταξαν αὐτοὺς ἵνα ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ δωμαίον τῶν διασκέψεων, πρὸς σύνταξιν νέας ἐτυμηγορίας. Μετὰ ταῦτα οἱ ἔνορκοι διὰ νέας ἐτυμηγορίας των ἐπαναλαβούσης τὰ αὐτὰ ἀποφάνθησαν ὡς ἐφεξῆς:

« Ὅχι, ὁ Τσανῆς Δεκαββάλας γεννηθεὶς εἰς Φυλέγανδρον καὶ κατοικῶν εἰς Ἀθήνας κτλ. δὲν εἶναι ἔνοχος ὅτι τὴν 20 Μαρτίου 1845 ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἐπελάβειτο μὲ βίαν τῆς εἰκοσαετοῦς Ἀγγελικῆς Πατριναῆς ἀκούσης, καὶ ἀπήγαγε μετ' αὐτῶν ἐκτὸς τῆς πόλεως αὐτὴν ἐκ τῆς ἐνταῦθα οἰκίας της, ἐπὶ σκοπῷ διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῆ εἰς ἀκολασίαν. Ὅχι, ὁ ῥηθεὶς Τσανῆς Δεκαββάλας δὲν κατόρθωσε μετὰ τὴν ἀπαγωγὴν τὸν περὶ ἀκολασίας σκοπὸν του, (τοῦτο αὐτὸ ἀπεφάνθησαν διὰ τε τὸν Παναγιώτην Σταυρόπουλον καὶ τὸν Παναγιώτην Κωνσταντίνου). Ναὶ ἡ Αἰκατερίνη Καραμανίτζα γεννηθεῖσα εἰς Μιστρά καὶ κατοικοῦσα εἰς Ἀθήνας ἐτῶν 35 δημοσία, εἶναι ἔνοχος ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως, παρεκίνησεν ἄλλους τινὰς πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης πράξεως, μεταχειρισθεῖσα ὡς ἔρμαιον τὸ πάθος της. Ναὶ, ὁ Γεώργιος Θερμιώτης, γεννηθεὶς εἰς Θερμιὰ καὶ κατοικῶν εἰς Ἀθήνας ἐτῶν 36 τζαγκάρης, εἶναι ἔνοχος ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως παρεκίνησεν ἄλλους τινὰς πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης πράξεως, μεταχειρισθεὶς ἐπίτηδες ὡς ἔρμαιον τὸ πάθος του. » Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 7 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 102 ἀπόφασίν του, δι' ἧς κατεδίκασε τὴν μὲν Αἰκατερίνην Καραμανίτζαν εἰς ἕξ ἐτῶν εἰρκτὴν, τὸν δὲ Γεώργιον Θερμιώτην εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς Γεώργιος Θερμιώτης διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

ἀ. Διότι ἐνῶ κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1,177 βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, καὶ κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 8,845 ἐγκλητήριον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Ἐφέταις Εἰσαγγελέως, παρεπέμφθη διὰ νὰ δικασθῆ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως, παρεκίνησε τοὺς Τσανῆν Δεκαββάλαν, Παναγιώτην Σταυ-

ρόπουλον καὶ Κωνσταντῖνον Παναγιώτου ἢ Παναγιώτην Κωνσταντῖνου, ν' ἀπαγάγωσι βιαίως τὴν Ἀγγελικὴν Πατριανὴν ἐκ τῆς ἐν Ἀθήναις οἰκίας τῆς ἐπὶ σκοπῶ ἀκολασίας, καὶ ὅτι οἱ εἰρημένοι ἐξετέλεσαν τὴν ἀκολασίαν, καὶ ἐνῶ τὰ ζητήματα τὰ τεθέντα ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐστηρίζοντο εἰς τὴν ἀνωτέρω κατηγορίαν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ἐκηρύχθη ἔνοχος ὅτι παρεκίνησεν ἄλλους πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω ἀπαγωγῆς. β'. Διότι ἐνῶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἀπεφασίσθη ὅτι οἱ αὐτουργοὶ δὲν ἐξετέλεσαν τὸ ἔγκλημα, αὐτὸς ἐκηρύχθη ἔνοχος ὡς συνεργὸς αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἔγκλήματος ὡς τετελεσμένου. γ'. Διότι ἐνῶ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων τὸν ἐκήρυξεν ἔνοχον, ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως παρεκίνησεν ἄλλους τινὰς ν' ἀπαγάγωσι τὴν Ἀγγελικὴν Πατριανὴν ἐπὶ σκοπῶ ἀκολασίας, καὶ ἐνῶ δὲν ἀπεφασίσθη ὅτι ἡ ἀκολασία ἐξετελέσθη, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων τὸν ἐκήρυξεν ἔνοχον εἰς βαθμὸν κακουργήματος, ἦτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 331 § 1 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐνῶ κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρ. 335 § 1, καὶ τὸ ἄρθρον 458 § 19 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὃ δὲ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Ἀντισταγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, καθὼς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 100, καθόσον ἀφορᾷ μόνον τὴν Αἰκατερίνην Καραμανίτζαν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ἀφοῦ ἐτέθησαν ἅπαξ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων τὰ ζητήματα, καὶ παρεδόθησαν εἰς τοὺς ἐνόρκους διὰ τὴν πρώτην ἀποφάσεώς του, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐπιτρέψαν εἰς τοὺς ἐνόρκους ν' ἀλλάξωσι τὸ ἀφορῶν τὴν καταδικασθεῖσαν Αἰκατερίνην Καραμανίτζαν ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του. 2 Διότι ἀφοῦ οἱ ἐνορκοὶ ἀπεφάνθησαν ἀποφατικῶς ἐπὶ τῶν κυρίων καὶ ὑπαλλήλων ζητημάτων, τῶν ἀφορόντων τοὺς ὡς αὐτουργοὺς δικασθέντας δὲν ὠρίσθη, διὰ τοῦ μέρους τῆς ἐτυμηγορίας των τοῦ ἀναγομένου εἰς τὴν Αἰκατερίνην Καραμανίτζαν, ἡ πρᾶξις τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος αὕτη. 3, Διότι διὰ νὰ καταλογισθῇ ὡς κολάσιμος ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀξιοποιῶν πράξεων παρακινήσεις τινὸς, ὑπὸ τὸν ὅρον καθ' ὃν παρεπέμφθη ἡ Αἰκατερίνα Καραμανίτζα εἰς δίκην, ἀπαιτεῖται νὰ μεταχειρισθῇ ὁ παρακινήσας ἐπίτηδες ὡς ἔρμαιον τὸ πάθος τοῦ παρακινουμένου ἄρθρ. 56 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου διὰ τὴν μνησθεῖσαν γυναῖκα, τὰ τε ζητήματα καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν καταφατικὴ ἀπάντησις τῶν ἐνόρκων, ἀναφέρουν ὅτι ἡ κηρυχθεῖσα ἔνοχος μετεχειρίσθη ἐπίτηδες ὡς ἔρμαιον τὸ πάθος τῆς, ἦτοι τὸ ἐδίκόν της καὶ οὐχὶ τῶν αὐτουργῶν· ὅθεν ἐπὶ τῇ βίσει τοιαύτης ἀορίστου καὶ ἐλαττοματικῆς ἐτυμηγορίας, καταδικασθεῖσης τῆς Αἰκατερίνης Κα-

ραμανίτζας, ἐφηρμόσθησαν ψευδῶς τὰ ἄρθρα 56, 3 καὶ 331 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἄκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἐισηγητοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, τὸν ἀντίκλητον δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσείουτος καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τὰ ἐπιβλήθη νομίμως ποινὴ εἰς τινὰ ὡς συναίτιον ἢ συνεργὸν ἀξιοποίου τινὸς πράξεως, ἀπαιτεῖται εἰς τὴν συναιτιότητα ἢ τὴν συνέργειαν, τὰ συντρέξουν οἱ ὅροι τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, οἵτινες χαρακτηρίζουν τὴν ἐγκληματικότητα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων κηρύττει τὸν Γεώργιον Θερμιώτην ἔνοχον, ὅτι εἰς ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης πράξεως, ἦτοι τῆς ἀπαγωγῆς ἢ καὶ τῆς ἀκολασίας, πραχθείσης κατὰ τῆς Ἀγγελικῆς Πατριναῆς ἀκούσης, παρεκίνησεν ἄλλους τινὰς, μεταχειρισθεῖς ἐπίτηδες ὡς ἔρμαιον τὸ πάθος του, ὥστε εἰς τὴν ἐνοχῆν τούτου δὲν συντρέχει ὁ ὑπὸ τοῦ 56 ἄρθρ. § 3 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου προβλεπόμενος ὅρος τῆς συναιτιότητος, ἔνεκα τῆς ὁποίας κατεδικάσθη ὁ εἰρημένος Γ. Θερμιώτης, διότι ὁ ἀπαιτούμενος ὅρος τοῦ Νόμου, εἶναι ὁ συναίτιος τὰ μεταχειρισθῆ τὸ πάθος ἐκείνου, ὅστις ἐξετέλεσε τὴν κυρίαν πρᾶξιν, ὅθεν τῆς τοιαύτης ἐνοχῆς τοῦ Γεωργίου Θερμιώτου, μὴ ὑπαγομένης εἰς οὐδεμίαν τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 56 καὶ 72 καὶ ἐπόμενα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου προβλεπομένων περιστάσεων, περὶ συναιτίων καὶ συνεργῶν, οὐδεμία ποινὴ ἠδύνατο τὰ ἐπιβλήθη κατ' αὐτοῦ.

Ὡς πρὸς τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ζητηθεῖσαν ἀναίρεσιν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν Αἰκατερίναν Καραμανίτζαν, καὶ πρῶτον ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 100 ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν τεθέντων εἰς τοὺς ἐνόρκους ζητημάτων, καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 100 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, τοῦτο δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς ἐνόρκους ν' ἀλλάξωσι τὸ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τεθὲν ἅπαξ ζήτημα, καθόσον ἀφορᾷ τὴν Αἰκατερίναν Καραμανίτζαν, ἀλλ' εὐρὸν τὴν ἐτυμηγορίαν ἀντιφατικὴν, παρέπεμψε διὰ τῆς μνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 100 ἀποφάσεώς του τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιόν των πρὸς σύνταξιν νέας ἐτυμηγορίας, καὶ ἔπραξεν ὀρθῶς, διότι τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τὴν κυρίαν πρᾶξιν, δὲν διελάμβανον μόνον τοὺς τρεῖς ὡς αὐτουργοὺς κατηγορηθέντας, ἀλλ' ὅτι οὗτοι μετ' ἄλλων ἔπραξαν, ὥστε ἀφοῦ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας ἐκηρύττοντο μὴ ἔνοχοι, οἱ ὀνομαστικῶς κατηγορηθέντες ὡς αὐτουργοί, καὶ ἡ Αἰκατερίνα Καραμανίτζα ἔνοχος ὅτι παρεκίνησε τοὺς ἀνωτέρω, καθίστατο ἀμφίβολον ἂν διὰ τῆς λέξεως ἀνωτέρω,

ἔπρεπε νὰ θεωρηθοῦν οἱ μὴ ἔνοχοι ἢ οἱ μὴ διομαστικῶς ἀνιχνευόμενοι εἰς τὸ κύριον ζήτημα, καὶ ἐπομένως ἦτοι ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἡ διασάφισις ἐκ μέρους τῶν ἐνόρκων.

Ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 102 ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ τί τε ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων τεθὲν ζήτημα ὡς πρὸς τὴν Αἰκατερίναν Καραμανίτζαν, καὶ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ὡς πρὸς τὴν ἐνοχὴν τῆς συναισιότητος αὐτῆς, δὲν ἐμπεριέχουν τὸν ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενον ὅρον, τὸν χαρακτηρίζοντα τὴν ἐγκληματικότητα τῆς συναισιότητος, διότι καθὼς ἡ ἐτυμηγορία ἐκφράζεται ἡ Αἰκατερίνα Καραμανίτζα εἰς ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης πράξεως, ἢ τοι τῆς ἀπαγωγῆς ἢ καὶ τῆς ἀκολασίας, παρεκίνησεν ἄλλους τινὰς, μεταχειρισθεῖσα ὡς ἔρμαιον τὸ πάθος τῆς, ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, κατὰ τὸ ἄρθρον 56 § 3 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, κακῶς ἐφήρμοσε κατὰ συνέπειαν τοιαύτης ἐτυμηγορίας καὶ τὸ 1 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ Ποινικοῦ Νόμου παρεβίασεν, ὅθεν ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ὑπὲρ τοῦ Νόμου μόνον ἀναιρετέα, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ῥηθεῖσαν Αἰκατερίναν Καραμανίτζαν.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεώργιου Θερμιώτου κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 7 Νοεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 102 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, καὶ ἀπολύει ἐντελῶς τὸν εἰρημένον Γεώργιον Θερμιώτην τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας· ἀπορρίπτει δὲ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Ἀντεισαγγελέως, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀριθ. 100 προδικαστικὴν ἀπόφασιν τῶν αὐτῶν Συνέδρων, ἀναιρεῖ ὑπὲρ τοῦ Νόμου τὴν μνησθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 102 ἀπόφασιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίχης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου, διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρευθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν τρίτην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 91.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου,

Ἰω. Ν. Μαυρομμάτου, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ τοῦ Προέδρου Κ. Π. Τυπάλδου, ἀπόντος τοῦ δικαστοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Δεκεμβρίου 1845 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημητρίου Σακαράκου καὶ Γεωργίου Δ. Βλάχου, ὑπερασπισθέντων παρὰ τοῦ συνηγόρου των Γ. Κ. Ἰσχομάχου, διορισθέντος ἐξ ἐπαγγέλματος παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Οἱ εἰρημένοι Δημήτριος Σακαράκος καὶ Γ. Δ. Βλάχου παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ ἀ. Αὐγούστου 1845 ὑπ' ἀριθ. 222 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον ὡς ὑπαίτιοι ἐμπρησμοῦ καὶ κλοπῆς, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 408 § 2, 409 § 2 καὶ 5, 371, 373, 376 § 7 καὶ 9, συνδυασμένων μετὰ 57 καὶ 109 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικῶν, οἱ ἑνορκοὶ ἐκήρυξαν ἐνόχους τοὺς κατηγορηθέντας, ὅτι ἐκλεψαν ἐκ τῆς ἐν Χαλκίδι οἰκίας τοῦ ἱατροῦ Δ. Βαλιάταρ διάφορα κινητὰ πράγματα, ὑπερβαίνοντα τὰς 400 δραχμὰς, καὶ προσέει ἓνα λέβητα ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Μαρίας Χ. Κασσανδρινῆς, ὑπερβαίνων τὴν ἀξίαν τῶν 20 δραχμῶν, καὶ ὅτι αἱ εἰρημέναι κλοπαὶ ἐγένον δι' ἀναβάσεως ἐξωθεν, ἐκήρυξαν δὲ αὐτοὺς μὴ ἐνόχους ὡς πρὸς τὴν ἐπὶ ἐμπρησμῶν κατηγορίαν. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀνωτέρω ἐτυμηγορίας τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 4 Ὀκτωβρίου 1845 ὑπ' ἀριθ. 96 ὀριστικὴν ἀπόφασίν του, δι' ἧς κατεδίκασε τοὺς ρηθέντας Δημήτριον Σακαράκον καὶ Γεώργιον Βλάχου εἰς ἐπταετῆ εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως καὶ ἐφηρμόσθη κακῶς ὁ Νόμος· ὁ δὲ συνήγορος αὐτῶν διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του ἐζητήσατο τὴν ἀναίρεσιν τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι παρεβιάσθη τὸ ἄρθρον 455 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, μὴ ἐξηγήσαντος τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων εἰς τοὺς καταδικασθέντας τὰ πρὸς παραδοχὴν τῆς ἀναιρέσεως μέσα· 2, Διότι οἱ ἀναιρεσεῖοντες κατεδικάσθησαν δι' ἄλλην πρᾶξιν παρὰ τὴν ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτι σημειουμένην, καθότι εἰς δευτέραν πρᾶξιν τῆς κλοπῆς ἐλλεῖπει ὄρος αὐτογνωμότως, ἀνευ τοῦ ὁποίου ἡ κλοπὴ δὲν θεωρεῖται ὑπάρξασα· 3, Διότι ἡ μάρτυς Ἐλισάβετ Δράκου δὲν ὠρκίσθη κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 121 ἄρθρου τῆς

Ποινικῆς Δικονομίας, ὅτι θέλει ὀμιλήσει ἀρόβως καὶ ἀπαθῶς καὶ ὅτι θέλει εἶπῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Β. Κουρουσπούλου, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 121 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας οἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξεταζόμενοι μάρτυρες χρεωστοῦν πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἢ ἐξέτασις νὰ ὀρκισθῶσιν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου δημοσίως, ὅτι θέλουν ὀμιλήσει ἀρόβως καὶ ἀπαθῶς, καὶ ὅτι θέλουν εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, ὥστε ὁ ὄρκος πρέπει νὰ γίνηται κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην καὶ νὰ περιλαμβάνῃ ὅλας τὰς λέξεις αὐτῆς· πᾶσα δὲ παράλειψις ἢ διαφορὰ τοῦ εἰρημένου τύπου τοῦ ὄρκου ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, ὡς διατάσσει ρητῶς τὸ ἄρθρον 457 § 14 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθότι ἄλλως ὑποτίθεται, ὅτι δὲν ὤρκισθη παντάπασι ὁ μάρτυς, ἢ ὅτι ὤρκισθη πλημμελῶς παρὰ τὸν διαγεγραμμένον τύπον· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐμφαίνεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὅτι ἡ προσαχθεῖσα ὡς μάρτυς εἰς τὴν κατὰ τῶν ἀναιρεσειόντων δίκην Ἐλισάβετ Δράκου ὤρκισθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, δὲν ἀποδεικνύεται ὁμῶς καὶ ὅτι ὤρκισθη διὰ νὰ ὀμιλήσῃ ἀρόβως καὶ ἀπαθῶς καὶ νὰ εἶπῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν κτλ. οὐδ' ἄλλως βεβαιοῦται ἐκ τῶν αὐτῶν πρακτικῶν, ὅτι ὁ ὄρκος ἐδόθη παρ' αὐτῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὅπως ἀναφέρεται ἐν αὐτοῖς διὰ τοὺς ἄλλους μάρτυρας, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀπλή μνεία ἤθελεν ἐκπληρῶσει τὸν σκοπὸν τοῦ Νόμου, ἔθεν ὁ περὶ τούτου λόγος τῶν ἀναιρεσειόντων εἶναι νόμιμος καὶ ἐπομένως καθίσταται ἀναιρετέα ἢ κατ' αὐτῶν καταδικαστικὴ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 96 τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 4 Ὀκτωβρίου 1845 ὑπ' ἀριθ. 96 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν συστηθησόμενον Κακούργιοδικεῖον, διατάττει νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος· ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 5 Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 92.

Το Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, Β. Κουρουσοπούλου, Α. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, Κ. Πολυάδου δικηγόρου, ἀπόντος τοῦ δικαστοῦ Κ. Εδ. Μάττωνος, τῶν δὲ Παρέδρων ΚΚ. Π. Τυπάλδου καὶ Χ. Κρασᾶ κωλυομένων καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κατσιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Δεκεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἀθανασίου Γεωργίου Χορμόδα, παρασταθέντος διὰ τοῦ συνηγόρου του Ν. Στεφανίδου δικηγόρου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 260 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Λαμῖα Πλημμελειοδικῶν, ἐπικυρωθέντος δι' ἐτέρου τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ὁ Ἀθανάσιος Γ. Χορμόδας, παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου ἵνα δικάσῃ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι τὴν 13 Μαρτίου ε. ε. ἐντὸς τοῦ ἐν Λαμῖα ἐργαστηρίου τοῦ Κωνσ. Τριανταφυλλοπούλου ἀπρομελετητῶς καὶ εἰς βραχυὴν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεράσισε καὶ ἀπέκτεινε διὰ μαχαιρίου τὸν Τέλιον Σπύρου ἐρεθισθεὶς καὶ παροργισθεὶς πρᾶγματι ὑπὸ τοῦ ἀναιρεθέντος διὰ τῆς ἐξυβριστικῆς λέξεως *κερατᾶ*, ἥτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθροῦ 293 § 2 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλευμάτος τούτου εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικείου καὶ συζητήσεως γενομένης ἐπ' αὐτῆς, οἱ ἑνόρκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἐκήρυξαν τὸν κατηγορούμενον ἑνοχον τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ πράξεως· ἀκολούθως δὲ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 13 Νοεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 108 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἑνοχον εἰς ἑπτὰ ἐτῶν εἰρκτὴν κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι δὲν ἀνεγνώσθησαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τὰ βουλευμάτα καὶ αἱ ἀνακριτικαὶ ἐκθέσεις πρὶν ἢ ἔλθωσιν ἅπαντες οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως, καὶ διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν ἀνεγνώσθη, οὐδὲ ἐδημοσιεύθη ἀπὸ τὸν προϊστάμενον τῶν ἐνόρκων, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλον ἀπλῶς ἑνοχον, ἐκπληροῦντα χρέη Προέδρου, οὐδὲ ἐκλεχθέντα πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων· ὁ δὲ συνηγόρος τοῦ ἀναιρετείουτος διὰ

τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων ἐπρόσθεσε καὶ τοὺς ἐξῆς λόγους·
 1, Διότι ὑπῆρξε κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καθότι ἀπὸ τὰ πρακτικὰ φαίνεται, ὅτι ἔλαβε μέρος δικηγόρος τις Νικολαΐδης, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ προσλάβουν ἓνα τῶν Εἰρηνοδικιακῶν Παρέδρων, ἀφοῦ ἐκωλύοντο οἱ Εἰρηνοδίκαι· 2, Διότι ἀπὸ τὰ πρακτικὰ φαίνεται, ὅτι τινὲς μάρτυρες δὲν ὠρκίσθησαν ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλ' ἀπλῶς ἀναφέρεται, ὅτι ὠρκίσθησαν, ὡς καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ ἐξετασθέντες, ἐνῶ ἔπρεπε ρητῶς εἰς ἓνα ἕκαστον μάρτυρα ν' ἀναφέρεται ὁ τρόπος τῆς ὠρκίσεώς του, ὅπερ δὲν ἔγεινεν· 3, Διότι δὲν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν κατηγορούμενον, οὔτε εἰς τοὺς συνηγόρους του, οὔτε ὁ Πρόεδρος ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Εἰσαγγελέως διέταξε τὴν φυλάκισιν τοῦ μάρτυρος, ὡς εἶπεν ὑπόπτου ψευδομαρτυρίας, τοῦτο εἶναι οὐσιῶδες, διότι ἠδύνατο ὁ κατηγορούμενος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς ὑποθέσεως, καθόσον ἡ μαρτυρία τοῦ φυλακισθέντος μάρτυρος ἦτον ὑπὲρ τῆς υπερασπίσεώς του καὶ τῆς ἀθώσεώς του, ἐπομένως περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως· 4, Διότι δὲν λέγουν τὰ πρακτικὰ, ἂν ὁ Πρόεδρος ἠρμήνευσεν εἰς τὸν κατηγορούμενον τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ χρησθῆ τὸ τῆς ἀναιρέσεως δικαίωμα του, ἦτοι δὲν ἐξάγεται ἀπὸ τὰ πρακτικὰ, ἂν ἔχη δικαίωμα ἐντὸς πέντε ἡμερῶν, καὶ ἂν ἔπρεπε ν' ἀπολαύσῃ καὶ ἀποδεικτικὸν τοῦ δεσμοφύλακος, ἀλλ' ἀπλῶς ἀναφέρονται, ὅτι ὁ Πρόεδρος εἶπεν εἰς τὸν κατηγορούμενον τὸν τρόπον τῆς ἀναιρέσεως, τοῦτο ὅμως δὲν ἀρκεῖ καὶ ἐπομένως προσεβλήθη καὶ αὐθις τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως· 5, Διότι ἐδικάσθη τὴν 13 Νοεμβρίου, ἐνῶ τῷ ἐκοινοποιήθησαν τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1845 τὰ βουλευματα καὶ τὸ κλητήριον θέσπισμα εἰς Λαμίαν, ἐνῶ ἡ Λαμία ἀπέχει ἀπὸ τὰς Ἀθήνας 158 ὥρας καὶ ἔπρεπε κατὰ ρητὰς διατάξεις νὰ φυλαχθῆ ἡ ἀνήκουσα προθεσμία, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἔγεινεν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Ν. Μαυρομμάτου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν ἐξάγεται μὲν, ὅτι εἷς μάρτυς παρέστη κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βουλευματος τῶν Ἐφετῶν, ἀλλ' οὐδεμία διάταξις ὑπάρχει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἂν δὲν γίνῃ ἡ ἀνάγνωσις τοῦ βουλευματος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν ὡσαύτως ἐξάγεται μὲν, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν ἀνεγνώσθη ἀπὸ τὸν προϊστάμενον αὐτῶν, ἀλλ' ἀπὸ ἓνα τῶν ἐνόρκων· ἐκ τῶν αὐτῶν ὅμως συνάμα βεβαιου-

ται, ὅτι τοῦτο ἐγένετο, καθότι ὁ προϊστάμενος μὴ ἔχων τὰ δημοτεύλιά του δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ ἀναγνώσῃ, καὶ προσεῖτε, ὅτι ὁ προϊστάμενος, κατὰ διαταγὴν τοῦ Προέδρου, προσεῖχεν εἰς τὴν παρὰ τοῦ ἐνόρχου γενομένην ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας, ὥστε ἐξεπληρώθη ἡ διάταξις τοῦ Νομοθέτου ἢ ἐν τοῖς ἄρθροις 440 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἣτις ὡς πρὸς τὴν παρ' ἐτέρου ἢ τοῦ προϊσταμένου ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

Ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, ὁ δικηγόρος Ἰω. Νικολαΐδης προσελήφθη πρὸς ἀναπλήρωσιν μέλους τινὸς τοῦ δικαστηρίου, ἕνεκα κωλύσεως τῶν Πλημμελειοδικῶν, τῶν παρ' αὐτοῖς Παρέδρων καὶ τῶν δύο Εἰρηνοδικῶν, σύμφωνα μὲ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 41, 42 καὶ 278 τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ἐν οἷς δὲ συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ παρὰ τοῖς Εἰρηνοδίκαις Παρέδροι, ὡς προτιμώμενοι τῶν παρὰ τοῖς Πλημμελειοδίκαις δικηγόρων εἰς τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν κωλυομένων Πλημμελειοδικῶν ἢ τῶν παρ' αὐτοῖς Παρέδρων.

Ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν ὡσαύτως προκύπτει, οἱ ἐξετασθέντες μάρτυρες ὠρκίσθησαν ἅπαντες σύμφωνα μὲ τὰ ἄρθρα 121 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, διότι ῥητῶς ἀναφέρουσι ταῦτα, ὅτι οἱ μετὰ τοὺς δύο πρώτους μάρτυρας ἐξετασθέντες, ἐξετάσθησαν ὀρκισθέντες κατὰ τοὺς προηγουμένους, οὗτοι δὲ, ἀναφέρουσι τὰ πρακτικά, ὅτι ὠρκίσθησαν κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρον, ὥστε ἐξεπληρώθη ἀκριβῶς ἡ διάταξις τοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν αὐτῶν πρακτικῶν μετὰ τὴν ἐκδοσιν ἐντάλματος συλλήψεως κατὰ τοῦ μάρτυρος τῆς κατηγορίας Πέτρου Λέκα ὡς ὑπόπτου ψευδομαρτυρίας, δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ δώσῃ ἕνεκα τούτου ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων τὸν λόγον εἰς τὸν κατηγορούμενον ἢ τὸν πληρεξούσιόν του, διότι οὗτοι εἰάν ἤθελον ἠδύναντο νὰ ζητήσωσι τὸν λόγον καὶ νὰ προτείνωσιν ὅ,τι ἔτεινε πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρον 365 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικά ἀναφέρουσι ῥητῶς, ὅτι ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἐξήγησε κατὰ τὸν Νόμον ὅσα πρέπει νὰ πράξῃ ὁ κατηγορούμενος πρὸς παραδοχὴν τοῦ ἐνδίκου τῆς αἰτήσεως τοῦ κατὰ τῆς ἀποφάσεως μέσου, ὅπερ καὶ ἔπραξε μάλιστα ὁ κατηγορούμενος.

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν πρὸς τὸν κατηγορούμενον τοῦ τε βουλεύματος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου, γενομένων τὴν 10 Ὀκτωβρίου ε.ε. δικασθεῖς τὴν 13 Νοεμβρίου, ἐδικάσθη σύμφωνα μὲ τὰ ἄρθρα 274 καὶ 275 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, μὴ ἀπεχούσης ἐντεῦθεν τῆς Λαμίας εἰμῆ εἴκοσι μυριάμετρα.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθανασίου Χορμόβα, κατοίκου Λαμίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1845 ὑπ' ἀριθ. 108 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀνάρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς εἰκοσινενέα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν ἕκτην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 93.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, Β. Κουρουσοπούλου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ τοῦ Παρέδρου Π. Τυπάλδου, ἀπόντος τοῦ δικαστοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Δεκεμβρίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δήμου Καπόρη καὶ Ἀ. Σασάλη, παρασταθέντων διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου των Σ. Ῥωτσέτου δικηγόρου.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμμαις Πλημμελειοδικῶν, διὰ τοῦ ἀπὸ 2 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 320 βουλευματός του, παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου, τοὺς Δῆμον Καπόρη καὶ Ἀνδρέαν Θ. Σάσαλον, διὰ τὴν δικάσιν ὡς ὑπαίτιοι, τοῦ ὅτι τὴν νύκτα τῆς 4—5 Νοεμβρίου 1844, μετ' ἄλλων εἰσεχώρησαν εἰς τὴν κατὰ τὴν Μπισχινόλακα τοῦ δήμου Ἀρίνης τῆς Τριφυλλίας ἀποθήκην τοῦ Εὐσταθίου Μανόλου, καὶ στερήσαντες διὰ βιαίων πράξεων τοὺς ἐν τῇ ἀποθήκῃ εὑρισκομένους δύο φύλακας, ἦτοι τὸν Δημήτριον Παναγόπουλον καὶ Δημήτριον Φιλιππόπουλον τῶν μέσων τῆς ἀμύνης, ὡς συλλαβόντες καὶ δέσαντες αὐτοὺς, ἀφήρσαν σίτον 1,200 ὀκάδες καὶ ἄλλα κινητὰ πράγματα, ἡ ἀξία τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχμὰς. Δραπετεύσαντος δὲ ἐκ τῶν φυλακῶν τοῦ Ἀνδρέου Σασάλου, εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις ἀκολούθως ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικείου, κατὰ τὴν 19 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὅτε ἐνεφανίσθη

εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ ὁ φυγόδικος οὗτος βεβαιώσας ὅτι τῶ ἐκοινοποιήθησαν πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν τὸ κατηγορητήριον, τὰ βουλευματα, ἡ κλήσις, ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων καὶ ὅλα τὰ ἔγγραφα, καὶ ἐπιθυμεῖ διὰ τοῦτο νὰ δικασθῆ μετὰ τοῦ συγκατηγορουμένου του Δήμου Καπόρα. Μετὰ ταῦτα γενομένης συζητήσεως, οἱ ἑνορκοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἐκήρυξαν τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους τῆς ἀποδοθείτης εἰς αὐτοὺς πράξεως. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 19 Νοεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 16 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους εἰς δέκα ἐτῶν δεσμὰ καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθὼς καὶ τῶν προεκδοθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 13, 14 καὶ 15 ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. α'. Διότι εἰς τὸν Ἀνδρέαν Σάσαλον δὲν ἐκοινοποιήθησαν τὸ βούλευμα τῶν Ἐφετῶν, τὸ κατηγορητήριον καὶ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας, οὐδὲ ὑπάρχει ἀπόδειξις νόμιμος τῆς κοινοποιήσεώς των. β'. Διότι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξήρесе τὸν ὑπὸ τοῦ Α. Σασάλου προσαχθέντα μάρτυρα ὑπερασπίσεως, ὡς ἔχοντα συγγένειαν κατὰ τοῦ ἐτέρου κατηγορουμένου Καπόρη. γ'. Διότι ὁ Πρόεδρος δὲν ἀνακεφαλαίωσε τὰς μαρτυρίας τῆς ὑπερασπίσεως, καὶ ἰδίως τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ὑπερασπιστοῦ καὶ τὰς ὁμολογίας τῶν κατηγορουμένων, ἀλλ' ὡς εἶπεν εἰς τοὺς ἐνόρκους, ὅτι ὅλα ταῦτα εἰσὶ πρόσφατα εἰς τὴν γνώμην. δ'. Διότι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἀπέρριψε τὴν πρότασιν τοῦ νὰ τεθῆ ζήτημα ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων, καὶ προκύπτει ἀπὸ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆ προφάσει ὅτι δὲν ἐπροτάθη ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ συνηγόρου αὐτῶν, ὡς νὰ μὴν ἦτον ὁ συνήγορος ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν κατηγορουμένων, καὶ ὡς νὰ ἐγνώριζον οὗτοι τὰ ἐκ τοῦ Νόμου μέσα τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τοὺς ἐλαφροντικὸς λόγους, ἐνῶ ἡ πρόληψις τοῦ Νόμου εἶναι, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι δὲν δύνανται νὰ ὑπερασπισθῶσι μόνοι των, καὶ νὰ προτείνωσι τὰ ὀφελούνητα αὐτοὺς περιστατικῶς, καὶ διὰ τοῦτο ὑποχρεώθησαν αὐτοὶ μὲν νὰ ἔχωσι συνηγόρον, ὁ δὲ Πρόεδρος νὰ διορίζῃ τοιοῦτον ἐξ ἐπαγγέλματος. ε'. Διότι προκειμένου λόγου νὰ παραπεμφθῶσιν οἱ ἑνορκοὶ εἰς τὸ δωματίοντων διὰ νὰ διορθώσωσι τὴν ἐτυμηγορίαν των, ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ὑπὸ τοῦ Προέδρου, μετὰ δὲ τὴν ἀγόρευσιν αὐτοῦ ἐγένετο πάραυτα ἡ ἀπόφασις, χωρὶς νὰ δοθῆ ὁ λόγος εἰς τὸν συνηγόρον τῶν κατηγορουμένων παρόντων εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ ς'. Διότι διὰ τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐδέσμευσε τοὺς ἐνόρκους, πῶς νὰ διορθώσωσι τὴν ἐτυμη-

γορίαν των, ἐνῶ ἡ πεποιθήσις αὐτῶν ἴσως εἶχε σχηματισθῆ μόνον ὡς πρὸς τὸν ἕνα τῶν κατηγορουμένων.

Ἀκοῦταν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰτήγητοῦ Κ. Α. Πάλμα, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσιόντων, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ὡς πρὸς τὸν πρῶτον λόγον.

Ἐπειδὴ αἱ παρὰ τῆς Ποινικῆς Δικονομίας διατεταγμένοι κλήσεις, γνωστοποιήσεις, ὡς καὶ αἱ προθεσμῖαι καὶ αἱ ἀκριβεῖς ἐκτελέσεις αὐτῶν θεωροῦνται τῆς δημοσίου τάξεως τύποι, τῶν ὁποίων ἡ ἔλλειψις καὶ παράβασις ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων, καὶ ἂν θεωρηθῶσι προσέτι μόνον ὡς τύποι, ἀφορῶντες ἰδίως τὰ μέσα τῆς τῶν κατηγορουμένων ὑπερασπίσεως, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν δύνανται οὔτοι νὰ παραιτηθῶσιν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς διατάξεως τῶν ἀρθρῶν 26, 273, 458, ἀριθ. 6 κτλ. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, εἶναι πάντοτε βέβαιον, ὅτι ἡ ἀπλή ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου περὶ τῆς ἐν τῷ ἀρμοδίῳ χρόνῳ παραλαβῆς αὐτῶν τῶν κλήσεων καὶ γνωστοποιήσεων, δὲν δύναται νὰ φέρῃ τὴν ἀπαιτουμένην νομικὴν ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἀληθείας τῆς παραλαβῆς ταύτης, ὅταν ἡ ὁμολογία δὲν συνάδῃ πρὸς τὰς λοιπὰς νομίμους περὶ αὐτῆς ἀποδείξεις, οὔτε ἐπομένως δύναται ν' ἀπαλλάξῃ τῆς ἀναίρεσεως τὰς κατὰ τοῦτο πλημμελεῖς ἀποφάσεις· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, οὐ μόνον δὲν ὑπάρχωσιν αἱ τακτικαὶ καὶ ἄλλαι ἀποδείξεις, περὶ τῆς ἐν ἀρμοδίῳ χρόνῳ γενομένης πρὸς τὸν κατηγορούμενον Ἀνδρέαν Σάσαλον κοινοποιήσεως τοῦ βουλεύματος τῶν Ἐφετῶν τοῦ κατηγορητηρίου καὶ τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας, ἀλλ' ὑπάρχει μάλιστα ἐναντίον τεκμήριον, τὸ ὁποῖον προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12,662 ἀναφορᾶς τῆς 5 Ὀκτωβρίου ε. ε. τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέα, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πρῶτος ἀναφέρει, ὅτι δὲν ἔλαβον χώραν αἱ γνωστοποιήσεις καὶ αἱ ἐπίδοσεις τῶν εἰρημένων ἐγγράφων πρὸς τὸν Ἀνδρέαν Σάσαλον, ἐξ αἰτίας ὅτι οὗτος ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς φυλακῆς καὶ ἦτο φυγόδικος, ὥστε εἰς ταύτην τὴν περίπτωσιν ἡ ἀπλή ὁμολογία τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Ἀνδρέας Σάσαλος εἰς τὴν ἑναρξιν τῆς συνεδριάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικείου, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς 27 Ἰουλίου ε. ε. εἰπὼν ὅτι ἔλαβον ὅλα τὰ εἰρημένα ἐγγράφα πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν φυγόδικος ὢν, καὶ διὰ τοῦτο παρουσιάζεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ δικασθῇ, δὲν δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τῆς νομίμου ἀποδείξεως, περὶ τῆς τακτικῶς γε-

νομένης κοινοποιήσεως αὐτῶν, καὶ ἐπομένως ὁ πρῶτος οὗτος λόγος τῆς ἀναιρέσεως εἶναι βᾶσιμος, καὶ καθίστανται ἀναιρετέαι αἱ ὑπ' ἀριθ. 13, 14, 15 καὶ 16 ἀποφάσεις διὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἀναιρεσιόντος Ἀνδρέου Σατάλου, ἐπὶ παραβάσει αὐτῶν τῶν οὐσιωδῶν καὶ τῆς δημοσίου τάξεως τύπων, κατὰ τοὺς ἀριθ. 2 καὶ 17 τοῦ ἄρθρ. 458 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ὡς πρὸς τὸν δεύτερον λόγον.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένων διὰ τοὺς προηγουμένους λόγους τῶν ἀνωτέρω τεσσάρων ἀποφάσεων ὡς πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Α. Σατάλου μένει πάντῃ ἄχρηστος ἡ ἐξέτασις τοῦ β' λόγου, καθόσον οὗτος ὁ λόγος ἀποβλέπει μόνον τὸ συμφέρον αὐτοῦ, καὶ δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἐπιρροὴν εἰς τὸ συμφέρον τοῦ ἑτέρου κατηγορουμένου καὶ ἀναιρεσιόντος Δήμου Καπόρη, καθὼς καὶ ἡ περαιτέρω ἐξέτασις τῶν ἀκολουθῶν λόγων τῆς ἀναιρέσεως αὐτῶν τῶν ἀποφάσεων καθίσταται μόνον ἀναγκαία ὡς πρὸς τὸν τελευταῖον ἀναιρεσιόντα.

Ὡς πρὸς τὸν τρίτον λόγον.

Ἐπειδὴ εἰς τὰ εἰρημένα πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Κακούργιοδικείου ἀναφέρεται ρητῶς, ὅτι ὁ Πρόεδρος ἀνακεφαλαίωσεν ἐν συνόψει τὴν συζήτησιν καὶ ἰδίως τὰς ὑπὲρ καὶ κατὰ τῶν κατηγορουμένων ἀποδείξεις, ὥστε ἐξετελέσθη ἀκριδῶς ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 427 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καὶ ὑπάρχει ψευδῆς καὶ ἀβάσιμος ὁ λόγος οὗτος.

Ὡς πρὸς τὸν τέταρτον λόγον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14 ἀποφάσεως δικαιολογεῖται μὲν ἐξ ἑνὸς μέρους ἀποχρῶντως ἡ ἀπόρριψις τῆς αἰτήσεως, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ δικηγόρος τῶν κατηγορουμένων καὶ ἀναιρεσιόντων τοῦ νὰ τεθῆ εἰς τοὺς ἐνόρχους τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐπρότεινε, μάλιστα ὅταν οἱ κατηγορούμενοι περιωρίσθησαν εἰς τὴν ἐντελῆ ἄρνησιν τῶν ἀξιοποίνων πράξεων, περὶ τῶν ὁποίων ἐκατηγορήθησαν, ἐξ ἄλλου δὲ μέρους, δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην, διότι τὴν ἐπρότεινε ὁ συνήγορος καὶ οὐχὶ οἱ κατηγορούμενοι, ὥστε ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος.

Ὡς πρὸς τὸν πέμπτον λόγον.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ πρώτη ἀνάγνωσις τῆς ἐτυμηγορίας ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ διορθώσεως, ἔχουσιν ἐπιρροὴν εἰς τὴν οὐσίαν αὐτῆς, διότι αἱ λέξεις ἐστέρησαν καὶ ἐν τούτῳ ἀφήρυσαν, αἵτινες συνοδεύουν τὰς λέξεις συλλαβῶν καὶ δέσας ἀναφέρεται πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς κατηγορουμένους, καὶ κηρύττουν αὐτοὺς συνενόχους τῶν δύο πράξεων, καὶ ὅχι ὡς αὐτὸς διίσχυρίζεται τῆς μιᾶς, ἀλλ' ἐπρόκειτο μόνον περὶ τῆς διορθώσεως τῆς γραμματικῆς

συντάξεως τῶν τελευταίων δύο λέξεων εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν, διὰ τὰ συμφωνήσων μὲ τὰς προηγουμένας καὶ μεταγενεστέρας ἑτέρας λέξεις τῆς ἐτυμολογίας, ὥστε τὸ δικαστήριον ὀρθῶς ἐπράξε διατάξαν τὴν διόρθωσιν ταύτην, ἐνῶ δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Πρόεδρος μόνος τὴν διέταξεν, ὡς διίσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσίων Δ. Καπόρης κατὰ τῆς ἐναντίας ἀποδείξεως, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὑπ' ἀριθ. 15 ἀπόφασις, συμφώνως μὴ τὰ εἰρημένα πρακτικὰ, καὶ περὶ ταύτης τῆς διορθώσεως ὅχι μόνον δὲν ἔχαμεν ὁ συνήγορος τῶν κατηγορουμένων οὐδεμίαν παρατήρησιν καὶ ἀπίτησιν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν αὐτῆς τῆς συνεδριάσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι οὗτος περιορίσθη εἰς τὴν πρότασιν τοῦ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ κατηγορούμενοι εἰς τὴν ἐλαχίστην ποινήν, ὥστε καὶ οἱ δύο τελευταῖοι λόγοι εἶναι ὡσαύτως ἀνυπόστατοι.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀνδρέου Σασάλου, ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου 1845, ὑπ' ἀριθ. 13, 14, 15 καὶ 16 ἀποφάσεις τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, ἀπορρίπτει δὲ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δήμου Καπάρη, γινομένην κατὰ τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ ἥμισυ τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς εἴκοσι, ἐπιβαλλομένων τῶν ὑπολοίπων εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, παραπέμπει τὸν εἰρημένον Ἀνδρέαν Σασάλην, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν συγκροτηθησόμενον Κοκουργιοδικεῖον πρὸς νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν· διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ὀριστικῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 94.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, καὶ τοῦ Παρέδρου Χ. Κρασᾶ, Ἐμμ. Κοκκίνου δικηγόρου, ἀπόντων τῶν δικαστῶν ΚΚ. Εἰδ. Μάτσωνος καὶ Β. Κουρυσσοπούλου, τοῦ δὲ Πα-

ρέδρου Κ. Π. Τυπάλδου κωλυομένου, και παρόντων του 'Αντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη και του Γραμματέως Ιω. Δ. Φέστα.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 10 Δεκεμβρίου 1845, διά να δικάση την έξις αίτησιν αναιρέσεως του Γεωργίου Παππα ή Λογοθέτου, παρασταθέντος διά του πληρεξουσίου του δικηγόρου Π. Παπαρρήγοπούλου.

Ο Γεώργιος Παππα ή Λογοθέτου διά του από 26 Μαΐου ε. ε. υπ' αριθ. 498 βουλεύματος του Συμβουλίου των έν Καλάμαις Πλημμελειοδικών, επικυρωθέντος δι' έτέρου του Συμβουλίου των έν Ναυπλίω Έφρειτών, παρεπέμφθη εις τό κατά την περιφέρειαν των αυτών Έφρειτών Κακουργιοδικεϊον, διά να δικασθῆ ως υπαίτιος ότι την 20 'Απριλίου 1845, έντός της πόλεως Πύλου, άπρομελετήτως και εις βρασμόν ψυχικής όρμης, άπεφάσιτε και έξετέλεσε διά μαχαιρίου άνθρωποκτονίαν κατά του Παναγιώτου Μαρκουτζά. Κατά δε την 23 Οκτωβρίου είταχθείσης της υποθέσεως προς συζήτησιν ένώπιον του μνησθέντος Κακουργιοδικεϊου, ό κατηγορούμενος πριν ή άρχίση ή έξείτασις των μαρτύρων, έπρότεινε να μη έξετασθῆ μάρτυς τις της κατηγορίας, επί λόγω ότι δέν τῷ έκοινοποιήθη προσηκόντως δεκτής γενομένης της προτάσεως ταύτης υπό του δικαστηρίου των Συνέδρων, ό Εισαγγελεύς έξήτησε να αναβληθῆ ή συζήτησις της υποθέσεως διά να προσκαλέση μάρτυρά τινα, τό δε δικαστήριον παραδεχθέν την πρότασιν του Εισαγγελέως ανέβαλε την συζήτησιν της υποθέσεως, και τοι γενομένης αντιρρήσεως ως προς την αναβολήν υπό του κατηγορουμένου. Κατά δε την πρώτην Οκτωβρίου ε. ε. είταχθείσης και αυθις της υποθέσεως ένώπιον του αυτου Κακουργιοδικεϊου, και συζητήσεως γενομένης, οι ένορκοι διά της έτυμηγορίας των έκήρυξαν τον κατηγορούμενον ένοχον της άποδοθείσης αυτω πράξεως· τό δε δικαστήριον των Συνέδρων λαβόν υπ' όψιν την έτυμηγορίαν των ένόρκων, έξέδωκεν αυθημερόν την υπ' αριθ. 45 άπόφασίν του, διά της οποίας κατεδίκαστε τον κηρυχθέντα ένοχον εις δεκαετη δεσμάκτλ. Της άποφάσεως ταύτης καθως και των προεκδοθεισών υπ' αριθ. 20, 43 και 44 έξήτησεν ό καταδικασθείς την αναίρεσιν διά τους έξις λόγους. 1, Διότι έσφαλμένως τό δικαστήριον των Συνέδρων διά της υπ' αριθ. 20 άποφάσεώς του, διέταξε την αναβολήν της δίχης εις ύστεραν συνεδρίασιν, άρου άπαξ ειχε κηρυχθῆ ή έναρξις της συζητήσεως, και ειχεν άρχίσει ή έξείτασις του πρώτου μάρτυρος (άποχωρησάντων των λοιπών), του όποιου όμως την έξαίρεσιν πριν ή όρκισθῆ έκαμεν ό συνήγορος του κατηγορουμένου, αλλά και έν περιπτώσει καθ' ην ήθελε θεωρηθῆ, ως μη άρξαμένη ή έξείτασις του μάρτυρος, τουτο δέν δύναται να

καταστήσει ἔγκαιρον τὴν περὶ ἀναβολῆς πρότασιν, καλόστον ἢ διάταξις τοῦ ἄρθρου 379 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὑποθέτει τὴν ἐπιχειρομαρτυρίου ἀναβολὴν, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπρόκειτο νὰ προσαχθῶσι νέαι ἀποδείξεις, ἧτοι ἐζητήθη ἡ ἀναβολὴ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 167 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τὸ ὁποῖον ἀποφαίνεται ἀπαράδεχτον πᾶσαν τοιαύτην πρότασιν γενομένην μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς συζητήσεως, τὴν ὁποίαν ὁ πρόεδρος τῶν Συνεδρῶν κηρύττει. 2, Διότι τούτων οὕτως ἐχόντων κακῶς προσήχθη κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς πρώτης Νοεμβρίου, ὁ μάρτυς Ἀλέξανδρος Βεβρίσης, ὅστις δὲν εἶχε κλητευθῆ ἀπ' ἀρχῆς οὐδὲ γνωστοποιήθη εἰς τὸν κατηγορούμενον. 3, Διότι ἐσφαλμένως τὸ δικαστήριον τῶν Συνεδρῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 43 ἀποφάσεώς του, διέταξε ν' ἀναγνωθῆ ἡ ἔκθεσις τοῦ ἱατροῦ Παναγιώτου Μανούσου, λόγῳ ὅτι ὁ παραγγείλας αὐτῷ τὴν αὐτοψίαν διοικητῆς Τρυφυλλίας, θεωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, ἐνῶ οὔτε ἐκ τῆς δικογραφίας ἐξάγεται, οὔτε ἐν τῇ μνησθείσει ἀποφάσει ἀναφέρεται ἂν προερχομένου ἐκ τῆς ἀναβολῆς κινδύνου, ἢ συλληφθέντος ἐπ' αὐτοφῶρῳ τοῦ κακουργήματος, ἐπελήφθη τῆς ἀνακρίσεως ὁ διοικητῆς Τρυφυλλίας διατάξας ἱατρικὴν αὐτοψίαν, καθόσον μόνον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει (ἄρθρ. 157 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας), δύναται οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι νὰ ἐνεργῶσιν αὐτεπαγγέλτως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Π. Σπηλιάδου, τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον τοῦ ἀναρρεσειόντος καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 20 ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα 481 καὶ 359 ἄρθρα τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία διὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων τῶν Συνεδρῶν εἶναι πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των, ἡ δὲ προκειμένη αἴτησις ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20 ἀποφάσεως, ἧτις εἶναι ὅλως ἀνεξάρτητος τῆς ὑπ' ἀριθ. 45 καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ἐγένετο μετὰ 14 ἡμέρας, διότι ἡ μὲν ἀπόφασις ἐξεδόθη τὴν 23 Ὀκτωβρίου ε. ε. ἡ δὲ αἴτησις ἀναίρεσεως τὴν 5 Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἄρα εἶναι ἐκπρόθεσμος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπαράδεχτος.

Ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 45 ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ὁ μάρτυς Ἀλέξανδρος Βεβρίνης δὲν ἐκλητεύθη οὔτε ἐγνωστοποιήθη εἰς τὸν κατηγορούμενον νῦν ἀναρρεσειόντα, ὅτε κατὰ πρῶτον οὗτος εἰσῆχθη εἰς δίκην ἐνώπιον τῶν Κακουργητῶν Δικῶν, ἀποφατισθείσης ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικίως διὰ τῆς μνησθεί-

σης ὑπ' ἀριθ. 20 ἀποφάσεως τῆς ἀναβολῆς τῆς δίκης, ἠδύνατο εἰς ὑστέραν συνεδρίασιν νὰ κλητευθῆ καὶ ἐξετασθῆ οὗτος ὡς μάρτυς, ἀφοῦ μετὰ τὴν ὡς εἴρηται ἀναβολὴν ἐγνωστοποιήθη κατὰ τὸν Νόμον καὶ εἰς τὸν κατηγορούμενον, ὅστις οὐδεμίαν ἀντίρρησην περὶ τῆς τοιαύτης γνωστοποιήσεως προτείνει.

Ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 43 ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ τῶν πρακτικῶν βεβαιούται, ὅτι ὁ συνήγορος τοῦ νῦν ἀναιρεσείοντος ἐζήτησε νὰ μὴ ἀναγνωσθῆ εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν Κακουργιοδικῶν, οὔτε νὰ παραδοθῆ εἰς τοὺς ἐνόρκους ἢ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Μανούσου γενομένη κατὰ παραγγελίαν τοῦ διοικητοῦ Τριφυλλίας ἔκθεσις αὐτοψίας, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὁ παραγγείλας αὐτὸν δὲν εἶναι ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, ἀλλ' ὡς ὀρθῶς σκέπτεται καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, οὗτος εἶναι κατὰ τὰ 17 καὶ 18 ἄρθρα τῆς Ποινικῆς Δικονομίας τοιοῦτος, καὶ διέταξεν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του τὴν αὐτοψίαν, δὲν ἐπρότεινε δὲ παντάπασιν ὁ συνήγορος ἢ αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς, ἢ ὅτι δὲν ἐγένετο ἡ πρᾶξις ἐπ' αὐτοφώρῳ διὰ νὰ διαταχθῆ ἡ αὐτοψία, ἐπομένως κατὰ πρῶτον ἤδη προτείνων ταῦτα ὁ ἀναιρεσείων, δὲν δύναται κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδ. τοῦ 458 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, νὰ παραῖξῃ λόγον ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργίου Παππᾶ ἢ Λογοθέτου κατοίκου Πύλου, καθόσον ἀφορᾷ μόνον τὴν ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 20 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, ἀπορρίπτει δὲ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ εἰρημένου ἀναιρεσείοντος, γενομένην καὶ κατὰ τῶν ἀπὸ 1 Νοεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 43, 44 καὶ 45 ἀποφάσεων τῶν αὐτῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αὐτὸν ἀναιρεσείοντα εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμᾶς εἰκοσιοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 95.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου,

Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάτου, Ἄ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, Χ. Κρασᾶ Παρέδρου, Ἐμμ. Κοκκίνου δικηγόρου, ἀπόντος τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἐδ. Μάτσωνος καὶ Β. Κουρουτοπούλου, τοῦ δὲ παρέδρου Κ. Π. Τυπάλδου κωλυομένου, καὶ παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κατσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηλθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Δεκεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Παναγιώτου Ἀρβανίτου παρατταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Δ. Ζέγγελη.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδικῶν, διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 195 βουλευμάτος του, παρέπεμψεν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον τὸν Παναγιώτην Ἀρβανίτην καὶ Ἰωάννην Παπαθεοφιλόπουλον, διὰ νὰ δικάσῃσιν ὡς ὑπαίτιοι, τοῦ ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 4—5 Μαρτίου ε. ε. διὰ τῆς βίας καὶ ἄνευ τῆς θελήσεώς της ἀπήγαγον τὴν Γεωργούλαν Μπουρδούση, καθ' ἧς ὁ πρῶτος κατόρθωσε τὸν τῆς ἀκολασίας σκοπὸν του. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικεῖου, καὶ συζητήσεως γενομένης ἐπ' αὐτῆς, ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἔθεσε τοῖς ἐνόρχοις τὰ ζητήματα πρὸς ἃ ὁ συνήγορος τῶν κατηγορουμένων ἐξητήτατο νὰ προστεθῇ καὶ τὸ περὶ ἐκουσίας ἀπαγωγῆς ζήτημα, τὸ δικαστήριον ὅμως ἀπέρριψεν δι' ἀποφάσεώς του, τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ ἀκοιόσθως οἱ ἐνόρχοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἐκήρυξαν τὸν μὲν Παναγιώτην Ἀρβανίτην ἔνοχον τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ πράξεως, τὸν δὲ Ἰωάννην Παπᾶ Θεοφιλόπουλον ἀθῶον· ἐπομένως δὲ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 27 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 31 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθὼς καὶ τῶν προεκδοθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 20 καὶ 29 ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ὡς ἐξήχθη ἐκ τῆς διαδικασίας καὶ τῶν διαφόρων πραγματικῶν περιστατικῶν, ἡ ἀπαγωγή ἦτον ἐκουσία καὶ ὄχι βεβαία. 2, Διότι ἐκουσίας οὔσης τῆς ἀπαγωγῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 332 § β' τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, τιμωρεῖται καὶ τὸ ἐπαχθὲν πρόσωπον, ἐπομένως ἡ περὶ ἐξαίρεσεως καὶ μὴ ἐξετάσεως τῆς παλῶσης πρότασις τῆς ὑπερασπίσεως ἦτο νόμιμος, διότι ὁ ἀποδεικνυόμενος ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν ὡς κατηγορούμενος δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς κατὰ τοῦ συγκατηγορουμένου, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων συχωρήσαν τὴν ἐξέτασιν τῆς εἰρημένης μάρτυρος, παρεδίασε τὰς ἀναλοιοῦτας ἀρχὰς τῆς Δικονομίας περὶ ἐξετάσεως μαρτύρων. 3, Διότι ἐκ τῆς διαδικασίας καὶ ἐκ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ὑπερασπίσεως

τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐξήχθη ὅτι ἡ ἀπαγωγή ἦτον ἐκούσια καὶ οὐχὶ βιαία, ἐπομένως ἔπρεπε νὰ τεθῆ κατὰ τὸ ἄρθρον 430 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἰδιαιτέρον περὶ τούτου ζήτημα παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἐνῶ ἔγεινε περὶ τούτου πρότασις παρὰ τε τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἀπορρίψαν τὴν τοιαύτην πρότασιν, παρεβίασε τὸ ἄρθρον 430 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Α. Πάλμα, τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσεύοντος, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἄρθρων 331 καὶ 332 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου γίνεται φανερόν, ὅτι ἡ ποινὴ τῆς ἐκούσιας ἀπαγωγῆς δεκαοκταετοῦς τινὸς εἶναι ἐλαφροτέρα καὶ κατὰ τὸ εἶδος καὶ κατὰ τὸ μέτρον τῆς εἰς τὴν βιαίαν ἀπαγωγήν ἐπιβαλλομένης ποινῆς· ὅθεν τοῦ νῦν ἀναιρεσεύοντος ἰσχυρισθέντος ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν, ὅτι οὐχὶ μὲ βίαν ὡς ἐκατηγορεῖτο, ἀλλ' ἐκούσιως ἀπήγαγεν τὴν Γεωργούλαν Μπουρδούτζη δεκαοκταετῆ, καὶ ζήτησαντος νὰ τεθῆ περὶ τῆς ἐκούσιας ἀπαγωγῆς ἰδιαιτέρον ζήτημα, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ὄφειλε κατὰ τὸ 430 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς τοὺς ἐνόρκους καὶ οὐχὶ ν' ἀποβάλλῃ τὴν περὶ τούτου αἴτησιν λόγῳ ὅτι δὲν ὑπῆρχε περὶ ἐκούσιας ἀπαγωγῆς ἔγκλησις, καθότι ἡ ἔλλειψις αὐτῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ καὶ τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐκηρύττετο ἔνοχος ἐκούσιας ἀπαγωγῆς, διότι αὕτη εἶναι κολάσιμος πράξις ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων παρεβίασε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29 ἀποφάσεώς του τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ 430 ἀριθ. τῆς Ποιν. Δικονομίας στερήσαν τὸν κατηγορούμενον ἐνός νομίμου, τῆς ὑπερασπίσεώς του μέσου καὶ ἡ μνησθεῖσα ἀπόφασις εἶναι διὰ τοῦτο ἀναιρετέα, συνάμα δὲ καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 28 καὶ 31 ἀπόφασις.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὰς ἀπὸ 27 Ὀβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 28, 29 καὶ 31 ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, καὶ παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν συζητησόμενον Κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου. Διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης δριστικῆς ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Δεκεμβρίου τοῦ γι-
 λιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.
 Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 96.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέ-
 δρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου,
 Ἰω. Ν. Γ. Μαυρομάτου, Ἀ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, Σ. Τριαν-
 ταφύλλη καὶ Κ. Πολυάδου δικηγόρων, ἀπόντων τῶν δικαστῶν Κ.Κ.
 Ἐδ. Μάσσωνος, καὶ κωλυομένων τῶν Παρέδρων ΚΚ. Π. Τυπάλ-
 δου καὶ Χ. Κρασᾶ, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασ-
 σιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Δεκεμβρίου ε. ε. διὰ
 νὰ δικάσῃ τὴν ἀναιρέτως αἰτήσιν τῆς Σταμάτας χήρας Κωνσταν-
 τίνου Μισιντζῆ.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, διὰ τοῦ ἀπὸ
 28 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 214 βουλευμάτος του, ἐπικυρωθέντος
 δι' ἑτέρου τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἐκδοθέντος
 τὴν 17 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1,206, παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀ-
 κροατήριον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν τὴν Σταμάταν χήραν Μι-
 σιντζῆ καὶ τὸν Γεώργιον Μισιντζῆν, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι
 ὅτι ἐνεργοῦντες αὐτογνωμόνως ἀξίωσιν περὶ δικαιώματος κυριότη-
 τος ἢ κατοχῆς, τὸ ὁποῖον ἀντεποιοῦντο ἐπὶ τινος ἀμπελοκύπου κει-
 μένου κατὰ τὴν θέσιν Δοκὸν, καὶ κατεχομένου ἀπὸ τὸν Κωνσταν-
 τῖνον Οἰκονομίδην 1, τὴν 6 Μαρτίου ε. ε. ἔσκαψαν τὴν ἀμπελον
 αὐτὴν, ἀποπέμψαντες τὸν ἐπιστάτην τοῦ Οἰκονομίδου 2, περὶ τὰ
 μέσα τοῦ Μαΐου ε. ε. κατεσκέυασαν καλύβην ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἀμ-
 πελώνος, καὶ ἠπείλησαν τὸν ἐπιστάτην τοῦ αὐτοῦ Οἰκονομίδου κτλ.
 Τῶν Βουλευμάτων τούτων ἡ παραπεμφθεῖσα μόνη ἐζήτησε τὴν ἀ-
 ναίρεσιν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει λόγους· ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πά-
 γῳ Ἀντεισαγγελεὺς διὰ τοῦ πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀπὸ 6 Δε-
 κεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 664 ἐγγράφου του, εἰσαγαγὼν τὴν ὑπό-
 θεσιν εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον, ἐξητήτατο τὴν ὡς ἀπαράδεκτον ἀ-
 πόρριψιν τῆς ἀναιρέσεως αἰτήσεως. 1, Διότι αὕτη ἐγένετο ἐκπρο-
 θέσμως. 2, Διότι δὲν ἐγένετο ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστικοῦ
 γραμματέως, καθὼτι ἐγένετο ἡ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ βουλευμά-

ματος τῶν Ἐφετῶν, ἔχθεσις ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκίδι γραμματέως τῶν Πλημμελειοδικῶν· καὶ 3, ἡ ἀναιρεσεύουσα δὲν ἀπέδειξε πραγματικῶς ὅτι δὲν δύναται νὰ παρακαταθέσῃ τὸ παρά τοῦ Νόμου διαταττόμενον παράβολον.

Ἀκούσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωίδου καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 17 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1,206 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, δι' οὗ ἀπερρίφθη ἡ ἀνακοπὴ, καὶ ἐπεκυρώθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 214 βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀναιρεσεύουσαν Σταμάταν χήραν τοῦ Κωνσταντίου Μισιντζῆ ἐν Χαλκίδι τὴν 26 Ὀκτωβρίου ε. ε. κατὰ τὸν ἐπιδοτήριον τοῦ κλητῆρος, ἡ δὲ ἀναιρέσεως αἴτησις αὐτῆς κατὰ τοῦ μνησθέντος βουλευματος τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ὡς γίνεται δῆλον ἀπὸ τὴν ἔχθεσιν τοῦ παρά τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς γραμματέως, ἔγεινε τὴν 22 Νοεμβρίου ε. ε. ὥστε προσηθεμένης καὶ τῆς ἀπὸ Χαλκίδα εἰς Ἀθήνας ἀποστάσεως, παρῆλθον τρεῖς ἡμέραι μετὰ τὴν νόμιμον προθεσίαν πρὸς ἀναίρεσιν τῶν 24 ὥρῶν, ἐπομένως ἡ αἴτησις τῆς ἀναιρεσεύουσης ὡς ἐκπρόθεσμος εἶναι ἀπαράδεκτος, ἄλλως δὲ ἐπίσης ἀπαράδεκτος εἶναι, ὡς μὴ γενομένη ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστικοῦ γραμματέως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Σταμάτας χήρας τοῦ Κωνσταντίνου Μισιντζῆ κατοίκου Χαλκίδος, γενομένην κατὰ τὴν 27 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1,206 βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὴν αἰτήτασάν τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήκοντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς δεκαοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 97.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου,

Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάου, Ἄ. Πάλμα, Π. Σπηλιάδου, Σ. Τριανταφύλλη, Κ. Πολυάδου δικηγόρων, ἀπόντων τῶν δικαστῶν ΚΚ. Ἐδ. Μάσσωνος καὶ Β. Κουρουσοπούλου, τῶν δὲ παρέδρων ΚΚ. Π. Τυπάλδου καὶ Χ. Κρατᾶ κωλυομένων, καὶ παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κ. Μ. Κασσιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηλθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τῆ 13 Δεκεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Κωνσταντίνου Ἀσημακοπούλου.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Νοεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 6,434 κλητηρίου θεσπίσματος τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως, ὁ Κωνσταντῖνος Ἀσημακόπουλος δικαστικὸς κλητῆρ ἐκκλητεύθη ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν, ὅπως ἐμφανισθῆ αὐτοπροσώπως τὴν 27 Νοεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι παραγγελθεὶς παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως διὰ τῆς ἀπὸ 23 Νοεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 6,422 παραγγελίας, τοῦ νὰ ἐπιδώσῃ εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Γκίκαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 6,421 κλητηρίον θέσπισμά του, ἠρνήθη τὴν παραλαβὴν τῆς ἀνωτέρω παραγγελίας του, καὶ προτραπείς προσηκόντως προφορικῶς παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν παραλαβὴν αὐτῆς, ἐπέμεινεν εἰσέτι εἰς τὴν ἄρνησίν του, ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τῷ ἀπειλεῖται πειθαρχικὴ καταδίωξις, πρὶν ἢ δοθῆ ἀφορμὴ ὅτι ἠμέλησεν εἰς τὰ χρέη του κτλ. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθεσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, καὶ συζητήσεως γενομένης ἐπ' αὐτῆς, ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ 27 Νοεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 216 ἀπόφασις τοῦ Πλημμελειοδικείου τούτου δι' ἧς κηρυχθεὶς ἀθῶος ὁ κατηγορούμενος Κωνσταντῖνος Ἀσημακόπουλος τῆς ἀποδοθείσης εἰς αὐτὸν πράξεως, κατεδικάσθη εἰς πειθαρχικὸν πρόστιμον δραχμῶν πενήκοντα, εἰς τριακονθήμερον παῦσιν τῶν ἔργων τῆς ὑπηρεσίας του καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Κωνσταντῖνος Ἀσημακόπουλος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει διαλαμβανομένους λόγους· ὁ δὲ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Ἀντεισαγγελεὺς, διὰ τοῦ ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 674 πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐγγράφου του, εἰσαγαγὼν τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἐξητήσατο, τὴν ὡς ἀπαρადέκτου ἀπόρριψιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος αἰτήσεως ἀναιρέσεως, διότι ὁ ἀναιρεσίῳ δὲν παρακατέθετε τὸ παρὰ τοῦ Νόμου διαταττόμενον παράβολον, οὐδὲ ἀπέδειξεν ἐντελῶς κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Νόμου τὴν πενίαν του.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι τότε μόνον δεκτὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 485 τῆς Πρινικῆς Δικονομίας, ὅταν ὁ ἀναιρεσείων παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν, καὶ τὸ παρὰ τοῦ Νόμου διαταττόμενον παράβολον παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστικῷ γραμματεῖ, διὰ τὴν ἐνδεχομένην τῆς ὑποθέσεως ἦτταν, ἢ ἀποδείξῃ δι' ἐνόρκου ἐκθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου, ἐπισυναπιωμένης εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς ἀναιρέσεως κατὰ τὸ 486 ἀρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὅτι εἶναι πένης· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἐπὶ ἀρνήσει ὑπηρεσίας καταδικασθεὶς Κωνσταντῖνος Ἀσημακόπουλος, δὲν παρακατέθεσε τὸ νόμιμον παράβολον, οὐδὲ ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης, διότι ἡ διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1,174 ἐγγράφου τοῦ γραμματέως τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, συναποσταλείσα μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων ἐκθεσις ὁροδοσίας τοῦ εἰρημένου Κωνσταντίνου Ἀσημακοπούλου, πρὸς τὸν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελέα γενομένη ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1,385 μαρτυρικοῦ τοῦ δημάρχου Χαλκιδέων δὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ, ὡς μὴ προσαχθεῖσα εἰς τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν κατὰ τὸν Νόμον, διότι ἡ μὲν ἐκθεσις τῆς ἀναιρέσεως αἰτήσεως, συνετάχθη τὴν πρώτην τοῦ παρόντος μηνὸς Δεκεμβρίου, ἡ δὲ ἐκθεσις τῆς ὁροδοσίας, καθὼς καὶ τὸ μαρτυρικὸν τοῦ δημάρχου Χαλκιδέων ὡς προείρηται τὴν 4 τοῦ αὐτοῦ μηνός· ἐπομένως ἡ αἴτησις τοῦ ἀναιρεσείοντος εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀποβρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνσταντίνου Ἀσημακοπούλου δικαστικοῦ κλητῆρος κατοίκου Χαλκίδος, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 27 Νοεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 216 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσκιμον τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημανσεως δραχμὰς εἰκοσιαικτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Π Ι Ν Α Ξ
ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΟΙΝΙΚΑΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ἔτους 1845.

Σημείωσις. Οἱ ἀριθμοὶ σημαίνουσι τὰς Ἀποφάσεις.

ΑΙΚΙΑΙ. Αἰκίαι ἐπιφέρουσαι νόσον καὶ ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν δὲν τιμωροῦνται κατ' ἐγκλησίην. (11)

ΑΜΝΗΣΤΙΑ. Τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ θέτῃ ἐξ ἐπαγγέλματος ζήτημα περὶ ἀμνηστίας ἂν κατὰ τὴν συζήτησιν ἀναφανῆ ὅτι ὁ κατηγοροῦμενος ὑπάγεται εἰς αὐτήν. (31)

ΑΝΑΒΟΛΗ. Εἰς τὸ Ποινικὸν δικαστήριον ἀνήκει ἡ ἐκτίμησις τῶν περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης λόγων. (42)

ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ. Ἡ τῆς ἀναιρέσεως αἴτησις μὴ γενομένη ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως εἶναι ἀπαράδεκτος. (96)

Δάθη γραφικὰ δὲν δίδου χωρὰν εἰς ἀναίρεσιν. (87)

Ὁ Ἄρειος Πάγος δύναται ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἀναιρέσῃ ἀπόφασιν διὰ λόγον ἀφορόντα τὴν δημοσίαν τάξιν. (72)

Δὲν δύναται δὲ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἀναιρέσῃ ἀπόφασιν καὶ τοὶ παράνομον ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος, τὴν ὁποίαν ὁ δημόσιος κατηγορὸς προσέβαλε πρὸς βλάβην αὐτοῦ. (64)

Ὁ Ἄρειος Πάγος δύναται νὰ ἐπεμβῆ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἐλαφρυντικῶν καὶ ἐπιβαρυντικῶν περιστάσεων. (40)

Μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσιέοντος, ἀπορρίπτεται ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις. (26)

Κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως δὲν δύναται νὰ ζητηθῆ ἀναίρεσις. (65 48)

Ἡ ἔνεκα τῆς μὴ ἀναγνώσεως τῶν ἐν τῇ ἀνακρίσει ἐνόρκως ληφθειῶν μαρτυριῶν ἀκυρότης, μὴ προταθεῖσα ἐνώπιον τῶν Συνέδρων καλύπτεται. (57)

Ἡ μὴ παράδοσις εἰς τοὺς ἐνόρκους, τῶν ἐν τῇ ἀνακρίσει ἐνόρκως ληφθειῶν μαρτυριῶν αἴτινες δὲν ἀνεγνώσθησαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ὅταν δὲ προταθῆ ἐνώπιον τῶν Συνέδρων δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. (κύτῳθι)

Ὁ καταδικασθεὶς δὲν δύναται νὰ ζητήτῃ ἀναίρεσιν διὰ παραβίασιν τύπου ἧτις ἀπέβη πρὸς ὄφελος αὐτοῦ. (63)

Ὁ καταδικασθεὶς τοῦ ὁποίου τὸ κύριον ὄνομα παρηλλάχθη ἐν

τῷ διατακτικῷ τῆς ἀποφάσεως, δὲν ἔχει συμφέρον νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὡς μὴ ἐχούσης ἐπιβροτὴν εἰς αὐτόν. (69)

ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ. Ἀκυρότης λαβοῦσα χώραν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν μὴ προταθεῖσα ἐνώπιον τῶν Συνέδρων καλύπτεται. (2 καὶ 34)

ΑΝΑΚΡΙΓΗΣ. Ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι ἀποποιούμενοι νὰ ἐκτελέσωσι τὴν ὑπηρεσίαν των, τιμωροῦνται μόνον πειθαρχικῶς. (17)

Καὶ οἱ διοικηταὶ θεωροῦνται ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι. (94)

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ. Ἀρμόδιον δικαστήριον εἶναι ἐκεῖνο, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ πρᾶξις καὶ ἐκατοίκει ὁ κατηγορούμενος, ὅχι δὲ ἐκεῖνο εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν προσωρινῶς διέμενε καὶ συνελήφθη. (8)

Ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως τινὸς ἕνεκεν ἀρμοδιότητος, ἡ ὑπόθεσις παραπέμπεται εἰς τὸ ἴδιον δικαστήριον. (13)

Τὰ δικαστήρια δὲν καθίστανται ἀρμόδια, δυνάμει τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος, εἰς ὑποθέσεις μὴ οὔσας τῆς ἀρμοδιότητός των. (88)

ΑΠΑΓΩΓΗ. Τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ τοῦ νὰ θέσῃ ζήτημα περὶ ἐκουσίας ἀπαγωγῆς, εἰς τὸν ἐπιβίαια ἀπαγωγῆ κατηγορούμενον. (96)

ΑΠΟΦΑΣΙΣ. Πᾶσα παρεμπίπτουσα ἀπόφασις πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας νὰ ᾗναι ἔγγραφος. (77, 80)

Ἐγγραφος ἀπόφασις δὲν ἀπαιτεῖται, ὅταν ἐπὶ τινος παρατηρήσεως δὲν γενῇ ἀντίρρησης. (37, 51)

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ. Ὁ προσβληθεὶς δι' αἰκίων ἢ δι' ἐξυβρίσεως δύναται νὰ ζητήσῃ ἀποζημιώσεις ἀπὸ τὸν αἴτιον. (59)

ΑΥΤΟΔΙΚΙΑ. Ὁ ἐνεργήσας μόνος τὰ δικαιώματα τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπιτρέπουν οἱ Νόμοι δὲν πράττει αὐτοδικίαν. (64)

Ὁ γείτων ἔχει τὸ δικαίωμα χωρὶς νὰ ἀναφερθῇ εἰς τὸ δικαστήριον νὰ ἐκκόψῃ τὰ παρὰ τοῦ γείτονός του πλησίον τοῦ τοίχου του φυτευθέντα δένδρα. (αὐτόθι)

ΒΟΥΛΕΥΜΑ. Τὸ βούλευμα τῶν Ἐφετῶν ἂν δὲν μεταρρυθμίξῃ τὸ τῶν Πλημμελειοδικῶν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιδίδεται. (32)

Ἀίτησις ἀναίρεσεως κατὰ προπαρασκευαστικῶν βουλειμάτων εἶναι ἀπαράδεκτος. (21)

Τὰ περὶ παραπομπῆς βουλεύματα μὴ δικάζοντα ὀριστικῶς δὲν ἀποτελοῦσι τελεσιδικίαν δεδικασμένου. (73)

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ βουλεύματος ἂν δὲν γείνη ἐνώπιον τῶν μαρτύρων δὲν φέρει ἀκυρότητα (92)

Τὰ βουλευματα ὅσα δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀνακοπὴν, δύνανται νὰ προσβληθῶσιν δι' ἀναιρέσεως. (60, 76)

ΒΛΑΒΗ εἰς ἀγροὺς. Οἱ κάτοχοι τῶν ἐθνικῶν γαιῶν, δύνανται νομίμως νὰ καταδιώκωσι τοὺς προξενούντας εἰς αὐτὰς βλάβας, χωρὶς νὰ ἦναι ὑπόχρεοι νὰ ἀποδείξωσι τὰ ἐχυτῶν δικαιώματα. (84)

Μὴ γενομένης ἀπαιτήσεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἕνεκα βλάβης προξενθείσης ἀπὸ ζῶα, ὁ Εἰρηνοδίκης ὀφείλει νὰ καταδικάσῃ τὸν αἷτιον μόνον εἰς πρόστιμον. (86)

Οἱ Εἰρηνοδίκαι εἶναι ἀρμόδιοι δι' ὅλα τὰ πταίσματα καὶ πλημμελήματα τὰ πηγάζοντα ἀπὸ τὰς προξενουμένας εἰς ἀγροὺς βλάβας. (88)

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ. Οἱ γραμματεῖς τῶν δημάρχων δὲν εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι, καὶ ἐπομένως αἱ περὶ ὑπεξαίρεσεως ποιναὶ τῶν ἄρθρων 39 καὶ 395 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου δὲν ἐφαρμόζονται εἰς αὐτούς. (14)

ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΣ. Ὁ διερμηνεὺς ὀφείλει ἐπὶ ποινῇ ἀνυρότητος νὰ διερμηνεύῃ εἰς τοὺς μὴ εἰδότας τὰ Ἑλληνικὰ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, καὶ πάσας τὰς σημαντικὰς πράξεις τῆς συζητήσεως. (66)

ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΣ. Ὅταν ἡ συζήτησις εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη, αὕτη γίνεται κεκλεισμένων μὲν τῶν θυρῶν, ἀλλὰ μόνον καθόσον διαρκεῖ ἡ συζήτησις, κατὰ δὲ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν αἱ θύραι πρέπει νὰ ἀνοιχθῶσι. (4)

ΔΩΡΟΔΟΚΙΑ. Χωροφύλακες λαμβάνοντες ἀμοιβὴν διὰ τὴν σύλληψιν τῶς λειποτακτῶν ξένων ναυτῶν, τιμωροῦνται ἕνεκα δωροδοκίας. (23)

Οἱ ἐπιστάται τῶν ἐπὶ τῆς ἀπαριθμίσεως τῶν ζώων λαμβάνοντες ἀμοιβὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των, τιμωροῦνται ἕνεκα δωροδοκίας. (25)

ΕΓΚΛΗΣΙΣ. Αἱ κατὰ τῆς ἐγκλήσεως ἀκυρότητες μὴ προταθεῖσαι εἰς τὸ Ποινικὸν δικαστήριον καλύπτονται. (11)

ΕΓΚΛΗΤΗΡΙΟΝ. Τὸ ἐγκλητήριο δὲν πρέπει, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ διαφέρῃ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευματος. (74)

ΕΚΛΟΓΑΙ. Τὸ ζήτημα ἀν' ἡ πράξις ἐγένετο ἕνεκα τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν ὑπάγεται εἰς τοὺς ἐνόρκους. (73)

ΕΘΝΟΦΥΛΑΚΗ. Οἱ ὁδηγοὶ τῆς ἐθνοφυλακῆς δὲν ὑπάγονται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια. (80)

ΕΜΠΡΗΣΜΟΣ. Ἐνοχος ἐμπρησμοῦ κατοικομένου κτηρίου θεωρεῖται καὶ ἐκεῖνος ὅστις βάλλει πῦρ εἰς οἰκίαν χρησιμεύουσαν μὲν εἰς οἰκισιν, τὴν κατοικομένην δὲ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐμπρησμοῦ. (16)

ΕΠΙΚΡΙΜΜΑ. Τὸ ἐπίκριμμα μὴ ὄν συντεταγμένον μῆτε ἐπικυρωμένον παρὰ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν τοιχοκόλλησιν εἶναι ἄκυρον, καὶ ἐπομένως ὁ κατηγορούμενος δὲν δύναται νὰ δικασθῆ ἐρήμην. (15)

ΕΚΘΕΣΕΙΣ. Αἱ ἐκθέσεις καὶ πᾶν ἔγγραφον πρέπει νὰ προσβάλλωνται πρὶν τῆς ἀναγνώσεώς των εἰς τοὺς ἐνόρκους. (32)

ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ. Ἡ μὴ ἐξάσκησις τοῦ ἴσου δικαίωματος τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ κατηγορουμένου μετὰ τοῦ Εἰσαγγελέως, ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως. (71, 78)

Δύναται ὁ εἷς συνήγορος τοῦ ἐνὸς κατηγορουμένου, νὰ ἀναθέσῃ εἰς τὸν ἕτερον συνήγορον τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως. (38)

Ὁ καταδικασθεὶς δὲν δύναται νὰ προτείνῃ ὡς λόγον ἀναιρέσεως τὴν ὑπὲρ τοῦ ἔκτου ἀριθμοῦ τῶν ἐνόρκων ἐξαιρέσιν αὐτοῦ. (51)

ΕΝΟΡΚΟΙ. Ἡ ταυτότης τοῦ κατηγορουμένου ὡς πραγματικὸν περιστατικὸν, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐνόρκων.

Ἡ μὴ δημοσίευσις τοῦ καταλόγου τῶν ἐχόντων προσόντα ἐνόρκου, ὡς ὑπαγομένη εἰς τὴν διοικητικὴν ὑπηρεσίαν, δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. (9, 12)

ΕΝΟΧΟΣ. Οὐδεὶς δύναται νὰ θεωρηθῆ μετὰ βεβαιότητος ἔνοχος, ἂν δὲν ἀποδίδεται ῥητῶς ἢ πράξις εἰς ἓνα τῶν κατηγορηθέντων ἢ εἰς ὅλους ὁμοῦ. (43)

ΕΤΥΜΗΓΟΡΙΑ. Ἡ ἀνάγκωσις τῆς ἐτυμηγορίας ἂν γείνη ἀπὸ ἄλλον ἐνορκον παρὰ τὸν προϊστάμενον αὐτῶν δὲν φέρει ἀναίρεσιν. (92)

Ἄτελής ἐτυμηγορία τότε μόνον ἀκυροῦται, ὅταν δὲν δύναται νὰ στηριχθῆ ἀπόφασις ἐπ' αὐτῆς, ἄλλως διατάσσεται ἡ συμπλήρωσις τῆς παρὰ τοῦ δικαστηρίου. (36)

Ἡ ἀτελής ἐτυμηγορία πρέπει νὰ διατηρεῖται ἀκέραιος ἢ νὰ καταχωρεῖται εἰς τὰ πρακτικά, ἄλλως ἀναιρεῖται ἢ ἀπόφασις. (5)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ Τὸ ἄρθρον 36 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, λέγον ἐπίσημον ἐφημερίδα ἐννοεῖ δημόσιον καὶ ὄχι τῆς Κυβερνήσεως. (51)

ΖΗΤΗΜΑ. Ἡ ἔνωσις τῶν ἐπιβαρυντικῶν περιστατικῶν, μὲ τὴν κυρίαν πράξιν δὲν ἀπαγορεύεται. (9)

Τὸ ζήτημα ποῖσι ἐκ τῶν ληστῶν ἐν συμμορίᾳ ὄντων ἐβασάνισαν δὲν ἀπαιτεῖται νὰ τίθεται ὠρισμένως, καθότι πᾶσα πράξις ἐκάστου ἀτόμου τῆς συμμορίας καταγίνωσκεται εἰς ὅλους ἐν γένει. (αὐτόθι)

Τὰ περὶ ἐλαφρυντικῶν ἢ ἐπιβαρυντικῶν περιστατικῶν ζητήματα πρέπει νὰ τίθενται ὠρισμένως. (15)

Οἱ Σύεδροι δύνανται νὰ ἀποποιηθοῦν τὴν θέσιν ἐλαφρυντικοῦ ζητήματος ἂν δὲν προέκυψεν ἐκ τῆς συζητήσεως. (52)

(Τὸ ἐναντίον ἀπεφασίσθη δι' ἐτέρων ἀποφάσεων τοῦ 1846.)

Ὁ Πρόεδρος ἀφοῦ θέσῃ τὰ ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους δὲν χρεωστεῖ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κατηγορούμενον ἂν ἔχη νὰ κάμῃ παρατήρησιν τινα. (57)

Τὰ ζητήματα δὲν ἀπαιτεῖται νὰ τίθενται χωριστὰ δι' ἕκαστον κατηγορούμενον. (46)

Αἱ κατὰ τῶν ζητημάτων παρατηρήσεις μὴ γενομένης ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν καλύπτονται. (34, 46)

Τὰ ζητήματα ἐγχειριζόμενα εἰς τοὺς ἐνόρκους, ὑποτίθενται ὅτι ἀνεγνώσθησαν, ἂν καὶ τοῦτο δὲν ἀναφέρεται ἐν τοῖς πρακτικοῖς. (34)

Εἰς τὰ ζητήματα δύνανται νὰ προστεθῶσι λέξεις μὴ ἐμπεριχόμεναι μὲν εἰς τὸ κατηγορητήριον, ἐνυπάρχουσαι δὲ εἰς τὸ βούλευμα. (32)

Δύνανται νὰ τίθενται τὰ ζητήματα καὶ δι' ἄλλων λέξεων παρὰ τὰς ἐν τῷ Νόμῳ ὀρισμένας. (30)

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ. Ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ἄνευ προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως ἐπὶ πλημμελήματι δύναται νὰ καλῆ εἰς τὸ ἀκροατήριον τὸν κατηγορούμενον ὅταν ᾔῃαι παρών. (78)

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ. Κανονισμὸς ἀρμοδιότητος δὲν λαμβάνει χώραν, ὡσάκις ἢ σύγκρουσις εἶναι μεταξὺ δικαστηρίου καὶ ὑπουργείου. (53)

ΚΛΟΠΗ. Ἐν δὲ βιαίας ἀνοίξεως γενομένη κλοπῇ, ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν διὰ ῥήξεως κλοπῇ. (33)

ΚΛΗΣΙΣ. Ἡ πρὸς τὸν κατηγορούμενον κλήσις πρέπει νὰ γίνεται μετὰ παρέλευσιν ὀλοκλήρων τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν. (49)

Ὁφείλει τὸ δικαστήριον τῶν Συεδρῶν κατὰ πρότασιν τοῦ κατηγορουμένου νὰ θέτῃ ζήτημα ἰδιαιτέρον, περὶ τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐξαλείφουσι τὸ ἀξιόποιον. (31)

ΛΗΣΤΕΙΑ. Τὸ ἄρθρον 366 § 1, ἐπιβάλλον εἰς τοὺς ληστὰς δεσμὰ πρόσκαιρα, δὲν ἀπαιτεῖ νὰ ἐγένετο ἡ ληστεία ἐκ συστάσεως. (29)

ΛΟΙΜΟΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟΝ. Ὁ ἀποκρύπτων τὴν ἀπὸ ὑποπτον λοιμώδους νόσου τόπου ἀφιξίν του, τιμωρεῖται ὡς παραβιαστὴς τῶν λοιμοκαθαρηρίων. (35)

ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ὁ Εἰσαγγελεὺς δὲν δύναται νὰ προτείνῃ μάρτυρας μὴ κλητευθέντας πρὸ 24 ὡρῶν. (1)

Οἱ μάρτυρες κατὰ τὴν δευτέραν συζήτησιν, γενομένην κατὰ συ-

νέπειαν παραπομπῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου, πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρό-
τητος νὰ ἐξετάζωνται ἐκ νέου. (6)

Μὴ γενομένης παρατηρήσεως ἐν τῷ Ποινικῷ δικαστηρίῳ περὶ
τῆς διαφορᾶς τοῦ ὀνόματος μάρτυρος τινός, συμπεραίνεται ὅτι ἡ
διαφορὰ αὕτη προέκυψε ἀπὸ γραφικὸν λάθος. (9)

Οἱ μάρτυρες δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου, ὄχι μόνον πρὸ
τοῦ τέλους τῆς συζητήσεως, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀνακεφαλαίω-
σιν. (32)

ΝΑΥΤΟΔΙΚΕΙΟΝ. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ναυτοδικείου προ-
βάλλονται μόνον παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου. (10)

Οἱ βηθοὶ τῶν λιμεναρχῶν δὲν ὑπάγονται εἰς τὸ Ναυτοδι-
κεῖον. (13)

ΝΑΥΤΑΠΑΤΗ. Ἡ ἀπὸ πλοίαρχον ὑφαίρεσις τοῦ φορτίου τι-
μωρεῖται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ περὶ ἀπάτης 396 ἄρθρου. (42)

ΟΜΟΛΟΓΙΑ. Ἡ ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου ὅτι αἱ κοινο-
ποιήσεις τῶν κλήσεων ἐγένοντο πρὸς αὐτὸν, δὲν ἀναπληροῖ τὴν πα-
ρὰ τοῦ Νόμου ἀπαιτουμένην βεβαίωσιν, μὴ ἐξαγομένην ἐκ τῶν ἐγ-
γράφων. (93)

ΟΡΚΟΣ. Ἡ μνεῖα ὅτι ὁ μάρτυς ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγ-
γελίου δὲν ἀναπληροῖ τὴν παρὰ τοῦ Νόμου ἀπαιτουμένην βεβαίω-
σιν τῆς κατὰ Νόμον ὀρκίσεως. (91)

ΠΑΡΑΒΟΛΟΝ. Τὸ παράβολον ἢ ἡ ἔκθεσις τῆς περὶ πενίας
ὁρκοδοσίας, μὴ παρακατατιθέμενα συγγρότως μὲ τὴν ἀναίρεσεως
αἴτησιν, ἀποκαθιστοῦν ἀπαράδεκτον αὐτήν. (54, 58, 82, 97)

Καὶ ἐπὶ βουλευμάτων ἀφορώντων Πλημμελήματα, ἀπαιτεῖται ἡ
κατάθεσις τοῦ παραβόλου. (7)

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ. Ἡ παραγραφή διακόπτεται διὰ νομίμου ἀνα-
κριτικῆς πράξεως. (79)

ΠΑΡΑΘΕΣΙΣ. Ἡ ἐσφαλμένη παράθεσις ἄρθρου τινός μὴ ἔχου-
σα ἐπιρροὴν εἰς τὸ διατακτικόν, δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν. (9)

ΠΡΟΞΕΝΟΙ. Οἱ Πρόξενοι ἐντὸς τῆς ἑδρας των, δὲν δύνανται
νὰ ἀναθέσουν τὰ ἀνακριτικὰ καθήκοντα εἰς τὸν διερμηνέα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ. Ἡ πρόσαψις ἀορίστου πράξεως εἰς τινα, ἀ-
ποτελεῖ ὕβριν καὶ ὄχι συκοφαντίαν. [20]

Ὁ Ἀρειος Πάγος δύνανται νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν
αὐτῆς. [αὐτόθι]

ΣΥΝΑΦΕΙΑ. Δὲν δύνανται νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον ἐσώπιον
τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀκυρότης προερχομένη ἐκ τῆς ἐνώσεως πρά-
ξεων μὴ συναφῶν. [52]

ΣΥΝΑΙΓΓΙΟΣ. Δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῇ συναίτιος ἢ συνεργός

δ μεταχειριζόμενος τὸ ἴδιόν του πάθος, καὶ παρακινῶν ἄλλον πρὸς ἐκτέλεσιν ἀξιοποίνου τινὸς πράξεως. [90]

ΣΥΝΕΔΡΟΙ. Ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀποφανθῆ αὐτεπαγγέλτως περὶ ἀκυρότητος ἐγγράφου τινός. [2]

Δὲν ἀπαιτεῖται ἐν τῷ διατακτικῷ τῶν ἀποφάσεων τῶν Συνέδρων νὰ δριζεται τὸ ἔγκλημα. [29]

Οἱ Σύεδροι δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διατάξουν τοὺς ἐνόρκους νὰ προσθέσουν εἰς τὴν ἀτελῆ ἐτυμηγορίαν των καταφατικὴν ἢ ἀποφατικὴν λέξιν. [45]

Ἔχουν δὲ τὸ δικαίωμα νὰ διατάξουν τὴν γραμματικὴν διόρθωσιν τῶν λέξεων. [93]

Ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων δὲν εἶναι ὑπόχρεος νὰ ἐρωτᾷ τὸν κατηγορούμενον ἂν ἔχη νὰ κάμῃ παρατηρήσεις εἰς τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων. [46]

Οἱ Σύεδροι δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀποφαίνωνται περὶ τῆς ὑπάρξεως ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων. [63]

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ. Δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, ὅταν ἀντὶ τοῦ ἀρχαιοτέρου δικαστοῦ προεδρεύσει ὁ νεώτερος. [38]

Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς συνθέσεώς του κατισχύει τοῦ ἐγγράφου τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργείου, ἀντιφάσκοντος μὲ τὴν ἀπόφασιν. [11]

Ἡ παράλειψις τοῦ Ἀνακριτοῦ εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως. [αὐτόθι]

Οἱ δικηγόροι προτιμῶνται ἐν περιπτώσει κωλύματος δικαστοῦ τινὸς ἀπὸ τοὺς Παρέδρους τῶν Εἰρηνοδικῶν. [92]

ΣΥΝΗΓΟΡΟΙ. Ὁ κατηγορούμενος εἰς δίκας ἐπὶ κακούργηματι, πρέπει νὰ ἔχη συνήγορον μέχρι τέλους τῆς δίκης. [67, 70]

ΣΥΣΤΑΣΙΣ. Ἡ σύστασις ἐμπεριέχει τὴν προμελέτην, καὶ διὰ τοῦτο ἢ ἐκ συστάσεως ἀνθρωποκτονία εἶναι εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς γενομένην. [44, 52]

Ἡ συμμορία ἐμπεριέχει ἀναγκαίως καὶ τὴν σύστασιν. [9]

ΥΠΟΤΡΟΠΗ. Τὸ περὶ ὑποτροπῆς ζήτημα εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων. [68]

Ἡ ὑποτροπή εἶναι ἢ ἐπανάλυψις τῆς αὐτῆς παρανόμου πράξεως ἀδιαφόρως ἂν ἢ πρώτη εἶναι ἡμμέλημα καὶ ἢ δευτέρα κακούργημα. [68]

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΕΣ. Εἰς τὰ καθήκοντα τῶν χωροφυλάκων ὑπάγεται καὶ ἡ παρεμπόδισις τῆς λειποταξίας τῶν ναυτικῶν ξένων δυνάμεων. [23]

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000014547